NIEKTO DO MESTA PRICHÁDZA, NIEKTO Z MESTA ODCHÁDZA

Cory Doctorow

Slovak translation of C. Doctorow's
Someone comes to town, someone leaves town

Z anglického originálu SOMEONE COMES TO TOWN, SOMEONE LEAVES TOWN

Text som preložil vo svojom voľnom čase pre vlastné potešenie. Neprešiel gramatickou ani jazykovou úpravou.

PH (2007)

NIEKTO DO MESTA PRICHÁDZA, NIEKTO Z MESTA ODCHÁDZA je nádherná kniha, ale takých sú stovky. Je však viac než to. Je to nádherná kniha, ktorá sa nepodobá ničomu, čo ste kedy čítali.

- Gene Wolfe

Rodine, do ktorej som sa narodil a rodine, ktorú som si zvolil. Obidva razy som mal šťastie.

Alan šmirgľoval dom na Wales Avenue. Trvalo mu to šesť mesiacov a celý ten čas bol plný vône pilín, prastarej a sladkej, a smradu chemického čističa a vlhkého zápachu hrdzavejúcej oceľovej vlny.

Alan prebral dom do vlastníctva 1. januára a plne zaň zaplatil pomocou prevodu e-zlata. Realitnú agentku pritom musel dosť viesť za ruku, aby dokázala nastaviť a spustiť prevod e-zlata, ale jemu sa takéto veci páčili, miloval sedenie pri lakti nováčika, a tak ju viedol cez cvaknutia a poklepkania a formuláre. Veľmi rád sa pustil do improvizovaných prednášok o princípoch, na ktorých sa transakcie zakladali a tak obdaril nešťastnú agentku tuctom výkladov o podstate medzinárodného trhu s valutami, o hodnote vzácneho kovu ako o lingue franca, do ktorej sa dá previesť každá mena, o poézii políc v trezoroch stoviek bánk na celom svete, ktoré sa prehýbajú pod ťarchou najťažších kovov blyštiacich sa vo svetle žiariviek, opatrované gnómskymi bankármi, ktorí hovoria stovkou jazykov, ale medzi sebou sa dorozumievajú pomocou tejto univerzálnej reči váh a mier a čistoty.

Predavači, ktorí viedli Alanove mnohé obchody – obchod s použitými odevmi v Beaches, antikvariát v Annex, obchodík so zberateľskými plechovými hračkami v Yorkville, starožitníctvo na Queen Street – mali z jeho rozvláčnej nátury úžitok, ale ich trpezlivosť pri tom podstupovala ťažké skúšky. Alan predstieral, že si nikdy nevšimol ako jeho zamestnanci nenápadne prevracajú očami a točia prstami pri spánkoch, keď sa vybudil k dobrému rečneniu, ale v skutočnosti jeho pozornosti uniklo len máločo. Zákazníci zbožňovali jeho drobné preslovy, milovali, ako dokázal splodiť rapsódiu o zmučenej próze viktoriánskej varnej kanvice, o takmer erotickej krivke nohy starého otlčeného stola, o objemných manžetách vyšívaného hodvábneho fajčiarskeho saka. Predavači, ktorí počúvali Alanove prednášky, si potom otvorili vlastné obchody po celom meste, a vo veľkej väčšine sa im veľmi dobre darilo.

Keď kúpil dom na Wales Avenue, pustil chýr všetkým svojim chránencom: drevené knihovničky! Jeho mobil zvonil každý deň, prinášajúc novinky o ďalšej drevenej knihovničke nájdenej na hentom blšom trhu, v onom starinárstve, tamtom výpredaji či podomovej dražbe.

Mal človeka, ktorého využíval na polovičný úväzok, Tonyho, ktorý viedol drobnú dodávkovú službu, a keď zazvonil telefón, poslal Tonyho s jeho veľkou dodávkou do obchodu svojho chránenca, aby tam skrinku vyzdvihol a dopravil ju do suterénu domu na Wales Avenue, suterénu, ktorý sa vetvil do špajzí, pivníc a nepoužívaných kĺzačiek na uhlie. Kým Alan

skončil so šmirgľovaním, všetky zákutia suterénu boli zapratané drevenými knihovničkami všemožných veľkostí a tvaru a stavu.

Alan pracoval na brúsení počas dlhej torontskej zimy. Dom vypitvali predchádzajúci majitelia, ktorí mali s budovou veľké plány, lenže potom ich zlákala práca v Bostone. Museli predať rýchlo a žiadne kúzla realitky – kvety na stole v jedálni, polievka bublajúca na sporáku – nedokázali odčarovať úbohosť vybrakovaného domu, odhalené trámy s ovísajúcimi drôtmi a rúrkami, škrabance vyryté do dlážky bezohľadnými sťahovákmi. Alan ho dostal za babku a svojím šťastím bol nadšený.

Samozrejme bol drevom posadnutý a bol by zaplatil omnoho viac, keby si to bola realitka všimla, ale Alan strávil celý svoj život posadnutý triviálnymi vecami zo životov iných, vecami, ktoré si nikto iný nevšímal, a vyvinul si ten alkoholický trik ako svoju intoxikáciu zamaskovať. Alan sa pustil do práce hneď ako sa realitná agentka odpotácala, motajúc sa ešte po novoročnej opici. Zaparkoval svoj pickup na zamrznutom trávniku, odomkol bicyklový zámok Kryptonite, ktorý používal na zaistenie turistickej postele, a vytiahol veľkú pásovú brúsku a množstvo krabíc s brúsnymi papiermi všetkých veľkostí a zrnitostí, opaľovačky a fľaše so žieravinovou chemickou škrabkou. Ešte stále si podržal aj neuprataný dvojizbový byt plný haraburdia na opačnej strane mesta v Danforthe, kde mienil platiť nájom, až kým nebude jeho veľký šmirgľovací projekt dokončený a dom na Wales Avenue obývateľný.

Alanov šmirgľovací projekt: Najprv dokončiť pitvanie domu. Zbaviť sa vedenia, ktoré nezodpovedá štandardu, prastarej, olovo púšťajúcej inštalácie, popraskaných dlaždíc a drobiacej sa sadry, pokrivenej od vody. Naplnil pol tucta smetiarskych kontejnerov, pracujúc spolu s Tonym a jeho krajanom Natom, ktorý bol ochotný pomáhať za prachy na drevo, pokiaľ sa od neho nechcelo, aby prišiel do práce dva dni po sebe, keďže potreboval celý deň na zotavenie sa z bohatierskej pitky, do ktorej sa pustil vždy hneď potom, ako mu Alan položil peniaze na dlaň.

Keď bol dom vyprázdnený až po tehly a trámy a omamné drevo, prišli inštalatéri a elektrikári a položili svoje rovné blýskavé potrubia a rúrky a vedenia.

Alan pozakrýval dlážky plachtami a priniesol ťažkú pieskovačku a z tehál odral vek a sadze a špinu, až kým nežiarili červeňou ako zadok golema.

Alanov otec, vrch, mal mnoho golemov, ktorí ho nazývali svojím domovom. Žili na opačnej strane jeho otca a Alana a jeho bratov nechávali na pokoji, pretože aj golem má dostatok rozumu, aby nenaštval horu, a zvlášť nie tú, v ktorej žije.

Potom sa Alan pustil do trámov, pracujúc nad hlavou ručnými brúskami a stále jemnejším brúsnym papierom až kým neboli hladké ako adirondacké stoličky. Hruď a ramená a plecia mu bolestivo pulzovali v agónii dvojtýždňovej driny. Potom prišli na rad dlážky, ale *nie podlahy samy o sebe*, ktoré si nechával nakoniec, lebo boli ovocím na dosah.

V mysli zostavil novú prednášku, o správnej úlohe ovocia na dosah, čo bola obľúbená téma promovaného manažéra, ktorý podporoval jeho obchody aj jeho samého, a dával mu nevyžiadané rady o vedení a zásobovaní skladov, založené na žargóne a zbytočných školometských vedomostiach, za ktoré však, ako sa zdalo, firmy z Fortune 100 platili veľké prachy. Keď manažér povedal „ovocie na dosah“, myslel tým „ľahký zber“, niečo, čo mohlo a malo byť uchmatnuté s minimálnym úsilím. Ale *skutočné* ovocie na dosah dozrieva posledné, preto by malo byť obraté čo najneskôr. A ďalej, obrať najprv ovocie na dosah znamená, že, ako sa deň chýli ku koncu, musíte vláčiť košík vyššie a vyššie, čo je zrejmá hlúposť. Ovocie na dosah sa má oberať nakoniec. Toto bol jeden zo spôsobov, ako chápať ľudí, a jeden z druhov ľudí, ktorých sa naučil chápať. Napokon, o to vlastne ide – rozumieť ľuďom.

Takže dlážky prídu na rad posledné, až po rímsach, po schodoch, po zábradliach a obkladoch. Zvlášť zábradlia, pokryté tridsiatimi emailovými nátermi s rôznou hrúbkou a toxicitou, sa otrasne čistili. Alan strávil celé dni pracujúc s drôtenou kefou a zašpicatenými chumáčmi oceľovej vlny, nanášajúc štipľavý odstraňovač farby, až kým vlákna neboli čisté a nepoškvrnené ako v deň keď vyšli zo sústruhu.

Potom sa pustil do dlážok, používajúc najprv veľkú rotačnú brúsku. Boli to už roky odkedy sa oháňal brúskou naposledy – bolo to keď otvoril obchodík s plechovými hračkami v Yorkville a vtedy, keď to miesto chystal, si brúsku prenajal. Zručnosť sa mu dosť rýchlo vrátila a dostal sa do stáleho rytmu, takže čoskoro mal všetky dlážky chladné a suché a mäkké s odhaleným nahým dreveným srdcom. Pozametal dom a zamkol a vrátil sa domov.

Nasledujúci deň sa zastavil v portugalskom obchode pre stavebníkov v Ossingtone, ktorý mal rád. Otvárali o piatej ráno a ľudia pri pokladni boli vždy ochotní načrtnúť alternatívne riešenia jeho amatérskych konštrukčných problémov, nikdy sa mu nevysmievali pre jeho neznalosť, a vždy prihodili desaťpercentnú „zľavu pre kontraktora“, čo ho napĺňalo iracionálnou pýchou, ktorá ho miatla. Prečo by mal syn hory potrebovať uznanie šťúplych Portugalcov s kolíkmi ceruziek za ušami a poškrabanými prstami? Vzal si pár penových chráničov kolien a desaťkilovú krabicu bezchlpých handier a ďalší kartón jednorazových papierových masiek.

Odviezol sa k domu na Wales Avenue, zaparkoval na trávniku, na ktorom sa začínal topiť sneh a bolo na ňom vidno hlboké blatisté brázdy od pneumatík. Nasledujúcich dvanásť hodín strávil plazením sa štvornožky, vláčiac za sebou vedro na náradie naplnené brúsnym papierom a oceľovou vlnou a tmelom a ceruzkami na drevo a handrami. Prstami ohmatával každý centimeter dlážky a obkladu, ohmatávajúc mastencovú mäkkosť preosiatych pilín, hmatajúc po drsných škvrnách a ryhách, obrusujúc ich svojimi nástrojmi. Skúšal zatmeliť ryhy v dlážke, ktoré zbadal v deň, keď dom prevzal, ale tmel mu pripadal ako lož, menej poctivý než ryhované dosky, a tak ho zasa pozbieral a brúsil ryhy, až kým neboli hladké ako drevo okolo nich.

Potom prišiel na rad vosk, sladký a lesklý. Pukalo mu srdce, keď ho nanášal, lebo mäkké, novoodhalené drevo bolo tak lahodne jemné a zmyselné. Vedel však, že drevo ponechané samo na seba by sa po čase štiepilo a vylamovalo a žltlo. Vtieral vosk až kým ho nebolel lakeť, *vmasírovával* vosk do dreva, handrami ho vtláčal, až sa dom leskol.

Dvadsať náterov uretánom zabralo štyridsať dní – deň na nanesenie a deň na vysušenie. Ďalšie leštenie, a dom dostal vysoký lesk, klzkú hladkosť. Skoro si na klzkých schodoch zlomil krk, a Portugalci mu vypomohli vreckom čistej posýpky z mletých orechových škrupín. Molitanovým štetcom naniesol na každý schod ešte jeden náter uretánu a kým bol ešte lepkavý, posypal ho granulátom z orechových škrupín. Dopustil sa zriedkavej chyby a urobil to smerom zdola nahor a uväznil sa na treťom poschodí, v podkroví s vikiermi a cítil sa ako úplný idiot, keď sa chúlil do klbka, aby sa vyspal na studenej, tvrdej, klzkej, hladkej dlážke, kým čakal až schody vyschnú. Ten uretán mu liezol na mozog.

Knižnice sa vyberali z pivnice po jednej. S Tonyho pomocou s nimi Alan zápasil, kým ich dostal na prednú verandu, kde ich dočista vyšmirgľoval a potom ich odovzdal Tonymu, aby ich natrel uretánom a opravil dvierka.

Dvierka boli zo skla s UV-filtrom, s pántmi hore a plsťou na vnútorných stranách, aby sa jemne zatvárali. Všetky mali na ľavej strane malú mosadznú tyčku, aby sa dali pri otvorení podoprieť. Tony bol zodpovedný za premeranie každej knižnice potom, ako ju prevzal z obchodov Alanových chránencov, a za odoslanie rozmerov sklenárovi v Mississauga.

Technicky vzaté bol sklenár na dôchodku, ale to on postavil každú vitrínu aká kedy stála vnútri ktoréhokoľvek z Alanových obchodov a bol šťastný keď mohol používať dielničku, ktorú mu jeho dcéra a zať zriadili v garáži, keď ho presťahovali na predmestie.

Vitríny potom šli do domu, pozdĺž každej steny, podľa systému čísel napísaných na ich zadných stenách. Alan použil Tonyho merania a nejaký CAD softvér a prišiel s permutáciami ukladania skriniek tak, že úplne pokrývali každú stenu – s výnimkou steny pri kozube v prednom salóne, steny nad pracovnou doskou v kuchyni, a steny pri schodisku – až po strop.

S Tonym sa veľa nerozprávali. Tony rozmýšľal nad tým, nad čím rozmýšľajú ľudia s dodávkou na rozvážanie, a Alan rozmýšľal o príbehu, ktorý napíše v dome, ktorý stavia.

Máj na Kensington Market voňal prekrásne. Aprílové dažde rozpustili a spláchli fosilizované psie hovienka a vzduch voňal jarou, ílom a pučiacimi kvetmi a rozliatym ovocným punčom z tetrapakov, pozostatkom z multietnickej pouličnej hokejovej ligy, ktorá sa spontánne sformovala pred jeho domom. Keď fúkal východný vietor, bolo cítiť stánky s rybami v Spadine, slané, pripomínajúce čínske grilovacie korenia. Keď fúkalo zo severu, voňal pečený chlieb v kóšer pekárňach a niekedy zriedkavý závan pripečeného cesnaku, to voňali pizze v pariacich sa peciach u Massima, až hen od College. Západné vetry páchli po nemocničnej spaľovni, štipľavo a za dymom.

Od otca, vrchu, sa Art naučil vyznať sa v zápachoch, pretože boli hlavnými známkami jeho nálad, sírové grgnutia z hĺbok v jaskyniach keď sa mu niečo nepáčilo, studený ne-zápach pramenitej vody keď bol zamyslený, vôňa pokoseného sena na jeho svahoch keď bol šťastný. Keď ste mali otca vrch, tak rozumieť pachom bolo niečo, čo ste proste vedeli.

Keď boli knižnice uložené a priskrutkované k stenám, prišli knihy, tisícky kníh, desaťtisíce kníh.

Knihy pre malé deti s trasľavými podpismi, prastaré prvotlače v tvrdej väzbe, nadmerné knižné novinky o umení, masovo predávané brožúrky, príručky hrubé ako stavebné kvádre. Väčšinou boli už použité, keď sa k nemu dostali, a to bolo to, čo na nich mal rád: Voňali ako iní ľudia a ich strany obsahovali náznaky ich životov: marginálie a lístky zo záložne, autobusové permanentky vekom zažltnuté a zamazané dávnymi jedlami. Keď ich čítal, bol na troch miestach: vo svojej obývačke, v hlavách autorov, a vo svete bývalých vlastníkov.

Prišli z políc v jeho byte, zo skladu desaťkrát-desať dole pri jazere, prišli od priateľov a nepriateľov, ktorí si požičali jeho knihy pred mnohými rokmi a „zabudli“ ich vrátiť, ale Alan *nikdy* nezabudol, každú knihu mal vo veľkej a hlbokej relačnej databáze, ktorá sa zrodila ako skromný lineárny súbor, ale ktorý importoval do postupných generácií priemyselnej databázy.

Táto, pre zmenu, bola len časťou Super-databázy, Inventáru, do ktorého Alan vložil hodnotu, cenu, význačné črty, jedinečné identifikátory, a

fotografický záznam každej jednej veci, ktorú vlastnil, od ponožiek v zásuvke po hrnce v kredenci. Údržba Inventáru bola vážna vec, nemenej dôležitá teraz než v čase, keď ho založil v snahe vybaviť si poistku pre kníhkupectvo.

Alan bol poisťovákovou nočnou morou, zákazníkom z pekla, ktorý vám pri najmenšej provokácii poslal päť krabíc detailného inventára s krížovými odkazmi.

Knihy napĺňali police, rad za radom, za protiprachovými, protislnečnými sklenenými dvierkami. Začali v predsieni a obtočili dookola obývačku, pokryli stenu za jedálňou v kuchyni, naplnili pracovňu a hlavnú spálňu a hlavnú kúpeľňu, vyšplhali sa po nízkych stenách k vikierom na treťom poschodí. Boli zorganizované podľa idiosynkratických predmetných kategórií, a v rámci týchto kategórií abecedne podľa autorov.

Alanov otec bol vrch a jeho matka bola automatická práčka – on držal strechu nad ich hlavami a ona udržiavala ich šaty v čistote. Jeho bratmi boli: mŕtvy muž, trio matriošiek, jasnovidec a ostrov. Mal len dva či tri rodinné portréty, ale veľmi si ich cenil, aj keď cudzí ľudia, ktorí ich videli, ich omylom považovali za zábery krajiny. Na jednom jeho rodina stála na otcovom svahu, mama bola veľmi výnimočne vonku, dlhý chvost predlžovačiek sa od nej hadil do jaskyne k trojhrotej zásuvke dieselového generátora. Zavesil si ho nad krbovú rímsu, pričom použil dva háčiky a vodováhu, aby sa uistil, že bude dokonale vyrovnaný.

Tony pomohol Alanovi nainštalovať plytké zberateľské skrinky pozdĺž dvojposchodovej schodišťovej šachty, držiac vodováhu, zatiaľ čo Alan pracoval s bezdrôtovým elektrickým skrutkovačom. Alanov sklenár zhotovil tieto skrinky podľa Alanových požiadaviek, siahali od schodov po strop. Alan ich naplnil plechovými hračkami Made-in-occupied-Japan, plstenými turistickými vlajočkami z krokodílích fariem centrálnej Floridy, kameňom z hrobky Marie Laveauovej z Cintorína Sv. Louisa I v New Orleans, zájdenými mosadznými drobnosťami, malými zarámovanými komiksovými kulturistickými reklamami, vyrezávanými polynézskymi kokosovými opicami, melamínovými tranzistorovými rádiami, bakelitovými snehovými guľami, všetkými haraburdami, nazhromaždenými počas celého života, ktorý venoval zbieraniu a snoreniu a zháňaniu.

Boli hrdo ošúchané a používané: sterilné predmety, fungl-nové-v-obale vždy predal tak rýchlo, ako len mohol, škrečkujúc veci označené trasľavým nápisom guľôčkovým perom „Majetok Freddyho Terazza“, alebo s odtlačkami po zuboch, či odraté krabice prelepené lepiacou páskou, aká sa už päťdesiat rokov nepredáva.

Poslednou vecou, ktorá sa upravovala, bol suterén. Strhli všetky steny, ktoré neboli nosné, na každý povrch naniesli betón a položili voľnú mozaiku zo skla a porcelánu, hladkú a bielu, s pavučinkovými modrými ilustráciami, bledými ako sen. Po troch vrstvách uretánu sa povrchy trblietali.

Potom to už bola len záležitosť natiahnutia káblov na pripnutie halogénov, ktorých lúče starostlivo nechal rozptyľovať sa na strope, aby blyšťanie bolo minimálne. Nasťahoval si svoj gauč s konskou srsťou a kreslá, svoju starú posteľ, hrnce a panvice a príborník s novými karafami, a svoj zábavný totem.

Prišiel človek z Bell Canada a zaviedol mu datalinku do suterénu, do miestnosti, ktorú vybavil nepretržitým elektrickým napájaním, falošnou podlahou, práškovými hasiacimi prístrojmi a senzorom prerušenia potrubia. Nainštaloval a nakonfiguroval smerovač, zostavil skromný regál a domáce servre, tri štvorpárové káble vytiahol cez obývačku, pracovňu a podkrovie, kde ich pripevnil k nenápadnému bezdrôtovému bodu prístupu a odtiaľ k odolným všesmerovým anténam, zhotoveným z medených rúrok a PVC, ktoré pripevnil k budove zvonku na krátke stožiariky, nasmerované ponad Kensington Market, čím pokryl celý blok voľným prístupom k Internetu.

Predstavoval si, že príbeh, ktorý bude písať, si bude vyžadovať isté uvažovanie na prechádzkach, a chcel mať možnosť vziať si svoj laptop hocikam do okolia, sadnúť si, napichnúť sa na sieť a s pomocou vyhľadávačov si pozrieť drobné fakty, tak aby sa nezasekol na hlúpych detailoch.

Dom na Wales Avenue bol hotový. Interiér premaľoval krásnou modrou, ako drozdie vajíčko, opravil predné schody, a do predzáhradky umiestnil kombináciu veľkých skál z Kanadského štítu s divými trávami, ktoré si vyžadovali málo starostlivosti. Prvého júla Alan oslavoval Deň Kanady tak, že vyliezol cez okno v podkroví na strechu a pozoroval ohňostroj a načúval kolektívnym vzdychom ľudí, ktorí sa tlačili okolo neho v Markete, potom sa vrátil do domu a chodil z izby do izby a hľadal niečo, čo by nebolo na svojom mieste, nejaké zvyšky drsnosti, ktoré by bolo treba ešte vyhladiť, a žiadne nenašiel. Knihy a zbierky lemovali steny, ventilátory na strope jemne vrčali, filtre pod otvorenými oknami bzučali, ako z izieb nasávali peľ a prach – Alanove obchodnícke skúsenosti ho už dávno presvedčili o moci čerstvého vzduchu a zvukov ulice, takže odmietal nechávať okná zatvorené aj napriek fantastickému množstvu mestského prachu, ktorý vnikal dovnútra.

Dom bol dokonalý. Stolička, ergonomický zázrak doručený deň predtým cez UPS, bola zastrčená pod dreveným príborníkom, ktorý si dal namiesto písacieho stola do komôrky na druhom poschodí. Jeho úplne nový počítač

sedel v prostriedku stola, špičkový laptop s kartou bezdrôtového pripojenia a obrazovkou, ktorú by v istých kruhoch považovali za domáce kino.

Zajtra začne s písaním.

O ôsmej ráno Alan zazvonil na zvonček susedného domu. Niesol vrecko s kávami z gréckej reštaurácie. Päť káv, jednu na každý bicykel, pripútaný k drevenému zábradliu prehýbajúcej sa verandy, plus jednu pre seba.

Čakal päť minút, potom zazvonil znovu a, držiac tlačidlo zatlačené, načúval, kedy sa cez tlmené drnčanie zvončeka ozve zvuk krokov. Podľa jeho odhadu to trvalo ďalšie dve minúty, ale jemu to nevadilo. Bol krásny letný deň, mäkký a vlhký a zelený, a cez jemné hnedé výpary silnej kávy už cítil pach rybieho trhu.

Dvere otvorila mladá žena v teplákoch a vrecovitom károvanom tričku. Bola vzrušujúco bacuľatá, oblá a jemne mäkká, typ ženy, na aký Alan vždy letel. Jasné, mala nejakých dvadsaťdva, takže určite nebola vhodná ako predmet jeho romantických záujmov, ale bolo zábavné pozorovať, ako si rozlepuje oči a snaží sa odstrániť z hlasu ospalosť.

„Áno?" povedala cez zamknuté dvere so sieťkou. Jej hlas nestrpel žiadne táraniny, čo sa tiež Alanovi páčilo. Keby ešte viedol obchod, hneď by ju najal. Rád zamestnával bystré decká ako ona, páčilo sa mu spoznávať ich, snažiť sa pozorovaním prísť na koreň ich pohnútok a citov.

„Dobré ráno!" povedal Alan. „Som Alan a práve som sa nasťahoval vedľa. Doniesol som kávu!" poťažkal vrecko jej smerom.

„Dobré ráno, Alan," povedala. „Ďakujem a všetko, ale –"

„Ach, netreba ďakovať! Len sa správam susedsky. Priniesol som päť – jednu pre každého z vás a jednu pre mňa."

„No, to je od teba veľmi pekné –"

„To je nič. Pekné ráno, však? Práve som videl drozda, hen, na tom strome v parku, ani nie pred hodinou. Fantastické."

„Výborne." Odsunula závoru sieťkovaných dverí, otvorila ich a siahla po vrecku.

Alan vošiel do predsiene a podal jej ho. „Je tam aj smotana a cukor," povedal. „Spústa – nevedel som, ako to máte, ľudkovia, radi, tak som si povedal, že radšej viac ako primálo, radšej to pre istotu prehnať. No teda, pozrime sa, váš dom má úplne iné usporiadanie, ako môj. Myslím, že boli postavené naraz, totiž, vyzerajú veľmi podobne. V skutočnosti o architektúre veľa neviem, ale naozaj vyzerajú z vonku rovnako. Ale aha toto! U mňa tu mám dlhú chodbu než sa dostaneš do obývačky, ale u vás je to celé

otvorené. Zaujímalo by ma, či to bolo tak postavené, alebo to niekto neskôr upravil. Nevieš náhodou?“

„Nie,“ povedala, nadvihnúc vrecko.

„No, ja si len zatiaľ sadnem kým zavoláš svojich spolubývajúcich, dobre? Potom si môžeme všetci dať šálku dobrej kávy a porozprávať sa a navzájom sa spoznať.“

Na chvíľočku zaváhala, potom zašla dozadu do kuchyne a ku schodom. Alan pokýval hlavou a trošku sa prešiel po obývačke. Bol tam veľmi pekný totem s médiami, nekonečné poličky s DVD a videokazetami, vrátane dobrého výberu čínskych VCD o kung-fu a čiernobielych komédií. Na otlčenom servírovacom stolíku bol stĺpik gitarových časopisov a vedľa stál pohodlný diván s vlnenou dekou úhľadne poskladanou na jednej opierke na ruku. Dobré deti, bolo to vidno z toho, že sa o svoje veci starajú.

Ale o bezpečnosť príliš nedbajú. Mala ho buď vykopnúť alebo ho povláčiť po dome, kým budila ostatných. Napadlo mu šuchnúť si niekoľko VCD do vrecka a vrátiť im ich až neskôr, len aby ich upozornil, ale pomyslel si, že to by nebol vhodný začiatok.

Vrátila sa za momentík, na sebe chumáčikovitý žltý župan, ktorého opasok a švy boli ufúľané a obnosené do siva. „Už idú dolu,“ povedala.

„Výborne!“ povedal Alan a usadil sa na diváne. „Hej, a čo káva?“

Potriasla hlavou, trochu sa usmiala, a podala mu kávu. „Smotanu? Cukor?“

„Nie,“ povedal Alan. „Grék ju robí presne takú, akú mám rád. Čiernu a silnú a aromatickú. Najprv ochutnaj, kým niečo pridáš – je vážne fantastická. Podľa mňa je to jedna z najlepších vecí v okolí.“

Do obývačky sa došuchtala ďalšia mladá žena, chudá ako trieska, s oholenou hlavou, vrecovitými džínsami a priliehavým tričkom, že jej mohol počítať rebrá. Alan sa postavil a natiahol ruku. „Ahoj! Som Adam, váš nový sused! Priniesol som kávu!“

Potriasla mu rukou, na dlani zacítil jej dlhé ostré nechty. „Natalie,“ povedala.

Druhá mladá žena jej podala kávu. „Priniesol kávu,“ povedala. „Ochutnaj ju, než si čokoľvek do nej pridáš.“ Otočila sa k Alanovi. „Myslela som, že sa voláš Alan.“

„Alan, Adam, Andy. Na tom nezáleží, reagujem na hociktoré z nich. Moja mama sa v našich menách ťažko orientovala.“

„Srandovné,“ povedala Natalie, odpijúc si dúšok. „Dva cukry, tri smotany,“ povedala natiahnúc ruku. Druhá žena jej ich mlčky podala.

„Tvoje meno ešte neviem,“ povedal Alan.

„Správne,“ odvetila. „Určite ho ešte nevieš.“

Do izby vkročil mladý muž, takých sedemnásť, s riedkymi bokombradami a prameňom ružových vlasov trčiacich kolmo nahor do vzduchu, oblečený do odstrihnutých kraťasov a rozopnutej guayabery.

„Adam," povedala Natalie, „toto je Link, môj mladší brat. Link, toto je Arthur, priniesol kávu."

„'hoj, vďaka, Arthur," povedal Link. Vzal si kávu a ostal stáť pri sestre, úctivo si upíjajúc.

„Takže ostáva ešte jeden," povedal Alan. „A potom môžeme začať."

Link si odfrkol. „To sotva. Krishna nevstáva z postele pred poludním."

„Krishna?" povedal Alan.

„Môj chlapec," povedala bezmenná žena. „Bol dlho hore."

„Takže asi viac kávy pre nás," povedal Alan. „Sadnime si a spoznajme sa, dobre?"

Posadili sa. Alan vysrkal zvyšok svojej kávy a zagestikuloval smerom k vrecku. Bezmenná žena mu ho podala, vybral poslednú kávu a pustil sa do nej.

„Som Andreas, váš nový sused odvedľa. Práve som skončil s renováciou a včera večer som sa nasťahoval. Vážne sa veľmi teším na trávenie času v tomto susedstve – pracujem doma, takže sa tu budem motať veľa naokolo. Keby ste potrebovali požičať cukor alebo čokoľvek, kľudne sa zastavte."

„To je od teba veľmi pekné," povedala Natalie. „Som si istá, že budeme dobre spolu vychádzať!"

„Vďaka, Natalie. Si študentka?"

„Hej," povedala. Zalovila v objemných vreckách svojich džínsov, ktoré tým stiahla až pod kostnaté bedrá, a vytiahla balíček cigariet. Ponúkla jednu bratovi – ktorý si vzal – a jednu Alanovi, ktorý odmietol, a zapálila si. „Študujem módne návrhárstvo na OCAD. Som v poslednom ročníku, takže odteraz je to už len samá prax."

„Móda! To je zaujímavé," povedal Alan. „Kedysi som mal v Beaches malý obchod so starším oblečením, volal sa Tropicál."

„Ó, *zbožňovala* som ten obchod," povedala. „Mali ste tam *najlepší* materiál! Po škole som tam zvykla zabehnúť električkou." Hej. Presne *ju* si nepamätal, ale jej *typ* určite áno. Sólo dievčatá s náčrtníkmi v tvrdých doskách a v staromódnych šatách, doma upravených, aby dobre padli.

„Nuž, veľmi ochotne ťa predstavím ľuďom, ktorých poznám – v Parkdale je jeden obchod s trvalkami, ktorý patrí môjmu priateľovi. Vždy hľadá návrhárov, aby mu pomohli s opravami a prešívaním."

„To by bolo senzačné!"

„A čo študuješ ty, Link?"

Link si potiahol a odklepol popol na krbový rošt. „Nič extra. Nedostal som sa na Ryerson na elektroinžiniera, takže trávim rok ako kuriér na bicykli, chodím na večerné kurzy a pripravujem sa na ďalšie prijímačky."

„No, to ťa aspoň udrží ďalej do problémov," povedal Alan. Obrátil sa k bezmennej žene.

„A čo robíš ty, *Apu*?" opýtala sa skôr ako mohol čokoľvek povedať.

„Ó, ja som na dôchodku, Mimi," povedal.

„Mimi?" začudovala sa.

„Prečo nie? Je to tak dobré meno, ako hociktoré iné."

„Ona sa volá –" začal Link, ale prerušila ho.

„Mimi je tak dobré ako hociktoré. Som nezamestnaná. Krishna je barman."

„Hľadáš prácu?"

Zaškľabila sa. „Jasné. Čo máš?"

„Čo vieš robiť?"

„Mám trištvrte titulu z environmentálnych štúdií, jeden rok kineziológie, a do polovice napísanú jednoaktovku. Ach, a študentský dlh do roku 3000."

„Jednoaktovku!" povedal a plesol sa po stehnách. „Mala by si ju dokončiť. Som tiež spisovateľ, vieš."

„Myslela som, že si mal obchod s odevmi."

„To som mal. A kníhkupectvo, a obchod so zberateľskými predmetmi, a starožitníctvo. Nie všetky naraz, chápete. Ale teraz píšem. Chystám sa napísať román, a potom si asi otvorím ďalší obchod. Ale viac ma zaujímaš *ty*, Mimi, a tvoja hra. Prečo napoly dokončená?"

Pokrčila plecami a prstami sa prehrabovala vo vlasoch. Jej vlasy boli hnedé a husté a kučeravé, po plecia. Alan zbožňoval kučeravé vlasy. V obchode s komiksami mával predavačku s takými istými kučeravými vlasmi, svedomité a šikovné mladé stvorenie, počas prestávok si v zadnej miestnosti kreslila vlastný komiks, používajúc prijímací stôl ako kresliacu dosku. Ako umelec sa nepresadila, ale dotiahla to k publikovaniu populárnej výročnej antológie undergroundového komiksu, o ktorú pred rokom prejavil záujem *The New Yorker*. „Minula sa mi inšpirácia," povedala Mimi, poťahujúc sa za vlasy.

„Tak vidíš. Je čas nechať sa znovu inšpirovať. Zastav sa niekedy a porozprávame sa o tom, dobre?"

„Ak sa k tomu vrátim, budeš prvý, kto sa to dozvie."

„Vynikajúce!" povedal. „Vedel som, že to bude fantastické. No a kto tu hrá na gitare?"

„Krishna," povedal Link. „Ja trochu brnkám, ale on je naozaj dobrý."

„To iste je," povedal Alan. „Včera v noci bol v dobrej forme, okolo tretej ráno!" Krátko sa zasmial.

Nastalo trápne ticho. Alan dosrkal svoju druhú kávu. „Jaj!" povedal. „Myslím, že sa vám budem musieť vnútiť na sociálne zariadenie."

„Čo?" povedali súčasne Natalie a Link.

„Potrebuje na záchod," povedala Mimi. „Hore schodmi, druhé dvere vpravo. Po spláchnutí potras držadlom."

Kúpeľňa bola preplnená priveľa uterákmi a primnohými zubnými kefkami. Výlevka bola zaprášená od červene na tvár a poznačkovaná zvyškami rúžu a maskary. Alan sa cítil ako doma. Mal rád mladých ľudí. Ich energiu, ich hnev, a ich nadšenie. Nemal rád keď hrali na gitaru o tretej ráno; ale to čoskoro vyrieši.

Umyl si ruky a starostlivo posplachoval dlhé kučeravé vlasy, potom sa vrátil do obývačky.

„Abel," povedala Mimi, „je mi ľúto, že ti v noci gitara nedala spať."

„Nič v zlom," povedal Alan. „Musí byť ťažké nájsť si čas na cvičenie, keď pracuješ v noci."

„Presne," povedala Natalie. „Presne tak! Krishna vždy cvičí keď príde z práce. Musí sa trochu uvolniť, aby mohol zaľahnúť do postele. My sme sa proste naučili pri tom spať."

„Nuž," povedal Alan, „aby som povedal pravdu, dúfal som, že ja sa to nebudem musieť učiť. Ale myslím, že poznám riešenie, s ktorým môžeme žiť obaja."

„A to ako?" povedala Mimi, vystrčiac bradu dopredu.

„Je to celkom ľahké. Môžem namontovať vodiacu drážku a odhlučniť tamtú stenu. Namaľujem to na bielo a ani si nevšimnete rozdiel. Nemalo by mi to zabrať viac ako týždeň. Ochotne to urobím. Hrubé steny robia dobrých susedov."

„Nemáme peniaze na zaplatenie renovácie," povedala Mimi.

Alan zamával rukou. „Kto hovoril o peniazoch? Jednoducho chcem vyriešiť problém. Urobil by som to na mojej strane steny, ale práve som dokončil prestavbu."

Mimi potriasla hlavou. „Nemyslím, že by domáci súhlasil."

„Robíte si priveľa starostí," povedal. „Dajte mi číslo na domáceho a ja to s ním vybavím, dobre?"

„Dobre!" povedal Link. „To je úžasné, Albert, vážne!"

„Súhlas, Mimi? Natalie?"

Natalie nadšene prikyvovala, jej oholená hlava sa na tenkom krku povážlivo kývala. Mimi uprene hľadela na Natalie a Linka. „Spýtam sa Krishnu," povedala.

„Tak dobre!“ povedal Alan. „Nechajte ma premerať stenu a začnem nakupovať materiál.“ Vytiahol čierne, matné, digitálne meracie pásmo v tvare vajca, a začal zameriavať laserové lúče na stenu, cvakajúc tlačidlami na vajíčku, keď si zameral rohy. Portugalskí predavači v jeho obľúbenom obchode dostali hysterický záchvat, keď im pyšne ukázal 300 dolárovú hračku, ale presné CAD náčrty jeho projektov, ktoré s jej pomocou produkoval, na nich potom robili dojem. Natalie a Link fascinovane hľadeli, ako sa tak predvádzal viac, než bolo technicky potrebné, ale Mimi vyjadrila svoj názor prevrátením očí.

„Ešte nemíňaj peniažky, kovboj,“ povedala. „Ešte sa musím porozprávať s Krishnom, a *ty* sa ešte musíš dohodnúť s majiteľom.“

Zalovil v náprsnom vrecku svojej džínsovej bundy a vybral zvyšok ceruzky a malý blok, napísal číslo svojho mobilu, a odtrhol list. Podal list, blok a ceruzku Mimi, ktorá napísala číslo domáceho a vrátila mu ho.

„Okej!“ povedal Alan. „Tak to by sme mali. Bolo mi ozajstným potešením sa s vami stretnúť. Vedel som, že budeme spolu dobre vychádzať. Hneď zavolám vášmu domácemu a vy mi dajte vedieť, keď bude Krishna hore, a uvidíme sa zajtra o desiatej, aby sme začali so stavbou, ak boh dá a kŕče dovolia.“

Link sa postavil a podal mu ruku. „Tešilo ma, Albert,“ povedal. „Naozaj. A vďaka aj za kafčo.“ Natalie ho obdarila kostnatým objatím a Mimi mľandravým potrasením ruky, a potom bol opäť vonku na slnku, s hlavou plnou nápadov a logistiky a plánov.

Slnko zapadalo o deviatej večer a dlho letne žiarilo. Alan sa usadil na prednej verande na skladaciu stoličku, vytiahol si skladací stolík a položil naň pohár na víno a fľašu Niagara Chardonnay, ktorú si priniesol z pivnice. Nalial si do pohára a zodvihol ho proti svetlu, obdivujúc nový pľuzgier, ktorý sa mu urobil na malíčku, keď vynášal fošne a falošnú kameninu z nákladiaku do prednej izby susedov. Dookola sa vozili deti na bicykloch a punkáči na skateboardoch. Dvojice sa prechádzali po parku na opačnej strane ulice, ich mrmlavé rozhovory sa niesli v šepotavom vánku, ktorý trepotal lístím.

Nenapísal nič, ale to bolo v poriadku. Má kopu času a keď bude protihluková stena hotová, bude sa môcť v noci dobre vyspať a sústrediť sa na príbeh.

Po chodníku kráčalo čínske dievča s bielym chlapcom a zaujato sa zhovárali. Mali asi tak šesť rokov a chlapec mal ruský prízvuk. Rozmanitosť

Marketu Alana vždy vzrušovala. Chlapec vyzeral trochu ako Alanov brat Doug (Dan, David, Dearborne) keď mal toľko rokov.

Doug bol tým, koho pomáhal zavraždiť. Všetci bratia pomáhali s vraždou, dokonca aj ostrov Charlie (Clem, Carlos, Cory), ktorý otvoril svoj hlavný zlom a uzavrel ho nad Dougovou mŕtvolou, aby sa rodičia o ničom nedozvedeli. Ale Doug bol tvrdohlavý malý sviniar a jeho mŕtvola v priebehu nasledujúcich šiestich rokov pretunelovala von a postavila si plť z bambusu a lián, ktoré rástli v hojnom množstve na Carlosovom západnom brehu. Na plti sa plavil po zradných moriach rok a deň, pristál na miernych svahoch ich otca a ukázal sa pred matkou. Do tej doby sa telo rozložilo a rozpadlo a odralo natoľko, že z neho ostalo sotva niečo viac, ako trup a pahýle, jazyk mal zosušený a stuhnutý, ale predniesol matke svoj prípad a tá sa tak rozrušila, že jej náklad stratil rovnováhu a museli ju reštartovať. Otec bol taký nahnevaný, že spôsobil zemetrasenie a zavalil Billyho (Bobovu, Bradovu, Bennyho) izbu a rozdrvil všetko jeho náradie a všetky ocenenia.

Avšak uplynulo už veľa času a bratia už neboli deťmi. Alan mal devätnásť, bol pripravený odsťahovať sa do Toronta a začať prácu ako realitný agent. Len Doug stále vyzeral ako malý chlapec, alebo ako vysušený pník. Vrieskal a dupal až jeho prstné kosti hrkotali na dlážke a jeho jazyk preletel cez izbu a praskol na stene. Keď sa mu hnev minul, vyškriabal sa na ich matku a nechal sa ukolísať do dlhého, predlhého spánku.

Nasledujúce ráno Alan opustil svojho otca a rodinu, odnesúc si ruksak obťažkaný zlatom spod hory, a zišiel dolu do mesta po cestičke, ktorou chodieval každý školský deň od svojich piatich rokov. Keď čakal na autobusovej zastávke, mával ľuďom, ktorí sa viezli okolo neho po hradskej. Bol prvý zo synov, ktorý z vlastnej vôle opustil domov a mal pocit akoby bol plný motýľov, ale mal pol tucta dobrých kníh, ktoré si požičal z pobočky knižnice v Kapuskasingu, s ktorými sa počas 14 hodinovej cesty zabavil, a skôr než si uvedomil, autobus odbočil z Gardinerovej diaľnice okolo SkyDome do polnočných ulíc Toronta, kde sa budovy týčili k oblohe, kde blikajúce svetlá striptízovej Yonge Street ubiehali do diaľky ako pristávacia dráha pre nadržané UFO.

Jeho hotovosť bola skromná a tak strávil noc v hoteli Rex, v najhoršej izbe, rovno nad činelovou súpravou, do ktorej jazzový bubeník pod ním mlátil skoro do druhej nad ránom. Posteľ bola malá a tvrdá a bolo ju cítiť po bielidle a stuchline, umývadlo záhadne bublalo a vypľúvalo vlhké splaškové pachy, a on už mal všetky knihy prečítané takže sedel pri okne a pozoroval opilcov a vandrákov potulujúcich sa po Queen Street a vdychoval zadymený vzduch a skôr než si uvedomil, zaspal v stoličke so svojim ťažkým kabátom obtočeným okolo tela ako dekou.

Čínske dievča zrazu vrazilo päsťou ruskému chlapcovi do ucha. Chytil sa za hlavu a jačal, slzy sa mu kotúľali po tvári, a čínske dievča ušlo. Alan potriasol hlavou, vstal zo stoličky, vošiel dnu pre chladnú kuchynskú utierku a vrecúško s ľadom a vrátil sa von.

Tvár ruského chlapca bola skrivená a napuchnutá, so šmuhami od sĺz, takže vyzeral ešte viac ako Doug, ktorý vždy býval ufňukancom. Alan mu nerozumel, ale snažil sa, kľakol si k nemu a poutieral chlapcovu tvár, potom položil vrecúško s ľadom do jeho malých rúk a pritlačil ho na bok jeho malej hlavy.

„Poďme," povedal a chytil chlapca za druhú ruku. „Kde bývajú tvoji rodičia? Vezmem ťa domov."

Alan sa stretol s Krishnom nasledujúce ráno o desiatej, keď spustil stolovú pílu na prednom trávniku u susedov a začal píliť svorníky na zafixovanie izolačnej steny. Krishna vyšiel z domu v ufúľanom župane, krátke vlasy rozstrapatené gélom z minulej noci. Bol vysoký, vo forme, svalnatý, hnedé lýtka mu vykukovali z domáceho odevu. Fajčil ručne ušúľanú cigaretu a v ruke držal plechovku koly.

Alan vypol pílu a posunul si ochranné okuliare na čelo. „Dobré ráno," povedal. „Byť vami, ostal by som na verande, alebo by som si niečo obul. Je tu naokolo množstvo klincov a triesok."

Krishna, už-už vykračujúci z verandy, stúpil nazad. „Vy musíte byť Alvin," povedal.

„Áno," povedal Alan vystupujúc po schodoch, a natiahol ruku. „A vy musíte byť Krishna. Ste dosť dobrý s gitarou, viete o tom?"

Krishna mu krátko potriasol rukou, potom sa mu vytrhol a pošúchal si strnisko. „Viem. A vy ste skurvene dosť hlučný so stolovou pílou."

Alan vyzeral byť v rozpakoch. „Prepáčte. Chcel som dokončiť ťažkú prácu skôr než bude priveľmi horúco. Dúfam, že vás veľmi nevyrušujem – píliť sa bude iba dnes. Nasledujúci deň alebo dva budem búchať kladivom, a potom je to už len práca navlhko – najhlučnejšia vec čo budem používať bude šmirgeľ. Nepotrvá to viac ako štyri dni, maximum, a bude to fajn."

Krishna naňho dlho, zamyslene pozeral. „Čo vy vlastne ste?"

„Som spisovateľ – nateraz. Mával som nejaké obchody."

Krishna vyfúkol dym do diaľky. „To nie je to, čo som mal na mysli. *Čo ste*, Adam? Alan? Andrew? Už som sa stretol s ľuďmi ako ste vy. Čosi na vás nie je v poriadku."

Alan nevedel, čo na to odpovedať. Jedného dňa to muselo prísť.

„Odkiaľ ste?“

„Zo severu. Blízko Kapuskasingu,“ povedal. „Malé mestečko.“

„Neverím vám,“ povedal Krishna. „Ste mimozemšťan? Víla? Čo?“

Alan potriasol hlavou. „Obávam sa, že asi len to, na čo vyzerám. Obyčajný chlapík.“

„Obyčajný, čo?“ povedal.

„Obyčajný.“

„Okolo toho *obyčajný* je veľká vôľa, Arthur. Toto je slobodná krajina, ale aj tak, nemyslím si, že sa mi veľmi páčite. Pokiaľ ide o mňa, mohli by ste zmiznúť a nevracať sa.“

„Je mi ľúto, že to tak cítite, Krishna. Dúfam, že si na mňa časom zvyknete.“

„Ja dúfam, že k tomu nedôjde,“ povedal Krishna a cvrnkol ohorok cigarety ku chodníku.

Alanovi sa Krishna nepáčil a nechápal ho, ale to bolo v poriadku. Ostatným rozumel celkom dobre, viac-menej. Natalie mu po škole pomáhala miešať a navrtávať sadrokartónovú stenu, potom ju brúsila, natierala základ a maľovala. Jej brat Link prišiel domov z práce spotený a ufúľaný od prachu ciest, ale potom, keď sa osprchoval, vždy priniesol pivo pre Natalie a Alana. Usadili sa na verandu a kibicovali.

Mimi bola menej pohostinná. Kým Alan pracoval na protihlukovej stene, mračila sa vo svojej izbe a dolu schádzala len vziať si raňajky, pričom ho napriek jeho bodrým pozdravom chladne ignorovala. Alan sa musel nútiť, aby za ňou necivel, keď vošla do kuchyne prinesúc zo svojej izby včerajšie riady; a potom znovu von, so sendvičom na čistom tanieri. Jej kučeravé vlasy nadskakovali, keď dupala hore-dolu, jej mäkký okrúhly zadok sa vlnil pod teplákmi.

Ten večer, keď Alan a Natalie dali prvý náter farbou na stenu, Mimi prišla dolu v bábikovských šatách, pásikavé pančuchy nad kolená, robustné topánky, tvár pomaľovaná pásmi lesku.

„Vyzeráš nádherne, zlatko,“ povedala jej Natalie, keď sa zjavila na verande. „Ideš von?“

„Do klubu,“ odvetila. „Dnes točí DJ Do-Toho Ťa-Hovno a Krishna ma tam dostane grátis.“

„Dance muzika,“ povedal znechutene Link. Potom k Alanovi, „Poznáš to? To sa nehrá hudba, hrajú sa *nahrávky*. Chrrrr.“

„Znie to zaujímavo," povedal Alan. „Máte z toho niečo, čo by som si mohol vypočuť? CD alebo nejaké MP3-ojky?"

„Ó, *takto* sa to nepočúva," povedala Natalie. „Musíš ísť do klubu a *tancovať*."

„Vážne?" povedal Alan. „A musím si vziať extázu, alebo to nie je povinné?"

„Je to nariadené," povedala Mimi, prvé slová, ktoré k nemu prehovorila za celý týždeň. „Plná hrsť éčka a potom musíš skonzumovať kilo cukríkových korálkov pri nasledujúcej orgii."

„Nie celkom," povedala Natalie *pošepky*. „Ale tancovať *musíš*. Mal by si ísť s, hmm, Mimi do klubu. DJ Do-Toho Ťa-Hovno je *úžasný*."

„Nemyslím, že Mimi stojí o spoločnosť," povedal Alan.

„Prečo si to myslíš?" povedala Mimi a rečou tela z toho urobila výzvu. „Prezleč sa a pôjdeme spolu. Ale budeš musieť zaplatiť vstupné."

Link a Natalie na seba začudovane zodvihli obočia, ale Alan už kráčal k svojmu domu siahajúc po kľúčoch. Vybehol hore schodmi, prebehol si po tvári žinkou, hodil na seba staré džínsy a vyblednuté tričko s nápisom Steel Pole Bathtub, ktoré si kedysi kúpil, lebo hoci tú skupinu nikdy nepočul, páčila sa mu mnohoznačnosť nápisu, prihodil vyblednutú džínsovú bundu a pár hi-tech tenisiek, schmatol mobil a zbehol naspäť po schodoch. Bol presvedčený, že kým sa dostane k predným dverám, Mimi bude už dávno preč, ale bola stále tam, prúžky na jej pančuchách svetielkovali v šikmom svetle.

„Retro šik," povedala a uštipačne sa zasmiala. Natalie mu ukázala zdvihnuté palce a úsmev, ktorý Alan nemilosrdne pochopil ako úsmešok a hneď ho preto prepadol pocit viny. Aj on zdvihol palce a vyrazil za Mimi, ktorá už vyštartovala dolu Augustou, smerom na Queen Street.

„Aké je vstupné?" opýtal sa, keď ju dohonil.

„Dvadsať dolcov," povedala. „Je to šou pre každého, takže nepredávajú kopy chlastu, preto je vstup drahý."

„A čo tvoja hra?"

„Ser na hru, dobre?" povedala a odpľula si na chodník.

„Fajn, v poriadku," povedal. „Ja zajtra začínam s mojou poviedkou," povedal.

„Tvoja poviedka, hm?"

„Hej."

„A načo?"

„Ako to myslíš?" spýtal sa hravo.

„Prečo píšeš poviedku?"

„Nuž, musím! Už som prestaval celý dom, postavil zvukotesnú stenu – bola by škoda, keby som teraz tú poviedku nenapísal.“

„Píšeš poviedku o svojom dome?“

„Nie, *vo* svojom dome. Ešte som sa nerozhodol o čom bude. Pustím sa do toho zajtra.“

„To si porobil všetku tú prácu aby si mal kde písať? Človeče, a ja som si myslela, že *ja* otáľam.“

Sebakriticky sa zachichotal. „Asi sa na to dá pozerať aj takto. Len som chcel mať na prácu pekné, tvorivé prostredie. Tá poviedka je pre mňa dôležitá, to je všetko.“

„Čo s ňou budeš robiť až bude hotová? Vieš, že dnes niet veľa miest, kde by ti vydali krátke poviedky.“

„Ach, to viem! Napísal by som román keby som mal trpezlivosť. Ale to nie je na publikovanie – zatiaľ. Pôjde do šuplíka a vydá sa po mojej smrti.“

„*Čože?*“

„Ako Emily Dickinsonová. Napísala tisícky básničiek, strčila ich do šuplíka, umrela. Niekto iný ich opublikoval a stala sa kánonom. Ja sa chystám urobiť to isté.“

„To je strelené – zomieraš?“

„Nie. Ale nechcem to odkladať, až kým budem. Môže ma zraziť bus, chápeš.“

„Si trafený blázon. Krishna mal pravdu.“

„Čo má Krishna proti mne?“

„Myslím, že obaja vieme o čo ide,“ povedala.

„Nie, vážne, čo som mu urobil?“

Boli na Queen Street, kráčali v podvečernom dave na východ, obklopení letnými hipíkmi a vznášajúcimi sa lákavými vôňami z bistier a obchodov s jamajským pečivom roti. Prudko sa zastavila a chytila ho za plecia, poriadne ním zatriasla.

„Ty si ale pako, Ad-man. Ja to viem aj ty to vieš.“

„Ja naozaj neviem o čom hovoríš, čestné slovo!“

„Fajn, tak urobme toto.“ Zovrela mu rukou predlaktie a ťahala ho do postrannej uličky a zabočila do aleje. Postavila sa pod bránu a začala si rozopínať belasé bábikovské šaty. Alan v rozpakoch odvrátil pohľad, bol rád, že v súmraku nevidno, ako sa červená.

Keď mala šaty rozopnuté po pás, siahla dozadu a odopla háčik na svojej bielej vystuženej podprsenke, ktorá klesala pod váhou jej ťažkého poprsia. Otočila sa, poskytnúc mu krátky pohľad na plnú krivku jej prsníka, a striasla šaty dolu k pásu.

Z prostriedku chrbta, tesne nad lopatkami, jej vyrastali dve krátke, zavalité, kožnaté krídla. Boli začervenalé, pritlačené k chrbtu, a ako Alan pozeral, tak sa roztiahli a ohli, niekoľkokrát zamávali, a uložili sa nazad na svoje miesto, uhniezdené v mäkkých vankúšikoch pod jej krkom.

Proti svojej vôli na ne civel, prezerajúc si krídla pokryté jemnými hnedými páperovými chĺpkami, a ich korene, ovenčené svalmi a obklopené motanicou škaredých jaziev.

„Ty... si si ich ... *prišila*?“ povedal Alan zhrozene.

Zvrtla sa, oči sa jej leskli od sĺz. Prsia jej vykĺzli z rozopnutej podprsenky. „Nie, ty sprostý idiot. Ja som si ich odpílila. Štyri razy do roka. Stále dorastú. Keď ich neodrežem, narastú mi až po členky.“

Potom, čo si pozapínala šaty a pokračovali v ceste ku klubom pozdĺž Richmond Street, bola Mimi zvláštne a nepochopiteľne rozcítená. Položila ruku na jeho predlaktie a potichu mrmlala posmešné poznámky na adresu podivne vymódenej klubovej mládeže – v plastikových kovbojských klobúkoch, kostýmoch zo Sailor Moon, a plastikových smokingoch. Vzala mu z úst cigaretu, potiahla si a strčila mu ju späť, ešte mokrú od jej slín, z čoho Alanovi prebehli dolu krkom zimomriavky a chlpy na rukách sa mu zježili.

Vyzeralo to, akoby si myslela, že krídla sa vysvetľujú samé a že žiadna diskusia nie je potrebná, a Alan sa uspokojil s tým, že si ich v duchu držal pred očami, netopierie, mocné, nepokojné, obklopené sieťou rozhnevaných jaziev.

Keď sa dostali do klubu Shasta Disaster, renovovanej tehlovej budovy s robotickými halogénovými bodovými svetlami, ktoré na chodníku pred vchodom vykresľovali pulzujúce logo v tvare penisu, pustila mu ruku a jej telo stuhlo. Niečo povedala do ucha chlapíkovi pri dverách a ten ju nechal vojsť. Keď sa Alan pokúsil nasledovať ju, vyhadzovač ho zastavil položiac mu mäsitú ruku na hruď.

„Môžem vám pomôcť, pane,“ povedal bezvýrazne. V podstate to bol blok tuku a svalov s hlavičkou navrchu, ramená hrubé ako Alanove stehná sa mu sotva zmestili do striebornej pozapínanej košele s krátkymi rukávmi.

„Vstupné platím vám?“ opýtal sa Alan siahajúc po peňaženke.

„Nie, vstupné neplatíte. Vy nejdete dnu.“

„Ale ja som tu s ňou,“ povedal Alan, gestikulujúc smerom, ktorým odišla Mimi. „Som jej a Krishnov sused.“

„Nespomenula to,“ povedal vyhadzovač. Uškŕňal sa.

„Pozrite sa," povedal Alan. „Nebol som v žiadnom klube už dvadsať rokov. Ešte stále sa necháte podplatiť?"

Vyhadzovač prevrátil oči. „Niektorí možno. Ja nie. Čo keby ste šli domov, pane."

„To je všetko, čo?" povedal Alan. „Nemôžem nič povedať alebo urobiť?"

„Nebuďte chytrák," povedal vyhadzovač.

„Tak teda dobrú noc," povedal Alan a otočil sa na opätku. Kráčal nazad na Queen Street, ktorá bola osvetlená televíznymi svetlami z otvoreného štúdia pred budovou CHUM-City. Hordy tínedžerov v maličkých škandalóznych úboroch sa premieľali sem a tam medzi kaviarňami a oknom štúdia, kde hrala nejaká skupina, o ktorej nikdy nepočul, a vo všeobecnosti smerovali na juh ku klubom. Alan si v Second Cup kúpil kávu so šestnásťslabičným latinizovaným obchodným názvom („Mocca-latte-merican-e-spress-o-čino," ako tomu hovoril) a zamával na taxík.

Cítil len kratučký moment zlosti na Mimi, ale ten rýchlo ochladol a vystriedal ho zmätok. Lúštenie mystických činov mladých ľudí bolo jeho záľubou a koníčkom odkedy najal prvú výstrednú a šikovnú šestnástku. Mimi sa s ním zahrávala, to vedel, a naschvál narafičila jeho poníženie. Ale zároveň s ním chcela byť chvíľu osamote, hľadala príležitosť konfrontovať ho s jej krídlami – krídlami, ktoré teraz v jeho predstavách nadobúdali erotický význam, čo ho zamrzelo. Predstavoval si, že boli mäkké a ohybné ako pery, ale s hubovitou chrupavkou naspodku, ktorá sa poddala ako prsná bradavka. Chĺpky musia byť hodvábne, mäkké a šmykľavé ako ochlpenie na ohanbí, vlhké od potu a štiav. Bože, ó bože, sám seba dostával do tranzu, predstavujúc si tie krídla padajúce až k zemi, ako sa mocne rozťahujú v jeho izbe, obkľučujúc ho, obklopujúc ho tak, ako jeho pery obklopovali jej šľachu na krku, ako jej vagína obklopovala jeho... uff!

Taxík prešiel okolo jeho domu a to Alana vyrušilo, čo veľmi potreboval. Navigoval taxikára bludiskom jednosmeriek Kensigton Marketu nazad k svojim predným dverám. Nechal mu sprepitné o dva doláre viac než obvyklých desať percent a vypýtal si od neho cigaretu. Uvedomil si, že Mimi si od neho jednu vypýtala, ale nevrátila mu balíček.

Vyfúkol dym a potriasol hlavou a zahľadel sa hore ulicou na vzdialené svetlá College Street, potom sa otočil k svojmu vchodu.

„Ahoj, Albert," ozvali sa unisono z tieňov na jeho verande dva hlasy.

„Ježiš," povedal, stlačil diaľkový ovládač na kľúčenke a zapol vchodové svetlo. Bol to jeho brat Edward, najstarší z matriošiek, kôra ich trojice, drsný a húževnatý a dutý. Bol ešte tučnejší, ako keď bol malý chlapec, dosť tučný na to, aby jeho ruky a nohy vyzerali ako nedovyvinuté a bez kĺbov. Sťažka

fučiac sa postavil na drobné nohy – nohy ako podmierečné výkričníky pod zúženým O jeho tela. Jeho tvár, hoci cestovitá, sa neroztiekla do nedefinovateľnej mäkkosti. Skôr sa zdalo, že každá črta získala vlastné tukové vankúšiky, vankúšiky, súperiace medzi sebou, kto bude definovať jeho vzhľad – nos a líca a obrvy a pery, všetko groteskné a napuchnuté a tlsté.

„Eugene," povedal Alan. „To je ale dávno."

Edward naklonil hlavu. „To teda je, veľký braček. Mám zlé správy."

„Aké?"

Edward sa naklonil doľava, vrchná polovica tela sa mu celkom vyklopila, oddeliac sa v mieste úzkeho koženého opasku, takže jeho trup, krk a hlava viseli dolu hlavou vedľa krátkych valcovitých nôh a drobných chodidiel.

V jeho vnútri bol Frederick, večné prostredné dieťa. Frederick položil dlane na suché, hladké hrany pásu svojho staršieho brata a vypáčil sa von, vystúpiac z Edových nôh s nevšímavou ľahkosťou celoživotnej praxe. „Rád ťa vidím, Andy," povedal. Bol bledý a mal svoj obvyklý soví výraz prekvapenia z pohľadu na svet nie skrz oči staršieho brata.

„Aj ja ťa rád vidím, Frederick," povedal Alan. S Frederickom vždy dobre vychádzal, vždy sa mu páčila jeho schopnosť urovnávať spory a načúvať iným.

Frederick pomohol Edwardovi zasa sa narovnať, metodicky obchádzajúc jeho obrovské brucho a zastrkávajúc mu zafúľanú bielu košeľu. Potom si vyhrnul tričko cez chlpaté bledé brucho a vyklopil sa do strany.

Alan očakával, že uvidí Gregoryho, ich jadro, ale namiesto toho vnútri Fredericka nebolo nič. Dutina v tvare Gregoryho bola prázdna. Frederick sa vyrovnal a povytiahol si opasok.

„Myslíme si, že je mŕtvy," povedal Edward, jeho gumovité črty znetvorené ako grécka tragická maska. „Myslíme si, že ho Doug zabil." Zavrtel okrúhlymi ramenami, potom si pripleskol ruky na tvár a vzlykal. Frederick mu položil ruku na rameno. Aj on plakal.

Kedysi dávno Alanova matka porodila za tri mesiace troch synov. Rodenie synov bolo sotva čímsi mimoriadnym – pred týmito tromi už mala štyroch iných. Ale ten interval, nuž, ten bol neobvyklý.

Alan, ako najstarší, prvý spozoroval príznaky jej tehotenstva. Náklady plienok a oblečenia na hranie, ktoré nakladal do jej brucha, častejšie strácali balanc, jej odstredivý cyklus sa stával nedbanlivým, takže šaty museli visieť

na šnúre celé dni, kým stuhli a celkom vyschli. Alan rád sedával chrbtom opretý o matkin tvrdý smaltovaný bok, kým ona sa kývala a bublala a vírila. To ho učičíkalo.

Detaily jej počatia boli pre Alana vždy záhadou. Chodieval dolu do mesta do školy už päť rokov a dozvedel sa už všetko o vtáčikoch a včielkach, a myslel si, že jeho otec – vrch – možno oplodnil matku pomocou nejakého zvláštneho peľu, ktorý vietor prinášal z jeho hlbokých a temných jaskýň. A bol tam aj gnóm, ktorý sa staral o to, aby dlhá hadica, čo viedla od Alanovej matky do pramenitého jazierka v otcových útrobách, bola vždy čistá a neupchatá, a Alan niekedy uvažoval, či sa gnóm nepotápa za otcovým semenom a nedáva ho do matkinho prívodu. Alanov život bol plný záhad a dávno sa naučil nehovoriť v škole o svojom živote doma.

Bol pri všetkých troch pôrodoch, spolu s menšími bratmi – Billom a Donaldom (Charlie, ostrov, bol stále ešte dostatočne malý na to, aby mohol plávať v otcovom srdci-jazierku) – čakali s napínacími háčikmi až sa zastaví matkin bolestivý nepravidelný točiaci cyklus, aby potom úctivo otvorili jej okrúhle sklenené dvierka a vytiahli z vnútra dieťatko.

Edward bol tučný, dokonca aj na bábätko. Vyzeral ako predĺžená futbalová lopta s menšou loptičkou navrchu. Ale zdravo plakal a keď Alan odstránil z jeho telíčka mydlové bubliny a zvyšky zmäkčovača na tkaniny, mocne sal s matkinho vypúšťacieho ventilu. Otec na nich a ich malú domácku scénu pustil hrdý, teplý, burácajúci poryv vetra.

Alan si všimol, že malý Edward bol na svoj objem veľmi ľahký a rozmýšľal, či bábätko nie je naplnené héliom alebo nejakou vzdušnou náplňou. Každopádne nevyzeral ako normálne *bábätko*, lebo všetko, čo zjedol a vypil, cez neho prešlo za niekoľko sekúnd a nevyzeralo vôbec strávené. Alan musel ísť dva razy do mestečka kúpiť nové päťkilové krabice čistých bielych handier, aby mohol čistiť lepkavú stopu, čo dieťatko za sebou nechávalo. Zdalo sa, že trojročný Drew mal zvrátenú záľubu v odpornej vode a roznášal ju po jaskyni, koľko sa len dalo. Hájik pred vchodom do jaskyne bola naplnený šnúrami na bielizeň, jednou pri druhej, všetky ovešané plienkami a handrami, sušiacimi sa na skorom jarnom slnku.

O tridsať dní neskôr sa Alan vrátil zo školy a našiel mladšie deti zhromaždené okolo matky, ktorá sa kolísala zo strany na stranu, až vyskakovala z jamiek, ktoré jej kovové nôžky za tie roky vyryli do dna jaskyne.

Dve deti za tridsať dní! O niečom takom v jaskyni ich otca ešte nepočuli. Edward, ktorý bol obyčajne pokojným dieťaťom, zavýjal v dlhých výkrikoch, od ktorých Alanovi rezonovali mliečne zuby a guľky sa mu scvrkávali až stvrdli ako orechy. Alan vedel, že jeho matka bola radšej, keď

ju nechali na pokoji, keď mala pôrodné bolesti, ale nemohol tam len tak stáť a pozerať ako sa chveje a trasie.

Pristúpil k nej a pritlačil dlane na jej vrch, snažil sa ju upokojiť a dostať pod kontrolu. Bill, druhý najstarší, len štvorročný, ho nasledoval. Edwardov krik ešte zosilnel, bol hlasný a drsný a desivý, v ozvenách sa odrážal od otcových stien. Čoskoro sa aj Alan rozvzlykal, hryzúc si do pery, aby udržal vzlyky vnútri, ale ostatné deti sa rozplakali tiež. Dillon nakrčil obočie a kričal vysokými tónmi, ktoré by rozbili sklo.

Alanova matka sa kývala stále silnejšie až sa jej odpojila odtoková hadica. Z jej zadnej časti vystrekol pod vysokým tlakom prúd chladnej mydlovej vody a pomaľoval stenu jaskyne mydlinami. Edward sa doplazil do vzniknutej mláčky a medzi vzlykmi si drobnými dlaňami naberal kvapalinu do úst.

A potom to prestalo. Matka sa prestala knísať, prestala sa triasť. Výtok zoslabol na slabý pramienok. Alan prestal plakať, po ňom prestali menšie deti a potom aj Edward. Ozveny ešte chvíľu pokračovali a potom tiež stíchli. Ticho bolo prekvapivé – a skoro rovnako neznesiteľné – ako predošlá kakofónia.

Trasúcou sa rukou Alan otvoril matkine dvere a vytiahol malého Fredericka. Dieťa bolo malé a kyanoticky modré. Alan ho prevrátil dolu hlavou a jemne ním potriasol, a dieťa mohutným prúdom vyvrhlo fantastické množstvo práčkovej vody, ktorá premočil predok Alanových školských nohavíc a jeho obnosené hnedé papuče. Konečne to prestalo a novorodenec sa zdravo rozkvičal. Alan si presunul dieťa na jedno rameno a opatrne znovu pripojil odtokovú hadicu a položil dieťa k jej koncu. Ale dieťa nesalo.

Zo svojej premočenej sedačky v mláke odpadovej vody na opačnej strane jaskyne Edward zvedavými očami sledoval nové dieťa. Preplazil sa krížom cez jaskyňu a strčil do brata vysokým čelom. Frederick sa zamrvil a zaprotestoval a Edward ho odstrčil nabok a začal cicať. Z jeho malej plienky začalo kvapkať ako ním kvapalina pretekala.

Alan trpezlivo zodvihol Edwarda, z ktorého kvapkalo, a položil si ho na jedno plece a podal Frederickovi hadicu, aby sa z nej napil. Frederick ohmatal jej koniec ďasnami a znovu fňukajúc protestoval. Edward sa mu skrútil v náručí, až skoro spadol na tvrdú kamennú dlážku.

„Billy," povedal Alan vážnemu malému chlapcovi, ktorý prikývol. „Môžeš sa na chvíľku postarať o Edwarda? Musím to tu vyčistiť." Billy znova prikývol a natiahol krátke rúčky. Alan vzal nejaké čisté handry a rezko poutieral Fredericka, potom preložil jednu Billymu cez plece a dal mu Edwarda. Dieťa hneď začalo chrápať. Danny znovu, bez dôvodu, začal

vrešťať a Alan k nemu urobil dva svižné kroky a dal mu facku silnú akurát tak, aby ho umlčala.

Alan vzal mop a vedro a spláchol mláky do odtokového žliabku, kade obyčajne tiekla odpadová voda z jeho matky von cez ústie jaskyne do úrody horskej trávy, ktorá ju lačno pila a divoko prosperovala z fosfátov v pracom prostriedku.

Frederick nejedol nič tridsať dní a za ten čas schudol tak, že sa zdalo, že sa scvrkol ako sušené hrozienko, stvrdol a akoby sa do seba poskladal. Alan trávil celé hodiny trpezlivým vkladaním lyžičky s mydlovou vodou do jeho ružových úst, ale dieťa neprehĺtalo, len všetko vypľulo a fňukalo a zlostilo sa. Edward sa rád omotal Alanovi okolo nôh ako mača, keď ten zápasil a kŕmil a staral sa o Fredericka. To bolo všetko, čo mohol Alan urobiť aby sa celkom nezbláznil, ale držal sa, hoci jeho známky v škole sa zhoršili.

Matka nervózne vibrovala a otcove vetry sa stali tak neposlušnými, až do jaskyne prišli dvaja golemovia predniesť svoje pomalé mrzuté sťažnosti. Alan strčil každému z nich do náručia jedného novorodenca a dôkladne na nich vypustil svoju nasratosť, vrieskal na nich do zachrípnutia, pričom na šnúry rozvešiaval viac plienok, viac handier, viac oblečenia, a vrhal im do tvárí svoje nedokončené úlohy.

Avšak na tridsiaty deň matku znovu pochytili pôrodné bolesti – také divoké, že to vylomilo stalaktit až zrachotil na pôde jaskyne a rozprskol sa na trblietavé rozštiepané úlomky. Alana jeden porezal na krku, ranka bola drobná ale hojne krvácala a zničila, *zničila* jeho obľúbené tričko so Snoopym, ako sedí na svojej búde v leteckej prilbe a strieľa zo svojho imaginárneho guľometu na prekliateho Červeného Baróna.

Toto bola pre Alana takmer posledná kvapka, ale držal sa a vyčkal, až sa pôrod skončí, a konečne odistil dvierka a vytiahol drobučkého Georga, dieťatko ako orech, novorodenca ako mesačná fazuľa, stočeného a fetálneho a podivne tichučkého. Položil drobné polodieťatko k odtokovej hadici, kam predtým uložil scvrknutého Fredericka v beznádejnej nádeji, že bude konečne sať, jesť.

A Frederick jedol. Jeho suché, odvodnené čeľuste sa roztvorili ako u hada, vykĺbili a roztiahli do šírky a *zhltol* malého Georgea, zjedol ho na tri kŕčovité prehltnutia, a Frederickovo brucho napuchlo ako balón. Alan preglgol paniku, schytil Fredericka za päty a triasol ním dolu hlavou. „Vypľuj ho," kričal Alan, „Vypľuj ho von!"

Ale Frederick tvrdohlavo držal pery zovreté a Alan sa unavil touto strašnou záležitosťou a položil chlapca s ich najmladším bratom vnútri na kôpku sena, ktorú bol priniesol na vysušenie Edwardových neustálych výlučkov. Alan položil tvár ho dlaní a vzlykal, pretože sklamal pri svojich

povinnostiach najstaršieho z rodiny a nebolo nikoho, komu by sa svojím žiaľom zdôveril.

Zvuk detského chichotu jeho plač zastavil. Edward sa priplazil po bruchu k Frederickovmu malému zadočku, vysušenému a kožnatému, a pokračoval ďalej, prehĺtajúc rúčky a bradu a *hlavičku*, chichotajúcu sa, usmievavú hlavičku, smejúcu sa hlavu, ktorá dovtedy nerobila nič iné, len fňukala a zlostila sa, odkedy ju Alan po vytiahnutí z matkinho brucha očistil od práčkovej vody.

A potom bol Frederick preč. Zhrozený Alan pribehol a zdvihol Edwarda – teraz už ťažkého ako delová guľa – a roztvoril mu ústa a hľadel mu dolu pažerákom, hľadel do *druhých úst*, Frederickových, ktoré, rozďavené, odhaľovali *tretie* ústa, Georgeove. Najmenšie ústa sa skrútili a otvorili, potom zavreli. Edward sa zúrivo zamrvil a skoro Alanovi vypadol. Položil dieťa na slamu a pozoroval, ako sa plazí krížom k matke, kde začal hladne piť. Alan automaticky schytil plnú náruč handier a chystal sa utierať prúd, ktorý čoskoro Edward vypustí.

Ale žiaden prúd neprišiel. Dieťa sa kŕmilo a kŕmilo, a potom v trojitej harmónii si hlboko grglo, trošku vyblinklo a ešte trochu pilo. Akosi sa kŕmili aj Frederick a George. Alan trpezlivo čakal, kým sa Edward nakŕmi, potom si ho položil na plece a hojdal ho, až kým si neodgrgol, potom ho uložil do nahrubo vysekanej kolísky – kolísky, ktorú vyrezali golemovia pre Alana, keď sa narodil – potom vyčistil jaskyňu a, opierajúc sa o matku, znovu plakal.

Frederick sa schúlil do seba, napoly schovaný za Edwardom na verande, s navyknutou fóbiou z otvorených priestorov. Alan ho chytil za ruku a objal. Voňal za Edwardovými vlhkými vnútornosťami a od potu.

„Ste hladní, vy dvaja?“ opýtal sa Alan.

Edward urobil grimasu. „Samozrejme, že sme hladní, ale bez Georgea sa s tým nedá nič robiť, no nie?“

Alan potriasol hlavou. „Ako dlho je preč?“

„Tri týždne,“ zašepkal Edward. „Som taký hladný, Alan.“

„Ako sa to stalo?“

Frederick sa kymácal na svojich nohách, potom sa sťažka oprel o Edwarda. „Musím sa posadiť,“ povedal.

Alan vytiahol kľúče a vpustil ich do domu, kde sa usadili do rohov jeho starého prevypchatého divánu z konskej srsti. Nastavil nástenné svietidlá na jemné, domácke svetlo, ohľaduplný k Frederickovým citlivým očiam.

Z príborníka vzal karafu Apollo 8 Jim Beam plnú vynikajúcej írskej whisky a nalial si jej za prst, neponúkajúc bratom.

„Takže, ako sa to stalo?“

„Chcel hovoriť s otcom,“ povedal Frederick. „Vyšiel zo mňa a putoval dolu cez tunely k pramenitému jazierku. Škriatok nám povedal, že si zobliekol šaty a začal sa brodiť a šepkať.“ Ako väčšina chlapcov, George veril, že ich otec je najviac vedomím prítomný vo svojom prostriedku, kde mohol smerovať ozveny žblnkajúcej vody, v prázdnote veľkej jaskyne ich mohol tvarovať do slov a viet.

„Takže škriatok videl ako sa to stalo?“

„Nie,“ povedal Frederick a Edward sa znovu rozplakal. „Nie. George ho požiadal o trochu súkromia a tak poodišiel ďalej do tunela. Čakal a čakal, ale George sa nevracal. Volal, ale George neodpovedal. Keď sa za ním išiel pozrieť, bol preč. Jeho šaty boli preč. Všetko, čo našiel bolo toto.“ Zašmátral svojou tučnou rukou vo vrecku saka a vylovil malý čierny oblý kamienok. Alan ho vzal a videl, že to nie je okruhliak, ale odhnitý a vysušený konček prsta, prepichnutý drôtom z narovnanej sponky na papier.

„To je Daveove, však?“ povedal Edward.

„Myslím, že áno,“ povedal Alan. Dave trávieval hodiny tým, že si pridrôtovával odpadnuté časti tela, do hlavy si vlepoval zuby. „Kriste.“

„Zomrieme, však?“ povedal Frederick. „Zomrieme od hladu.“

Edward držal svoje tlsté ruky v lone položené jednu na druhej, a začal sa kolísať sem a tam. „Budeme v poriadku,“ klamal.

„Videl niekto Davea?“ spýtal sa Alan.

„Nie,“ povedal Frederick. „Pýtali sme sa golemov, pýtali sme sa otca, pýtali sme sa škriatka, ale nikto ho nevidel. Nikto ho nevidel už roky.“

Alan chvíľu rozmýšľal, ako sa položiť ďalšiu otázku. „Pozreli ste sa do jazierka? Na dno?“

„*Tam nie je!*“ povedal Edward. „Pozerali sme tam. Pozerali sme všade okolo otca. Hľadali sme v meste. Alan, obaja sú preč.“

Alan cítil, ako mu hore pažerákom stúpa kyselina. „Neviem, čo robiť,“ povedal. „Neviem, kde hľadať. Frederick, nemôžeš, čojaviem, niečím sa *napchať*? Aby si mohol jesť?“

„Skúšali sme,“ povedal Edward. „Skúšali sme látky a piliny a hlinu a chlieb a nefunguje to. Mysleli sme si, že možno by sme mohli vziať *dieťa* a strčiť si ho do vnútra, ale preboha, Albert, také čosi nechcem urobiť, je to niečo, čo by urobil Dan.“

Alan hľadel na jemne žiarivú drevenú dlážku, odrážajúcu mäkké osvetlenie. Pošúchal prstami v ponožkách po voskovom laku a cítil jeho

hladkosť. „Nerobte to, dobre?“ povedal. „Niečo vymyslím. Nechajte ma, nech sa na to vyspím. Chcete spať tu? Môžem pripraviť pohovku.“

„Vďaka, veľký braček,“ povedal Edward. „Vďaka.“

Alan sa prechádzal po pracovni, okolo zátišia s laptopom a stolom a stoličkou, cítil lákanie príbehu, a pokračoval v chodení, priťahujúc si domáci plášť tesnejšie okolo tela. Letné ráno sa stávalo horúcim a vzduch v dome sa zdal lepkavý, zarosený.

Edwarda našiel sedieť na pohovke, prikrývky a vankúše úhľadne poskladané vedľa neho.

„V kúpeľni na druhom poschodí som vám prichystal dva uteráky a našiel som zvyšnú zubnú kefku,“ povedal Alan. „Ak ich chcete.“

„Vďaka,“ povedal Edward s ozvenou v prázdnej hrudi. Hrubé záhyby jeho tváre boli skrivené do karikatúry smútku.

„Kde je Frederick?“ spýtal sa Alan.

„Preč!“ povedal Edward a kŕčovito sa rozvzlykal. „Je preč je preč je preč, zobudil som sa a bol preč.“

Alan odsunul posteľnú bielizeň na zem a sadol si k Edwardovi. „Čo sa stalo?“

„*Vieš*, čo sa stalo, Alan,“ povedal Edward. „Vieš to tak dobre ako ja! Dave ho v noci vzal. Sledoval nás sem a v noci prišiel a ukradol ho.“

„To nemôžeš vedieť,“ povedal Alan a jemne hladil Edwardove mastné vlasy. „Mohol si vyjsť na prechádzku, alebo niečo podobné.“

„Samozrejme, že to viem!“ kričal Edward, jeho hlas burácal v dutine jeho hrude. „Pozri sa sem!“ Podal Alanovi malú vysušenú hrudku, čo vyzerala ako čierna fazuľka prepichnutá drôtikom zo sponky na papier.

„To si mi ukazoval včera –“ povedal Alan.

„Táto je z *iného prsta*!“ povedal Edward a zaboril tvár do Alanovho pleca a nekontrolovateľne vzlykal.

„Hľadal si ho?“ opýtal sa Alan.

„Čakal som na teba, až vstaneš. Nechcem ísť vonku sám.“

„Budeme hľadať spolu,“ povedal Alan. Vzal si nohavice a tričko, zastrčil nohy do Birkenstockov a viedol Edwarda z dverí von.

Vlhkosť predchádzajúcej noci zhustla do sivej zamračenej polievky, svižné blesky sa objavovali na všetkých stranách. Pešia premávka klesla na zriedkavý, rýchly pohyb dáždnikov, ľudia sa v očakávaní prietrže ponáhľali pod strechu. Ozón praskal vo vzduchu a hrmenie sa zdanlivo valilo zo zeme smerom hore, hlboké a desivé.

Začali obchôdzkou domu, hľadajúc stopy, časti tela. Našli útržok roztrhanej sivej košele z diskontu, zachytený na ružovom kríku pri chodníku pred domom. Voňal domáckym teplom Edwardových útrob a bolo na ňom prilepených niekoľko Frederickových krátkych kučeravých vlasov. Alan ho ukázal Edwardovi, potom ho poskladal a vložil do svojej peňaženky do priehradky na mince.

Kráčali pozdĺž chodníka, prešli cez ulicu a pomaly začali križovať cez parčík. Edward obišiel malý betónový bazénik na čľapkanie, sledujúc politické runy, ktoré zanechali veselí anarchistickí sprejeri z Marketu, bolestivo zohnutý, takmer zalomený vo svojom enormnom páse.

„Čo hľadáme, Alan?"

„Odtlačky nôh. Kostičky prstov. Stopy."

Edward odfučal späť k lavičku a posadil sa. Slzy sa mu kotúľali dolu tvárou. „Som taký *hladný*," povedal.

Alan, plaziaci sa dookola po trávniku, rozrytom keď niekto ťahal piknikový stolík, skrýval svoje sklamanie. „Keď nájdeme Daniela, dostaneme Fredericka a Georgea späť, dobre?"

„Dobre," smrkal Edward.

Keď Alan znova vzhliadol k nemu, videl, že Edward si vyzul svoje zodraté topánky a do siva zafúľané ponožky, vyhrnul si manžety svojich nohavíc o veľkosti stanu, a brodil sa v bazéniku, prasačie očká sklopené nadol.

„Dobrý nápad," zvolal Alan a otočil sa k pieskovisku.

V nasledujúcej chvíli sa ozval dunivý výkrik, takmer stratený v hluku hromu, a keď sa Alan otočil, Edward bol preč.

Alan odkopol svoje Birky a vletel do jazierka až po lem šortiek. V strede bazénika bol skrivený vrak okrúhlej fontánky, vydrobený betón, suché oceľové a mosadzné kovania poohýbané a popraskané. Na nich boli dlhé pásy zodratej kože, potrhanej košele a krvi, vedúce dolu do útrob fontány.

Alan sa opatrne nahol a hľadel dolu do tmavého tunela, ktorý bol vyvŕtaný do betónovej ozdoby. V slabom sivom svetle videl drsné steny, nahrubo osekané nejakým ostrým nástrojom. „Edward?" zvolal. Nezačul žiadnu ozvenu, hlas sa k nemu neodrazil.

Skusmo siahol do tunela, zohnúc sa v páse cez drsný okraj bývalej fontány. Načahoval sa hlbšie a hlbšie a hlbšie, a keď jeho prsty narazili na voľnú hlinu, naklonil sa ďalej a naslepo hmatal, zaryjúc ruky do zátky z hliny, ktorá bola narýchlo nahádzaná do ohybu tunela niekoľko stôp pod povrchom. Narovnal sa a vliezol dovnútra, ponoriac sa až po pás, a snažil sa odkopnúť hlinu z cesty, ale tá sa nepoddávala – a tunel sa začal rúcať.

Vyliezol von a na holých ramenách a na temene hlavy zacítil prvé veľké kvapky dažďa. *Lopata*. Jedna bola v malej maringotke v zadnej časti jeho pozemku, za poskladanými škatuľami a bicyklovou pumpou. Keď bežal cez ulicu, uvidel Krishnu ako sedí na verande a s náznakom úsmevu ho pozoruje.

„Ďalší sa stratil, čo?“ povedal. Vyzeral, akoby bdel celú noc a teraz bol na pokraji ospalosti a rozrušenia. Treskol hrom a z oblohy sa spustila dažďová opona.

Alan sa nikdy nepovažoval za násilnícku osobu. Hoci niekedy musel vyhodiť príležitostného problémového zákazníka z niektorého svojho obchodu, urobil tak skoro so srdečnou silou. Teraz sa však triasol a túžil zdrapiť Krishnu za krk a vraziť mu hlavu, tvárou napred, do stĺpu, ktorý podopieral jeho prednú verandu, a znova a znova, až kým by sa mu prsty nešmýkali po krvi z Krishnovho rozbitého nosa.

Alan prebehol okolo neho, plecia nahnuté a päste zaťaté. Krishna sa odporne zachichotal a Alan si pomyslel, že vie, komu pripadla práca s odpílením Miminých krídel, keď priveľmi narástli, a tiež si pomyslel, že Krishna sa v tej úlohe musí vyžívať.

„Kam ideš?“ volal Krishna.

Alan zápasil so svojimi kľúčmi, v zúfalej snahe dostať sa dnu a vziať kľúče od maringotky a doniesť si lopatu skôr než sa tunel pod parkom celkom zavalí.

„Už je príliš neskoro, chápeš,“ pokračoval Krishna. „Už to môžeš rovno vzdať. Príliš neskoro, príliš neskoro!“

Alan sa zvrtol a zvrieskol, bezslovný, deformovaný vojnový pokrik, zvuk z jeho zverských útrob. Keď sa mu pohľad znovu zaostril, zbadal Mimi, ako stojí vedľa Krishnu, naboso, vo vyblednutom župane. Oči mala naširoko roztvorené a keď sa od neho odvrátila, uvidel, že jej krátke krídla boli roztiahnuté ako to len šlo, takže tvorili na jej župane stan, ktorý jej ho vyťahoval nad kolená. Alan stíchol a stisol pery a našiel kľúče. Ako utekal, blatom zašliapal vyleštené dlážky a staré ošúchané perzské koberce, v kuchyni schmatol kľúče od maringotky z háčika nad výlevkou.

Zvierajúc lopatu bežal naspäť cez ulicu do parku. Zastrčil hlavu do fontány a snažil sa uvidieť, ktorým smerom sa tunel zakrivoval za zákrutou, ale bolo tam príliš tma a hlina bola príliš sypká. Vytiahol sa von, lopatu chytil do rúk ako kopiju a bodal do betónového dna bazénika, načúvajúc, či nezačuje dutú ozvenu, ako človek, hľadajúci dutinu pod omietkou.

Šum dažďa bol prisilný, hrmenie príliš vytrvalé. Hrudník sa mu dvíhal a slzy sa miešali s dažďom, ktorý mu stekal tvári, a on udieral, znova a znova, do dna bazénika. Myseľ mal zmätenú a preplnenú, pohľad zahmlený

vlhkosťou, ktorá mu stúpala z drinou rozhorúčenej hrude, a kvapkami zachytenými na mihalniciach.

Vyliezol z bazénika a prišiel s lopatou na okraj trávnika, vybral si náhodné miesto a začal tam bezvýsledne a hystericky kopať, každým úderom viac vykrivujúc hrot lopaty.

Zrazu na pleciach zacítil dve silné ruky a ďalší pár mu z prstov vypáčil lopatu. Vzhliadol, zažmurkaním si prečistil oči, a hľadel do tvárí dvoch mladých aziatskych policajtov. V kevlarových vestách, ktoré mali pod pršiplášťami, vyzerali mohutne, na tvárach mali vľúdny, ale akoby roztrpčený výraz.

„Pane," povedal ten, čo držal lopatu, „čo to robíte?"

Alan zhlboka dýchal, kým nadobudol akú-takú rovnováhu. „Ja..." začal a potom stíchol. Krishna ho s krutým úškrnom pozoroval z verandy.

Tvor, ktorý predtým vrešťal na Krishnu sa schúlil v Alanovej hrudi. Alan odvrátil pohľad od Krishnovho vyzývavého úškrnu, pochopil, že to on vytočil 911. Upriamil sa na čiapku policajta, čo stál pred ním s plastovou čiapkou do dažďa, aby mu nezmokli vlasy. „Ospravedlňujem sa," povedal. „Bol to – pes. Stratený, možno túlavý. Malý škótsky teriér, skočil do stredu fontánky a zmizol. Pozeral som za ním a zdalo sa mi, že tam vidím tunel, ktorý sa za ním zasypal."

Policajt sa na neho zahľadel spod štítku čiapky, v jeho mladej dobráckej tvári sa zreteľne zračila pochybovačnosť. „Tunel?"

Alan si utrel z očí dažďové kvapky, snažil sa opäť získať rovnováhu, snažil sa prebudiť svoj šarm. Nešlo to. Namiesto toho vždy, keď siahol po niečom vtipnom a ukľudňujúcom, videl pred sebou krvavé šmuhy a roztrhané šatstvo, tmavé na kyprej pôde v centre fontánky, a keď sa mu podarilo tieto obrazy zapudiť, zjavil sa mu Krishna, ktorý s úškľabkom hovoril, „Stratil si ďalšieho, čo?" Triasol sa na celom tele a prehltol vzlyk.

„Myslím, že si potrebujem sadnúť," povedal tak pokojne, ako len dokázal a pomaly klesol na kolená. Ruky na jeho bicepsoch ho nechali klesnúť.

„Pane, bývate tu nablízku?" opýtal sa jeden z policajtov blízko jeho ucha. Prikývol a dlaňami si zakryl tvár.

„Hneď tu cez ulicu," povedal. Pomohli mu vstať a podopierali ho, keď sa tackal, oslabnutý a dychčiaci k svojim dverám. Kým tam došli, Krishna zmizol.

Policajti mu pomohli vyzuť premočené topánky a ponožky a uložili ho na pohovku z konskej srsti. Alan sa silou vôle pozviechal a dal im svoje ID.

„Prepáčte, musíte si myslieť, že som úplný blázon," povedal, trasúc sa v mokrých šatách.

„Pane," povedal policajt, čo mu vzal z ruky lopatu, „vídame úplných bláznov každý deň. Podľa mňa ste len trochu rozrušený. Každému z nás z času na čas trochu šibne."

„Hej," povedal Alan. „Áno. Trochu šibne. Mal som dlhú noc. Rodinné problémy."

Policajti prestúpili z nohy na nohu, pokropiac dlážku dažďovými kvapkami, ktoré ostali na laku ako korálky.

„Budete v poriadku keď vás necháme samého? Ak chcete, môžeme niekoho zavolať."

„Nie," povedal Alan nasadiac slabý úsmev. „Nie, to bude dobré. Budem v poriadku. Prezlečiem sa do niečoho suchého a čistého a, ech, neviem, asi si pospím. Myslím, že trochu spánku mi prospeje."

„To znie ako výborný nápad," povedal policajt, čo mu vzal lopatu. Poobzeral sa dookola po knižniciach. „Toto všetko ste prečítali?" spýtal sa,

„Niéé," odvetil Alan, skĺznuc do nacvičenej odpovede majiteľa kníhkupectva. „Način je vám dobrá kopa kníh, ktoré ste už prečítali?" Vtip mu pripomenul lepšie časy a vyvolal úprimný úsmev.

Hoci ho pichľavá horúca sprcha trochu prebrala, stále sa ho pri pomyslení na Davida vkrádajúceho sa do domu šuchtajúc na vysušených čiernych detských nožičkách, s rozďavenou dierou medzi mumifikovanými perami, zmocňovala panika.

Ľakal sa imaginárnych zvukov a hukotu dažďa a suchého škrípania starého domu, kým sa drhol uterákom do sucha a obliekal.

V hore nebol žiaden telefón, žiaden spôsob, ako sa spojiť s ostatnými bratmi, s golemami, s rodičmi. Zaťal päste a postavil sa do stredu svojej spálne, chvejúc sa v bezmocných obavách.

David. Nikto z nich ho nemal veľmi rád. Billy, veštec, sa narodil s tichou múdrosťou, záhadnou vážnosťou, vďaka ktorej bolo pre malého Alana ľahké sa o neho starať. Carlos, ostrov, sa vyplazil z matkinej maternice a sám sa odtiahol do ústia jaskyne a hore otcovým povrchom, kde ležal desať rokov, zväčšoval sa, až kým sa nedokázal osamostatniť.

Ale Daniel, Daniel bol od svojho prvého dna nenávistné dieťa. Mával bolesti brucha a jeho krik sa ozýval v otcových jaskyniach. Jačal od okamihu, keď prišiel na svet a Alan ho otočil a jemne ho do sucha vyutieral, a neprestal po celý rok. Alan už nerozoznal deň od noci, stratil prehľad o týždňoch a mesiacoch. Vyvinula sa u neho chuť na jedlo, na ozajstné ľudské jedlo, ktoré si kupoval v mestečku v Loblaws Superstore, ale

nemohol nechať Davea v jaskyni samého, a určite nemohol ani niesť vreštiace, kakajúce, zvracajúce, cikajúce, zašpinené decko do mesta so sebou.

A tak jedli, čo im priniesli golemovia: sladké trávy, mäkké bobule, zmrazené zimné ovocie vykopané pri sadoch na okraji mesta, slepé zimné ryby z potokov. Pili roztopený sneh, jedli borovicové šušky a malý Dave len plakal a plakal, až kým si Alan už ani nepamätal, ako to bolo, žiť vo svete slov a rozhovorov a myšlienok a úvah.

Nikto nevedel čo s Daveym robiť. Ich otec na neho fúkal teplé vánky voňavé po uhlíkoch a hline, aby ho upokojil, ale Davey stále jačal. Alan schádzal dolu svahom ku Carlovej mase, ktorá rástla od prachu a dažďa a snehu, a posadil ho tam na mäkučkú prsť a pôdu, ale Davey stále kričal, a Carlos sa posúval po centimetroch ďalej a ďalej k morskému kanálu Sv. Vavrinca, pomaličky sa premiestňujúc do oceánu a čo najďalej od dieťaťa.

Po svojich prvých narodeninách začal David robiť vo svojom kriku prestávky, naučil sa liezť a potom batoliť, stal sa stelesnením teroru. Keď Alan nechal svoje učebnice v chlapcovom dosahu, v priebehu niekoľkých minút ich zmenil na hrudu vlhkých útržkov. Keď dovŕšil dva roky, jeho hlava bola presne vo výške Alanovho rozkroku, a zvykol vítať svojho brata pri návrate zo školy tým, že sa naplno rozbehol do Alanových guliek, dosahujúc pritom na svojich tenkých nôžkach nepravdepodobné rýchlosti.

Keď mal tri, začal týrať zvieratá – králiky, ktoré si Billy choval v kotcoch naukladaných vedľa ústia jaskyne, prišli na rad ako prvé. V druhom ročníku bežal Billy domov z hodiny, oči zjavením neprítomne roztiahnuté, a našiel Davida, ako metodicky vykrúca zvieratkám krky a potom ich rozrezáva kúskom zaostreného kremeňa. Týždeň predtým ho Billy naučil, ako si zaostriť pazúrik a kremeň, keď o tom v triede videl film. Vykopol neumelý nôž z Daveyho ruky, zlomiac mu pritom palec tvrdou koženou topánkou, ktorú pre neho vyrobili golemovia, a nechal Daveyho revať v jaskyni, zatiaľčo on sa staral o mŕtvolky svojich miláčikov, vkladal im vnútornosti nazad do tiel a balil ich do rubášov zo starých plienok. Alan mu ich pomohol pochovať a potom našiel Daveyho, páskou mu zafixoval palec a bil ho po zadku až kým sa mu rameno neunavilo tak, že ním nevládal pohnúť.

Alan prešiel do obývačky, kde bola dlážka zašpinená od blata a vody. Išiel do kuchyne a nabral do vedra mydlovú vodu a z vreca s handrami si ich vzal plnú náruč. Metodicky čistil blato. Topánky, v ktorých zmýval vodu, položil na radiátor a vytočil termostat vyššie. Urobil si misku granoly a šálku kávy a sadol si k starému drevenému kuchynskému stolu a bezmyšlienkovite jedol, potom poumýval riady a poukladal ich na odkvapkávač.

Bude sa musieť porozprávať s Krishnom.

Dvere otvorila Natalie v pekných letných šatách, vojenských topánkach a bejzbalovej čiapke. Obozretne naňho hľadela.

„Chcel by som hovoriť s Krishnom," povedal Alan spod kapucne ponča.

Nastalo trápne ticho. Nakoniec Natalie povedala, „Nie je doma."

„Neverím ti," povedal Alan. „A je to súrne a nemám náladu na hranie. Môžeš mi zavolať Krishnu, Natalie?"

„Povedala som ti," vyhýbala sa jeho pohľadu, „nie je tu."

„Tak dosť," povedal Alan svojím šéfovským hlasom, viac nahnevaným než smutným. „Zavolaj ho, Natalie. Netreba, aby si sa do toho miešala – a od neho nie je správne, že to od teba chce. Zavolaj ho."

Natalie zatvorila dvere a počul ako zapadla závora. *Dovedie ho, alebo ma len vymkla?*

Už-už vrazil znovu do zvončeka, keď sa mu dostalo odpovede. Krishna otvoril dvere a vykročil na kvapkajúcu verandu, odsunúc Alana hruďou.

Temne sa na Alana usmial a gestom naznačil, *tak čo chceš*?

„Čo si videl?" povedal Alan priškrteným hlasom, ale pod kontrolou.

„Videl som teba a toho tučného chlapíka," povedal Krishna. „Videl som ako snoríte v parku. Videl som ho zmiznúť vo fontáne."

„Je to môj brat," povedal Alan.

„No a čo, vari nie je tlstý? Je tučný, ale asi to má svoj dôvod. Váš druh som už videl, Adam. Nemám vás rád a nedlhujem vám žiadne láskavosti." Otočil sa a siahol po sieťovaných dverách.

„Nie," povedal Alan, chytiac ho za zápästie a stisol silnejšie, než bolo potrebné. „Ešte nie. Povedal si, ‚Stratil si ďalšieho.' Akého ďalšieho, Krishna? Čo si ešte videl?"

Krishna si hrýzol do svojej hladko zastrihnutej briadky. „Pusť ma, Andrew," povedal, takmer príliš potichy, skoro ho v daždi nebolo počuť.

„Povedz mi, čo si videl," povedal Alan. "Povedz mi to a ja ťa pustím." Jeho druhá ruka sa zaťala v päsť. „Kurva, *povedz mi to*!" kričal Alan a skrútil Krishnovi ruku za chrbát.

„Zavolal som policajtov," povedal Krishna. „Zavolal som ich zasa a už sú na ceste. Pusť ma, netvor."

„Ani ja ťa nemám rád, Krishna," povedal Alan a vykrúcal mu ruku vyššie. Zrazu ho prudko pustil a potom sa zapotácal, keď Krishna zošuchol opätok svojej motorkárskej baganče dolu Alanovým členkom a dupol mu na priehlavok.

Padol na koleno a chytil si nohu a Krishna zatiaľ vkĺzol do domu a zamkol za sebou. Alan odkrivkal domov tak rýchlo ako len vládal. Snažil sa bolesť v chodidle rozchodiť, ale pulzovanie sa ešte zhoršilo, takže si pripravil vrecko s ľadom a sadol si na gauč v čistučkej obývačke a kolísal sa sem a tam, prikladajúc si ľad k bosej nohe.

Keď mal Davey päť, pokročil od týrania zvierat k bitiu menších detí. Deň po Sviatku práce ho Alan vzal dolu do školy, aby ho zapísal do škôlky. Na sebe mal nové tuhé modré džínsy a tenisky, batôžtek plný povrázkov a ceruziek. Objav takýchto vecí bolo Alanovou prvou skúsenosťou s veľkým svetom, škôlkár rozširujúci si obzory rýchlosťou, akú len zvládal chápať. David vyzeral ako rozkošné dieťa a čerpal z Alanových skúseností. Mal malú líščiu tváričku a strapaté plavé vlasy, múdro sa usmieval a nešikovne žmurkal, ale napriek tomu všetkému to bol netvor.

Prišli dvadsať minút po začiatku hodiny, Alanov nový triedny učiteľ ešte stále vysvetľoval pravidlá a pokyny pre žiakov druhého stupňa. Alan si bolestne uvedomoval pohľady na svojom chrbte, keď nasledoval pani z kancelárie von z unimobunky a do starej školskej budovy, kde bola umiestnená škôlka i kancelárie riaditeľstva.

„Potrebujeme sa spojiť s vašimi rodičmi," povedala pani z kancelárie, keď boli sami na chodbe starej budovy.

„To sa nedá," povedal Alan. „Nemajú telefón."

„Tak tam musíme zájsť a stretnúť sa s nimi," povedala pani z kancelárie. Voňala po umelej kvetinovej vôni a mydle Ivory, ako ulička so ženskou hygienou v drogérii.

„Mama je veľmi chorá," povedal Alan, uchýliac sa k tradičnej historke.

„Tak s tvojím otcom," povedala pani z kancelárie. Rôzne variácie tejto konverzácie absolvoval s každou pani zo školskej kancelárie, a vedel, že to nakoniec vyhrá. Ale medzitým, čo vlastne chcú?

„Môj ocko, no viete, on je preč," povedal. „Odkedy som bol celkom malý." Táto veta tety z kancelárie vždy dostala, keď začuli „odkedy som bol celkom malý," chcelo sa im zapísať si to do ich vlastnej rodinnej vianočnej kroniky.

Pani z kancelárie sa usmiala napudrovaným úsmevom a položila mu ruku na plece. „Dobre, Alan, poď so mnou."

Davey sedel na zaprášenej pohovke v kancelárii zástupcu riaditeľa. Rytmicky búchal päsťou do vankúša. „Alan," povedal, keď ho pani z kancelárie voviedla dovnútra.

„Ahoj, Dave," povedal Alan. „O čo ide?"

„Sú hlúpi. Nenávidím ich." Uštedril pohovke obzvlášť krutý buchnát

„Privediem pána Davenporta," povedala pani z kancelárie a zavrela za sebou dvere.

„Čo si urobil?" spýtal sa Alan.

„Nenechala ma hrať sa!" povedal David a uprene na neho pozeral.

„Kto ťa nenechal?"

„Dievča! Mala kocky a ja som sa chcel s nimi hrať a ona ma nenechala!"

„Čím si ju udrel?" spýtal sa Alan, obávajúc sa odpovede.

„Kockou," povedal David, zrazu vražedne veselý. „Udrel som ju do oka!"

Alan zastonal. Dvere sa otvorili a zástupca riaditeľa, pán Davenport, vošiel a sadol si za stôl. Bol to človek na tresty, ten, ku ktorému nikto nechcel byť poslaný.

„Ahoj, Alan," povedal vážne. Alana osobne nikdy predtým nepredvolali pred pána Davenporta, ale Billy sa niekedy dostal do problémov kvôli predvídaniu, keď vybiehal z triedy aby zabránil nejakej nehode doma alebo aj v škole. Pán Davenport vedel, že Alan je slušňák, nie niekto, o koho sa treba osobne zaujímať.

Povytiahol si nohavice a čupol si k Darrenovi. „Ty musíš byť David," povedal, nízko sa zohnúc, aby zachytil Daveyho nadol smerujúci pohľad.

Davey udrel päsťou do pohovky.

„Ja som pán Davenport," povedal a podal mu ruku s veľkým triednym prsteňom a menšou svadobnou obrúčkou.

Davey ho kopol do nosa a zástupca riaditeľa sa prevrátil dozadu a udrel si hlavu o ostrý roh svojho stola. Zvalil sa na bok a držal si hlavu. „*Kurva*!" zalapal po dychu, Davey sa maniacky chichotal.

Alan schmatol Daveyho za zápästie, zohol mu ruku za chrbát a prehol si ho cez koleno. Pleskol ho po zadku tri razy tak silno ako len dokázal. „Nikdy viac –" začal.

Zástupca riaditeľa sa posadil, stále sa držiac za hlavu. „To stačí!" povedal chytiac Alanovu ruku.

„Prepáčte," povedal Alan. „A aj David to ľutuje, však?" Uprene pozeral na Davida.

„Si sprostý *kokot*!" povedal David a vykrútil sa z Alanovho lona.

Zástupcove pery sa stisli. „Alan," povedal potichy, „vezmi svojho brata na chodbu. Napíšem poznámku, ktorú musí tvoja matka podpísať pred tým, než sa po dvojtýždňovom vylúčení bude David môcť vrátiť do školy."

David na nich striedavo uprene hľadel. „Nevrátim sa na toto *kokotské* miesto!" povedal.

A nevrátil sa.

Do popoludnia dážď ustal, zanechajúc nad Marketom krištáľovo čistý vzduch, svieži ako po kosení.

Andrew sedel vo svojej kancelárii pri laptope a pozoroval, ako vykuklo slnko. Musel nájsť Eda, musel nájsť Franka, musel nájsť Granta, ale čo sa týkalo spôsobov hory a jej synov, vyšiel z cviku. Vždy, keď sa snažil predstaviť si, čo by mal urobiť, v mysli sa zamotal a z jeho vnútra sa vynáral neartikulovane vyjúci tvor. Čím viac sa snažil spomenúť si, aké to bolo byť synom hory, tým viac mal pocit, že mu uniká to, na čom tak tvrdo pracoval, jeho krehká normálnosť.

Takže vložil premočené šaty do sušičky, strčil si laptop pod pazuchu a vyšiel von. Skľúčene sa motal po parku a okolo fontány, ale mamičky na prechádzke, ktorých drobci sa čľapkali v bazéniku, na neho podozrievavo zazerali, takže odišiel ku Grékovi, vytiahol si stolík na terasu a objednal si smrťáka.

Otvoril laptop a otáčal sa okolo stolíka až kým nebola obrazovka v tieni a karta bezdrôtového spojenia nasmerovaná pre najlepší príjem z Yagiho antény v zadnom okne jeho domu. Otvoril si prehliadač a spustil MapQuest, potom si vyvolal detailnú mapu ulíc Marketu. Vložil ju do CAD aplikácie a začal ju označovať, zaznamenával všetky rôzne prístupy, ktoré mohol Davey nabudúce použiť. Mapy ho ukľudňovali, vďaka nim sa cítil byť súčasťou známeho sveta.

Augusta Avenue a Oxford boli vylúčené; dokonca aj po polnoci, keď boli všetky obchody zatvorené, bol na nich príliš veľký ruch na to, aby nimi Davey nepozorovane preklĺzol. Ale bludisko zadných uličiek bolo ideálne. Niektoré boli ohradené plotmi, iné priúzke na to, aby sa nimi chodilo, ale väčšina z nich – skúšal ich prejsť na bicykli a dokonale sa stratil. Musel pomaly jazdiť dookola, až kým sa mu nepodarilo zazrieť CN Tower aby ju mohol použiť ako orientačný bod.

Pracoval nad mapou, uchlipkujúc si z kávy, potom si objednal ďalšiu od Grékovho syna, ktorý si ešte nevšimol, že bol stálym zákazníkom a tak opovržlivo ohrnul nosom nad jeho laptopom. „Kompjutre, há?“ povedal. „To už nikto nečíta knižky?“

„Kedysi som vlastnil kníhkupectvo,“ povedal Alan, zdvihol prst a presúval myš cez svoj fotoalbum a vytiahol náhľady fotiek svojho starého obchodu. „Vidíš?“

Grékov syn, tridsiatnik s bruškom a kolesami potu pod pazuchami bieleho trička s nápisom „U Gréka“, si prisadol a pozrel na fotky. „To miesto si pamätám, na Harbord Street, že?“

Alan sa usmial. „Áno. Prišli sme o to, keď vedľa vyhodili do vzduchu potratovú kliniku,“ povedal. „Poisťovňa to zaplatila, ale ja som nemal chuť otvárať ďalšie kníhkupectvo.“

Grékov syn pokýval hlavou. „Ďalšiu kávu?“

„Dobre,“ povedal Alan.

Znovu zorientoval laptop na optimálny príjem a vrátil sa k mape.

„Máte v tom bezdrôtovú kartu?“ opýtal sa mladík od vedľajšieho stolíka. Bol oblečený na spôsob crusty-punkáčov z Kensington Market, handry a piercingy v tvári, špinavosivé tričko ‚bandaskurvenýchflákačov‘, šortky s odstrihnutými nohavicami a upotené vysoké baganče ovešané reťazami.

„Hej,“ povedal Alan. Vzdychol si a zatvoril okno s mapou. Aj tak to nikam neviedlo.

„A máte tu signál? Kde je váš bod prístupu?“ Crusty-punk či nie, vyjadroval sa ako kockáč, presne ako hocikto z tých internetových hláv, čo stretnete na nákupoch lacných prázdnych CD na College Street.

„Tri bloky týmto smerom,“ ukázal Alan. „Visí na mojom dome. Meno siete je ‚Walesave.‘“

„Doriti, tak to ste vy?“ povedal mladík. „Do čerta, zahlcujete naše body prístupu!“

„Ktorý bod prístupu?“

„*Body* prístupu. ParazitNet.“ Ukázal na nálepku na klope svojej dostrihanej koženej bundy, ktorá zobrazovala lebku so skríženými rádiovými stožiarmi pod ňou. „Snažím sa v celom Markete rozbehať mesh-net, sieť z okruhov, a vy ma prebíjate. Bože, už som sa chystal, že vás bonznem rádiofízlom z Kanadskej Komisie pre rádio a televíziu. Človeče, musíte si na tom stiahnuť zosilnenie.“

„Čo je sieť z okruhov?“

Mladík si preložil pivo na Alanov stôl a prisadol si. „Okej, predstavte si, že váš laptop je bod prístupu. Vyžaruje približne rovnako vo všetkých smeroch, v závislosti na charakteristikách vašej antény, a necháva RF tiene, ktoré generujú mikrovlnky a mobilné telefóny.“ Rozmiestnil šálku kávy a pivo do rovnakých vzdialeností od laptopu, potom nimi pohyboval, aby znázornil pokrytie. „Dobre, no a čo sa stane, keď som mimo dosahu, niekde *tuto* –“ položil pivo nazad na svoj stolík – „a vy sa chcete so mnou spojiť? Nuž, môžete proste zvyšovať zosilnenie na vašom bode prístupu, a to buď zvyšovaním výkonu, takže vyžaruje ďalej všetkými smermi, alebo fokusovaním vysielania, takže ide ďalej v jednej priamke.“

„Jasné." povedal Alan, srknúc si z kávy.

„Dobre. Ale obidva prístupy sú na hovno. Ak zvýšite výkon, prehlušíte signály všetkých ostatných, takže keď budem mať bod prístupu *tu*" – podržal päsť medzi stolmi – „ostatní ma nemôžu počuť, pretože ste ma prehlušili. Je to ako keby ste kričali tak nahlas, že sa nikto iný nemôže rozprávať."

„No a čo keby ste použili moju sieť? Ja chcem mať možnosť pripojiť sa kdekoľvek v Markete, ale to znamená, že každý môže, nie?"

Crusty-punk odmietavo zamával rukami. „Iste, jasné. Ale čo keď vaša sieť spadne? Alebo čo keď sa rozhodnete odpočúvať ostatných? Alebo keď sa niekto chce spojiť s tlačiarňou vo svojej obývačke? Takto to nejde."

„Tak čo teda, chcete aby som prešiel na smerové antény?"

„Ani to nejde. Ak použijete smerovaný signál, budete musieť byť dokonale zameraný, ak budete chcieť komunikovať so svojou základňou, takže ak nechcete mať spojenie iba v jednom malom bode niekde pár kilometrov ďaleko, na nič vám to nebude."

„Takže riešenie neexistuje? Mám sa toho jednoducho vzdať?"

Punkáč zdvihol ruky. „Ale nie, dočerta! Neexistuje *centralizované* riešenie. Nedá sa byť Supermanom a pokrývať celý svet bezdrôtovým spojením zo svojho všemocného anténového majáka, ale no a čo? Presne na to slúžia siete okruhov. Overte si to." Rozložil pivo, laptop a kávu, aby boli v jednej priamke. „Okej, takže vy ste laptop a ja som šálka. Obaja máme rádio a chceme sa porozprávať.

„*Mohli* by sme zvýšiť zosilnenie na našich rádiách, takže by volali dosť hlasno na to, aby sa na tú diaľku počuli, ale to by prehlušilo tuto tohto chlapíka." Ukázal na prázdne pivo. „*Mohli* by sme použiť smerovú anténu, ale keď sa pohnem trošičku mimo lúč" – postrčil kávu do strany – „máme po spojení. Ale existuje tretia možnosť."

„Požiadame pivo, aby odovzdávalo naše správy?"

„Sakra, presne tak! To je sieťová časť. Každá stanica v sieti dostane *dve* rádiá – jedno na hovor jedným smerom, druhé na vysielanie druhým smerom. Čím viac staníc sa pridá, tým menší výkon každá z nich potrebuje – a tým je viac dráh, ktorými sa dajú preniesť dáta."

Alan potriasol hlavou.

„To je predsa bohovské, nie?"

„No hej," povedal Alan. „Iste. Ale ako to funguje? Nespomaľujú všetky tie preskoky medzi bodmi *a* a *b* spojenie?"

„Trošku hej. Ale nie natoľko, aby to bolo poznať. Nemusia zasa chodiť veľmi ďaleko. Najďalej, koľko musí každý signál cestovať, je 151 Front Street."

„Čo je na 151 Front?"

„TorIx – hlavná sieťová výmena dát pre celé mesto! Tam vystrčíme anténu z okna a pripojíme sa na krabičku, kde sa spájajú UUNet a PSINet – voilá, okamžitá 11 megabitová celomestská voľne prístupná sieť!“

„A kde na to chcete vziať peniaze?“

„Kto tu hovoril o peniazoch? Koľko myslíte, že si vzájomne účtujú UUNet a PSINet keď si vymieňajú prevádzku? Kto má úžitok z toho, keď sa UUnet a PSINet navzájom prepoja? Využíva UUNet prevádzku PSINetu, alebo je to naopak? Prístup k internetu stojí peniaze na *okraji* – a u mesh-netu žiaden okraj neexistuje. Je to prienik vo vnútri, presne ako pesnička od Devo.“

„Volám sa Adrian,“ povedal Alan.

„Ja som Kurt,“ povedal crusty-punk. „Nekúpiš mi pivo, Adrian?“

„Bude mi potešením,“ povedal Alan.

Kurt býval v zadnej časti obchodu na Oxfordskej s výkladom prelepeným papiermi. Prednú časť tvorilo bludisko onálepkovaných z plechu vyrazených regálov, preplnených technickým odpadom: prastarý softvér balený do zmršťovacej fólie, nakopené nízkokapacitné pevné disky, káble a pásky a vymeniteľné médiá. Alan sa v tom snažil vyznať, ukladal si to do Inventára a cítil čosi ako závrat.

V malej kutici celkom vzadu mal Kurt preplnený stôl, odranú dvojposteľ a policu z prepraviek na mlieko naplnenú tričkami a spodnou bielizňou.

Alan sa opatrne prešmykol cez skladisko a našiel sa sedieť na otočenej prepravke. Kurt si sadol na posteľ a vyčkávavo sa usmieval.

„No?“ povedal.

„Čo no?“ povedal Alan.

„No, ako sa ti *toto* tu páči! Nie je to super?“

„No, máš teda kopy *materiálu*, to sa musí nechať,“ povedal Alan.

„To je všetko z odpadu,“ povedal Kurt nenútene.

„Ty sa hrabeš v šrote?“ povedal Alan. „Aj ja som sa zvykol.“ Bola to skoro pravda. Alan bol vždy hľadač, vždy pripravený na výhodné nálezy, aj keby trčali z cudzieho smetia. Niekedy *najmä* ak trčali z cudzieho smetia – vidieť, čo normálni ľudia vyhadzovali do smetí mu poskytovalo zriedkavú možnosť nazrieť do ich životov.

Kurt pristúpil k najbližšiemu regálu a vzal PC minivežu bez krytu. „Ale videl si niekedy toto?“ Strčil prístroj Alanovi pod nos a posvietil mu do neho stolnou lampou na ohybnom krku. Bola to biela krabica, tuctové PC, s niekoľkými sieťovými kartami.

„Čo je to?“

„To je bod prístupu zo smetia! Vyrobil som ho z odpadu! Jediné, čo som kúpil, sú sieťové karty – dve bezdrôtové, jeden Ethernet. Beží na tom distribúcia FreeBSD z CD, takže OS sa nikdy nepokazí. Toto distro obsahuje množstvo fajnovostí a všetko, čo treba urobiť, je zapojiť to do zástrčky, nasmerovať anténky opačnými smermi, a ideš. Samo si to riadi výkon, automaticky sa pripája na iné body prístupu, ak ich nájde, a robí si vlastnú dynamickú voľbu kanálu tak, aby sa vyhlo kolíziám s ostatnými bodmi prístupu.“

Alan otáčal hlavu sem a tam, uznanlivo pohmkával. „To si všetko vyrobil?“

„Asi za osemdesiat dolcov. Toto je osemnásty kus. Na konci by som ich chcel mať zopár stoviek.“

„Ambiciózne,“ povedal Alan a vrátil mu krabicu. „Ako platíš za tie časti, čo musíš kúpiť? Máš nejaký grant?“

„Grant? Ale hovno! Mám partiu uličníkov, ktorí prichádzajú a robia digitálne fotky vecí, ktoré nepotrebujem. Online si ich preklepnú a pošlú na eBay. O zisk sa delíme. Nesie to pár tisíc za týždeň a popri tom kŕmim zo päťdesiat detí z ulice. Chodím zbierať tri razy do týždňa do Concord a Oakville a na Richmond Hill, všade, kde nájdem priemyselný park. Keby som mal viac miesta, zverboval by som si ešte jednu päťdesiatku detí – nosím to sem rýchlejšie, než to oni dokážu predať.“

„A prečo proste nezbieraš menej?“

„Uťahuješ si zo mňa? Maximum čo môžem urobiť je neísť každú noc! Neveril by si, čo všetko nachádzam – celý čas myslím len na to, koľko vecí prepasiem. Niekedy si želám, aby tie decká boli menej poctivé; keby mi tak niečo pokradli, mal by som viac miesta.“

Alan sa smial. Starosti o Edwarda a Fredericka a Georgea mu nedali pokoj, ale toto bolo jednoducho tak fascinujúce. Fascinujúce a rozptyľujúce a, ak aj nie normálne, aspoň zďaleka nie tak čudné ako by mohlo byť. Predstavil si mesto ovešané výbavou z odpadu, vysielajúce prístupy na Internet od brehu jazera po vonkajšie predmestia. Veľkoleposť brala dych.

„Aha,“ povedal Kurt, rozťahujúc mapu Kensigton Marketu na neupratanej posteli. „Mám body prístupu tu, tu a tu. Ešte tak osem, či desať a budem mať pokrytý celý Market. Potom to nasmerujem na sever, aby som pokryl univerzitný areál, a na východ k Yonge Street. S Bay Street a University Avenue bude problém – ako presvedčím bankárov, aby ma to nechali umiestniť vedľa ich okien?“

„Kurt,“ povedal Alan. „Obávam sa, že postup k University Avenue bude oveľa pomalší, než si myslíš.“

Kurt vystrčil bradu. „Čo tým chceš povedať?“

„V ceste je mnoho pozemkov a nehnuteľností. Množstvo stromov a vežiakov, kancelárske mrakodrapy a prázdne plochy. Budeš musieť klopať na nejaké dvere každých dvesto metrov – prinajlepšom – a presvedčiť ich, aby ťa nechali nainštalovať a zapojiť jeden z tvojich boxov z odpadkov, za to, aby sa zúčastňovali čoho?“

„Demokratickej komunikácie!“ povedal Kurt.

„Aha, nuž, mne sa vidí, že väčšine ľudí, ktorých potrebuješ presvedčiť, na tom v skutočnosti pramálo záleží. Nebudú schopní vidieť, čo konkrétne sa za týmto abstraktným pojmom skrýva.“

Kurt si čosi mumlal. Alan videl, že zúri.

„Len preto, že ty nie si schopný pochopiť víziu –“

Alan zdvihol ruku. „Moment. Nič také som nepovedal. Osobne si myslím, že je to veľká a vzrušujúca vec a vyzerá to aj ako dobrá zábava. A myslím si, že zvoniť na dvere a presviedčať ľudí, aby si nechali pribiť na stenu body prístupu bude vážne *veľmi* zábavné. Naozaj, nežartujem.“

„Ale to je cesta, nie cieľ. Hodnota, ktorú z toho celého získaš, spočíva viac v práci, než v jej konečnom výsledku. A odhadujem, že dokončiť celú vec bude trvať desaťročia. Ale samo budovanie, to bude niečo.“ Alanov úsmev bol tak široký, až mu tŕpli ústa. Ten nápad sa ho zmocnil. Bol ním opojený.

Zabzučal zvonček a Kurt vstal aby otvoril dvere. Alan natiahol krk, aby videl párik bradatých neohipíkov v rastafariánskych klobúkoch.

„Ty si Kurt?“ opýtal sa jeden.

„Áno, som Kurt.“

„Marcel nám povedal, že by sme si tu mohli zarobiť. Snažíme sa získať peniaze na autobus na Horiaceho Muža. Nejaká práca by sa hodila.“

„Dnes nie, ale možno zajtra,“ povedal Kurt. „Príďte okolo obeda.“

„Naozaj pre nás dnes nič nemáš?“

„Dnes nie,“ povedal Kurt. „Dnes som zaneprázdnený.“

„V poriadku,“ povedal druhý a odklátili sa preč.

„Ústne podanie,“ pokrčil Kurt plecami. „Prichádzajú len tak, hľadajú nejakú prácu s odpadom.“

„Myslíš, že sa zajtra vrátia?“ Alan dokázal dosť dobre odhadnúť ľudí, a títo nevyzerali veľmi spoľahlivo."

„Tamtí dvaja? Šanca fifty-fifty. Niečo ti ale poviem: vždy je dosť ľudí a dosť smetia, po ktorom sa dá ísť.“

„Ale ty budeš musieť organizovať montáž a napojenie tých tvojich bodov prístupu. Musíš to vybaviť s ľuďmi, ktorí vlastnia obchody a domy.“

„Nechcel by si klopkať na dvere?“ povedal Kurt.

„Myslím, že áno," povedal Alan. „Zdá sa mi to celkom prijateľné. Môžeme začať s majiteľmi obchodov."

„S kramármi nemám veľa šťastia," povedal Kurt pokrčiac plecami. Jeho reťaze zacinkali a v klaustrofobickom kumbálku zavanul zápach potu. „Kapitalistické prasce."

„Prečo asi," povedal Alan.

„Wales Avenue, hm?" povedal Kurt.

Kráčali dolu Oxford Street a Alan si ju obzeral novým spôsobom, upierajúc zrak nahor, sledoval priamky viditeľnosti z jednej budovy na druhú, a v duchu si zaznamenával rádiové tiene, ktoré vrhali transformátory na stĺpoch osvetlenia.

„Nasťahoval som sa prvého júla." povedal Alan. „Ešte sa len usádzam."

„Ktorý dom?"

„Taký modrý s veľkou verandou, na rohu."

„Jasné, poznám. Odtiaľ som v zime zo smetiaka získal výborné inštalatérske rúrky."

„Nech sa páči," povedal Alan.

Zabočili na Spadinu a predierali sa cez davy turistov, ktorí nakupovali u čínskych dovozcov, čo vystavovali bambusové slnečníky a papuče Hello Kitty, okolo zarosených okien dim-sum reštaurácií s vôňou čerstvých bravčových fašírok. Alan si od pouličného predavača kúpil kondenzované mlieko a kiwi zmrzlinu a ponúkol aj Kurta, ale ten odmietol.

„U týchto nikdy nevieš," povedal Kurt. „Aký čistý je ich ľad? Kde umývajú riady?"

„Ty žiješ z toho, že sa hrabeš v odpadkoch," povedal Alan. „Nie si imúnny proti bacilom?"

Kurt zahol na Baldwinovu a Alan ho nasledoval. „Ja smeti nejem, len ich zbieram," povedal. Znelo to namosúrene.

„Áno, prepáč," povedal Alan. „Prepáč. Ja som to tak –"

„Ja viem, že nie," povedal Kurt, zastaviac sa pred obchodom so sušenými plodmi. Do vrecúška si nabral kandizovaný zázvor. Podal ho vekom zhrbenej matróne, ktorá ho hodila na váhu a oprášila si ruky o svoje čierne šaty. Kurt jej podal dvojdolár a vzal si vrecko. „Som len trochu citlivý, okej? Moje posledné dievča ma nechalo, pretože sa cez to nemohla preniesť. Nech som sa hocikoľko sprchoval, nikdy som pre ňu nebol dosť čistý."

„Prepáč," povedal Alan znovu.

„O tom modrom dome na rohu som počul čosi čudné," povedal Kurt. „Jeden z mojich chlapcov mi dnes ráno spomínal, že minulú noc, keď bol v parku, čosi zazrel."

Alan sa prudko zastavil a skoro sa zrazil s trojicou pekných dievčat z univerzity tlačiacich nákupné vozíky plné rýb v novinovom papieri a s vreckami jemných praclíkov, z ktorých sa ešte parilo. Obišli ho, vlečúc svoj nákup potravín cez obrubník a nazad na chodník, nenechajúc sa vyrušiť zo svojej diskusie.

„Čo to bolo?"

Kurt na neho úkosom pozrel. „Znie to čudne, okej? Chlapec, čo to videl, nikdy nebol veľmi dôveryhodný, rád veci prikrášľuje."

„Okej," povedal Alan. Ľudia v dave ich strkali ako ich tesne míňali. Predavačka suchých plodín mrzuto zasyčala cez zuby.

„No tak ten chlapec fajčil včera v noci v parku jointa, už veľmi neskoro, keď pozatvárali kluby. Bol sám a videl niečo, o čom si myslel, že je pes, ktorý ťahal vrecko so smetím dolu schodmi tvojho domu."

„Áno?"

„Takže sa podišiel pozrieť bližšie, a videl, že to bolo priveľké na smetné vrecko, a ten pes vyzeral chorý, pohyboval sa úplne divne. Priblížil sa ešte o krok a musel asi zapnúť senzor pohybu, lebo svetlo na verande sa rozsvietilo. Tvrdil..."

„Čo?"

„Nie je veľmi spoľahlivý. Tvrdil, že to nebol pes, povedal, že to bolo ako vysušená múmia alebo niečo také, a malo to zuby zaťaté v krku veľkého tučného nahého chlapa a že ho to vlieklo na ulicu. Keď sa však svetlo rozsvietilo, silne to krkom tučného chlapa myklo, potom ho to pustilo a otočilo sa k nemu, vykročilo to k nemu na pahýľovitých nôžkach. Tvrdil, že to vrčalo a zdvihlo ruky, akoby ho to chcelo vyfackať, tak ten chlapec vykríkol a dal sa na útek. Keď sa dostal na Dundasovu, otočil sa a videl, ako to tučniaka zatiahlo do uličky medzi dvomi obchodmi na Auguste."

„Aha," povedal Alan.

„Viem, je to hlúposť," povedal Kurt.

Spoza rohu vykročili Natalie a Link, nesúc si plátky pizze z Pizzabilities, vrchovato naložené baklažánom a karfiolom a inými prílohami, ktoré by v spojitosti s pizzou nikoho nenapadli. Keď zbadali Alana a Kurta, strhli sa a vykročili preč.

„Počkajte," zavolal Alan. „Natalie, Link, počkajte." Ospravedlňujúco sa usmial na Kurta. „Moji susedia," povedal.

Natalie s Linkom sa zastavili a obrátili. Alan a Kurt prišli k nim.

„Natalie, Link, toto je Kurt," povedal. Všetci si potriasli rukami.

„Chcel som sa ospravedlniť," povedal Alan. „Nechcel som vás zatiahnuť medzi seba a Krishnu. To bolo nefér."

Natalie sa ostražito usmiala. Link si s prehnanou ľahostajnosťou zapálil cigaretu. „To je v poriadku," povedala Natalie.

„Nie, nie je." povedal Alan. „Bol som rozrušený, ale to nie je ospravedlnenie. Asi budeme susedmi dlho a niet dôvodu, prečo by sme nemali dobre spolu vychádzať."

„Naozaj, je to OK," povedala Natalie.

„Hej, OK," povedal Link.

„Traja moji bratia sú nezvestní," povedal Alan. „Preto som bol taký rozrušený. Jeden sa stratil pred pár týždňami, druhý minulú noc a tretí dnes ráno. Krishna..." Na moment sa zamyslel. „Uťahoval si zo mňa kvôli tomu. Len som chcel zistiť, čo videl."

Kurt potriasol hlavou. „Tvoj brat zmizol minulej noci?"

„Z môjho domu."

„Takže čo ten chlapec videl..."

Alan sa otočil k Natalie. „Jeden Kurtov priateľ bol minulú noc v parku. Tvrdí, že videl, ako môjho brata odtiahli."

Kurt zavrtel hlavou. „Tvoj brat?"

„Čo tým myslíš, že ‚ho odtiahli'?" povedala Natalie. Preložila si svoj plátok napoly, aby jej nepopadali prílohy.

„Ktosi mojich bratov sleduje," povedal Alan. „Ktosi veľmi silný a veľmi prefíkaný. Traja sa stratili, aspoň pokiaľ viem. Mám ešte ďalších, ale možno som na rade ja."

„Sleduje?" povedala Natalie.

„Moja rodina je trochu zvláštna," povedal Alan. „Vyrástol som na severe a veci sú tam iné. Počuli ste o krvnej pomste?"

Natalie a Link si vymenili významné pohľady.

„Viem, že to znie smiešne. Nemusíte sa do toho zapliesť. Len som chcel, aby ste pochopili, prečo som sa v noci správal tak čudne."

„Musíme sa vrátiť," povedala Natalie. „Tešilo nás, Kurt. Dúfam, že nájdeš svojho brata, Andy."

„Bratov," povedal Alan.

„Bratov," povedala Natalie a svižne vykročila.

Alan bol najstarší z bratov a to znamenalo, že on bol ten, kto v rodine prešľapával nové chodníčky.

V siedmej triede spoznal dievča. Volala sa Marci a práve sa prisťahovala zo Škótska. Jej otec bol banský inžinier a ona viedla cigánsky život, čo ju postavilo do ostrého kontrastu s treťou generáciou domasedov, ktorí tvorili väčšinu zvyšku ich triedy.

Mala ryšavé vlasy a modré oči a tvárila sa uvoľnene, akoby stále prefíkane. Nikto nerozumel jej prízvuku, ale v jej pohyboch bola húževnatá divokosť, ktorá varovala každého, kto by si ju kvôli tomu chcel doberať.

Alan sa po škole rád hrával v močaristom výbežku lesa, ktorý susedil so školským ihriskom, plazil sa dookola v burine, chytal žaby a zasa ich púšťal, pozoroval cvrčky a tajný život lariev, ktoré sa hemžili na glejovkách. Keď tam jedného popoludnia zhrbený čupel, cez vysokú šuštiacu trávu prišla Marci. Schúlil sa ešte viac, potom vykukol zo svojho úkrytu a videl, ako si pridrepla a začul nezameniteľný prúd moču, keď cikala do kríkov.

Sánka mu klesla. Nikdy predtým nevidel močiť dievča a nemal ani potuchy, prečo pri tom čupí. Teniska sa mu zaborila do vlhkej pôdy a on sa s výkrikom prevrátil na zadok. Marci sa prudko vystrela a skočila naňho, prudko ho kopla do rebier, nechajúc zablatené odtlačky nôh na jeho jesennej vetrovke.

Natiahla sa k ďalšiemu kopancu a on zjačal čosi bez slov a odsúval sa preč, rozmazávajúc si blato močiara po džínsoch a bunde.

„Ty zvrhlík!“ vyslovila to ako Te zvrhlék!

„To nie som!“ povedal, stále cúvajúc.

„Očumovať z kríkov!“ povedala.

„Ja nie – ja som tu už bol, a ty – teda, čo si *ty* vlastne robila? Ja som sa tu staral o svoje veci a ty si sem prišla, ja som len chcel mať pokoj, toto je *moje* miesto!“

„Nevlastníš ho,“ povedala, ale znela už trochu pokojnejšie. „Nikomu nehovor, že som tu cikala, dobre?“

„Nepoviem,“ povedal.

Sadla si k nemu, nevšímajúc si blato na denimovej sukni. „Sľúb mi to,“ povedala. „Je to strašne zahanbujúce.“

„Sľubujem,“ povedal.

„Prisahaj,“ povedala a pichla ho kostnatým prstom do rebier.

Pritisol si ruky na rebrá. „Pozri,“ povedal, „sľubujem. V tajomstvách som dobrý.“

Prižmúrila oči. „Ó, hej? Tak to máš iste kopec tajomstiev, nie?“

Nepovedal nič, len sa snažil udržať, aby sa mu v kútikoch úst nezjavil úsmev.

Prstom ho ďobla do rebier a keď sa pootočil, aby si chránil hruď, zvalila ho na brucho. „Tajomstvá, čo?“

Zavrtel hlavou a pevne stisol pery. Pichala a štuchala ho, kým on posediačky cúval a potom zaborila ruky do jeho brucha a zlomyseľne ho šteklila. Zachichotal sa, potom sa rozosmial, potom začal nekontrolovateľne čkať. Drsne ju odsotil a zdvihol sa na kolená, napínalo ho na dávenie.

„Ach, to sa mi páči," povedala, „len sa na seba pozri. Trošku šteklenia a ty skoro zo seba vyhodíš obed." Nežne ho hladila po vlasoch, až kým ho čkanie prešlo, potom znovu zaútočila na jeho brucho až ho kotúľajúc sa poslala do blata.

Keď sa mu podarilo postaviť na nohy, zadychčane na ňu pozrel. „Prečo to robíš?"

„To nemyslíš vážne! Toto je najlepšia zábava, akú som zažila, odkedy sme sa prisťahovali na toto príšerné miesto."

„Si sadistka!" To slovo sa naučil z knihy, ktorú si kúpil z kôpky desaťcentových knižiek pred antikvariátom. Medzi stránkami mala pripnutý recept na pečeňové kotlety a množstvo nechutných dospeláckych vecí o sexe, ktoré vyzerali nepravdepodobne, ak nie rovno smiešne. Slovo „sadista" si potom pozrel v školskom slovníku.

„Hej," povedala. „To som." A s rukami ako klepetami sa k nemu pomaly blížila. Nezvládnuteľne sa rozchichotal a cúval pred ňou. „Pocem, ty, máš precebou ešte kopec mučenia, kým si budem istá, že udržíš tajomstvo."

Vystrel pred seba ruky ako filmový zombie a kráčal k nej. „Áhno, páhn môhj," povedal monotónne. Keď bol už skoro pri nej, odskočil nabok a pustil sa do behu.

Naháňala ho a smiala sa, až do polovice cesty k hore, potom vykríkla. Zastavil sa od nej asi sto metrov hore cestou. Bola hlboko predklonená, dlane mala na stehnách, tvár červenú a hruď sa jej ťažko dvíhala a klesala. „Tak si teraz choď" zavolala. „Ale zajtra ťa v škole čaká ďalšie mučenie, to si pamätaj!"

„Iba keď ma chytíš!" zakričal naspäť.

„Ó, chytím, o to sa neboj."

Chytila ho počas obeda. Sedel v rohu školského dvora, z papierového vrecka jedol huby a sušené králičie mäso a pozoroval Edwarda-Fredericka-Georgea, ako sa hral s ostatnými škôlkármi na chytačku. Prikradla sa k nemu zozadu a hodila mu za hrsť štrku do škáry medzi nohavicami a trenírkami. Vyskočil na rovné nohy a vysypal hrkotajúci štrk dolu nohavicami.

„Hej!“ začal a ona mu čosi švacla do úst. Bolo to vlhké a teplé od jej ruky a hýbalo sa to. Vypľul to a s mäkkým plesknutím to pristálo na zemi.

Bola to dážďovka, celá zamazaná od ílovitej hliny.

„Ty!“ povedal, hľadajúc dostatočne ostrú nadávku. „Ty!“

Poskakovala pred ním z nohy na nohu zjavne potešená jeho reakciou. Natiahol sa za ňou ale odtancovala z dosahu. Vyrazil za ňou a naháňali sa okolo dvora, okolo hojdačiek a preliezačiek a hradov z piesku a von do močaristého lesa. Šmýkala sa cez mláky a preskakovala ich. Zohla sa, aby prebehla popod vetvu a on ju chytil za kapucňu vetrovky.

Bez zaváhania vyhodila rukami do vzduchu a vykĺzla z vetrovky, takže ostala v žltom tričku, ktoré sa jej vyhrnulo až odhalilo hrbolčeky stavcov chrbtice a prsty rebier. Znovu vyrazila vpred, on stočil vetrovku do dlane a pustil sa za ňou.

Zabehla za kriakovitú píniu a keď za ňou zabočil, už naňho čakala s rukami ako pazúry, zaryla mu ich pod rebrá až sa rozosmial. Zacúval do ihličia pínie a ona ho nasledovala, prisadla ho v páse a šteklila ho, až sa rozkašľal a zadúšal sa a lapal po vzduchu.

„Povedz mi!“ vravela. „Povedz mi svoje tajomstvá!“

„Prestaň!“ volal Alan. „Prosím! Pocikám sa!“

„Čo je mne do toho?“ povedala, štekliac ho ešte energickejšie.

Snažil sa ju zhodiť, ale bola príliš rýchla. Chytil ju za zápästie, ale ona mu prikľakla druhú ruku. Vzopäl sa až padla naňho.

Jej tvár bola na centimetre od jeho, na tvári cítil jej vlhký dych. Obidvaja dychčali, vnímal vôňu jej vlasov, ktoré mal na tvári a krku. Naklonila sa dopredu a vyčkávavo zavrela oči.

Skusmo otrel svoje pery o jej a ona sa pritiahla bližšie a pobozkali sa. Bolo to vlhké a trochu nešikovné, ale vôbec nie nepríjemné.

Odtiahla sa o otvorila oči, potom sa zaškerila. „To je na jeden deň dosť mučenia,“ povedala. „Môžeš ísť.“

Počas nasledujúcich dvoch týždňov ho „mučila“ ráno a na poobedňajšej prestávke, a keď po poslednom zvonení v piatok popoludní odchádzal zo školy, čakala ho na školskom dvore.

„Ahoj,“ povedala, štuchnúc ho do ramena.

„Čau,“ odpovedal.

„Čo keby si ma cez víkend pozval k vám na večeru?“ povedala.

„Na večeru?“

„Áno. Som predsa tvoja frajerka. Takže by si ma mal vziať domov, aby som sa spoznala s tvojimi rodičmi. Na budúci víkend môžeš ty prísť ku mne a spoznať môjho otca."

„Nemôžem," povedal.

„Nemôžeš."

„Nie."

„Prečo nie?"

„To je tajomstvo," povedal.

„Óóó, tajomstvo," povedala. „Aké tajomstvo?"

„Rodinné tajomstvo. K nám ľudia nechodia na večeru. Tak to proste je."

„Tajomstvo! Sú pedofili?"

Zavrtel hlavou.

„Hrôzostrašne zdeformovaní?"

Zavrtel hlavou.

„Tak čo? Aspoň napovedz?"

„Je to tajomstvo."

Schmatla ho za ucho a skrútila. Najprv jemne, potom drsnejšie. „Tajomstvo?" povedala.

„Áno," lapal po dychu. „Je to tajomstvo a ja ti ho nemôžem prezradiť. To bolí."

„To dúfam," povedala. „A bude to pre teba oveľa horšie, keď mi nepovieš, čo chcem vedieť."

Schytil ju za zápästie a zaťal svoje silné prsty do tenkých šliach na jeho vnútornej strane, ohýnajúc končeky prstov pre maximálny efekt. Odrazu mu pustila ucho, vopchala si ruku medzi stehná a silno si ju masírovala.

„Aauuu! Dočerta, to bolí, ty somár. Prečo si to urobil?"

„Moje tajomstvá," povedal Alan, „sú tajné."

Zodvihla a prezerala si zápästie. „Nech ti nebo pomáha, keď si mi urobil modrinu, Alvin," povedala. „Zabijem ťa." Otáčala zápästie z jednej strany na druhú. „Tak dobre," povedala. „V poriadku, radšej mi na to daj pusu a v sobotu o šiestej večer môžeš prísť ku mne na večeru." Strčila mu ruku pred tvár a on pobozkal jemnú kožu na vnútornej strane jej zápästia, vložiac do toho trochu aj jazyk.

Zachichotala sa a udrela ho do pleca. „Tak v sobotu!" zvolala, keď bežala preč.

Edward-Felix-Gerald boli príliš malí, než aby si všímali jeho románik zo školského dvora a Brian bol príliš citlivý, ale Dave s obľubou číhal v okolí

školskej záhrady, špehoval deti, a videl ako sa Marci vyvliekla z objatia s Alanom, vzala jeho ruku a pevne ju pritisla na svoj drobný prsník, čin, ktorý Dannym do hĺbky otriasol.

„Čau, zvrhlík," povedal David, keď sa vrátil do chládku jaskyne. „Zvrhlík" bola nová prezývka, ktorou ho David častoval, a dôkladne si vybrúsil spôsob, ako to vysloviť tak, že z toho opovrhnutie len tak kvapkalo. „Sexoval si dnes so svojou *frajerkou*, *zvrhlík*?"

Alan sa od neho odvrátil a pomohol E-F-G vyzuť sa a vyhrnul si nohavice, takže mohol zísť dolu k jazierku v otcovom strede a brodiť sa na jeho plytčinách, načúvajúc otcovým vánkom, povievajúcim cez veľkú jaskyňu.

„Dotýkal si sa jej cicušiek? Cmúľala ti tvoj pipi? Strčil si do nej prst?" Litánia bude pokračovať, až pokiaľ David nepôjde spať, a ani potom nebude v bezpečí. Jednej noci sa Alan prebudil a uvidel Darrena, ako stojí nad ním, ruky v bok, tvár skrivená do prepracovaného úškrnu. „Strčil si penis do jej vnútra?" zasipel a vrátil sa do postele.

Alby vyšiel von a šplhal sa po skalách rýchlejšie než dokázal Doug, takže keď došiel k svojmu posedu vysoko nad lesom, odkiaľ mohol vidieť borovice tancujúce vo vetre a na cestách autá ako mravce, Doug zostal ďaleko za ním, pravdepodobne sediac na veku ich matky, mrzuto si cmúľal palec a vymýšľal ďalšie zvrhlosti, z ktorých by Alana obvinil.

Sobotný večer nastal rýchlejšie, než si Alan uvedomil. Dopoludnie v sobotu strávil v lese zbieraním húb a kontrolou pascí, popoludní potom zamieril do mesta, aby sa dal ostrihať a zašiel do knižnice.

Keď ste nemali adresu tak vymeniť otcovo zlato za peniaze bolo ľahšie ako získať preukaz do knižnice. Bol tam starý klenotník, ktorého mu golemovia popísali skôr, ako šiel prvý raz do mesta. Bol to vydriduch, ale o zvláštnostiach hôr vedel dosť, takže ho príliš neklamal. Prísna knihovníčka, ktorá ho sledovala, keď kráčal okolo regálov, niekedy obzerajúc názvy kníh, inokedy autorov, inokedy zasa Deweyho Decimálne Kódy, žiadny takýto rešpekt necítila.

Deweyho kódovanie ho fascinovalo. Sledovalo módy v ľudskej znalosti a múdrosti. Bolo celkom ľahké pochopiť, prečo správcovia systému rozdelili Pozemné Motorové Vozidlá (629.2) do niekoľkých kategórií, ale tu, v 629.22, kde boli automobily, bolo vidno aj nedostatky v plánovaní. Automobily rozdelené do tuctov väčších subkategórií (taxíky a limuzíny, autobusy, ľahké nákladiaky, ťažké nákladiaky, ťahače, karavany, motocykle,

pretekárske autá, a tak ďalej) sa vetvili v kombinatorickej explózii sub-sub-subkategórií. Na chrbtoch niektorých kníh o autách boli Deweyho čísla, ktoré mali za bodkou dvadsať ba aj viac číslic, celý ďalší Deweyho Decimálny systém skrytý medzi 629.2 a 629.3.

Knihovníčke pripadalo toto regálové čítanie ako amatérske očumovanie, ale čo ju skutočne znervózňovalo, boli Alanove exkurzie do katalógu s kartičkami, ktoré si vyžadovali neustálu starostlivosť, keď nepozorní návštevníci svojvoľne menili ich usporiadanie.

Názvy kategórií v treťom oddieli kartičkových zásuviek boli zo všetkých najzaujímavejšie. Tak ako iné, tiež sa vetvili a delili a znovu spájali ako cestičky mravčej kolónie na pochode. Chvíľu išiel podľa postupnosti, potom, keď našiel zaujímavé vetvenie, začal sledovať krížové odkazy, robiac si na katalógových zásuvkách poznámky na papierové útržky. Dosť času strávil nad mytologickými kategóriami, hľadajúc golemov a škriatkov, meňavcov a obludy, hľadajúc veštcov a polobohov, ale žiadna z kníh, ktoré vzal z políc, neobsahovala nič, čo by mu pomohlo lepšie pochopiť jeho rodinu.

Jeho rodina nebola v ľudskom vedení katalogizovaná ani klasifikovaná.

Presne o šiestej zazvonil na zvonček na peknom malom tehlovom dome, kde bývala Marci, držiac niekoľko sedmokrások, ktoré kúpil v obchodíku, riadiac sa podľa etikety, naznačenej v niekoľkých mizerných romantických knižkách, ktoré si prezrel v to popoludnie.

Otvorila v džínsach a tričku, a skôr než jej mohol dať kvety, ďobla ho do pleca. „No či nevyzeráš pekne?“ povedala. „Nuž, vieš, tu nikoho neoklameš.“ Dala mu pusu na líce a schmatla sedmokrásky. „Tak poď ďalej, čoskoro budeme jesť.“

Marci ho usadila v obývačke, zariadenej neutrálnymi pohovkami a neutrálnym kobercom a neutrálnym servírovacím stolíkom. Knižnice boli prázdne. „Je to tu hrozné,“ povedala s grimasou. Bola trochu rozrušená, prestupovala z nohy na nohu. Alan bol rád, že nie je jediný, kto sa cíti nesvoj. „Všakže. Firma nás dala sem. V Škótsku sme mali veľký byt.“

„Je to pekné,“ povedal Alan. „Ale zdá sa, že by sa vám zišli nejaké knihy.“

Prevrátila oči. „Knihy? Jasné – v suteréne ich mám *desať krabíc*. Môžeš prísť a pomôcť mi ich porozbaľovať.“

„Desať *krabíc*?“ povedal Alan. „To si vymýšľaš.“ *Desať krabíc kníh!* Také veci ako knihy pod horou dlho nevydržali, vo vlhku a s všetečným

kazisvetom Daveym snoriacim po každom centimetri jaskýň a chodieb, hľadajúcim každú príležitosť na plienenie.

„Vôbec nie," povedala. „Desať prinajmenej. Bol to veľký byt a všetky sme mali podľa abecedy."

„Môžeme sa ísť pozrieť?" opýtal sa Alan, vstávajúc z pohovky.

„Pozrieť na krabice?"

„Áno," povedal Alan. „A do nich. Mohli by sme ich vybaliť po večeri, okej?"

„To je viac, než projekt na jeden večer," ozval sa hlas zhora zo schodov.

„To je môj tatko," povedala. „Poď dolu a predstav sa Alanovi, tatko," povedala. „Nie si hlas boží, takže by si sa teda mohol rozhýbať a ukázať."

„Velmi nédržkuj, moja, lebo sa ty to nemusí vyplatyt," povedal hlas. Mal prízvuk ako Marci na druhú, hutný ako ovsená kaša, ako ťažký likér. Tak nezrozumiteľný, ale hlas znel láskavo a múdro a aj trpezlivo.

„Zhora zo schodov ma len ťažko zasiahneš, tatko, a Alan vyzerá, že umrie, keď nezídeš dolu aspoň pozdraviť."

Alan sa prudko začervenal. „Môžete zísť dolu kedykoľvek sa vám zachce, pane," povedal. „To je v poriadku."

„To je od vás veľmi láskavé, mladý muž," povedal hlas. „Áno. Ale skôr ako zídem dolu, povedzte mi, sú vaše zámery s mojou dcérou počestné?"

Líca mu horeli ešte viac a zdalo sa mu, že uši sa mu roztápajú od rozpakov. „Áno, pane," povedal slabým hláskom.

„Je to hnusný zvrhlík, tatko," povedala Marci. „Mal by si vidieť, aké veci skúša, zabil by si ho, veru tak." Lišiacky sa škerila a štuchla ho do pleca. Klesol do vankúšov, krv sa mu zrazu stratila z tváre.

„*Čo*?" zryčal hlas a zo schodov ozvalo sa ťapkanie papúč po neutrálnom koberci. Alan sa tam nechcel pozerať, ale nemohol si pomôcť, jeho hlava sa neodvratne otočila za zvukom, a uvidel pár hrubých nôh, keď mu zrazu Marci skočila do lona a hodila ruky okolo jeho hrdla.

„Nechaj ma, ty vado!" povedala a začala pokrývať jeho tvár rýchlymi bozkami ako ďateľ.

Stuhol a snažil sa ponoriť úplne do pohovky.

„Dobre, dobre, tak to už stačí," povedal jej otec. Marci sa postavila a oprášila sa. Alan uprene hľadel na svoje kolená.

„Je strašná, však?" povedal hlas a v jeho zornom poli sa zjavila veľká, hrubá ruka. Opatrne ňou potriasol, všimnúc si ťažký školský prsteň a tenkú jednoduchú svadobnú obrúčku. Pomaly zdvihol pohľad.

Otec Marci bol nízky ale mohutne stavaný, ako zápasníci na obedároch ostatných detí. Mal kučeravé čierne vlasy so škvrnkami lupín a husté štetinaté fúzy, ktoré mu dodávali bojovný vzhľad, hoci jeho oči boli láskavé,

oči knihomoľa za hrubými sklami okuliarov. Na sebe mal vlnené nohavice a pletený sveter, ktorý sa mu na lakťoch rozplietal.

„Rád ťa poznávam, Albert," povedal. Vážne si potriasli rukami. „Už odkedy sme sa sem nasťahovali chcem, aby povybaľovala tie knihy. Mohol by si prísť zajtra popoludní a pomôcť nám, keby sa ti chcelo – myslím, že to je jediný spôsob ako ju primäť, aby rozhýbala ten svoj lenivý zadok a urobila niečo okolo domu."

„Óoch, *tatenko*!" povedala Marci. „Kto tu varí? Kto perie?"

„Väčšinou varí donášková pizzéria, dcérenka. A keď som naposledy pozeral, tak na pranie už máme bielizne za dva týždne."

„Tatíčko," povedala sladkým hláskom, „ľúbim ťa, tatíčko," povedala, ovinúc svoje ruky okolo jeho pása.

„Už vidíš, čo musím znášať?" povedal jej otec, schytil ju a vyzdvihol, a hompáľal ňou, držiac ju za členky.

Mávala rukami dookola a vydávala rozčúlené pridusené zvuky, zatiaľčo ňou kýval hore-dolu ako kyvadlom, a potom ju na vrchole oblúka pustil, takže v spleti tenkých končatín padla na pohovku.

„Je to tu hotový blázinec," pokračoval jej otec, keď sa Marci zasa pozviechala, kopnúc pritom Alana teniskou do spánku, „ale čo sa dá robiť? Keď troška vyrastie, budem ju môcť poslať na prácu do baní a potom tu budem mať trošku kľudu." Posadil sa do hrubo čalúneného kresla s návlekom na operadle.

„Má obrovskú životnú poistku," povedala Marci spiklenecky. „Len čakám, kedy zatrepe krpcami a potom odídem na dôchodok."

„Ó, hej," povedal jej otec. „Dôchodok. Tvoj život je strašný, všakže. Stredná škola sú hrozné útrapy, to je jasné."

Alan zistil, že sa uškŕňa.

„Čo je tu také zábavné?" spýtala sa Marci, buchnúc ho do pleca.

„Vy dvaja," povedal, chytiac ju za rameno a zaboriac jej prsty pod rebrá, až sa od šteklenia zohla.

Bolo tam *dvanásť* krabíc s knihami. Vo vlhkosti suterénu kartón zmäkol na syrovitú kašu a tvrdé väzby spodnej vrstvy kníh boli mäkké ako filc. Alanovi to nepripadalo nijako pozoruhodné – všetok papier pod horou vyzeral po týždni či dvoch takto, dokonca aj keď sa k nemu Doug nedostal – ale Marci to zlomilo srdce.

„Moje knyhy, moje krásne knyhy, sú znyčené!" povedala, keď ich vŕšila na koberec v obývačke.

„Sú v poriadku," povedal Alan. „Vysušia sa a budú trochu skrčené, ale budú v poriadku. Len musíme tie vlhké rozprestrieť na handru a ostatné poukladáme na police."

Tak aj urobili, knihu za knihou – staré knihy, tvrdé väzby, detské knihy s hrubými doskami, nové brožúry, tucty Penguinovských brožúr so zelenými a oranžovými chrbtami. Hladil ich, ovoniaval. Voňali za rybami a vyprážanými zemiakmi, a niektoré voňali za prachom ciest, a niektoré voňali ako Marci, a tie mali somárske rohy tam, kde sa zastavila, a praskliny v chrbtoch, kde ich zalomila. Keď spadli, samé sa roztvárali na stránkach s jej obľúbenými pasážami. Cítil sa rozochvený a omámený keď sa ich po jednej dotýkal.

„Tieto všetky si čítala?" spýtal sa Alan, keď presunul Johnov Mortimerov o policu nižšie, aby urobil miesto pre Edov McBainov.

„Néé," povedal, štuchnúc ho do pleca. „Načo ti je kopa kníh, ktoré si už prečítal?"

V pondelok ho chytila na školskom dvore a za ucho ho odtiahla do močaristej časti. Tam ho zhodila a prisadla mu hruď a jednou rukou ho šteklila až kvičal a prstom druhej ruky mu brnkala po perách, takže sa jeho výkriky menili na komický bľabot.

Keď ju zhodil, chvíľku sa bozkávali, potom ho chytila za prsnú bradavku a skrútila ju.

„V poriadku," povedala. „Dosť bolo mučenia. Kedy uvidím tvoju rodinu?"

„Nemôžeš," povedal, vytriasajúc si borovicové ihličky, ktoré sa mu dostali na chrbte pod košeľu a pichali ho, akoby tam mal zubné kefky.

„Ó, môžem a dokážem to," povedala. Uštipla ho silnejšie.

Odsotil jej ruku. „Moja rodina je naozaj veľmi čudná," povedal. „Moji rodičia vlastne vôbec nevychádzajú. Nie sú ako iní ľudia. Nerozprávajú." Všetko to bola pravda.

„Sú nemí?"

„Nie, ale nerozprávajú."

„Nerozprávajú veľa alebo nerozprávajú vôbec?" Vyslovila to ako vóbec.

„Nerozprávajú vôbec."

„A ako ste sa teda ty a tvoji bratia naučili hovoriť?"

„Susedia." Stále pravda. V susedných jaskyniach žili golemovia. „A môj otec, trošičku." Pravda.

„Takže máte susedov, ktorí vás navštevujú?“ spýtala sa s triumfálnou žiarou v očiach.

Do hája. „Nie, my navštevujeme ich.“ Teraz klamal. Potil sa na štici nad ušami a mal pocit, akoby tam mal lepkavý uhoľný prach.

„A keď si bol bábätko?“

„Nie, moji starí rodičia sa o mňa starali, keď som bol bábätko.“ Hlbšia lož. „Ale už zomreli.“ To bolo dno.

„Neverím ti,“ vyhlásila a uvidel ako sa v jej očiach zaleskli slzy. „Hanbíš sa ma predstaviť svojej rodine.“

„Tak to nie je.“ Úporne premýšľal. „Ide o môjho brata Davida. Nie je zdravý. Má nádor na mozgu. Myslíme, že asi zomrie. Preto nechodí do školy. A preto sa správa čudne. Bije ľudí, rozpráva strašné veci.“ Miešať pravdu s klamstvami bolo *oveľa* ľahšie. „Vykrikuje a ubližuje ľudom a kvôli nemu nemôžem domov nikdy priviesť priateľov. Až kým nezomrie.“

Oči sa jej zúžili. „Ak je toto lož,“ povedala, „je hnusná. Moja mamička zomrela na rakovinu a z toho sa nerobia vtipy. Takže nech to radšej nie je lož.“

„Nie je to lož,“ povedal a vytlačil slzu. „Môj brat David, nevieme ako dlho bude žiť, ale nebude to dlho. Správa sa ako monštrum, takže je ťažké mať ho rád, ale všetci sa snažíme.“

Posediačky sa hojdala. „Takže je to pravda?“ spýtala sa mäkko.

Nešťastne prikývol.

„Tak o tom viacej nehovorme,“ povedala. Chytila ho za ruku a ohryzenými nechtami mu kreslila mu na dlaň hieroglyfy.

Ozval sa zvonček a tak zamierili nazad do školy. Už takmer vychádzali z močiara keď niečo tvrdé vrazilo Alanovi zozadu do tyla. Zvrtol sa a uvidel v tráve malý ostrý kameň, uvidel Daveyho tvár skrivenú od zlosti, pery stiahnuté, zuby vycerené. Davey bol napoly skrytý medzi vetvami stromu a rozháňal sa, že hodí ďalší kameň.

Uhol sa a kameň narazil na zem dosť silno na to, aby nadskočil. Marci sa otočila, ale David bol už preč, vysoko v lístí, neviditeľný, zlomyseľný, vyčkávajúci.

„Čo to bolo?“

„Neviem,“ klamal Alan a zastonal.

Kurt s Alanom preskúmali každú škáru medzi obchodmi na Auguste, akokoľvek úzku. Kurt mlčal keď sa Alan tlačil do miniatúrnych medzier širokých akurát dosť na odkvapové rúry.

Uličku, ktorou ťahali Fredericka, našli blízko konca bloku medzi skladom s matracmi a veľkopredajňou vajec. Bola tak úzka, že ňou museli ísť bokom, ale tam, na jej začiatku, tesne nad zemou, boli dve šmuhy od kože a krvi, ktoré viedli do hlbín uličky, páchnucej po sírovodíku ako skazené vajcia.

Prešmykli sa po dĺžke uličky až dozadu, do prítmia. Od Alanovej topánky sa čosi odkotúľalo a on sa zohol, ale nevidel to. Šmátral rukami po zemi a okolo stien a zodvihol ich pokryté povlakom zaschnutej krvi a s nalepeným jediným pramienkom dlhých mastných vlasov. Otrel si dlane o tehly.

„Nevidím," povedal.

„Tu máš," povedal Kurt a podal mu miniatúrnu baterku, ktorej rukoväť bola poznačená stovkami odtlačkov zubov. Alan si všimol, že je napätý a pozorný.

Pootočením zapol svetlo. „Vďaka," povedal a Kurt sa naňho usmial. Zdal sa trochu vyšší. Alan sa pozrel ešte raz. Tam, na zemi bol zaostrený čierny zub, prederavený kúskom drôtu z kefy na čistenie potrubia.

Strčil si ho do vrecka skôr, než si ho mohol Kurt všimnúť a pátral ďalej, blížiac sa ku koncu uličky, ktorý bol pokrytý humusom rozdrobeného kartónu, lístia a výkalov, ktoré sem spláchlo z cesty. Odkopol to nabok najlepšie, ako sa dalo, potom si čupol, aby si prezrel kanálovú mriežku. Zelenkavé mosadzné skrutky, ktoré ju pridržiavali na mieste, mali vo svojich starých ryhách čerstvé škrabance po nedávnej manipulácii. Zahrkotal mriežkou, ktorá mala asi pol metra štvorcového, potom z puzdra na opasku vybral svoj multinástroj. Vyklopil Philipsov skrutkovač a začal pracovať na skrutkách, bezmyšlienkovite si pritom strčiac Kurtovu baterku medzi zuby, predné zuby zapadli do odtlačkov, čo tam zanechal Kurt.

Trochu ho striaslo, keď si uvedomil, že Kurt pravdepodobne používal túto baterku, keď bol po krk v odpadkových kontajneroch, predstavil si Kurta, ako ju prenáša z ruky v rukavici do úst a zasa späť, keď sa prehrabáva vo vreckách s kuchynským a toaletným odpadom, hľadajúc vyhodenú techniku. Ale kov na jeho zuboch bol chladný a čistý, takže zahryzol a uvoľnil štyri skrutky. Prestrčil prsty cez škáry pokryté machom, nadvihol mriežku a položil nabok.

Zasvietil si dolu do otvoru a našiel ďalšiu kôstku z prsta, konček palca, vysušený do veľkosti hrozienka, a tiež si ju vložil do vrecka. Bolo tam množstvo krvi, malá mláčka, ktorá bola v zaschnutom strede ešte stále vlhká. Frederickova krv.

Postavil sa nad otvorom a zasvietil priamo dolu, vyzývajúc Kurta, aby sa pozrel.

„Tadeto odišli,“ povedal, keď sa Kurt naklonil.

„Cez túto dieru?“

„Cez túto dieru,“ povedal.

„Je to krv?“

„Je to krv. Nie je ľahké prestrčiť niekoho s rozmermi môjho brata cez takýto otvor.“ Založil mrežu nazad, priskrutkoval ju na miesto a vrátil baterku Kurtovi. „Poďme odtiaľto preč,“ povedal.

Na ulici si Alan prezeral svoje zakrvavené a zablatené dlane. Kurt si prihladil svoje pružné, vyrovnané, do biela odfarbené číro a energicky si škrabal zemito hnedé chlpy, čo mu rástli po bokoch lebky.

„Myslíš si, že som blázon,” povedal Alan. „To je v poriadku, je to prirodzené.“

Kurt sa potuteľne usmial. „Ak ťa to ukľudní, myslím, že si *neškodný* blázon, okej? Páčiš sa mi.“

„Nemusíš mi veriť, pokiaľ sa mi nebudeš stavať do cesty,“ povedal Alan. „Ale bolo by jednoduchšie, keby si mi veril.“

„Čo by bolo jednoduchšie?“

„No, vychádzať spolu,“ povedal Alan.

Keď sa Alan vrátil toho večera domov, Davey zoskočil zo skalného výčnelku a pristál mu na chrbte. Alan sa zakolísal a školská taška mu vypadla. Schytil ruku, čo ho škrtila a potom klesol na kolená, keď ho Davey kameňom, veľkým ako päsť, tresol do hlavy, hneď za ucho.

Hodil sa na chrbát, pritlačiac Daveyho na ostré kamene chodníčka, čo viedol ku vchodu do jaskyne, a lakťami udieral dozadu, a v hlave mu od úderu kameňom zvonilo ako veľký gong. Ľavý laket' konečne našiel Daveyho solar plexus a ruka okolo jeho krku ochabla.

Pozviechal sa na kolená a pozrel Daveymu do tváre. Bol belasý a lapal po dychu, ale v Alanovi to nevyvolalo veľa súcitu, lebo si siahol na bok hlavy a nahmatal si opuch veľký ako husacie vajce. Na končekoch prstov mu ostal prilepený zakrvavený prameň vlasov.

Zúčastnil sa už viacerých ruvačiek na školskom dvore a toto bol vždy moment, keď zasiahol učiteľ – jeden z protivníkov znehybnený, druhý na ňom. Čo ste potom ešte mohli robiť? Mal vziať skalu z Daveyho ruky a rozbiť mu ňou tvár, vyraziť zuby, zlomiť nos, vyrobiť monokle? Mohol Daveyho pustiť bez toho, aby sa znovu dostal do bitky?

Kolenami pritlačil Daveyho ramená a jednou rukou ho chytil pod bradou. „Toto nemôžeš robiť, Danny," povedal, hľadiac do orieškovo-hnedých očí, ktoré sa sfarbili viac do zelena, ako vždy, keď bol zlostný.

„Robiť *čo*?"

„Špehovať ma. Snažiť sa mi ublížiť. Snažiť sa ublížiť mojim priateľom. Večne ma dráždiť. Nemôžeš to robiť, okej?"

„Prebodnem ťa v spánku, Andy. Tehlou ti dolámem prsty. Vidličkou ti vypichnem oči." Syčal ako sopka sódy bikarbóny, gúľal očami, jeho líca a nozdry a brada boli vlhké od slín.

Alan cítil ako sa ho zmocňuje bezmocnosť, údy mu oťaželi. Ako ho môže pustiť? Čo môže robiť? Bude sedieť na Daveových ramenách, až kým obaja nezostarnú?

„Prosím, Davey. Je mi ľúto, čo som povedal. Nemôžem ju priviesť domov, chápeš," povedal.

„Zvrhlík. Ona je štetka a ty si zvrhlík. Odtrhnem jej cecky."

„Prestaň, Danny, prosím. Prestaň, dobre?"

Darren vyceril zuby a zavrčal, mykol hlavou dopredu a snažil sa chňapnúť zubami Alanovi do rozkroku, nevšímavý k bolestivým nárazom hlavy o zem po každom myknutí.

Alan čakal, že sa unaví, ale keď bolo jasné, že sa tak hneď neunaví, Alan počkal až mu hlava udrie o zem a potom ho prudko udrel do brady, vyskočil od neho, otočil ho na brucho a vytiahol ho na kolená, vykrúcajúc mu ruky za chrbát a ťahajúc ho dozadu za vlasy. Pod kontrolou postavil Daveyho na nohy skôr, než sa stihol spamätať z úderu.

„Poviem to otcovi," povedal Daveymu do ucha a začal ho ťahať cez ústie jaskyne a dolu k jazierku v strede hory. Ani len nespomalil, keď dosiahli hladký breh jazierka, len ho tlačil ďalej, špliechajúc až kým nebol vo vode po prsia a Daveyho hlava ledva trčala nad hladinou.

„On neprestane," povedal Alan vetru, vode, klenutému stropu, chvatne utekajúcemu škriatkovi. „Myslím, že ak to bude pokračovať, zabije ma. Týra ma. Videl si to. Pozri sa naňho!"

Davey sa mykal vo vode, tvár mal skrvavenú a opuchnutú, oči mu poskakovali ako sušené hrášky v rumba guli. Alanove prsty, stále zaborené v Daveyho jasných blond vlasoch, sa dotýkali napuchnutých podliatin, ktoré sa stále zväčšovali. „*Kurva*, zabijem ťa!" vyl Davey, vrešťal do ozveny svojich výkrikov.

„Šššš," povedal mu Alan do ucha. „Ššš. Počúvaj, Davey, prosím, ššš."

Daveyho krik neutíchal. Alanovi sa zdalo, že vo vetre počuje šepot a vzdychy ich otca, ale nedokázal ich rozoznať. „Prosím, ššš," povedal,

stisnúc Daveyho v objatí, ktoré mu znehybnilo ruky, priložil pery k Daveyho uchu a nehybne ho držal.

„Ššš," povedal a Davey sa prestal vzpierať, prestal s tým príšerným vreskom a obaja načúvali.

Spočiatku boli zvuky sotva počuteľné, skučanie vzduchu v tuneloch, ale ozveny postupne naháňali jedna druhú cez veľkú jaskyňu a ponad nehybný, temný povrch jazera, a potom rozoznali hlas, klamlivý ako tvár v mrakoch.

„Chlapci moji," povedal hlas, povedal ich otec. „Moji synovia. David. Alan. Nesmiete sa takto biť."

„On – !" začal Davey, ozveny z jeho výkriku rozptýlili otcov hlas.

„Ššš," povedal Alan znova.

„Daniel, musíš milovať svojho brata. On ťa ľúbi. Ja ťa ľúbim. Dôveruj mu. On ti neublíži. Nedovolím, aby sa ti ublížilo. Ľúbim ťa, synku."

Alan cítil ako sa Danny chveje v jeho rukách, a on sa chvel tiež, od ľadového chladu jazera a od hlasu a od slov a lásky, ktoré sa odrážali od každého povrchu.

„Adam, syn môj. Drž svojho brata v bezpečí. Potrebujete jeden druhého. Nebuď netrpezlivý či nahnevaný. Daj mu lásku."

„Dám," povedal Alan a uvoľnil ruky, takže držal Dannyho v objatí, nie v zovretí. Danny sa tiež uvoľnil. „Mám ťa rád, ocko," povedal, a spolu sa brodili von z vody, von do posledného tepla denného slnka, aby sa osušili na svahu hory, so zelenou trávou pod telami a nejasnými mrakmi na oblohe, ktoré pozorovali až do západu slnka.

Týždeň pred vianočnými prázdninami ho Marci sledovala domov. Spočiatku si ju nevšimol. Bola prefíkaná a sledovala stopy jeho čižiem v snehu. Uprostred dňa bola fujavica a kým sa vyučovanie skončilo, napadlo prašanu po kolená, a on musel vysoko dvíhať nohy, aby sa cez neho dostal, a šušťanie jeho otepľovačiek a fučanie vlastného dychu boli jedinými zvukmi v ľadovom zimnom večeri.

Sledovala hlboké odtlačky jeho čižiem v čerstvom snehu, stopovala ho, ako sa stopujú v lese králiky. Keď sa vo vchode do jaskyne náhodou otočil, zbadal ju v jej žltom snežnom úbore, ako sa štverá po svahu, sotva viditeľná v súmraku.

Na ich kopci nikdy nevidel votrelca. Horský chodníček, ktorý viedol k jaskyni sa rozdeľoval pri ceste na kraji mestečka a bol príliš kamenistý aj pre horské bicykle. Stál vo vchode do jaskyne, zmietaný nerozhodnosťou. Chcel pokračovať v chôdzi, smerovať ďalej hore kopcom, preč od rodinného

hniezda, ale teraz, keď ho zbadala, mu zamávala. Z tváre stuhnutej od zimy sa mu stratila krv a močový mechúr sa nástojčivo hlásil. Zišiel dolu kopcom k nej.

„Prečo si tu?“ povedal, keď bol dosť blízko, aby videl jej bledú pehavú tvár.

„Čo myslíš?“ povedala. „Sledovala som ťa domov. Kde bývaš, Alan? Prečo nesmiem ani len vidieť, kde bývaš?“

Cítil ako ho v očiach pichajú slzy. „Jednoducho *nemôžeš*! Nemôžem ťa vziať domov!“

„Nenávidíš ma, však?“ povedala, ruky zovreté v palčiakových pästiach. „Tak je to.“

„Nie, Marci, nie je. Ja – ja ťa ľúbim,“ povedal, prekvapiac sám seba.

Tvrdo ho udrela do ramena. „Sklapni.“ Pobozkala ho na líce studenými suchými perami a jej dych roztopil jeho pokožku, až zacítil brnenie.

„Kde bývaš, Alan?“

Nasal vzduch tak chladný, až ho pálil v pľúcach. „Poď so mnou.“ Vzal jej ruku v palčiakoch do svojej a brodili sa k ústiu jaskyne.

Vošli do letnej jaskyne, kde rodina trávila čas v letných mesiacoch. Teraz bola skoro prázdna až na nejakú slamu a zopár roztrúsených kúskov odevu a hračiek. Viedol ju cez jaskyňu, jeho oči sa prispôsobili prítmiu, dozadu poza stalaktitovú nornú stenu, k sírovému zápachu horúceho prameňa, na ktorého brehu trávievala rodina zimy.

„Je tu tma,“ povedal. „Až budeme dnu, zaobstarám svetlo.“

Stisla mu ruku silnejšie a nepovedala nič.

Ako postupoval do jaskyne, bolo tam čoraz temnejšie a temnejšie, pomáhal jej dolu jemným klesaním dna jaskyne. V tme videl dobre – celá rodina to dokázala – ale chápal, že pre ňu to bola cesta naslepo.

Vstúpili do jaskyne sírového prameňa, akustika ich dychu sa v dlhej, plochej dutine zmenila. V temnote videl Edwarda-Fredericka-Georgea hrať sa v kúte s autíčkami zo zápalkových škatuliek; Davey sa opieral o ich matku a cmúľal si palec. Billy nebol nikde v dohľade, asi sa skrýval vo svojej izbe – samozrejme, túto návštevu predvídal.

Priložil jej ruku na stenu jaskyne a povedal, „Počkaj tu.“ Odišiel od nej a rýchlo kráčal ku kôpke zimných kabátov a čižiem v rohu a vyhrabal z nej baterku, pri ktorej si obyčajne robieval domáce úlohy. Bola na mechanický pohon a on ju stlačením priviedol k životu, namieril na Marci, jej tvár vo svetle vyzerala bledá a vystrašená. Párkrát ešte zapumpoval, aby sa zotrvačník baterky rozkrútil a potom jej ju podal.

„Len ju stláčaj,“ povedal. „Nepotrebuje batérie.“ Znova ju chytil za ruku. Bola ochabnutá.

„Veci si môžeš dať na kôpku," povedal a ukázal na kabáty a čižmy. Sám si už sťahoval čiapku a rukavice a čižmy a otepľovačky a kabát. Koža mu navlhla od teplých pár zo sírového prameňa.

„Tu *žiješ*?" povedala. Svetlo z baterky slablo a on po nej siahol a párkrát stlačil, potom jej ju vrátil.

„Tu žijem. Je to zložité."

Daveyho oči boli vytreštené a hľadel na nich škúliac a mračiac sa.

„Kde sú vaši rodičia?" povedala.

„Je to zložité," povedal znovu, akoby to všetko vysvetľovalo. „Toto je moje tajomstvo. Nikto iný ho nepozná."

Edward-Frederick-George sa pribatolil k nim s náručou autíčok, ktoré Marci nemo, ale s nadšeným úsmevom ponúkol. Alan ho potľapkal po hlave a čupol si. „Nemyslím, že Marci sa chce hrať s autíčkami, dobre?" Ed dôstojne prikývol a vrátil sa nazad na breh tône a začal si púšťať autíčka takmer cez pariacu sa vodu.

Marci vystrela ruku pred seba do slabého svetla, pozerala na bláznivé tiene, poskakujúce po vzdialených stenách. „Ako tu môžete žiť? Je to jaskyňa, Alan. Ako môžete žiť v jaskyni?"

„Na to si zvykneš," povedal Alan. „Nedokážem ti to všetko vysvetliť, a tomu čo dokážem, by si neuverila. Ale teraz si už bola v mojom dome, Marci. Ukázal som ti, kde žijem."

Davey sa k nim priblížil, nebeský úsmev na jeho anjelskej tváričke.

„Toto je môj brat Daniel," povedal Alan. „Ten, o ktorom som ti rozprával."

„Ty si jeho štetka," povedal Davey. Stále sa usmieval. „Dotýkaš sa jeho vtáka?"

Alan sebou trhol, potlačil nutkanie dať mu facku, ale Marci si len pričupla a pozrela mu do očí. „Nie," povedala. „Si vždy taký protivný k neznámym?"

„Áno!" povedal Davey veselo. „Nenávidím ťa a nenávidím *jeho*," kývol hlavou Alanovým smerom. „A ste všetci *kokoti*."

„Ale zato nie sme protivní zasrani, Danny," povedala. „Nie sme nadávajúce detiská, ktoré nedokážu slušne rozprávať."

Davey švihol hlavou dozadu a potom vpred, snažiac sa zasiahnuť jej nos, čo bola jeho obľúbená taktika, ale bola na neho príliš rýchla a uhla sa, takže sa potkol a spadol na kolená.

„Tvoja mama bude veľmi naštvaná, až zistí, ako si sa správal. Budeš mať šťastie, ak dostaneš nejaké vianočné darčeky," povedala, keď sa zviechal na nohy.

Rozohnal sa päsťou k jej rozkroku a ona ho chytila za zápästie a zdvihla ho za ruku na špičky, potom do vzduchu, až dostala jeho tvár na úroveň svojej. „Prestaň," povedala. „*Okamžite*."

Ako tam tak visel, stíchol a prižmúril oči, rozmýšľajúc o situácii. Potom jej napľul do tváre. Marci pomaly zatriasla hlavou a slina jej stiekla po obrve na líce, potom ho opľula, trafiac ho presne na konček nosa. Postavila ho nazad a otrela si tvár rukavicou.

Davey k nej vyrazil a ona dvihla ruku a on odskočil a potom ušiel za ich matku a ukryl sa v spleti jej káblov a hadíc. Marci niekoľkokrát silne zapumpovala baterkou a posvietila si na práčku, potom sa otočila k Alanovi.

„To je tvoj brat?"

Alan prikývol.

„No, už chápem, prečo si nechcel, aby som prišla k tebe domov."

Kurt uznanlivo ohodnotil Alanove knihovničky a trofeje, prstami prechádzal po dreve, ochotne prijal ľadový mentolový čaj sladený medom a použil podšálku bez toho, aby ho bolo treba prosiť.

„Práčka a vrch," povedal.

„Áno," povedal Alan. „On nám držal strechu nad hlavou a ona naše šaty v čistote."

„Tento vtip si už rozprával predtým, všakže?" Kurtova noha nadskakovala až mu reťaze na nohaviciach a bunde štrngali.

„A teraz ide Davey po nás," povedal Alan. „Neviem, prečo práve teraz. Nepoznám dôvody *čohokoľvek*, čo Davey robí. Ale zo všetkých vždy nenávidel najviac mňa."

„Tak prečo uniesol najprv tvojich bratov?"

„Myslím, že ma chce vystrašiť. Chce aby som bál, stále. Som najstarší. Odišiel som z hory. Som ten, kto sem odišiel prvý a vybudoval všetky spojenia s vonkajším svetom. Všetci ku mne vzhliadali, aby som im vysvetlil svet, ale nikdy som nemal vysvetlenia, ktoré by uspokojili Daveyho."

„To je teda dosť divné."

Alan k nemu naklonil hlavu. Kurt mal asi tridsať, na punkáča priveľa, a vyzeral akosi mastne lesklo, ako keby si nie veľmi často spomenul, že sa má umyť, napriek jeho tvrdeniam o vlastnej čistote. Ale v tridsiatke už musel vidieť dosť sveta na to, aby vedel, že svet je zároveň čudnejší, než si myslel, ale nie až taký čudný, ako by radi verili istí mysticky založení ľudia.

Arnoldovi nebol pochuti tento moment odhalenia, nepáčilo sa mu odložiť dôkladne pestovaný zvyk schovávať toto všetko, ale nemohol si

pomôcť a cítil aj uľahčenie. Časť jeho mysle však naďalej dobiedzala a tvrdila mu, že ak to preženie, prebudí z narkózy svoje starosti o osud bratov.

„Povedal som to aj iným ľuďom, len niekoľkým. Neverili mi. Ani ty nemusíš. Čo keby si o tom chvíľu popremýšľal?"

„Čo mieniš robiť?"

„Skúsim prísť na to, ako nájsť mojich bratov. Nedokážem ísť do podzemia ako Dave. Aspoň si myslím, že nie. Nikdy som to neskúšal. Ale Davey je tak... *dolámaný*... taký malý a pokrivený. Nie je bystrý, ale je prefíkaný a vytrvalý. Ja som inteligentnejší ako on. Takže skúsim nájsť inteligentný spôsob. Tiež nad tým porozmýšľam."

„No, tak ja už musím ísť a vychystať sa na kutranie," povedal Kurt. So štrngotom sa postavil. „Vďaka za ľadový čaj, Adam."

„Rád som ťa spoznal, Kurt," povedal Alan a podal mu ruku.

Alan sa prebudil na to, že mal na tvári čosi mäkké. Bola tma ako vo vreci a nemohol dýchať. Snažil sa dvihnúť ruky, ako nedalo sa. Nemohol sa posadiť. Čosi ťažké mu sedelo na hrudi. Mäkká vec – vankúš? – mu drvila tvár, bezcitne mu tlačila na chrupavky v nose a plnila ústa, keď lapal po vzduchu.

Silno sebou zalomcoval a cítil, že čosi pri jeho pravom zápästí povolilo a nato sa mu uvoľnilo predlaktie. Pokračoval v pohybe rukou, v hrudi ho pálilo, a uvoľnil ju až po plece, a niečo ho uhryzlo, tvrdé drobné zúbky ako nožíky, do mäsitej časti pod bicepsom. Otrasmi sa mu zuby zarývali hlbšie a vedel, že krváca, cítil krv stekajúcu po ramene. Konečne rukou zachytil čosi vysušené, kus mumifikovaného tela. Davey. Daveyho rebrá, ako kamienky, studené a tenké. Hmatol vyššie, šmátral po mieste, kde sa Daveyho rameno spájalo s plecom, a potom ním zo všetkých síl krútil, až kým rameno nevyskočilo z kĺbu. Prudko mykol hlavou a vankúš sa skĺzol.

V miestnosti bola stále tma a ako zalapal po dychu, horúci a vlhký vzduch mu prúdil do nozdier a úst. Počul Daveyho hýbať sa v tme a keď sa jeho oči prispôsobili, videl ako otvára nôž. Bol to zatvárací nôž so zlomenou poistkou, ktorý sa otvoril so zvukom, ako keď zašliapnete švába. Ostrie bolo hrdzavé.

Alan krížom siahol uvoľnenou rukou a snažil sa oslobodiť. Držali ho vlastné prikrývky, prilepené páskou alebo sponami k rámu postele. Použijúc celú svoju silu sa prevalil, mykal sa a nadhadzoval až cítil/počul, ako na jednej strane postele spony odskakujú práve vo chvíli, keď Davey zaťal do miesta, kde mal pred okamihom tvár. Nôž mu zasvišťal okolo ucha a urobil

mu pozdĺžny hlboký zárez do pleca. Rameno mu bezvládne ovislo, takže obaja bojovali jednoručne, hoci Davey mal nôž a Adam bol zamotaný do prikrývky.

V jeho spálni absolútne chýbalo čokoľvek, čo by sa dalo použiť ako improvizovaná zbraň – uvažoval, že použije ťažkú encyklopédiu ako štít, ale bola príliš ďaleko.

Stiahol sa nazad, snažiac sa uvoľniť prikrývku, ktorá bola stále pripevnená k nohe postele a zafixovaná po celej jednej strane. Uvoľnil si zdravú ruku v momente, keď Davey po ňom znovu sekol, mieriac mu na stehno, na veľké artérie, z ktorých môžete za minútu-dve vykrvácať. Chmatol po Daveyho pleci a na chvíľku ho zachytil, stlačil a skrútil, ale potom sa koža, ktorú držal, odlúpla a Davey bol voľný a odtancoval z dosahu.

Vtom začul zdola z prízemia búchanie na dvere. Ozývalo sa už nejakú chvíľu, ale až doteraz ho nezaregistroval. Tlmené volanie. Polícia? Mimi? Skríkol, „Pomoc!“ v nádeji, že jeho hlas prenikne dverami.

Podarilo sa. Začul, ako sa sklenená tabuľka nad kľučkou roztrieštila a Davey otočil hlavu, aby sa pozrel smerom k zvuku. Alan schytil vankúš, ktorý predtým priľahol a švihol ním z celej sily po Daveyho hlave, takže ho zrazil, a dvere sa otvorili a vzduch letnej noci prúdil po schodoch do spálne na poschodí.

„Alan?“ Bol to Kurt.

„Kurt, tu hore, pozor, má nôž!“

Dupot po schodoch a Davey opäť na nohách, zahnaný do kúta, švihajúci nožom do vzduchu, poskakujúci, Kurtova baterka, zachytená medzi zubami, a Davey vyrazil k dverám s nožom dvihnutým do výšky. Svetlo sa prestalo pohybovať a akoby sa zastavil okamih, Davey zachytený vo svetle, popraskané čierne pery odchlípené od ostrých zubov, dvíhajúca sa hruď, poskakujúci nôž, a zrazu bol Alan voľný, skočil po jeho kolenách a zrazil ho na zem.

Kurt bol pri nich skôr, než sa mohol Davey dvihnúť na svojom dobrom lakti, a odkopol nôž preč, rozhodiac pritom kôstky prstov ako hracie kocky.

Davey škriekal ako hrdzavý pánt keď mu Kurt vykrútil ruky za chrbát a Alan ho chytil za členky. Hádzal sebou ako jazvec v pasci a Alan mu pritlačil hlavu nadol, tvárou na dlážku, tlmiac tak jeho krik.

Kurt sa posunul tak, aby mohol držať Daveyho zápästia kolenom a jednou rukou, druhou zalovil vo vrecku a vytiahol klbko tenkej dvojlinky. Položil ho na zem k Alanovi a opäť chytil Daveyho ruky.

Akonáhle Alan pustil Daveyho zátylok, ten mykol hlavou dohora a sekol zubami do Kurtovho lýtka, tesne nad jeho vysokú, oreťazovanú topánku.

Kurt zjačal a Adam sa načiahol a vzal nôž, rýchlejšie než stačil uvažovať, a rukoväťou vrazil do Daveyho sánky, ktorá nahlas praskla. Davey pustil Kurtovo lýtko a Alan rýchlo zviazal jeho nohy spolu, použijúc na to polovicu klbka, nevšímajúc si ako sa zarezáva do tenkej, praskajúcej kože. Nožom presekol drôt a potom podal zvitok Kurtovi, ktorý spútal Dannyho zápästia.

Alan zažal svetlo, otočil brata na chrbát a pozrel mu do šialených očí. Dale sa snažil kričať, ale so sánkou bezmocne visiacou a rozhádzanými zubami vydal len akýsi škripot. Alan sa postavil a zistil, že je nahý, z pleca a z bicepsu mu po boku kvapkala krv a na vyleštenej dlážke tvorila mláčku.

„Vezmeme ho do suterénu," povedal Kurtovi a hrabal sa v koši na prádlo pri posteli a vytiahol džínsy. Potom našiel niekoľko boxeriek a s pomocou zubov a brady si jedny obtočil okolo bicepsu a druhé okolo pleca. Až na druhý pokus ich utiahol dostatočne silno, aby potlačil bolestivé pulzovanie.

Spálňa vyzerala, akoby v nej zaklali nejaké zviera. Na dlážke boli rozhádzané Darrelove zvyšky, zuby a nechty a kôstky prstov. Starostlivo kľučkujúc medzi neporiadkom stiahol prikrývku z postele, zvyšné spinky odfrkovali a odrážali sa od skriniek a tancovali na vyleštenom dreve dlážky. Zložil ju napoly a položil na zem vedľa Daveyho.

„Pomôž mi s ním," povedal a potom si všimol, že Kurt s hrôzou uprene hľadí na jeho zošúvereného, zvíjajúceho sa, odporného brata, znovu a znovu si otierajúc ruky do stehien nohavíc.

Mal sklené, široko roztvorené oči. „Prechádzal som okolo a videl som v okne tiene. Myslel som si, že ťa prepadli –" Objal sa rukami.

„Prepadli ma," povedal Alan. Vytiahol z koša ďalšie tričko. „Tu máš, obviaž si tým ruky."

Prevalil Daveyho na plachtu a potom ho do nej zabalil. Bol prekvapujúco ťažký, hustý. Keď jednou rukou dvíhal plachtu, tú záhadnú váhu, pamätal si, ako zdvihol Eda-Freda-Geoffa v jaskyni, pamätal si váhu brata-v-bratovi-v-bratovi, a zrazu pocítil nevoľnosť, že možno je Davey taký ťažký, lebo ich zjedol.

Keď ho už mali poriadne poviazaného v plachte, Danny sebou prestal hádzať a ostal celkom nehybný. Opatrne ho niesli dolu tmavým schodišťom. Drsnosť orechových škrupín na Alanových bosých chodidlách mu pripomínala zúbky a šupiny kože.

Bez okolkov ho hodili na studenú keramickú mozaiku na dlážke. Chvíľu hľadeli na nehybný batôžtek. Alan povedal, „Počkaj tu, prinesiem stoličku."

„Ježiš, nenechávaj ma tu s ním osamote," povedal Kurt. „Ten chlapec, čo ho videl – uniesť – tvojho brata? Nik ho odvtedy nevidel." Vytreštenými očami pozrel dolu na Daveyho.

Alanovo plece bolestivo pulzovalo. „V poriadku," povedal. „Ty dones stoličku z kuchyne, kapitánsku stoličku z rohu, čo je na nej pripravený papier do zberu."

Kým bol Kurt hore, Alan rozmotal brata. Dannyho oči boli zatvorené, sánka mu visela nakrivo, ruky zviazané za chrbtom. Alan sa nad neho opatrne naklonil, chytil sánku a jemne ňou rotoval, až kým nezaskočila späť na miesto.

„Davey?" povedal. Oči mal stále zatvorené, ale teraz v ňom bola akási pozornosť, bol v strehu. Alan rýchlo poodstúpil, a cítil sa hlúpo kvôli svojmu strachu z tejto úbohej, dochrámanej, zviazanej veci na jeho dlážke. Ale nedalo sa inak: mal z Daveyho zimomriavky, semenníky sa mu stiahli a vlasy a chlpy na rukách sa mu ježili.

„Polož stoličku tuto," povedal Alan a ukázal prstom. Zdvihol Daveyho za jeho suché, papierové pazuchy a posadil ho na sedadlo. Zo zásuvky na náradie pod schodami do suterénu vybral lepiacu pásku a pripútal ňou Dannyho k stoličke.

„Dave," povedal znovu. „Viem, že ma počuješ. Prestaň sa pretvarovať."

„To je tvoj brat?" povedal Kurt. „Ten, čo –"

„To je on," povedal Alan. „Teraz mi už hádam uveríš, nie?"

Zrazu sa Davey neveselo zaškeril. „Stále si hľadáš priateľov a manipuluješ s ľuďmi, braček?" povedal. Jeho hlas znel vlhko a prerývane, akoby sa topil v hlienoch.

„Tu nebudeš hrať žiadne hry, Davey. Povieš mi, kde sú Edward, Felix a Griffin, inak ti vytrhám prsty a rozdrvím ich na prášok. A keď dôjdu prsty, budem pokračovať zubami."

Kurt na neho vyplašene pozrel. Zastonal. „Ježiš, Adam –"

Adam sa zvrtol, niečo sa v ňom zlomilo. „Nie, Kurt, mlč, okej? Dnes v noci sa ma pokúšal zabiť. Možno zabil mojich bratov. Toto je na život a na smrť, a neostáva miesto pre sentiment a ľudskosť. Vyber z krabice kladivo, tam z tej police." Kurt zaváhal. „Urob to!" Alan povedal a ukázal na krabicu s náradím.

Kurt sa schúlil, vyzeral, akoby mu dali facku. Pohyboval sa ako vo sne, otvoril krabicu a hrabal sa v nej, až vytiahol poškriabané otlčené kladivo.

Davey potriasol hlavou. „Mňa nevystrašíš, Albert. Ani na okamih. Mám veľkú zásobu prstov a zubov – koľko len potrebujem. A ty – ty si ako on. Sentimentalista. Bojíš sa sám seba. Bojíš sa mňa. Bojíš sa všetkého. Preto si ušiel. Preto si sa ma zbavil. Si vystrašený."

Alan siahol do vrecka pre kosti a zuby, ktoré pozbieral. Našiel konček malíčka so zahnutým nechtom, hrubým ako mušľa ustrice, so zaschnutou hlinou a krvou. „Podaj mi kladivo, Kurt," povedal.

Daveyho oči ho sledovali, keď položil prst na dlaždice a zodvihol kladivo. Udrel ním tesne vedľa prsta, tak silno, až pukla dlaždica. Kurt trochu nadskočil a Alan znovu zodvihol kladivo.

„Povedz mi to, lebo už neudriem vedľa," povedal, hľadiac Daveymu do oka.

Davey pokrčil plecami.

Alan opäť švihol kladivom. Narazilo do prsta s otrasom, ktorý mu rozvibroval rameno a rezonoval mu až v pleci. Znovu zdvihol kladivo. Čakal, že sa prst rozdrví na prášok, ale namiesto toho sa rozpraskol na tri nepravidelné kúsky, ako kremeň pod kamenárskym kladivom.

Daveyho oči boli zúžené do škáročiek. „To ty si ten vystrašený. Mňa nemôžeš nastrašiť," povedal hlasom plným hlienu.

Alan sa posadil na nepravidelnú dlaždicu a podoprel si bradu dlaňou. „Okej, Davey, máš pravdu. Som vystrašený. Uniesol si našich bratov, možno aj zabil. Terorizuješ ma. Nemôžem premýšľať, nemôžem spať. Tak mi povedz, Danny, prečo by som ťa nemal jednoducho znovu zabiť, zbaviť sa všetkého toho strachu?"

„Viem, kde sú bratia," odpovedal odrazu. „Viem, kde je viac ľudí ako my. Všetky odpovede, Albert, všetky odpovede, ktoré si kedy hľadal. Mám ich. A nepoviem ti žiadnu z nich. Ale pokým chodím a rozprávam, budeš dúfať, že by som mohol."

Alan vzal Marci do svojej izby, zimná izba nebola nič iné ako výklenok v jaskyni s horúcim prameňom, kopa handier a spací vak ako posteľ. Vždy mu to stačilo, ale teraz sa za to hanbil. Zobral od Marci baterku a nechal ju nech sa dotočí, takže ostali sedieť v tme.

„Tvoji rodičia –" povedal a zarazila sa.

„Je to zložité."

„Sú mŕtvi?"

Načiahol sa v temnote a chytil ju za ruku.

„Neviem, ako to vysvetliť," povedal. „Mohol by som klamať a ty by si si asi myslela, že hovorím pravdu. Alebo môžem povedať pravdu a ty si pomyslíš, že klamem."

Stisla mu ruku. Napriek upotenému teplu jaskyne boli jej prsty studené ako ľad. Zakryl ich svojou druhou rukou a trel ich.

„Povedz mi pravdu," zašepkala. „A ja ti uverím."

A tak to urobil, mumlajúc a šepkajúc. Nenašiel slová, aby vysvetlil všetko, nevedel presne ako to vysvetliť, ale snažil sa. Ako rozoznáva otcove nálady. Ako cíti matkinu lásku.

Potom, čo udržiaval toto tajomstvo celý život, pri jeho odhalení sa cítil neuveriteľne. Srdce mu v hrudi búchalo a plecia ho ťažili čoraz menej, až sa mu zdalo, že by sa mohol vzniesť z postele a lietať naokolo po jaskyni.

Nebyť tmy, nebol by schopný rozpovedať to. Bola tma a jemný mesačný svit v Marcinej bezvýraznej tvári mu umožnil celkom sa otvoriť a vyliať zo seba všetky tajomstvá. Jej prsty sa zvierali čoraz silnejšie a on mal pocit akoby tancoval a spieval, pretože dvaja spolu určite dokážu nájsť v knižnici knihu, alebo možno článok na mikrofilmoch, ktoré by to *naozaj* všetko vysvetlili.

Pomaly sa upokojil. „Nikto iný toto nevie," povedal. „Nikto, okrem teba." Naklonil sa a pobozkal ju na chladné pery. Pri bozku sedela stuhnuto a nehybne.

„Marci?"

„Alan," vydýchla. Jej prsty ochabli. Odtiahla ruku.

Odrazu bol Alan tiež chladný. Tých niekoľko centimetrov medzi nimi bolo ako neprekonateľná priepasť.

„Myslíš si, že klamem," povedal hľadiac do jaskyne.

„Neviem –"

„To je v poriadku," povedal. „Pomôžem ti dostať sa domov, dobre?"

Zložila si ruky do lona a nešťastne prikývla.

Na ceste z jaskyne sa batolil Eddie-Freddie-Georgie, stále držiac svoje autíčko. Mlčky jej ho podal. Vážne si k nemu kľakla a vzala si ho od neho, potom ho pohladila po hlave. „Veselé Vianoce, chlapček," povedala. Objal jej nohu a on sa zľahka zasmiala a zohla sa, aby ho zodvihla. Nedokázala to. Bol príliš ťažký. Pustila ho a nervózne uvoľnila svoje stehno z jeho rúk.

Alan ju odviedol dolu k chodníku na cestu, ktorá viedla do mestečka. Mesiac svietil na biely sneh, celý svet bol modrastý. Dlhú chvíľu neohrabane stáli pri ceste.

„Dobrú noc, Alan," povedala, otočila sa a vykročila domov.

Nasledujúci deň v škole nebolo žiadne mučenie. Celé dopoludnie ho ignorovala a cez prestávku ju nemohol nájsť, ale počas obeda prišla a prisadla si k nemu. Jedli mlčky, ale jej prítomnosť, jej teplo, ktoré viac vnímal než cítil, ho upokojili.

Sedela pri ňom aj počas popoludňajších hodín. Nevymenili si ani slovo. Alanovi sa zdalo, že čokoľvek by si povedali by bolo menej pravdivé ako mlčanie, ale trápilo ho to. Nikdy nedokázal rozprávať o sebe a svojom živote, a zdalo sa, že ani v budúcnosti to nebude možné.

Ale v nasledujúce dopoludnie na školskom dvore, keď kráčal okolo preliezačky vyrobenej zo zoskrutkovaných brvien, ho schmatla a zatiahla ho do prostriedku. Bolo tam slabo cítiť moč a bolo tam množstvo zaujímavých chrobákov a prázdnych fliaš od piva, čo tam zanechali adolescenti.

Čupela tam v snehu, vydychovala obláčiky pary. Chytila ho za koniec pleteného šálu, pritiahla si jeho tvár k svojej a drsne ho pobozkala na ústa, úplne ho šokujúc, keď mu pretlačila svoj jazyk pomedzi pery.

Bozkávali sa, až kým nezazvonilo, a keď Alan išiel do triedy, cítil, že mu tvár horí ako žiarovka. Triedny učiteľ sa ho spýtal, či sa cíti dobre, a on vykoktal akési prisvedčenie, kým Marci, sediaca zadnej lavici, potláčala smiech.

Znovu obedovali spolu a Marci vyplnila mlčanie bežnými poznámkami o nedostatkoch sendviča, čo jej otec zabalil, o čudných pachoch, ktoré vychádzali zo sivého vrecka, v ktorom si Alan priniesol zimné huby a vlhký chlieb so syrom, a o chlpoch na bradavici na kuchárkinej brade.

Keď prišli na školský dvor, snažila sa ho zatiahnuť za brvná, ale zdráhal sa a miesto toho ju zaviedol do močiara, kde ju prvýkrát špehoval. Zem bola zmrznutá a zo šachoriny zostalo len strnisko, trčiace zo snehu. Vzal jej ruku v rukavici do svojej a čakal, kým sa prestane vzpierať.

Čo napokon aj urobila. Celé dopoludnie si nacvičoval, čo jej povie: *Veríš mi? Čo som? Som ako ty? Ešte stále ma ľúbiš? Ešte stále si mojou priateľkou? Nerozumiem tomu o nič viac ako ty, ale teraz, teraz sme dvaja, čo o tom vieme, a možno spolu v tom nájdeme nejaký zmysel. Bože, to je úľava, nebyť už viac sám.*

Ale teraz, keď tam stál s Marci, keď sa z ihriska ozývali vzdialené výkriky hier, nový sneh voňal a vietor skučal v korunách stromov, nedokázal to zo seba dostať. Buď tie veci vedela alebo nie, a ak nie, nevedel, čo by mal robiť, aby pochopila.

„Čo?“ povedala nakoniec.

„Ty –“ začal, potom zmĺkol. Nemohol vysloviť tie slová.

Vyzerala podráždene, a zvuky a pachy ho obklopovali, keď sa moment predlžoval. Ale potom sa uvoľnila. „Nerozumiem tomu, Alan,“ povedala. „Je to pravda? Je to naozaj tak, ako si mi hovoril? Videla som, čo som videla?“

„Je to pravda," povedal, a bolo to, akoby sa mraky rozostúpili, svet sa rozjasnil snežnou žiarou, a zvuky z ihriska zneli radostne, nie hrozivo. „Je to pravda, a ja tomu nerozumiem o nič viac ako ty, Marci."

„Si... *človek*, Alan?"

„*Myslím*, že áno," povedal. „Krvácam. Jem. Spím. Rozmýšľam a rozprávam a snívam."

Stisla mu ruku a dala mu pusu. „Bozkávaš," povedala.

A všetko bolo zasa v poriadku.

~~~

Nasledujúci deň bola sobota a dohodli sa, že sa stretnú pri vchode do jaskyne. Na záveternej strane jasné zimné slnko poskytovalo dosť tepla na to, aby sa sneh trochu roztopil a odhalil zakrpatenú zimnú trávu pod ním. Sedeli na suchom snehu a načúvali hvízdaniu vetra v korunách borovíc a šušťaniu snehových kryštálikov po zamrznutom povrchu závejov.

„Budem teda môcť spoznať tvojho otca?" povedala po tom, čo pozorovali králička, ako hopkal hore svahom a stratil sa v lese.

Hlboko sa nadýchol a ovoniaval uhoľný pach otcových myšlienok.

„Chcela by si?" povedal.

„Áno."

A tak ju viedol dovnútra hory, cez zimnú jaskyňu, dozadu, dozadu k jazierku v srdci hory. Postupovali ticho, ich prsty prepletené. „Teraz musíš vypnúť baterku," povedal. „Vystrašila by škriatka." Zvuk jeho hlasu šokoval jeho samého a zacítil, že ju vyľakal. Inak tam bol úplný pokoj, ozýval sa len dych a jaskynný vánok.

Nechala dobehnúť vrčiace dynamo baterky a všetko prikryla temnota. Bolo tak chladno, ale nie zima, a vzduch voňal po uhlí viac ako inokedy. „Je tu," povedal Alan. Počul, ako sa škriatok dal na útek. Jeho slová sa odrážali nad hladinou jazierka. „Poď ďalej." Jej prsty boli veľmi studené. Kráčali pomalými, odmeranými krokmi, ako kráľ a kráľovná elfskej ríše na prechádzke lesom.

Zastavil sa na brehu jazierka. Nebolo tam skoro žiadne svetlo, ale Alan rozoznal hladký povrch otcovho jazierka.

„Čo teraz?" zašepkala, jej slová šepotali nad hladinou.

„S ním sa môžeme rozprávať len z prostriedku," zašepkal. „Musíme sa tam prebrodiť."

„Nemôžem ísť domov v mokrých šatách," zašepkala.

„Nebudeš mať šaty," povedal. Pustil jej ruku a začal si rozzipsovávať otepľovačky.
~~~

A tak sa vyzliekli, tam na otcovom brehu. Žiarila v tme, bledá dievčenská forma oproti vlnkám jazierka, chudá, s rukami prekríženými na hrudi. Hoci vedel, že ho nemohla vidieť, uvedomoval si svoju nahotu a vstúpil do vody hneď ako sa zobliekol.

„Počkaj," povedala s panikou v hlase. „Neopúšťaj ma!"

Natiahol k nej teda ruku a potom si uvedomil, že ona ho nevidí, vystúpil z jazierka a vzal ju za ruku a pritom sa jemne obtrel o jej drobný prsník. Dotyk si sotva všimol, ale ona sa mykla a takmer spadla. „Prepáč," povedal. „Poď so mnou."

Voda bola chladná, ale keď vošli po plecia, ohriala sa, alebo sa znecitliveli.

„Je to v poriadku?" zašepkala a už boli v strede jaskyne, ozvena sa odrážala sem a tam a trvalo dlho kým odoznela.

„Počúvaj," povedal Andy. „Len počúvaj."

A keď ozvena jeho slov utíchla, zdvihol sa vánok, a potom sa zo vzduchu vynorili slová.

„Adam," vzdychol jeho otec. Marci vyskočila na stopu z vody a jej čľapnutie rozoslalo vlnivé kruhy, ktoré sa odrážali od stien jaskyne.

Alan sa k nej natiahol a obtočil jej ruku okolo pliec. Pritúlila sa k jeho hrudi, klzká chladná nahá husia koža sa pritisla na jeho rebrá. Voňala nádherne, ako líška. *Cítil* sa nádherne, slávnostne, stáť tam nahý, v otcovom srdci, a nechať svoje tajomstvá odhalené.

Znovu zadržala dych.

„Alan," povedal jeho otec.

„Chceme porozumieť, Otec," zašepkal Alan. „Čo som?" To bola otázka, ktorú nikdy nepoložil. Teraz, keď sa na to opýtal, sa cítil ako hlupák: jeho otec určite *vedel*, vrch vedel všetko, stál tam odjakživa. Na túto otázku si mohol nájsť čas hocikedy.

„Ja nemám odpoveď," povedal otec. „Možno žiadna odpoveď nie je. Možno sa nikdy nedozvieš."

Adam pustil Marci, nechal ruky klesnúť.

„Nie," povedal. „Nie!" zakričal a nehybnosť pominula. Vietor bol silný a studený, ale jemu to bolo jedno. „*NIE!*" vreštal a Marci ho schytila a zapchala mu rukou ústa. V ušiach mu burácali ozveny, ale neutíchali, naopak, pridávali sa jedna k druhej, ako stena hluku, ktorá ho plnila hrôzou.

Rozplakala sa, s otvorenými ústam vydesene vzlykala. Šplechla na neho a voda mu prskla do nosa a očí. Vietor bol chladnejší, tak studený, až to bolelo, a on ju vzal za ruku a bezohľadne sa brodil k brehu. Roztočil dynamo baterky a podal jej ju, potom si prudko natiahol šaty na mokrú pokožku, hľadiac na jazero, pokým ona urobila to isté.

V zimnej jaskyni stretli golema.

Stál tam ako socha, tehlovo červený so žiariacimi očami, vedľa Alanovej matky, ruky spustené po stranách. Golemovia nezvykli prichádzať na túto stranu ich otca veľmi často, a skoro nikdy cez deň. Marci ho zachytila do svetla baterky keď vošli do vlhkého tepla jaskyne, trasúc sa v poryvoch vetra. Baterka jej vykĺzla a Alan ju zachytil skôr, ako dopadla na zem.

„To je v poriadku,“ povedal. Hruď sa mu dvíhala od výbuchu hnevu, ale golemova prítomnosť ho upokojila. Golemovi ste mohli povedať alebo urobiť čokoľvek, on vám to nemohol vrátiť, nemohol odpovedať. Synovia vrchu, ktorý golemov prichýlil – a splodil? – im neboli nič dlžní.

Pristúpil k nemu a založil si ruky.

„Čo sa deje?“ povedal.

Golem zľahka sklonil hlavu a pozrel mu do očí. Mal tvar človeka, ale hodne baňatého, so svalmi ako zmrazené bahno. Ovísajúce brucho mu ako kilt krylo hladký rozkrok. Keď hýbal čeľusťou, zuby ako dláta mu klapali o seba.

„Tvoj otec je smutný,“ povedal. Hovoril pomaly, ako keď padá lavína rozdrvených skál. „Naša strana chladne.“

„To mi je fuk,“ povedal Alan. „*Do riti* s mojím otcom,“ povedal. Davey, ktorý sedel na ich matke ako na bidielku, sa za jeho chrbtom zlomyseľne zasmial.

„Nemal by si –“

Alan strčil do golema. Bolo to akoby strčil do brala. Vôbec to ním nepohlo.

„Nehovor mi, čo mám robiť,“ povedal. „Ty mi nemáš čo rozkazovať. Chcem vedieť, čo som zač, ako to, že sme, a keď mi nevieš pomôcť, tak môžeš rovno odísť.“

Vietor sa ochladil, teraz ho bolo cítiť za golemovou stranou vrchu, za hlinou a suchými kosťami golemských úlovkov, ktoré aranžovali okolo stien svojej jaskyne.

Golem stál nehybne ako skala.

„Toto... *rozumie*?“ opýtala sa Marci. Davey sa znovu zachechtal.

„Nie je hlúpy,“ povedal Alan trochu pokojnejšie. „Je len... *pomalý*. Myslí a koná pomaly. Ale nie je hlúpy.“ Na moment sa odmlčal. „Naučil ma rozprávať,“ povedal.

A bolo to. Rozplakal sa, hrýzol sa do perí, aby neplakal nahlas, ale slzy sa mu kotúľali po lícach a plecia sa mu chveli. Lúč baterky naňho namieril, a jemu sa chcelo utekať k matke a skryť sa za ňou, chcel ujsť pred svetlom.

„Choď,“ povedal jemne golemovi a dotkol sa jeho lakťa. „Bude to v poriadku.“

Golem sa pomaly a so škrípaním otočil a odrachotil z jaskyne, nemotorný a ťažký.

Marci ho objala a on zaboril tvár do jej chudého krku, jeho horúce slzy stekali po jej kľúčnych kostiach.

Tej noci prišiel Davey k nemu a zasvietil na neho baterkou. Zobudil sa sliepňajúc do jasnej žiarovky, zaclonil si oči. Siahol po svetle, ale Darryl odtancoval z dosahu a držal lúč svetla na jeho očiach. Zlostne točil ručným dynamom až sa vzduchom ozývalo praskanie.

Alan vyliezol nahý z postele a šmátral okolo po dlážke. Mával tam geodu, ktorú ručne rozbil a vyleštil, bola veľká ako softbalová loptička, navrchu hladká ako sklo, spodok mala drsný ako kokosový orech.

Mlčky sa rýchlo rozohnal a hodil geodu plnou silou do miesta, kde tušil Daveyho hlavu.

Ozval sa úder a výkrik, svetlo zrachotilo na zem a pomaly tmavlo, ako sa dynamo bzučiac dotáčalo. V zornom poli sa mu naháňali zelené machule a Darrena videl váľať sa po zemi len tak, že otočil hlavou na stranu a pozeral kútikom oka.

Siahol smerom k Daveymu a zacítil krv. Kľakol si, nahmatal Daveyho ruku a sledoval ju dohora k plecu, ku krku. Lepkavé od krvi. Vyššie, k Daveyho tvári, k čelu, tam bol vtlačok po drsnej strane geody. Krv voľne tiekla a pod jeho druhou rukou sa dvíhala Dannyho hruď, dýchal plytko, rýchlo, takmer sipel.

Zrak sa mu pomaly vracal. Vzal svoje tričko a zroloval ho, pritlačil ho Daveymu na čelo. V škole preberali prvú pomoc. S niekým, kto mal poranenú hlavu, ste nemali hýbať. Pritlačil tričko, snažil sa zastaviť krvácanie.

Vtom, rýchlo ako bič, Davey otočil hlavou a zahryzol plnou silou do Alanovho končeka palca. Albert odskočil, ale bolo neskoro: Davey mu odhryzol koniec palca na pravej ruke. Alan zavyl, prebudiac Eda-Freda-Geoffa, ktorí začali plakať. Davey sa odkotúľal preč a unikol do hĺbok jaskyne.

Alan s rukami stisnutými medzi stehnami kňučiac tancoval okolo jaskyne. Spadol na zem a stlačil nohy k sebe, potom si pomaly priblížil ruku k tvári. Drsný pahýľ palca jemne prskal krv v rytme jeho pulzu. Snažil sa spomenúť si na prvú pomoc. Okolo rany si omotal tričko a potom si cez holú hruď pretiahol parku a bosé nohy zarazil do čižiem, potom sa vybral k ústiu jaskyne a v mesačnom svetle nabral sneh, nešikovne nalepiac snehovú guľu na ruku. Trasúc sa vrátil naspäť do zimnej jaskyne a oprel sa o matku, zranenú ruku držiac nad hlavou.

Zimná jaskyňa ochladla ako ľad nalepený okolo jeho ruky. Bobby, ktorého zobudili jeho veštecké inštinkty, sa priplazil k nemu s prikrývkou a Alana do nej zakrútil. Samozrejme, že to predvídal – všetko. Ale Bobby sa riadil podľa vlastných pravidiel, svoje zámery si nechával pre seba, dával do poriadku katastrofy, ktorým nedokázal zabrániť.

Hlboko v horách bolo počuť ozveny Daveyho staccatového smiechu.

„Nebolo správne priviesť ju sem, Adam," povedal mu Billy ráno, keď nakŕmil Alana chlebovou kôrkou a sušenými jablkami, ktoré mu doniesol, a obalil mu ruku čerstvým snehom.

„Ja som ju sem nepriviedol, sledovala ma," povedal Adam. Rameno ho bolelo od toho, ako ho držal hore, a chrbát a kostrč mu po celonočnom sedení opierajúc sa o matkin bok celkom stŕpli. „A okrem toho, prečo by to malo byť nesprávne? Podľa čích pravidiel? Akých pravidiel? Aké sú vlastne tie *posrané* pravidlá?"

„Pravidlá cítiš, braček," povedal. Nedokázal pozrieť Alanovi do očí, nikdy to nerobieval. Od Bobbyho aj toto bola významná reč.

„Ja necítim nijaké pravidlá," povedal Alan. Rozmýšľal, či je to pravda. Nikdy predtým nikomu nepovedal o svojej rodine. Celý čas vedel, že by to nemal robiť.

„Ja áno. Nesmie to vedieť. Nikto nesmie. Dokonca ani my. Nikdy to nepochopíme."

„Kde je Davey?"

„Robí... rituál. S tvojím palcom."

Sedeli mlčky a naťahovali uši, načúvali vetrom a vzdialenému šuchotu obyvateľov hory.

Oprúc sa o zdravú ruku sa Alan posunul, hľadajúc pohodlnejšiu polohu. Zranenú ruku si položil do lona a odmotal z nej svoje krvou nasiaknuté tričko, jemne odťahujúc vrstvy zlepené zrazeninou, ktorá ich držala na mieste.

V noci jeho ruka vyzerala zošúverená od ľadu a obmedzeného krvného obehu, a možno od Daveyho rituálu. Alan si prezeral jej kôrnatú, pazúrovitú podobu. Pomyslel si, že vyzerá, akoby patrila niekomu – *niečomu* – inému.

Buddy vyliezol po stalaktite, ktorý mu slúžil ako rebrík, do svojho hniezda vo výške, kde spával, a vrátil sa držiac fľašu vody. „Je čistá, je z jazierka," predniesol ďalšiu dlhú reč. Držal aj za náruč plienok, spraných a obnosených, takže boli mäkké ako flanel. Navlhčil jednu a začal omývať vrstvu zaschnutej krvi z Alanovho ramena a ruky. Postupoval od lakťa, potom sa venoval nezraneným prstom, potom veľmi jemne, jemne ako dotykom pierka, pomaly, ako ľadovec, pracoval na Alanovom palci.

Keď skončil, Alanova ruka bola čistá a suchá a chladná, a rana na jeho palci bola obnažená, nahá, tenučká chrastička, pomaly roniaca kvapalinu. Alanovi sa zdalo, že z rany vidí trčať pahýlik kosti. Bol udivený, že vidí svoje kosti, že sa môže pozrieť na prierez samého seba. Premýšľal, či by nemohol spočítať kruhy a zistiť, aký je starý, pretože si v tomto smere nebol nikdy istý. Strašidelne sa zachichotal.

Natiahol zdravú ruku. „Pomôž mi vstať, dobre?" Bobby ho postavil na nohy. „Podáš mi aj nejaké teplé oblečenie?"

Urobil to, lebo to bol Bobby, a ten bol vždy ochotný pomáhať, poskytnúť vám hocijakú službu, aj keď nikdy by vám neposkytol službu, z ktorej by ste mali najväčší úžitok: nerozpovedal svoje videnia, nepomohol odvrátiť katastrofy, vynárajúce sa na obzore.

Postaviť sa na nohy, chodiť okolo, byť čistý – znovu sa cítil vo svojej koži. Podarilo sa mu dokonca natiahnuť si otepľovačky a parku a namáhavo vyšiel na svah vrchu, do jasnej slnečnej žiary, kde si mohol svoju ruku dobre poprezerať.

To, čo považoval za kosť, nebola kosť. Bol to chudučký drobnučký konček palca, vyrastajúci z dotrhaného, chrastavého pahýľa. Bol na ňom viditeľný aj vír odtlačku prsta, a tenučká, skoro neviditeľná kožtička. Dotkol sa ho končekom jazyka a bolo to, akoby pocítil jazyk, odierajúci povrch chýbajúcej špičky palca.

„To je hnusné, daj to preč," povedala Marci, uhýnajúc pred jeho rukou v predstieranej hrôze. Držal svoj proto-palec pod jej nosom a vrtel ním.

„Teraz nežartujme, okej? Chcem jednoducho vedieť, čo to *znamená. Rastie mi nový palec.*"

„Možno si sčasti mlok. Tým dorastajú nohy a chvost. Ale dážďovka – rozsekni dážďovku napoly a dostaneš dve dážďovky. Je to v jednej z ockových kníh."

Hľadel na svoj palec. Viditeľne vyrástol, dokonca počas cesty do mesta, k domu Marci. Boli schovaní v jej izbe, obklopení akvarelmi koní v pohybe, ktoré namaľovala jej matka. Marci vylovila z chladničky studenú tlačenku a syr a bublinkovú limonádu, ktorú jej otec priniesol od Marks & Spencera v Toronte. Bolo to najčudnejšie jedlo, aké kedy okúsil, ale vypestoval si k nemu chuť.

„Zakývaj ním znovu," povedala.

Urobil tak a konček palca sa ohol ako zmenšený model palca, a porušil chrastu okolo.

„Mali by sme ísť k lekárovi," povedala.

„Ja nechodím k lekárom," povedal prosto.

„*Nechodil si* k lekárom – to neznamená, že by si nemohol."

„Nechodím k lekárom." Röntgenové prístroje a stetoskopy, krvné testy a šikovné malé baterôčky vo vašich ušiach – ktovie, čo by ukázali? Chcel byť prvý, kto na to príde, nechcel, aby to musel vysvetľovať lekárovi skôr, než to všetko sám pochopí.

„Ani keď si chorý?"

„O to sa postarajú golemovia," povedal.

Pokrútila hlavou. „Si čudák, vieš to?"

„Viem," povedal.

„Myslela som si, že moja rodina je divná," povedala, natiahnuc sa na posteli na brucho. „Ale proti vám je nič."

„Viem."

Dopil svoju limonádu a ľahol si vedľa nej. Odgrgol si.

„Mohli by sme sa spýtať ocka. Pozná veľa zvláštnych vecí."

Zaboril tvár do jej periny a ovoniaval bavlnenú obliečku a jej nočný pot, ako korenie, ako škorica. „Nechcem to urobiť. Prosím, nikomu o tom nehovor, dobre?"

Chytila ho za zápästie a znovu pozrela na jeho drobučký palec. „Zakývaj ním ešte raz," povedala. Zakýval. Zachichotala sa. „Predstav si, keby si bol ako dážďovka. Predstav si, že niekde by z tvojho palca rástol druhý *ty*."

Prudko sa vztýčil. „Myslíš, že je to možné?" povedal. Srdce mu búchalo. „Čo myslíš?"

Pretočila sa na bok a zahľadela sa naňho. „Nie, nebuď hlúpy. Ako by mohol tvoj palec dorásť na druhého *teba*?"

„Prečo nie?"

Na to nemala odpoveď.

„Musím ísť domov," povedal. „Musím to vedieť."

„Idem s tebou," povedala. Otvoril ústa, aby namietol, ale zatvárila sa bojovne, jej líščie črty sa zvraštili v posmešnom hneve.

„Tak poď," povedal. „Pomôžeš mi obliecť si kabát."

Zimná jaskyňa bola prázdna. Nazrel do ústí všetkých tunelov, naťahujúc uši, či nezačuje Daveyho. Brian ich sledoval zo svojho vysokého hniezda.

„Billy, kde je?" zavolal Alan. „Kurvafix, povedz mi kde je!"

Billy naňho zo svojho bidielka pozeral smutnými prázdnymi očami – vari zasa zabudol jesť? – a zavrtel hlavou.

Vydali sa do tunelov. Dokonca ani s baterkou mu Marci nestačila. Alan cítil tunely cez podrážky, vnímal ich čuchom, rozoznal ich podľa druhu ozveny. Kráčal rýchlo, zdravou rukou ťahajúc Marci za sebou, kým ona pumpovala dynamom koľko len stíhala. Počul ju ako dychčí, odhadoval ich polohu podľa toho, ako sa slabé zvuky odrážali od stien.

Keď napokon Daveyho našli, bolo to v jaskyni golemov na opačnej strane vrchu. Čupel v kúte a golemovia sa pohybovali pomaly okolo neho, vyhýbajúc sa mu, akoby to bol balvan alebo stalagmit, ktorý tam za noc vyrástol. Ich kamenné hlavy sa otáčali, aby si prezreli Marci a Adama, ich svetielkujúce oči ich na moment ožiarili a potom sa odvracali. Bolo to výrečne vyjadrené: *Toto je záležitosť vrchu a jeho synov. My sa nemiešame.*

Golemov bolo viac, než koľko ich Alan kedy naraz videl, šesť, možno sedem. Golemovia vyrábali ďalších svojich z hliny, ktorú našli na brehu rieky, kedykoľvek chceli alebo potrebovali, a nechali, aby sa ich počet zmenšil, keď potrebovali alebo chceli, jednoducho vhodným rozobratím niekoho spomedzi seba na hlinu, z ktorej vzišiel.

Jaskyňa golemov bola olemovaná malými kosťami a lebkami, v radoch a vrstvách okolo stien, ktoré boli prepletené suchými trávami v stúpajúcich geometrických tvaroch. Pochádzali z kožušinových zvieratiek, ktoré golemovia trpezlivo chytili a zabili, odrali z kože, nakorenili a vyúdili, a ukladali do rodinnej jaskyne ako malé, do kožušín zabalené, kôpky. Bola to časť nevyslovenej dohody z vrchom, a tieto kostičky kedysi niesli mäso takmer všetkých dôležitých jedál, čo Alan kedy zjedol.

Davey sa chúlil medzi kosťami na samom konci jaskyne, chrbtom k nim, plecia nahrbené.

Golemovia stáli úplne nehybne, keď sa Marci a on plížili k Daveymu. Bol do svojej práce tak zabraný, že si ich nevšimol, ani keď sa naklonili cez jeho plece a pozerali na vec, čo držal v rukách.

Bol to Alanov palec, a z neho vyrastal – Allen. Drobučký, veľký ako figúrka z kefky na čistenie fajky, a rovnako chudučký, ale dokonale sformovaný, zvíjajúci sa a nevedomý, s tváričkou skrivenou v drobnom výraze hrôzy.

Nie celkom dokonale sformovaný, všimol si Alan, keď pominul prvotný šok. Jedna z rúk človiečika Allena chýbala, trčala z Daveyho úst a on ju mľaskajúc s pôžitkom chrúmal. Alan na ňu civel, pozoroval svojho miniatúrneho dvojníka, sotva väčšieho než palec, z ktorého vyrastal, ako sa krúti ako červík na háčiku.

Davey skončil s rukou, vsrkol ju ako špagetu. Potom zahompáľal Allenom na palci, potriasajúc ním, potom ho chytil za nohy, každú palcom a ukazovákom jednej ruky, a jemne, takmer láskyplne ich roztiahol. Allen vrešťal, bol to slabučký a zmučený zvuk, ako cvrlikanie cvrčka, a potom sa ľavá noha uvoľnila z kĺbu. Alan cítil, ako sa jeho vlastná noha empaticky krúti, a nato ho naplnila vražedná zúrivosť. Obzeral sa po jaskyni, čím by brata raz a navždy zavraždil, ale nič také tam nebolo.

Čas Daveyho vraždy ešte nenastal.

Miesto toho skočil Daveymu na chrbát, ovinul mu ramená okolo krku, ruku zovrel v dusiacom zovretí, škrtil ho silnejšie a silnejšie. Marci čosi kričala, ale strácalo sa to v hukote krvi, čo mu šumela v ušiach. Davey sa zhúpol vzad, snažiac sa ho striasť, ale on sa nedal a pretočil Daveyho tak, že len mlátil kostnatými rukami a nohami okolo seba. Allen spadol na zem, vzlykajúc sa ťahal na jednej ruke a jednej nohe preč od ruvačky.

A potom bol Davey na ňom, drviac mu zranenú ruku, druhý palec mu zaryl do oka a škriekal ako hrdzavý pánt. Alan sa snažil vidieť cez slzy, čo mu vyhŕkli, snažil sa dočiahnuť Daveyho svojou zdravou rukou, ale zúrivosť ho pomaly opúšťala. Zúfalo sa pretočil, ale Davey ho ťažil na hrudi ako delová guľa, bol nemožne ťažký.

Zrazu bol Davey z neho zdvihnutý. Alan sa s námahou posadil, držiac sa za zranenú ruku. Davey visel za pazuchy v neúprosných rukách jedného z golemov, tvár mal skrivenú na nepoznanie. Alan sa postavil a pristúpil k nemu, tesne mimo dosah jeho kopajúcich nôh a chniapajúcich zubov, a Darrel mu napľul do tváre, páliaci chuchvalec mu trafil do oka.

Marci ho chytila za ruku a ťahala ho nazad ku vchodu do jaskyne. Vzpieral sa jej, hľadal maličkého Allena, ale nevidel ho. Bol to on, tam v prítmí? Nie, bolo to jedno malé kostené tablo, vysušené kosti hraboša, vystavené v anatomicky správnom mystickom hieroglyfe.

Marci ho ťahala preč, von do jasného snehu, na jasné slnko. Palec mu znova krvácal, ronil tučné kvapky s farbou červenej farbičky, krv tak horúcu, až sa zdalo, že škvrčí a vnára sa do snehu.

„Musíš to povedať niekomu dospelému, Alan," povedala, zavinúc jeho nový malý palec do gázy, čo vytiahla z vrecka.

„Môj otec o tom vie. Moja matka vie." Sedel s hlavou medzi kolenami, neopovažoval sa na ňu pozrieť, vo svojom kútiku zimnej jaskyne.

Prižmúrenými očami na neho pozerala.

„Oni sa rátajú," povedal. „Rozumejú tomu."

Zavrtela hlavou.

„Rozumejú tomu lepšie, než hociktorý dospelý, čo poznáš. To sa upraví samo, Marci. Aha." Zakýval na ňu palcom. Bol už veľký ako jeho malíček a mal dobre sformovaný necht.

„To nie je všetko, čo sa má upraviť," povedala. „Nemôžeš to nechať len tak. Tvoj brat. Tá *vec* v jaskyni..." Potriasla hlavou. „Niekto o tom musí vedieť. Nie si v bezpečí."

„Sľúb mi, že o tom nikomu nepovieš, Marci. Je to dôležité. Nikto, okrem teba, o tom nevie, a takto musí zostať. Ak to povieš –"

„Čo?" postavila sa a natiahla si kabát. „Čo, Alan? Keď to poviem a budem sa snažiť ti pomôcť, čo mi urobíš?"

„Neviem," zamumlal.

„Nuž, urob, čo musíš urobiť," povedala a s dupaním vyšla z jaskyne.

Na úsvite Davey ušiel. Kurt vyšiel von preparkovať svoj starý Buick, kufor mal napchatý nákladom LCD panelov, prázdnych kaziet na laserový toner a otvorených balíkov drahej japonskej kozmetiky. Alan a Davey na seba len uprene hľadeli, ale potom Davey zatvoril oči a začal jemne chrápať, a hoci Alan chodil hore-dolu a masíroval si koreň nosa a naťahoval zranené rameno, nemohol si pomôcť, a keď si sadol, zatvoril oči a hlava mu klesla.

Prudko sa prebudil a hľadel na prázdne slučky lepiacej pásky a povrazu, visiace z jeho kapitánskej stoličky, na pásiky suchej kože ako vlákna vysušenej banánovej šupky, ktoré z nich viseli. Potichy pre seba zaklial a skríkol Doriti! do nízkeho stropu suterénu. Nemohol zaspať na viac než pár sekúnd a polookienko, cez ktoré Davey unikol, bolo akoby posmešne roztvorené.

Neisto sa postavil a vyšiel von pohľadať Kurta. Bosé nohy vrazil do tenisiek, obnaženú hruď a obväzy zakryl bundou. Kurta našiel ako sa v krvavom svetle úsvitu vlečie cez park.

Kurt pozrel na jeho výraz a povedal, „Čo sa stalo?“ Päste mal pozdĺž tela, vyzeral napäto, pripravený sa rozbehnúť. Alan cítil, že čaká na povel.

„Zmizol.“

„Ako?“

Alan potriasol hlavou. „Môžeš mi pomôcť obliecť sa? Myslím, že si košeľu sám neoblečiem.“

Išli ku Grékovi, čakali von na obrubníku, kým sa starký ukáže a odopne reťaz zo stoličiek a rozostaví ich okolo stola. Ospalo im priniesol vysoké šálky kávy a omelety, a oni mlčky jedli, príliš unavení na rozhovor.

„Vezmem ťa k lekárovi?“ spýtal sa Kurt, kývnuc hlavou na obväz, ktorý sa mu nadúval pod košeľou.

„Nie,“ povedal Alan. „Ja sa rýchlo hojím.“

Kurt si pošúchal lýtko a mykol sa. „Presekol mi kožu,“ povedal.

„Si zaočkovaný?“

„To hej. V smetiakoch je priveľa svinstva. V odpade Červeného kríža som raz našiel polystyrénovú chladničku s rozbitými skúmavkami od krvi.“

„Tak budeš v poriadku,“ povedal Alan. Zahniezdil sa na sedadle a mykol sebou. Trochu zaochkal. Kurt prižmúril oči a zavrtel hlavou.

„To si teda v poriadne divných sračkách,“ povedal Kurt hľadiac do svojej kávy.

„Pre mňa je to len o chlp menej čudné, ak ťa to ukľudní.“

„To teda neukľudní,“ povedal Kurt.

„Nuž, práve preto o tom obyčajne nikomu nehovorím. Si len druhý človek, ktorý tomu uveril.“

„Možno by som sa mohol stretnúť s tým prvým a utvoriť podpornú skupinku?“

Alan odtisol omeletu. „Nemohol. Je mŕtva.“

Davey strašil na školskom dvore. Alan vždy považoval školu a jej okolie za bezpečné útočisko, miesto, kde mohol uniknúť od nevysvetliteľného, miesto, kde sa mohol hrať na normálneho.

Ale teraz bol Davey všade, striehol na preliezačkách, schovával sa medzi stromami, počas hodiny nazízal cez vyzdobené okná. Alan ho vždy len letmo zahliadol, ale mal pocit, že keby otočil hlavu dostatočne rýchlo, uvidel by ho. Na vrchu sa Davey ukazoval zriedka, schovával sa v jaskyni golemov alebo v niektorom z hlbokých tunelov.

Po pondelku Marci neprišla do školy. Alan sa trápil každé ráno, čakal, kedy sa objaví. Bál sa, že to povedala otcovi, alebo že trucuje doma, príliš nahnevaná na to, aby prišla do školy, zízajúc na svoj vianočný stromček.

Daveyho úškrn bol všade.

V stredu ho zavolali do riaditeľne. Keď sa blížil, počul hrmenie hlbokého hlasu Marcinho otca a srdce sa mu rozbúchalo v hrudi.

Pootvoril dvere a strčil tvár do škárky, pozerajúc na dvoch mužov vnútri: pán Davenport, zástupca riaditeľa, so sivými chlpami, čo mu rástli z veľkých uší a priestorných nozdier, sedel za stolom a v pomykove pozeral na Marcinho otca, ten, s červenými napuchnutými očami, s veľkými vačkami pod nimi, s tvárou otočenou do zeme, vyzeral ako iný človek, obraz utrpenia a straty.

Pán Davenport ho zbadal a zakýval naňho prstom, prísny a strnulý. Vtedy si bol Alan istý, že Marci všetko porozprávala otcovi, ktorý to všetko povedal pánu Davenportovi, ktorý to povie celému svetu, a zrazu žiarlil na svoje tajomstvo, nemohol zniesť, že sa všetko odhalí, nemohol zniesť myšlienku na ľudí prichádzajúcich do hôr katalogizovať všetko podľa knižničného predmetového indexu, študovať a rozoberať ho.

A... bál sa. Nie toho, čo urobia jemu. Čo môže Davey urobiť im. Odrazu vedel, že Davey sa nezmieri s odhalením ich tajomstiev.

Donútil sa vstúpiť, nohy ťahal ako mlynské kamene, a postavil sa medzi oboch mužov, ruky vo vreckách, nervózne sa pošklbávajúc za spodnú bielizeň.

„Alan," zachripel Marcin otec. Pán Davenport ho zdvihnutím ruky umlčal.

„Alan," povedal pán Davenport. „Nevidel si Marci?"

Alan bol pripravený poprieť všetko, tvrdiť o Marci, že je klamárka, zradiť ju tak, ako zradila ona jeho, postaviť svoje slovo proti jej. Ochraňovať ju. Ochraňovať jej otca a školu a mestečko pred tým, čo im mohol Davey urobiť.

Teraz však zvrtol hlavu k Marcinmu otcovi a náhle pochopil.

„Nie," povedal. „Nevidel som ju celý týždeň! Je poriadku?"

Otec Marci zavzlykal, bol to zvuk, aký Alan u dospelého nikdy nepočul.

A všetko sa na neho zosypalo. Marci nikto nevidel od sobotňajšieho večera. Jej údajný pohyb viedol od kamarátky k Alanovi, a potom vraj ušla alebo spadla do jazera alebo bola zrazená autom a leží azda niekde v priekope, a ak ju Alan náhodou videl –

„Nevidel," povedal Alan. „Od víkendu nie. Od nedele rána. Povedala, že ide domov."

Ďalší nový zvuk, zvuk plaču dospelého. Marcin otec, jeho vzlyky otriasali celým trupom a pán Davenport nešikovne vyšiel spoza svojho stola a na lavicu vedľa neho položil krabičku kleenexov.

Alan zachytil pohľad pána Davenporta a zástupca urobil ššš a ukázal na dvere.

Alan sa nezdržiaval návratom do triedy. Išiel rovno do jaskyne golemov, priamo tam, kde vedel, že sa Davey bude – musí – skrývať, a našiel ho tam, ako sa hrá s kostičkami, ktoré lemovali steny.

„Kde je?“ povedal Alan potom, ako chytil Daveyho za vlasy a bez okolkov mu vrazil tvárou do kamennej dlážky tak silno, že mu rozbil nos. Alan mu vykrútil ruky za chrbát a keď sa snažil postaviť, Alan mu podkopol nohy, a ďalej vyklboval ramená až z nich zaznel pukot.

„Kde je?“ povedal Alan znovu, prekvapený svojím vlastným pokojom. To už Davey plakal, zdalo sa, že je nefalšovane vystrašený, a Alan sa tešil tomu pocitu. „Zabijem ťa,“ takmer láskavo pošepkal Daveymu do ucha. „Zabijem ťa a telo skryjem tak, že ho nikto nenájde, ak mi nepovieš, kde je.“

Davey vypľul mliečny zub, pravý horný rezák a plakal cez krv, čo mu crčala dolu tvárou. „Je – je mi *ľúto*, Alan,“ povedal. „Ale bolo to *tajomstvo*.“ Jeho vzlyky boli hlasnejšie a prudšie ako vzlyky Marcinho otca.

„Kde je?“ povedal Alan, pochopiac.

„U Caleba,“ povedal Davey. „Pochoval som ju do Caleba.“

Brata-ostrov našiel na polceste dolu kopcom, pod zimným príkrovom sa kĺzal k moru. Vyliezol po svahu ostrovčeka smerom ku kruhu vyšliapanému v snehu, v snehu poprášenom hnedastou hlinou a zelenkastou trávou, a hrabal rukami ako pes, vyhadzujúc sneho-hlino-trávu pomedzi nohy, hrabal v kyprej hline, hrabal k studenej ruke.

Studená ruka, trčiaca teraz z hliny, zo snehu, snehu červeno-hnedého od krvi. Chudá pehavá ruka, s odlomeným nechtom, odtrhnutým tak, že po ňom ostal negatívny odtlačok. Ruka, rameno. Nebola pripojená k ničomu. Položil ju na stranu, hrabal, našiel ďalšiu ruku. Ďalšie rameno. Noha. Hlava.

Bola ubitá, s podliatinami, napuchnuté oči a vyrazené dva zuby, natrhnuté ucho, vlasy pofŕkané krvou. Jej krásna hlava mu vypadla z trasúcich sa studených rúk. Ďalej hrabať už nechcel, ale musel, pretože to bolo tajomstvo a muselo sa udržať, a –

– pochoval ju do Caleba, na jej časti navŕšil hlinu trávu sneh, a jeho oči boli suché a neplakal.

Toho roku bola dlhá jeseň a dlhá zima a dlhá jar. Alan upadol do známeho rytmu práce na novom podniku, vstával zavčasu, ukladal sa neskoro, robiac vždy dve-tri veci súčasne: organizoval schôdzky, sladkými rečami presviedčal obchodníkov, za pochodu vylepšoval svoje postupy.

Jeho prvým víťazstvom bol Grék, ktorý nebol žiadna padavka. Chlap mal cez sedemdesiat a po desiatky rokov nalieval kensingtonským frajerom do hrdiel smrtiaco silnú kávu a lacné pivo a vytrvalo vzdoroval všetkým streleným nápadom, ktoré jeho zákazníci vymýšľali.

„Larry," povedal Andy, „mám pre teba návrh a nebude sa ti páčiť."

„Už sa mi nepáči," povedal Grék. Zastrihal elegantnými fúzikmi. Ešte nebolo ani sedem ráno a Grék sa vŕtal v stroji na espreso, ktorý hlasne syčal a vyvrhoval ohavné stuhnuté masy pekelne čierneho kávového gruntu.

„Čo keby som ti povedal, že ťa to nebude nič stáť?"

„Možno sa mi bude nepáčiť trošku menej."

„Ide o to," povedal Alan a usrkol si z hustej, pariacej sa kávy, ktorú mu Grék podal v miniatúrnej šáločke. Keď mu tekutina pokryla jazyk, otriasol sa. „Áách."

Grék sa napoly usmial, čo bola jeho verzia hurónskeho rehotu.

„Ide o to. S tým punkáčom Kurtom pracujeme na projekte internetovej komunity pre Market."

„Počítače?" povedal Grék.

„Uhm," povedal Alan.

„Pche," povedal Grék.

Anders prikývol. „Vedel som, že to povieš. Ale neuvažuj o tom ako o počítačovej záležitosti, dobre? Pozri na to ako na vec slobody slova. Inštalujeme systém, ktorý umožní ľuďom po celom Markete – a raz možno po celom meste – komunikovať zadarmo, súkromne, bez pýtania povolenia od kohokoľvek. Budú môcť posielať správy, získavať informácie zo sveta, konverzovať. Je to ako knižnica a telefón a kaviareň v jednom."

Larry si nalial kávu. „Neznášam, keď sem prilezú s počítačmi. Donekonečna vysedávajú pri stolíku a s nikým nerozprávajú, je to ako mať lokál plný sôch alebo zombií."

„Nuž, *iste*," povedal Alan. „Keď si s počítačom sám, padáš do králičej diery. Si vo svojom vlastnom svete. Ale akonáhle spojíš počítače do siete, stanú sa prostriedkom na rozhovor s každým na svete. Zadarmo! Pomôž nám s tým projektom – všetko, čo chceme, je aby si nám dovolil namontovať krabičku nad tvoj vývesný štít a napojiť ju na tvoju elektrinu, ani nebudeš

vedieť, že je tam – a zákazníci nebudú nespoločenskí, budú sa stretávať po sieti."

„Myslíš, že to budú robiť, keď im pomôžem so sieťou?"

Už chcel povedať *Určite*, ale zarazil sa, lebo Larryho tykadlá na táraniny sa viditeľne hýbali. „Nie, ale niektorí z nich budú. Uvidíš ich, ako tu diskutujú, ťukajú, píšu, zhovárajú sa. Tak to chodieva. Podstatné je, že my ešte nevieme, ako ľudia sieť využijú, ale vieme, že je to spoločenský prínos."

„Chcete použiť moju elektriku?"

„No, áno."

„Takže to nie je zadarmo."

„Nie úplne," povedal Alan. „Tu si ma nachytal."

„Aha!" povedal Grék.

„Pozri, ak je toto problém, osobne prídem každý deň a dám ti dolár za šťavu. No tak, Larry – tá krabička je len zosilňovač, aby sa rozšíril dosah siete. Sieť už dosiahne až sem, ale krabička jej pomôže dostať sa ďalej. Budeš prvý obchodník v Markete, ktorý ho bude mať. Prišiel som najprv za tebou, lebo si tu najdlhšie. Ostatní si ťa všímajú. Uvidia to a povedia si, ‚Larry to má, musí to byť dobré.'"

Grék dopil svoju kávu a uhladil si fúzy. „V oblbovaní si umelec, čo? Dobre teda, dajte sem tú vašu krabičku. Ale keď moje účty za elektrinu veľmi stúpnu, dám to dolu."

„Platí," povedal Andy. „Čo keby som to urobil dnes dopoludnia, skôr než začneš mať frmol? Nepotrvá to viac ako pár minút."

Kaviareň bola na polceste medzi jeho a Kurtovým domom, a Kurt sa sotva otočil v posteli na druhý bok, keď k nemu vošiel, aby si z otlčeného regálu vzal jeden bod prístupu, a potom zašiel k sebe domov po rebrík a vŕtačku Makita. Trvalo mu väčšinu dopoludnia, kým krabičku nad výveskou poriadne zabezpečil, lebo do starého špongiovitého dreva musel skrutky zaryť hlboko, aby vydržali návaly snehu, ktoré prídu v zime. Potom musel naťahať káble cez vývesný štít, čo mu tiež trvalo dlhšie, než predpokladal, ale potom to už bolo hotové a na Kurtovej krabičke za rozblikali tie idiotské svetielka.

„A čo tam hore vlastne robíš, Al?" povedal Kurt, keď sa konečne pripotácal z postele dolu ulicou na svoju popoludňajšiu rannú kávu.

„Larry nás nechal nainštalovať bod prístupu," povedal a utrel holubie hovienko, aby mohol prilepiť drôt. Zliezol z rebríka a utrel si ruky do svojich maliarskych montérok. „Bude to za desať, prosím."

Kurt vylovil za hrsť drobných a navyberal centíky až to robilo desať dolárov a podal mu ich. „Ukecal si Gréka?" zasyčal. „Ako?"

„Bozkal som mu zadok bez toho, aby som urazil jeho inteligenciu.“

„Dobrý trik,“ povedal Kurt a plesli si dlaňami. „Mal by som sa nalogovať a dostať tú vec na sieť, čo?“

„Áno,“ povedal Anders. „Idem si objednať niečo na zjedenie, vezmem aj pre teba.“

Čo urobili bolo, že vyhádzali krámy z krabíc, ktoré Kurt poskladal vo svojom skladisku-vrakovisku.

„Tieto fungujú?“ povedal Alan. Tri z nich mal vo veľkej zásobovacej nádrži zo svojho suterénu, ktorú do čista vymyl. Tieto základné stanice už nevyzerali ako niečo, postavené z odpadu. Prešli na nízkoenergetické matičné dosky Mini-ATX, ktoré im dovolili zmenšiť hardvér natoľko, že sa zmestil do 50 dolárovej krabice z Canadian Tire, odolnej proti počasiu.

Adam z videnia rozoznal deti ulice, čo tam boli toho dňa, ako tie, čo sa už dlhšie pravidelne motali okolo obchodu, a oni naňho vrhali zamračené pohľady, lebo mal tú drzosť zapochybovať o Kurtovi. Tieto Kurtove decká sa nepodobali deťom, čo roky pracovali s ním. Možno boli bystré, ale boli oveľa viac... rozhnevané. Niektoré z dievčat boli rezačky s jazvami po nožoch na predlaktiach. Niektorí chlapci vyzerali, akoby na ulici dostali viac bitky, než bolo treba, akoby boli vždy pripravení ruvať sa. Pred Kurtovým obchodom sa Alan snažil rozostriť pohľad, aby nikoho z nich nevidel príliš podrobne.

„Fungujú,“ povedal Kurt. Páchol hrozne, kombináciou odpadkov a potu, a mal nervózne, veľké vačky pod očami, ktoré sa mu urobili vždy, keď bol hore celú noc. „Dvakrát som ich testoval.“

„Postavil si mi náhradu?“ povedal Alan, prezerajúc si rovné línie horúceho lepidla, ktoré utesňovali robustné pogumované anténky a maskovali jemne natavené hrany, zanechané tlakovou vŕtačkou.

„Náhradu nepotrebuješ,“ povedal Kurt. Alan vedel, že keď bol takto podráždený, musel s ním jednať opatrne, aby nevzkypel, ale nemienil sa pustiť do ďalšieho dema Kurtovým spôsobom. Jedno také urobili na schôdzi inšpektorov Torontskej Krajskej školskej rady, keď Alan dostal nápad použiť školské stožiare na vlajky ako zariadenie na otestovanie možnosti budovania siete. Netreba pripomínať, že to bol debakel. Dva body prístupu boli trvale nainštalované na protiľahlých koncoch Kurtovho skladu a tretí bol uložený v zásobe celý mesiac od poslednej skúšky.

Jedno z detí ulice, chlapec s párom nepravdepodobne obrovských raverských topánok, vzhliadol k Alanovi. „Všetky tieto sme otestovali. Fungujú.“

Kurt si odfúkol a vďačne buchol chlapca do pleca. „Presne tak.“

„Fajn,“ povedal Adam trpezlivo. „Ale mohli by sme sa ubezpečiť, že fungujú teraz?“

„Budú fungovať,“ povedal Kurt aj vtedy, keď mu Alan vravel, že chce otestovať body prístupu pred tým, ako ich vezmú na schôdzu. „Je to prakticky tuhá látka. Sú zo štandardnej distribúcie. Prakticky žiadna konfigurácia.“

Čo mohla a nemusela byť pravda – pre Alanovo laické ucho to určite znelo prijateľne – ale to nič nezmenilo na fakte, že keď zapli tretí box, ostatné dva sa zavarili a zhasli. Blikajúce sieťové svetielka znehybneli, a keď Kurt vytiahol starý terminál VT-100 a zapojil ho do sériových portov na zadných stranách veľkých, onálepkovaných a cigaretami popálených PC krabíc, bolo zrejmé, že si prestali všímať všetky požiadavky na prepájanie, asociácie, deasociácie, zdieľanie DHCP, a myriádu ďalších sieťových služieb, ktoré poskytoval softvér.

„Je to prakticky tuhá látka,“ Kurt takmer *zakričal* potom, čo vypli tretiu krabičku a zistili, že ostatné dva – predtým veselo bzučiace a fungujúce – sa odmietli vrátiť do pôvodného stavu. Vrhol na Alana zamračený pohľad, akoby zdrojom ich problémov bolo jeho trvanie na otestovaní.

Chlapec, ktorý sa predtým ozval, až podskočil, keď Kurt zdvihol hlas, potom sa skrčil. Teraz, keď Kurt začal pobehovať po obchode, nazerajúc do škatúľ od CD a hádžuc veci na dlážku, sa chlapec celkom schúlil a aj ostatní traja pozerali pod stôl.

„Len to reinštalujem,“ povedal Kurt. „V tom je krása týchto vecí. Je to štandardná distribúcia, len to skopírujem, a bim-bam, nabehne to. Žiadny problém. Zaberie mi desať minút. Máme kopu času.“

O päť minút neskôr, „Doriti, zabudol som, že tento má inú ma-do, ako ostatné.“

„Ma-do?“ pobavene povedal Alan. Zistil, že sa pokazilo niečo veľmi špeciálne a už sa vzdal nádeje, že urobia to demo, takže sa uspokojil so sledovaním celého procesu bez rozčuľovania, aby sa naučil čo najviac.

„Matičnú dosku,“ povedal Kurt siahnuc po balíčku čistých CD. „Musím len zapatchovať distribúciu, zrekompilovať, napáliť ju na CD a rebootovať, a zasa pofrčíme.“

O desať minút neskôr, „Doriti.“

„Áno?“ povedal Alan.

„Nezavadzaj, dobre?“

„Zavolám im a poviem, že budeme meškať.“

„*Nebudeme* meškať,“ povedal Kurt, prsty na klávesnici sa zovreli.

„Už meškáme,“ povedal Alan.

„Doriti,“ povedal Kurt.

„Urobme to takto,“ povedal Alan. „Vezmime dolu dva, čo fungujú a ukážme ich. A zvyšok vysvetlíme.“

Pohádali sa a Kurt trval na tom, ako si Alan aj myslel, že bude, že mu potrvá len minútu alebo dve, kým všetko spojazdní. Alan zachovával pokoj, v duchu si robil poznámky, čo sa nedarilo, a plány, ako sa týmto problémom nabudúce vyhnúť.

„Máme náhradu?“ povedal Alan.

Kurt sa zaškľabil a ukázal palcom na pracovný stôl, kde sedel ďalší spojovací box s anténkami ako zajačie uši. Alan ho položil do svojej debny. „Výborne,“ povedal. „Otestované, však?“

„Všetky permutácie odskúšané a pripravené. Ale vieš, ty tu nie si šéf.“

„Viem,“ povedal. „Partneri.“ potľapkal Kurta po pleci nevšímajúc si vlhký sivý ufúľaný pocit z lepkavého trička pod dlaňou.

Plece pod jeho dlaňou pokleslo. „Áno,“ povedal Kurt. „Prepáč.“

„To nič,“ povedal Alan. „Veľa si na tom makal. Naložím to, kým sa umyješ.“

Kurt privoňal k svojmu podpazušiu. „Fuj,“ povedal. „Hej, dobre.“

Keď sa Kurt o desať minút vynoril z predných dverí, vyzeralo, že sa aspoň snažil. Špice jeho mohawku boli uhladené a zastrčené pod bejzbalovou čiapkou, čierne džínsy neboli potrhané a mal len jednu konzervatívnu reťaz, ktorá spájala jeho peňaženku v zadnom vrecku s pútkom opasku. Pridajte k tomu čisté tričko s oznamom o starej technologickej konferencii namiesto obligátnej hardcorovej skupiny, a máte približný vzhľad počítačiara, ktorý, ako každý vie, ovláda tajné znalosti a preto sa s ním musí jednať pozorne, ak nie s rešpektom.

„Cítim sa ako taký dilbert,“ povedal.

„Vyzeráš úplne pochybne,“ povedal Alan, vyložil debnu s ich bodmi prístupu na plošinu svojho auta a tesne ju obtočil bungee povrazmi. „Punk ako sviňa.“

Kurt sa zaškeril a kývol hlavou. „Prestaň,“ povedal. „Lichotník.“

„Nastúp do auta,“ povedal Alan.

Celou cestou do Bellových kancelárií si Kurt nervózne bubnoval prstami do dlaní. Alan ho chytil za ruku a znehybnil mu ju. „Prestaň si robiť starosti,“ povedal. „Bude to výborné.“

„Stále nechápem, načo to robíme,“ povedal Kurt. „Je to telefónna spoločnosť. Nenávidia nás. Nemôžeme to nechať tak, ako je?“

„Neboj sa, keď skončíme, stále sa budeme vzájomne nenávidieť."

„Tak prečo sa pechoriť?" Znelo to podráždene a unavene, a Alan siahol pod sedadlo po termosku, ktorú naplnil u Gréka predtým, ako išiel ku Kurtovi. „Káva," povedal a podal ju Kurtovi, ktorý zavrčal, hltavo sa napil a prestal dudrať.

„Pechoríme sa preto," povedal Alan. „Za to, čo urobíme, získame množstvo publicity." Kurt zafučal do termosky. „Bude to veľká vec. Vieš, aká veľká vec to môže byť. Oznámime to do tlače, ktorá to rozhlási verejnosti, a potom nastane frmol. Rádiofízli, ľudia z telekomu, kadekto – pokúsia sa nás zdiskreditovať. Chcem vedieť, čo budú hovoriť."

„Kriste, to ma tam ťaháš pre toto? Ja ti poviem, čo budú hovoriť. Vytiahnu na nás Štyroch jazdcov Apokalypsy: detské porno, teroristov, pirátov a mafiu. Budú hovoriť, že každý nástroj na komunikáciu, ktorý nemôžu šmírovať, zaznamenávať, prípadne vypnúť, je nezodpovednosť. Povedia, že okrádame ISPov, poskytovateľov internetu. To hovoria zakaždým, keď sa o to niekto pokúsi: Philly, New York, Londýn. Na celom svete tá istá pesnička."

Alan prikývol. „Ďakujem – to je dobrý začiatok. Ale ja stále chcem vedieť, *ako* to povedia, aké chyby sú v ich argumentoch. A chcem, aby sme zbehli demo pre ľudí, ktorých nikdy nemôžeme získať na našu stranu – to je na odhalenie našich chýb najlepšie publikum. Bude to dobrá prípravná seansa."

„Takže ja som makal celú noc, drel ako debil, aby som pripravil demo pre bandu chlapíkov, na ktorých nám ani nezáleží? Ďakujem pekne."

Alan už začínal rovnako štipľavú odpoveď, ale zastavil sa. Vedel, ako by to skončilo – ako zápas v kričaní, ktorý by ich oboch vynervoval vo chvíli, keď potrebovali chladné hlavy. Ale nevedel, čo povedať, aby Kurta uzmieril. Celý život sa nachádzal v takýchto situáciách: konfrontovaný s ľuďmi, ktorí mali nejaký problém, nejaké trápenie, na ktoré nemal odpoveď. Obyčajne sa dokázal dobrať ku koreňom problému, ale niekedy – ako napríklad teraz – bol bezradný.

Chytil sa vety. *Makal som celú noc*. Kurt makal celú noc, pretože si to nechal na poslednú chvíľu, nie preto, že by ho s tým bol Alan prekvapil. Samozrejme, vedel to. Takže čaká, kedy mu to Alan obije o hlavu. Že mu povie, *To je tvoja chyba, nie moja.* Že mu povie *Ak toto demo zlyhá, bude to preto, lebo si sa na to vysral a nechal si si to na poslednú chvíľu.* Bol nahnevaný, ale nie na Alana, bol nahnevaný na seba.

Banda chlapíkov, na ktorých nám ani nezáleží, čo to malo znamenať? Aha. Kurt vedel, že ho v skutočnom svete nebrali vážne. Bol príliš špinavý, príliš punk, príliš veľa jeho identity bolo obalené tým, že bol odcudzený a

odcudzoval sa. Ale svoj sen nemohol uskutočniť bez Alanovej pomoci, a tak bol Alan tou priateľskou tvárou ich podniku, a on to zle niesol – bál sa, že aby si udržal tvár a postoj punkera, bude musieť chodiť na schôdzky, nadávajúc a odfrkujúc, a že Alan ho ešte aj za to zruší.

Alan sa mračil na volant. V chápaní ľudí sa zlepšoval, ale to nemuselo nevyhnutne znamenať, že sa stával lepším človekom. Čo má vlastne povedať?

„To bolo naozaj heroické úsilie, Kurt," povedal, hryzúc si do pery. „Môžem ti povedať, že si do toho dal naozaj veľa práce." Neveril, že by takáto nepokrytá pochvala mohla uchlácholiť Kurtov hrdinský cynizmus, ale Kurtove črty sa uvoľnili, odvrátil sa, stiahol okienko, zapálil si cigaretu.

„Myslel som si, že to nikdy nedokončím," povedal Kurt. „Bol som veľmi ospalý. Cítil som sa vyšťavený. Nemohol som sa sústrediť."

Bol si hore celú noc, lebo si si to nechal na poslednú chvíľu, pomyslel si Alan. Ale Kurt to vedel, čakal na nejaké uistenie. „Neviem, ako toľko postíhaš. Musí to byť ťažké."

„Nie je to také zlé," povedal Kurt ťahajúc z cigarety, ale spokojný úškrn celkom nezamaskoval. „Je to čoraz ľahšie."

„Hej, čoskoro z toho urobíme vedu," povedal Alan. „Niečo, čo môžeme naučiť každého."

„To by bolo super," povedal Kurt a vyložil topánky na palubnú dosku. „Bože, všetko čo potrebuješ, by si mohol vyhrabať v smetiach, pridáš trošku metodiky, a vypadne ti vecička, čo zlikviduje telefónnu spoločnosť."

„Toto bude zábavná schôdzka," povedal Alan.

„Boha, hej. Budú z nás vystrašení."

„Jedného dňa. Možno to začne už dnes."

Konferenčná miestnosť Bellu vyzerala skôr výkladná skriňa než ako zadná kancelária, so značkovým vybavením, od farebných prešívaných kobercov po avantgardné svietidlá. Mladá sekretárka-barmanka, v sukni a blúzke, ktoré boli akýmsi prerobeným krojom prispôsobeným na kancelárske použitie, im naservírovala espreso.

„Tak toto je nový Bell," povedal Kurt, keď odišla. „Naše dane v akcii."

„Dobrá práca," povedal Alan a gestom ukázal na zväčšeniny panetnických modelov, ktoré na stenách vyzerali mimoriadne, hoci nie krásne. Bellovská prestavba prišla v tom istom čase, keď sa telekom zviechal z pokraja bankrotu, a marketingová firma, ktorú vtedy najali, si silou svojej

kampane urobila meno. „Máš z toho pocit, že používať telefón je naozaj futuristická, moderná aktivita," povedal.

Jeho kontakt v polosúkromnej firme bol mladý chlapec, ktorý kedysi nakupoval v obchode s dizajnérskym nábytkom jedného z jeho chránencov. Bol to mladý Turek, ktorý sa vo firme rýchlo uviedol lacnou akvizíciou niekoľkých ISP hneď potom, ako praskla dot-com bublina, čo sa mu podarilo bezchybne, a potom tie firmy hladko a úspešne integroval do siete Bellu. Keď mu Alan zavolal, bol veľmi zdvorilý a obozretne nadšený, a pozval ho na stretnutie s niektorými zo svojich kolegov.

Hoci ho Alan nikdy predtým nevidel, spoznal ho v momente, keď vstúpil dnu, ako osobu, ktorá s ním po telefóne hovorila sebaistým hlasom.

„Lyman," povedal postaviac sa, a vystrel k nemu ruku. Chlapík mal mierne ázijský vzhľad, vysoký, v perfektne sediacom obleku, ktorý dokázal vyzerať súčasne neformálne a draho.

Potriasol Alanovi rukou a povedal, „Vďaka, že ste prišli." Alan mu predstavil Kurta a potom zasa Lyman predstavil ich oboch svojim kolegom, rodovo vyváženému zboru mladých, bystro vyzerajúcich ľudí, spolu s jedným sivobradým pánom (doslovne – mal unixovskú, veľmi neusporiadanú a váženú bradu), ktorý mal na opasku nie menej ako sedem prístrojov, vrátane linkového testera a GPS.

Keď sa posadili, Alan ukradomky pozrel na Kurta, ktorý prižmúril oči a prezeral si navštívenky, čo mu podali. Toto Alan neočakával – predpokladal, že bude mať pred sebou skupinku kariérnych byrokratov – a Kurt bol tiež zjavne vyvedený z miery.

„No, Alan, Kurt, radi vás spoznávame," povedal Lyman. „Počul som, že pracujete na niečom vzrušujúcom."

„Pracujeme," povedal Alan. „Budujeme celomestskú bezdrôtovú mesh sieť s použitím nelicencovaného spektra, ktorá bude poskytovať vysokorýchlostné pripojenie na Internet úplne grátis."

„To je ambiciózne," povedal Lyman bez skepticizmu, o ktorom Alan predpokladal, že bude sprevádzať jeho vyhlásenie. „A ako to ide?"

„Nuž, máme už z veľkej časti pokrytý Kensigton Market," povedal Alan. „Kurt sa venoval vylepšovaniu hardvérového dizajnu a prišli sme s niečím lacným a reprodukovateľným." Otvoril svoj kufrík a podal mu body prístupu, zabudované v sivých nárazuvzdorných svorkových skrinkách.

Lyman jeden vážne vzal a podal ho sivej brade, ďalší posunul východoindicky vyzerajúcej žene v okuliaroch s rohovinovým rámom, ktorej prsty s ohryzenými nechtami okamžite rozcvakli svorku a začali hladiť vnútorné súčiastky, sledujúc prepojenia. Tretí ostal pred samotným Lymanom.

„Takže, čo robia?“

Alan kývol hlavou na Kurta. Kurt položil ruky na stôl a nadýchol sa. „Obsahujú tri sieťové interfejsy; môžeme využívať ľubovoľnú kombináciu káblových a bezdrôtových kariet. OS sa nachádza na flashovej karte; automaticky detekuje akékoľvek bezdrôtové karty a konfiguruje ich tak, aby hľadali ďalšie body prístupu. Keď nájde partnera, nadviažu vzťah klient-server na základe aktuálnej prevádzky, a potom sa klient priradí serveru. To je kľúčová výmena, ktorou zabezpečujeme, že sa do siete neprešmyknú škodlivé BP, a keď spojenie spadne alebo začneme mať príliš veľa paketov, tak na prepojenie dráh používame samoliečiacu rutinu.“

Sivá brada zdvihol pohľad. „To je rrádio für hovorit z Gott!“ povedal. Lymanov tím sa zasmial a o sekundu nato aj Kurt.

Alan musel vyzerať nechápavo, lebo Kurt ho štuchol lakťom do rebier a povedal. „To je z Indiana Jonesa.“

„Ha,“ povedal Alan. Ten film bol v kinách dávno predtým, ako on prišiel do mesta – nevidel ho, až kým nemal takmer 20. Ako sa mu stávalo často, pri odkaze na film sa cítil ako Marťan.

Sivá brada dal svoju jednotku kolovať ostatným okolo stola.

„Funguje to?“ povedal.

„Áno,“ povedal Kurt.

„No, tak to je dosť senza,“ povedal.

Kurt sa začervenal. „Firmware som nenapísal ja,“ povedal. „Len som to poskladal z častí projektov iných ľudí.“

„Takže, aký máte plán?“ povedal Lyman. „Koľko tých vecí budete potrebovať?“

„Stovky, neskôr,“ povedal Alan. „Ale pre začiatok budeme spokojní, keď budeme mať dosť na to, aby sme sa dostali na 151 Front.“

„Chcete sa tam pokúsiť na niekoho pripojiť?“ Východoindická žena zapojila BP do zásuvky pod konferenčným stolom a študovala blikajúce kontrolky.

„Hej,“ povedal Alan. „Taká je celková idea.“ Začínal sa cítiť trochu nesvoj – títo ľudia neboli k ich nápadom ani zďaleka dostatočne nepriateľskí.

„No, to je veľmi ambiciózne,“ povedal Lyman. Celá jeho suita prikyvovala, akoby im vyslovil kompliment, ale Alan si nebol istý. Ambiciózne mohol pokojne byť kód pre „smiešne“.

„Čo takto predvádzačka?“ povedala východoindická žena.

„Samo,“ povedal Kurt. Vydoloval svoj laptop, otlčenú vec, ktorú držali pokope nálepky hudobných skupín a lepiaca páska, a pripojil naň bezdrôtovú sieťovú kartu. Ostatní mu začali vracať body prístupu, ale on zavrtel hlavou.

„Len si ich pripojte," povedal. „Tu alebo v nejakej inej miestnosti – to bude ešte lepšie."

Dvaja mladší od stola zdvihli dva BP a vykročili do chodby. „Jeden dajte na môj stôl," povedal im Lyman, „a druhý na recepciu."

Alan zrazu zacítil vzadu na krku svrbenie, hoci nevedel prečo – len akási náhodná predtucha, že sa im prihodí čosi veľmi zlé. Nebol to druh vízie, aké mával Brad, ten pohľad do diaľky, nasledovaný prudkým návratom do prítomnosti s očami naplnenými istotou desivej budúcnosti. Skôr čosi ako hus chodiaca po hrobe, zlovestné šteklenie.

Východoindická žena podala Kurtovi VGA kábel, ktorý sa hadil do útrob stola a dolu do rúry v dlážke. Ťukla na tlačidlo na diaľkovom ovládači a LCD projektor, namontovaný pod stropom, začal bzučať, premietajúc na stenu obdĺžnik bieleho svetla. Kurt ho zasunul do zadnej strany svojho počítača a zatočil skrutky, stlačil klávesu a na stene sa zjavila jeho pracovná plocha, tri metre vysoká. Ako pozadie tam mal obrázok skupinu čierno odetých demonštrantov so šatkami, ktorí útočili proti policajnému kordónu obuškov a slzákových dymovníc. Bližší pohľad ukázal, že demonštrant bežiaci v čele bol pravdepodobne Kurt.

Poklopkal na touchpad a zjavilo sa okno, zobrazujúce relatívnu silu signálu dvoch bodov prístupu. Za okamih sa pripojil aj tretí.

„Pracoval som na tejto vizualizácii siete," povedal Kurt. „Snaží sa vykresliť logické mapy topológie siete vo falošných farbách, ktoré označujú straty paketov medzi preskokmi – je to dosť dobrá analógia vzdialenosti medzi dvoma BP."

„Skôr zoslabenia," povedal sivá brada.

„Zoslabenie je funkciou vzdialenosti," povedal Kurt. Alan v jeho hlase začul odmietavý tón a vedel, že sa dostávajú do zápasu mužností.

„Zoslabenie je funkciou geografie a topológie," povedal sivá brada potichy.

Kurt mávol rukou. „Jasné – všeličoho. Geografie. Topológie. Vzdialenosti. Je to politúra a šľahačka na torte."

„To nie je zbytočná pedantéria," povedal sivá brada.

„To nie je iba pedantéria," povedal jemne Lyman, pozorujúc obrazovku, na ktorej štyri animované vrúbkované krabičky tancovali a miešali sa podľa toho, ako hlásili priepustnosť medzi routermi a laptopom.

„Nie iba pedantéria," povedal sivá brada. „Keď máš *množstvo* týchto krabičiek v známych lokáciách so známou nominálnou priepustnosťou, môžeš ich použiť svojím spôsobom ako senzorovú sústavu. Keď prevádzka medzi bodom foo a bodom bar poklesne, niečo ti to napovie o fyzickom svete medzi foo a bar."

Kurt zamyslene zdvihol zrak od svojej obrazovky. „Hm?“

„Napríklad, či cez noc stratil strom listy. Alebo či v obvykle prázdnom priestore nestojí veľké množstvo ľudí. Alebo že medzi foo a bar funguje odrazu veľa zariadení, ktoré s nimi interferujú.“

Kurt pomaly prikývol. „Stratené pakety môžu byť rovnako zaujímavé ako nestratené,“ povedal.

V Alanovej hlave sa rozsvietilo. „Mohli by sme byť ako jazzoví kritici, ktorí počúvajú prestávky namiesto nôt,“ povedal. Všetci naňho pozreli.

„To je dobré,“ povedal Lyman. „Ako jazzový kritik.“ Usmial sa.

Aj Alan sa usmial.

„Čo vidíme, Craig?“ povedal Lyman.

„Kurt,“ povedal Alan.

„Áno, Kurt,“ povedal. „Prepáč.“

„Vidíme sieť prepojení. Vidíte ako body prístupu stúpajú v spektre s tým, ako rastie počet prijatých paketov? Ja som priradený k tomuto nezbedníkovi.“ Mávol rukou ku krabičke, ktorá ticho blikala v prostriedku konferenčného stola. „A on je spojený s ďalším, ktorý je v spojení s tretím.“

Lyman zdvihol telefón a vytočil číslo. „Hej, mohli by ste odpojiť krabičku na mojom stole?“

Okamih neskôr jeden obdĺžnik na displeji zhasol. „Sledujte to,“ povedal Kurt, keď sa zvyšné dva prepojili žiarivou linkou. „Vidíte? Samoliečenie. Minimálna strata paketov. Nádhera.“

„To je sila,“ povedal Lyman. „Som z toho celý vlhký.“

Nervózne sa zachichotali na jeho hrubosti. „Ale naozaj.“

„Aha,“ povedal Kurt a zjavilo sa ďalšie okno, ukazujúce dvadsať alebo viac obdĺžničkov s pohyblivými mravčími cestičkami medzi nimi. „To je priebežný graf kensingtonskej siete. Na uzloch bežia rôzne verzie firmvéru, takže môžete vidieť, ako v niektorých hraničných prípadoch dostávame oveľa viac oscilácií medzi dvomi signálmi. V novej verzii sme to odstránili.

Sivá brada povedal, „Ako?“

„Hádžeme mincou,“ zaškeril sa Kurt. „Istí chlapíci v Dánsku zbehli nejaké simulácie a dokázali, že náhodný výber funguje rovnako dobre, ako hocijaký iný algoritmus, a výpočtovo je oveľa lacnejší.“

„Tak čo sa to deje kúsok na severovýchod od centra?“

Alan sa zameral na označenú časť obrazovky. Tri body prístupu tam hrali hru ‚na tretieho‘, strácali signál a znovu nadväzovali, zasa strácali.

Kurt pokrčil plecami. „Vadný hardvér, podľa mňa. Tieto krabičky nám zo súčiastok skladajú dobrovoľníci.“

„Zo súčiastok?“

Kurtov úškrn sa roztiahol ešte viac. „Áno. Väčšinou z odpadu. Hľadám ich v smetiakoch.“

Tiež sa uškrnuli. „To je sila,“ povedal Lyman.

„V ďalšej revízii by sme chceli súčiastky normalizovať,“ povedal Alan. „Chceme byť schopní použiť jediné distro, ktoré by fungovalo na všetkých.“

„Ach, iste,“ povedal Lyman, ale vyzeral trochu sklamane, rovnako ako Kurt.

„Dobre, funguje to,“ povedal Lyman. „Funguje to?“ spýtal smerom k svojej suite. Prikyvovali. „Takže, čo môžeme pre vás urobiť?“

Alan si hrýzol do pery, pristihol sa pri tom, prestal. Predpokladal nakladačku a dostalo sa mu pohladenie.

„Ako to, že ste k nám takí dobrí?“ povedal Kurt. „Ľudia, veď vy ste Ten Monopol.“ Smerom k Alanovi pokrčil plecami. „Niekto to musel povedať.“

Lyman sa usmial. „Áno, my sme telefónna spoločnosť. Veľký nemotorný dinosaurus, zmietajúci sa v asfaltovej jame. Natvrdlý dinosaurus, ktorý je hanbou pre ostatné dinosaury, takže nikto z nich nás nechce zachrániť.“

„Cha, natvrdlý dinosaurus,“ povedala východoindická žena a všetci sa zasmiali.

„Cha,“ povedal Kurt. „Ale vážne.“

„Vážne,“ povedal Lyman. „Vážne. Zamyslite sa na sekundu nad veľkosťou telekomu. Tohto telekomu. Tisíce kilometrov káblov v zemi. Ústredne. Školení linkoví technici a ťahači káblov. Kódery. Prepínače. Spätné pripojenia. Partnerské dohody. To všetko máme. Dostali ste sa niekedy na diaľnici na ploché miesto, kde až po horizont nevidno nič, len cestu a telefónne stĺpy a drôty? To sú *naše drôty*. To je veľa dobra, zvlášť na veľkú, zlú telefónnu spoločnosť.

„Takže máme množstvo šikovných hackerov. Kvantá úžasných hračičiek. Gigantický rozpočet. Najväčšiu sieť, akú ktokoľvek z nás kedy mohol manažovať – ako hračkársky vláčik s veľkosťou mesta.

„V každom prípade ale sotva sme čiperní. Pohnúť Bellom je ako posunúť bitevnú loď pomocou klepkania špáradlom. Dá sa to urobiť, ale môžeš tým stráviť desať rokov a aj tak si nebudeš istý, či si dosiahol nejaký pokrok. Z vonku je ľahké zameniť si ‚pomalý‘ za ‚zlý‘. Dokonca aj zvnútra je ľahké dopustiť sa tejto chyby.

„Ale ja sa tým nenechám zmiasť. Väčšinou je totiž pre Bell *dobré* byť pomalým a liknavým. Nechceli by ste prísť domov a zistiť, že sme rozoslali nindžov pokroku, aby vám upgradovali všetky telefóny a videomonitory a zaviedli tajný režim, ktorý vám číta myšlienky. Väčšina našich zákazníkov stále nedokáže používať odkazovač. Niektorí si neporadia s rýchlovoľbou.

Takže sme pomalí. Konzervatívni. Ale dokážeme robiť množstvo špičkového VV, výskumu a vývoja, dokážeme vyjsť s naozaj bombovými upgradmi na opačnom konci, dokážeme svetu poskytovať službu, na ktorom stojí jeho schopnosť komunikovať. Nie sme len moderní, sme podstatní.

„Takže teraz prídete vy a ukážete nám vaše skutočne superzaujímavé databoxy bezdrôtovej siete, a ja si hovorím ‚To je čertovsky dobré.' Myslím na spôsoby, akými by to za pár dekád mohlo byť súčasťou obchodného plánu Bellu."

„Pár dekád?" kvíkol Kurt. „Ježišikriste, za pár dekád očakávam, že budem mať čip v mozgu a tryskový pohon na chrbte."

„A práve preto by si bol hlupák, keby si sa chcel spájať s nami," povedal Lyman.

„Kto sa chce spájať s vami?" povedal Kurt.

„Nikto," povedal Alvin, položiac ruky na stôl, vďačný, že sa konflikt konečne dostal na povrch. „To nie to, na čo sme prišli."

„Prečo ste tu, Alvin?" povedal Lyman.

„Sme tu preto, lebo sa ideme zapojiť do biznisu presúvania dát, vo veľkom, a pretože vy, ľudkovia, ste tí najväčší presúvači dát v meste. Myslel som to tak, že sa zastavíme a dáme vám vedieť, na čo sa chystáme a uvidíme, či pre nás nemáte nejaké rady."

„Rady, hm?"

„Áno. Máte kvantá peňazí a technikov a ústrední a užívateľov a tak ďalej. Pravdepodobne máte akúsi dobre vyvinutú kozmológiu konektivity, najlepšie praktické skúsenosti a filozofické úvahy a hutné metafory. A počul som, že ty osobne si naozaj dobrý v dosahovaní, aby hackeri a telekom spolupracovali. Keďže budeme svojím spôsobom čosi ako telekom," – Kurt sa mykol a Alan ho pod stolom nakopol – „myslel som si, že by ste nám mohli pomôcť správne naštartovať."

„Rady," povedal Lyman, bubnujúc prstami. Postavil sa a začal sa prechádzať.

„Jedna: neobťažujte sa. Je to aspoň o dva rády ťažšie, než si predstavujete. Vo všetkých torontských skládkach nie je dostatok vyhodených počítačov na to, aby ste zadarmo pokryli sieťou celé mesto. Dosah je nejakých sto metrov, však? Medzi stromami a budovami menej, a toto mesto sú samé stromy a budovy.

„Dva: neobťažujte sa. Starosti s tým sú ohromné. To, čo máte, je fajn a všetko, ale idete to dať do rúk ľuďom a nemáte šajnu, čo s tým budú robiť. Pricapia na to väčšie antény a zosilňovače signálu. Budete mať rádiopolíciu za zadkom vo dne v noci.

„A čo viac, otvoria to celému svetu a každý jahu, aký kedy potreboval skrývať, čo má za lubom, použije vašu sieť na nevýslovné činy – budete najlepší priatelia každého piráta a najbezpečnejšie útočisko každého teroristu.

„Tri: neobťažujte sa. Nebude to fungovať. Máte šikovný malý smerovací algoritmus, ktorý beží s tromi uzlami, a máte model, ktorý sa možno vyškáluje na takých 300, ale kým sa dostanete na 30 tisíc, budete narážať na toľké oneskorenia a strácať toľko paketov a uviaznete v toľkej signálovej réžii, že to bude gigantický neúspech.

„Chcete moju radu? Urobte z toho podnikovú technológiu: lacný spôsob produkcie zvládnutých riešení pre hotely a kancelárske mrakodrapy a kondá – siete s veľkosťou budovy, nie mesta. A tí chlapci zaplatia – teraz platia stovku za každú úchytku linkovej siete, takže radi zacvakajú tisícku za poschodie pokryté týmito krabičkami a vám stačí jedna na každé druhé poschodie. A títo ľudia siete *používajú*, nie sú hocijaký Jožko Zákazník, ktorý nemá šajnu, čo si počať s pripojením na sieť."

Keď tiráda začala, Kurt stuhol, a keď začul slovo „zákazník", začal zreteľne vibrovať. Alan ho varovne štuchol lakťom.

„Si zo mňa usieraš, nie?" povedal Kurt.

„Pýtali ste odo mňa radu –" povedal mierne Lyman.

„Si myslíte, že makáme ako blázni pri vývoji a rozmiestňovaní tohto hardvéru, aby hoteliéri a biznismeni ušetrili na ťahaní káblov? Dopekla, prečo by sme niečo také robili?"

„Lebo to celkom dobre vynáša," povedal Lyman. Trochu potriasal hlavou, odtiahol sa od stola, a jeho suita ho nasledovala, zavládol mierny nepokoj, v celej miestnosti nastalo šušťanie papierov a cvakanie pier a zámkov na laptopoch.

Alan zdvihol ruku. „Lyman, je mi ľúto, asi sme sa jasne nevyjadrili. Nerobíme to ako ziskový podnik –" Kurt odfrkol. „Je to služba vo verejnom záujme. Chceme dať našim susedom prístup k nástrojom a ideám, ktoré by inak nemali. Na spoplatňovaní komunikácie je čosi principiálne nedemokratické: znamená to, že čím viac peňazí máš, tým viac môžeš komunikovať. Takže to napravame, naším malým spôsobom. Ale sme vám zo srdca vďační za rady –"

Lyman zdvihol ruku. „Prepáč, Alan, nechcem ťa prerušovať, ale je niečo, čo som vám dvom chcel povedať, a asi tak o päť minút už musím odísť." Bolo jasné, že schôdzka sa končí. „A poznamenal som si to, keď som na to minulý týždeň narazil. Môžem si vziať slovo?"

„Samozrejme," povedal Alan.

„Minulý týždeň som si vzal voľno," povedal Lyman. „Aj so svojou priateľkou. Išli sme do Švajčiarska pozrieť si Alpy a navštíviť jej sestru, ktorá v Ženeve robí čosi pre OSN. Jej sestra sa zapodieva čímsi, neviem presne, ako je ochrana detí v Afganistane pred upírmi alebo čosi také, a má prístup na Internet v kancelárii a nevidí nijaký dôvod zaviesť si ho domov. A tak som sa o siedmej ráno našiel putujúc po uliciach Ženevy a snažil som sa nájsť WiFi pripojenie, aby som si pozrel email a zistil, koľkými spôsobmi si tento týždeň môžem dať zväčšiť penis.

„Žiadny problém – pred každým hotelom a väčšinou kaviarní som našiel signál siete s názvom Swisscom. Nalogujem sa na sieť a spustím prehliadač a dostanem okno, ktoré odo mňa chce heslo. Nuž, nijaké nemám, ale po chvíli snorenia dookola zisťujem, že si kartu s dočasným heslom môžem kúpiť. Takže čakám, kým sa otvorí nejaká malá trafika a mojou strašne biednou francúzštinou sa začínam pýtať, či predávajú internetové karty Swisscomu, a po pobavení nad mojím prízvukom na mňa pozrú a povedia ‚Nemám ani potuchy, o čom hovoríte.', pokrčia plecami a idú si po svojom.

„Tak dostanem nápad a idem sa pýtať do hotelov. V prvom mi povedia, že karty predávajú len hosťom, pretože ich majú nedostatok. Nedostatok kariet! O tri hotely neskôr mi milostivo povedia, že mi predajú 30-minútovú kartu. Ó, úžasné. Celých tridsať minúť pripojenia. Jupí. A koľko to bude stáť? Len nejaký zilión švajčiarskych pesos. A nepredávajú karty dlhšej platnosti? Ó iste, dve hodiny, 24 hodín, sedem dní – a každá stojí približne dvakrát toľko, ako predchádzajúca, takže, keď chcete, môžete mať sedemdňovú kartu za toľko, koľko vyjde jeden deň v 30-minútových kartách – pre vašu info, okolo tristo dolárov kanadských za týždeň.

„No, platiť 300 dolcov za týždeň Internetu je ohavné, ale typicky švajčiarske, oni vám zaúčtujú, keď máte na raňajky o dve sústa syra navyše, ale čert to ber, mohol som si to dovoliť. Ale tristo dolárov za deň v 30-minútových kartách? To si strčte niekam. Stoj čo stoj musím mať sedemdňovú kartu. Tak sa pýtam v ďalších hoteloch a nakoniec som našiel niekoho, kto mi vysvetlil, že Swisscom je švajčiarsky telekom, a že majú kiosk o niekoľko blokov odtiaľto, kde mi predajú karty, aké budem chcieť, v akejkoľvek denominácii.

V tom čase je už skoro deväť a ja myslím na to, že moja priateľka a jej sestra už asi vstali a pekne raňajkujú a čudujú sa, kde trčím, ale už som do toho dobrodružstva investoval priveľa na to, aby som to vzdal, keď som tak blízko k pokladu. A tak sa náhlim ku kiosku Swisscomu, ktorý je zatvorený, hoci nápis tvrdí, že otvárajú o deviatej a je deväť-nula-päť, toľko k švajčiarskej presnosti. Nakoniec prichádza chlapčisko s pohŕdavým výrazom a minuloročným faux-hawkom, otvára dvere a potom mizne hore

schodmi v zadnej časti výkladu na poschodí, kam ho nasledujem. Pristúpim k pultu a hovorím ‚*Pardonnez moi*,' ale on zdvihne ruku a ukáže za mňa a povie, ‚Numero!' Prehnane krčím ramenami, ale on znovu ukazuje a hovorí, ‚*Numero*!' Znovu krčím plecami a on vrtí hlavou, akože má do činenia s nejakým neuveriteľným tupcom, a potom vyjde spoza pultu a prikročí k malej dotykovej obrazovke. Vezme moju ruku za zápästie a dlaň mi položí na obrazovku a von vylezie papierový pásik s číslom nula-nula-jedna. Vezmem si ho a on ide za svoj pult a povie, ‚*Numero un*!'

„Vidím, že toto nebude fungovať, ale musím to už celé dokončiť. Idem k pultu a pýtam si sedemdňovú kartu. Otvára zásuvku a hrabe sa v kartičkách, potom sa usmeje a zavrtí hlavou, je mi ľúto, všetky vypredané. Moje dievča teraz už pravdepodobne končí druhú šálku kávy a číta brožúrky o prechádzkach alpskou prírodou, takže hovorím, fajn, dajte mi jednodňovú kartu. Na moment sa uškŕňa mojej francúzštine, potom povie, je mi tak ľúto, aj tie sú vypredané. Dvojhodinové? Nie. Polhodinové? Ach, tie máme.

„Zamyslite sa nad tým na okamih. Sedím s laptopom v ruke o šiestej ráno na švajčiarskej ulici, pripojený na sieť Swisscomu, kreditná karta v druhej ruke, túžim im dať nejaké peniaze výmenou za použitie ich siete, a namiesto toho behám hore dolu po všetkých ženevských hoteloch za kartou, ktorá sa nedá nájsť. Takže idem ku prameňu týchto karát, do obchodu Swisscomu, a tam sú tiež vypredané. To nie je tričko alebo kus chleba: neexistuje nijaký inherentný nedostatok dvoj či sedemdňových karát. Karta je len miesto, na ktoré sa vytlačia nejaké číselká, a všetko, čo na tie číselká potrebujete, je vykúzliť ich z ničoho. Sú to len čísla. Máme ich toľko, koľko chceme. Neexistuje nijaký rozumný, racionálny vesmír, v ktorom sa všetky ‚dvojhodinové' čísla vypredajú a neostane nič iné, len ‚30-minútové' čísla.

„Takže je to dosť zlé. To je druh historky, ktorý vykladajú sieťari o bellákoch po celom svete. Je to niečo, čo som si zaumienil v mojom biznise prenasledovať a vykynožiť všade, kde to nájdem. Takže som v onen týždeň odpísal môj e-mail a vrátil som sa domov a stiahol stotisíc spamov o nedostatočných rozmeroch môjho vtáka a išiel som do práce a rozpovedal som to každému, s kým som sa stretol, a všetci sa na mňa nervózne usmievali a zdalo sa, že nikomu to nepripadá také čudné a smiešne ako mne, a potom, v piatok, som išiel na schôdzu o našej novej vysokorýchlostnej WiFi službe, ktorú spúšťame v Montreali, a chlapík, čo tomu predsedal, nám všetkým rozdal malé balíčky s marketingovou potlačou – predplatené 30-minútové kartičky.

„To je to, čo poskytujeme. Preplatený kartičky na prístup na Internet. *Complet avec*, spolu s nedostatkom čísel a obchodnými cestujúcimi, ktorí

prečesávajú kiosky s pečivom na Rue St Urbain a hľadajú predavača, ktorý by mal v zásuvke niekoľko sedemdňových kartičiek.

„A vy prídete sem a pýtate sa ma, pýtate sa vládnuceho Bellu, na radu, ktorú by sme poskytli vašej gratis celometropolitnej info-hipíckej anarcho-siete postavenej z odpadu? Povediac pravdu – nemám šajnu. My nemáme najmenšiu šajnu. My sme telefónna firma. My nevieme, ako rozdávať komunikácie zadarmo – my dokonca nevieme ani ako ich spoplatňovať."

„To bolo osviežujúco úprimné," povedal Kurt. „Chcel by som ti potriasť rukou."

Postavil sa a Lyman proti nemu a Lymanova suita sa postavila a všetci sa zhromaždili pri dverách v orgii úsmevov a potriasania rúk. Sivá brada im podal bod prístupu a východoindická žena zavolala, aby priniesli ostatné dva, a skôr, než si uvedomili, boli na ulici.

„Páčil sa mi," povedal Kurt.

„Videl som," povedal Alan.

„Pamätáš, ako si povedal čosi o poradnom zbore? Čo keby sme ho požiadali, aby sa pripojil?"

„To je *veľká* a hlboko podivná myšlienka, partner. Pošlem mu pozvanie, keď prídeme domov."

Kurt povedal, že anarchistické kníhkupectvo bude hračka, ale ukázalo sa byť najtvrdším orieškom.

„Hovoril som s nimi pred mesiacom, povedali, že to prejednajú na ich každotýždennej plenárnej schôdzi. Páčilo sa im to. Je to anarcho-rádio. Navyše všetci chcú vysokorýchlostné pripojenie v obchode, aby mohli publikovať svoje poetické výlevy. Len sa tam zastav a predstav sa, povedz, že som ťa poslal ja."

Ambrose prikývol a napichol si kus omelety a zavíril ním v Grékovom živom jogurte a prežúval. „V poriadku," povedal, „urobím to dnes popoludní. Mimochodom, vyzeráš vyčerpane. Ťažká noc v soľných baniach?"

Kurt pozrel na hodinky. „Kutral som asi tak hodinu. Zvyšok noci som sa rozchádzal s Monikou."

„S Monikou?"

„Mojou priateľkou."

„Už? Myslel som, že ste sa dali dokopy len pred mesiacom."

Kurt pokrčil plecami. „Najdlhší mesiac v mojom živote. Všetko, čo chcela, bolo chodiť celé noci po kluboch. Moje bydlisko neznášala kvôli deckám, čo ráno prichádzali robiť na bodoch prístupu."

„To je mi ľúto, kamarát," povedal Andy. Nikdy nevedel, ako pristupovať k nevydareným románikom. Napokon, v tomto ohľade nemal od siedmej triedy nijaké skúsenosti. „Rýchlo si zasa niekoho nájdeš."

„Prirýchlo!" povedal Kurt. „Kričali sme na seba päť hodín, kým som konečne odišiel. Asi to bola moja chyba. Priľahko sa rozčúlim. Mal by som byť viac ako ty."

„Si dobrý chlap, Kurt. Na to nezabudni."

Kurt si pretrel oči päsťami a zastonal. „Som taký blbec," povedal.

Alan mu odtiahol ruku od tváre. „Prestaň. Si výnimočná osobnosť. Nikdy som nestretol nikoho, kto by mal talent ako ty, a to som stretal talentovaných ľudí. Mal by si byť veľmi hrdý na prácu, ktorú robíš, a mal by si byť s niekým, kto je na teba rovnako hrdý."

Kurt viditeľne narástol. „Vďaka, človeče." Na moment si stisli navzájom ruky. Kurt si rukávom bezfarebného vysiveného svetra vytrel vlhkosť z očí. „Okej, už dávno som mal byť v posteli," povedal. „Ideš dnes do kníhkupectva?"

„Presne tak. Vďaka, že si sa s nimi porozprával."

„Už bolo načase, aby som urobil nejakú prácu po tom, čo si ty zmákol obchod s orieškami a ten so syrom a kiosk so salvadorskými omeletami, s pupusami."

„Kurt, robím len prácu, ktorú si ty uviedol do chodu. Tento projekt, to si ty. Ja som len pomocník. Dobre sa vyspi."

Andy ho sledoval, ako sa tmolí k domovu, ako trochu vrávorá od nedostatku spánku a emocionálneho vyčerpania. Vidličkou pokrájal zvyšok omelety, zamyslene pozoroval kontrolky na BP nad Grékovou vývеskou, hneď nad apostrofom, kam ho pred dvoma mesiacmi pribil. Odvtedy umiestnil päť ďalších, každý išiel ľahšie ako ten predchádzajúci. Pri tejto rýchlosti bude mať hlavný ťah nad Marketom do konca leta pokrytý. Aj skôr, ak by mohol časť povinností preniesť na niektorého z Kurtových zapálených pomocníkov.

Potom sa vrátil na svoju verandu a pozoroval, ako sa Market prebúdza. Premávku tvorili zväčša bicyklujúci bankári, ktorí sa na svojej ceste do obchodnej štvrte stavili na čerstvý praclík. Market bol celkom pokojný. Motkal sa ako starček v papučiach, rozostavujúc pouličné stolíky, ladiac množstvo rádií pri hľadaní niečoho rytmického. Pozoroval ako ho míňajú salvadorské pupusové dámy, jamajskí pirôžkoví králi, talianski mäsiari,

vietnamskí predavači phó, a nespočetné zástupy antikvárnych kočiek, crusty-punkov, afektovaných umelcov, trustafariánov a frajerov-skejterov.

Ako ich tak sledoval, napadlo mu, že by tú svoju poviedku mal napísať čo najskôr, alebo nikdy. Možno už nikdy nič: Možno je toto jeho posledná sezóna na zemi. Mal taký pocit, apokalyptický. Staré dlhy, vracajúce sa, aby ich vyrovnal.

Vyšuchtal sa hore schodmi a zapol zanedbaný počítač, ktorý sedel na stole už mesiace a teda už nebol najmodernejší, už nebol ani zďaleka taký vzrušujúci, taký plný prísľubov. Aj tak sa prinútil posedieť na stoličke plné dve hodiny, než si povolil vstať, osprchovať sa, obliecť sa, a potom zamieril k anarchistickému kníhkupectvu, zvoliac si pomalú cestičku, ktorá mu umožnila poprezerať si kontrolky všetkých BP, ktoré nainštaloval.

Anarchistické kníhkupectvo otváralo ležérne o 11 či o jedenásť-tridsať, alebo nejako okolo poludnia, takže si vzal so sebou na čítanie pekný starý paperback Johna D. Mcdonalda s ozbrojeným dievčaťom v bikinách na obale. Mal rád McDonaldove knihy: Vždy ste vedeli, kto sú zlosynovia, pretože rozprávač vždy poznamenal, že mali tučné zadky. Bola to rovnako dobrá skratka ako akákoľvek iná, myslel si.

Chlapík, ktorý prišiel otvoriť obchod, bol Alfrédovi matne povedomý, kensingtonský bojovník okolo štyridsiatky, ktorého vyťahané pracáky a ostrapkaný sveter neboli ani tak hip, ako jednoducho staré a obnosené. Mal strih-nestrih vyrovnaných vlasov a niesol obrovský armádny batoh, ktorý klesal pod váhou ošúchaných ľavičiarskych kníh a vrecúšok s organickými vegetariánskymi prílohami.

„Ahoj!" povedal Alan, strčil knihu do vrecka a oprášil si ruky.

„Čau," povedal chlapík do svojho strniska, zápasiac s krúžkom na kľúče. „Otvorím za pár minút, okej? Viem, že meškám. Mám zlý deň, okej?"

Arnold zdvihol ruky dlaňami dopredu. „Hej, žiadny problém! Rob ako potrebuješ. Ja sa neponáhľam."

Anarchista sa motal po obchode, rozsvecoval svetlá, spúšťal registračnú pokladňu a zakladal odpočet, zapínal automat na kávu. Alan trpezlivo čakal pri dverách, nohou ich pridržal otvorené, keď predavač vyniesol von poličku zlacnených paperbackov a za svoju službu si vyslúžil zamračený pohľad.

„Okej, sme otvorení," povedal anarchista, hľadiac na Alanovu nohu. Otočil sa a oddupotal späť do obchodu a usalašil sa za pultom, otvoril si husto sádzané punkové noviny a zaboril do nich nos.

Adam vošiel za ním a postavil sa k pultu, zdvorilo čakal. Anarchista vzhliadol od svojich novín a roztrpčene zavrtel hlavou. „Áno?"

Alan natiahol k nemu ruku. „Ahoj, som Archie, pracujem s Kurtom, u neho na Auguste."

Anarchista hľadel na jeho ruku, potom ňou mdlo potriasol.

„Okej," povedal.

„No, Kurt spomínal, že hovoril s vaším kolektívom o umiestnení bezdrôtového zosilňovača nad váš vývesný štít?"

Anarchista zavrtel hlavou. „Rozhodli sme sa, že nie, okej." Vrátil sa k svojim novinám.

Andrew ho chvíľu študoval. „No, a ako sa voláš?"

„Nerád hovorím svoje meno," povedal anarchista. „Volaj ma Waldo, dobre?"

„V poriadku," povedal Andy s úsmevom. „Mne to vyhovuje. Takže, môžem sa spýtať, prečo ste sa rozhodli, že nie?"

„Nezodpovedá to našim prioritám. Sme tu na to, aby sme verejnosti sprístupnili tlačoviny o našom hnutí. Prístup k Internetu môžu získať niekde inde. Okrem toho, prístup k Internetu je pre ľudí, ktorí si môžu dovoliť počítač."

„Dobrý postreh," povedal Art. „To je dobrá poznámka. Ale aj tak by som vás chcel poprosiť, či by ste to nemohli prehodnotiť. Rád by som dostal možnosť vysvetliť vám, prečo by to pre vás malo byť dôležité."

„Nemyslím," povedal Waldo. „Naozaj nemáme záujem."

„Myslím, že by ste *mali* záujem, keby sa vám to poriadne vysvetlilo."

Waldo zodvihol noviny a ťažko dychčiac sa do nich ostentatívne začítal.

„Vďaka za váš čas," povedal Avi a odišiel.

„To sú *táraniny*," povedal Kurt. „Boha, tí ľudia –"

„Predpokladal som, že ide o nejakú politiku," povedal Austin, „a nechcel som sa do toho zamotať. Viem, že keby som dostal možnosť predostrieť to celej skupine, dokázal by som ich získať."

Kurt nahnevane potriasal hlavou. Jeho obchod bol teraz lepšie zorganizovaný, so šiestimi bodmi prístupu pripravenými na inštaláciu a piatimi namontovanými na stene ako testovacia základňa pre nové verzie softvéru. Dvaja kórejskí hackeri sedeli pri pracovných stoloch, jedli šišky a zápasili so skrutkovačmi.

„U nich je všetko politika. Všetko. Mal by si ich počuť diskutovať o tom, či je dobré kŕmiť mäsom mačky v obchode! Kto bol za pultom?"

„Nepovedal mi svoje meno. Povedal mi, aby som ho volal –"

„Waldo."

„Hej."

„No, tak to mohol byť hocikto z nich šiestich. To hovoria fízlom. Pravdepodobne si mysleli, že si niekto od antinarkov alebo federálov alebo niekto taký.“

„Aha.“

„Nie je to úplná paranoia. Už ich predtým zašili – sú to vždy somariny. Raz som zohnal pre dvoch z nich kauciu.“

Andrew si uvedomil, že si Kurt myslí, že sa urazil, že ho považovali za policajta, ale on to chápal. Bol zvláštny – viditeľne zvláštny. Nech prišiel kamkoľvek, akoby tam nepatril.“

„Takže sú mi dlžní. Ešte sa s nimi porozprávam.“

„Vďaka, Kurt. Cením si to.“

„No, v poslednom čase ty robíš všetku drinu. To je to najmenej, čo môžem urobiť.“

Alan ho potľapkal po pleci. „Nebyť teba, nič z toho tu by neexistovalo, vieš.“ Mávol rukou, aby ňou obsiahol miestnosť, kórejských chlapcov, celý Market. „U Gréka som videl skupinu ľudí s laptopmi, ako si ich navzájom ukazovali a popíjali pivo. V parku iných s PDAčkami. Videl som ľudí sedieť na verandách, ako písali za súmraku. Čupieť vo dverách. Jesť žemľu ráno na lavičke. Ľudia to nachádzajú, a je to vďaka tebe.“

Kurt sa placho usmial. „Len sa ma snažíš rozveseliť,“ povedal.

„Jasnačka, že sa snažím,“ povedal Andy. „Zaslúžiš si byť plný veselosti.“

„Nerob si starosti,“ povedal Andy. „Naozaj, nestojí to za to. Proste si na zavesenie zosilňovača nájdeme iné miesto. Nestojí to za všetky tie trampoty, čo podstupuješ.

„Nasrať. Povedali mi, že to vezmú. Sú jediní, ktorých som získal *ja*. Môj príspevok k úsiliu. A sú to *anarchisti*, dofrasa – veď oni do toho *musia* chcieť ísť. To je úplne iracionálne!“ Skoro sa rozplakal.

„Nechcem, aby si si dobabral priateľstvá, Kurt. Oni potom prídu sami. Ideš kvôli tomu vypľuť dušu a jednoducho to za to nestojí. Aha, toto je dobré.“ Otočil svoj laptop a ukázal Kurtovi obrázok. „Mrkni na to, ľudia s chvostami. Celá galéria!“ Na nete bolo množstvo podobných obrázkov. Ale nijaký s ľuďmi bez pupka.

Kurt si uhol z piva. „Nechutné,“ povedal a cvakal cez galériu.

Grék mu pozrel ponad plece. „To je skutočné?“

„Je to skutočné, Larry,“ povedal Alan. „Divné, čo?“

„Je to strašné," povedal Grék. „Pch." U Gréka bolo päť či šesť užívateľov siete, a to bolo ešte skoro. Do pol šiestej ich tam bude päťdesiat. Niektorí si nosili vlastné napájacie káble, takže sa so súvercami mohli deliť o šťavu.

„Vážne chceš, aby som to vzdal?" opýtal sa Kurt, keď mu Grék priniesol ďalšie pivo a vrhol zamračený pohľad na roztrhanú nálepku z piva na stole pred ním.

„Naozaj si to myslím," povedal Alan. „Je to plytvanie časom."

Kurt znova vyzeral, že sa rozplače. Adam nevedel, čo povedať.

„Okej," povedal Kurt. „Fajn." Mlčky dokončil svoje pivo a vytratil sa.

Ale nebolo to v poriadku a Kurt sa nemienil vzdať. Ďalej bil hlavou o stenu a zakaždým, keď ho Alan stretol, vyzeral zasmušilejšie.

„*Nechaj to tak*," povedal Adam. „Dohodol som sa s opravárom vysávačov naproti cez ulicu." Čudácky, ale milý starý Poliak, ktorý prežil holokaust, pozorne načúval Andyho výkladu a potom vyhlásil, že už dlhšie sledoval montovanie ich krabičiek po Markete a jednoducho čakal, až ho zahrnú do klubu. „To dobre pokryje náš roh ulice."

„Zorganizujem párty," povedal Kurt. „Tu, v obchode. Nie, prenajmem si jeden zo skladov na Oxfordskej. Pozvem ich, moje decká, každého, kto nás nechal zavesiť bod prístupu, veľká žranica-chlastanica. Kúpim pár súdkov. Nikto neodolá pivu zadarmo."

Alan bol predtým rozladený a naštvaný na Kurta, ale toto mu zdvihlo a otočilo náladu. „To je *vynikajúci* nápad," povedal. „Pozveme Lymana."

Lyman sa niekedy cestou do práce ráno zastavil u Alana na verande na šálku kávy. Niektoré popoludnia, cestou z práce, sa ukázal v Kurtovom obchode, aby obdivoval jeho mládežnícku dielňu. Jeho sivobradý kolega napísal akýsi program, ktorý analyzoval stratu paketov a pokúšal sa odhadovať hustotu davu v rôznych častiach Marketu, a Lyman si to vzal za svoje a postával pri Bikes on Wheels alebo pri portugalskom obchode s nábytkom, sledoval dáta na svojom PDA a porovnával ich so skutočným stavom na ulici.

Keď ho Andrew požiadal, aby sa stal inauguračným poradcom v rade ParazitNetu, váhal iba sekundu, a keď povedal áno, každému bolo jasné, že je ich malou adhokraciou a jej experimentálnym telekomunikačným potenciálom nekonečne fascinovaný.

„Tá párty znie ako výborný nápad," povedal. Kupoval drinky, pretože on bol ten s päťstodolárovými okuliarmi a plne odpruženým pretekárskym bicyklom. „Mrkajte sem," povedal.

Cez Grékovo predné okno videli Oxford Street a časť Augusty a Lyman s obľubou používal svoj PDA a jeho analyzátor hustoty a sediac striedavo pozeral zo svojej farebnej mapky na dav vonku. „Aha ako ide nákladiak dolu Oxford a otáča na Augustu. Tá signatúra je tak zreteľná, že by som ju zbadal aj v spánku. Musím prísť na to, ako to niekomu predať – možno fízlom alebo tak." Žmurkol na Andyho.

Kurt niekoľkokrát otvoril a zatvoril ústa a Lyman udrel dlaňou po stole. „Vyzeráš, ako by si chcel niečo rozbiť," povedal. „Neboj. Len žartujem. Ty máš ale sakramentsky veľké a ľahko spustiteľné páky."

Kurt sa zaškaredil. „Ty si chcel predať náš nápad luxusných hotelom. Chcel si, aby sme to predviedli v *SkyDome*. Ty si schopný všetkého."

„SkyDome by bol perfektným miestom pre tieto vecičky," povedal Lyman, zahrajúc svoju obľúbenú variantu hry na podpichovanie anarchistu.

„SkyDome bol vybudovaný za doláre z daní, ktoré sa mali použiť na lacnejšie bývanie, potom ho za facku dali bohatým kumpánom pána premiéra, ktorý ho priviedol na mizinu, až ho vyrazili z provincie, a potom ho dali iným boháčom. Ten prekliaty SkyDome radšej nespomínaj. Musel by si mi polámať obidve nohy a *odniesť* ma tam, aby si ma doňho dostal."

„O párty," povedal Adam. „Bavme sa o párty."

„Áno, iste," povedal Lyman. „Kurt, správaj sa slušne."

Kurt nahlas grgol, za čo od Gréka vyslúžil zamračený pohľad.

Waldovia sa ukázali všetci spolu, s plastovými hnedými litrovými fľašami, naplnenými tmavým domácim pivom a obrovskou taškou marišky. Párty bežala len zo dve hodinky, ale už sa balkanizovala do oddelených skupiniek: obchodníci, mládež, hackeri. Kurt stále zosilňoval hudbu („Keď sa už nebudú medzi sebou rozprávať, nech radšej tancujú." „Kurt, títo ľudia sú starí. Starí ľudia netancujú na takúto hudbu." „Sklapni, Lyman." „Prinúť ma.") a Andy ju stále stišoval.

Ľudia z kníhkupectva driftovali dovnútra, potom zastali a premiestňovali sa pomaly smerom do prostriedku, kde sformovali svoju vlastnú konverzačnú republiku. Lyman sa strhol. „Sara?" povedal a jedna z anarchistov sa zvrtla.

„Lyman?" Mala dva krátke vrkôčiky a okrúhlu tvár, vďaka čomu vyzerala ako pubertiačka, ale pri bližšom pohľade bolo vidno, že je skôr

v Lymanovom veku, tridsiatnička. Zasmiala sa a prešla medzeru, ktorá ich delila a hodila ruky okolo Lymanovho hrdla. „Ježišku na krížku, čo *ty* tu robíš?“

„Pracujem s týmito ľuďmi!“ Otočil sa k Arnoldovi a Kurtovi. „Toto je moja sesternica Sara,“ povedal. „Toto sú Albert a Kurt. Pomáham im.“

„Ahoj, Sara,“ povedal Kurt.

„Čau, Kurt,“ povedala a odvrátila sa. Dokonca aj Alanovi bolo jasné, že sa poznali už predtým. Ostatní ľudia z kníhkupectva na nich podozrievavo zazerali a pili pivo z termoskových kaviarenských šálok.

„Veľmi rád vás spoznávam!“ povedal Alan, chytiac jej ruku oboma dlaňami, a mocne ňou potriasol. „Som naozaj veľmi rád, že ste všetci prišli sem.“

Spýtavo na neho pozrela, ale Lyman sa zamiešal. „No, Sara, títo chlapci skutočne, vážne veľmi chceli s vami všetkými čosi prediskutovať, ale mali ťažkosti s tým, aby ich niekto vypočul.“

Kurt a Alan si v pomykove vymenili pohľady. Starostlivo plánovali ako opatrne nadviažu tento rozhovor, ale Lyman do toho vletel po hlave.

„Nevedel si, že som v tom zapletená aj ja?“

„Som z toho celý paf,“ povedal Lyman. „Vypočujete si ich?“

Obzrela sa na svoj kolektív. „Do pekla s tým. Ja ich ukecám.“

„Začína to potopením *Titanicu*,“ povedal Kurt. V prepchatej zadnej miestnosti kníhkupectva rozostavili rôzne pozbierané stoličky do kruhu a popíjali a jedli organické drobiace sa veci, ktoré mali chuť a konzistenciu nepálenej tehly. Sara povedala Kurtovi, že na to majú desať minúť a Alan mu povedal, že to zvládne aj on. Alan strávil celý deň na čítaním na sieti, pripomínal si argumenty, ktoré na väčšinu ľudí zaberali, nacvičili si reč. Bol rozhodnutý, že Kurt musí v tomto zápase zvíťaziť.

„Loď ide ku dnu a signalizuje S-O-S, S-O-S, ale správa sa nedostala von, pretože námorné linky boli plné iných lodí s rádiami, rádiami, ktoré zahltili signál *Titanicu*. To preto, lebo vtedy neexistovali nijaké pravidlá pre rádio, takže hocikto mohol zapnúť akýkoľvek vysielač a vysielať akýkoľvek signál na hocijakej frekvencii. Predstavte si miestnosť, kde každý kričí z plného hrdla, nonstop, a ešte do toho spúšťa sirénu.

„Po tomto sa rozhodlo, že federálna regulácia rozdelí rádiové spektrum na pásma a na tieto pásma udelí výlučné licencie užívateľom, ktorí si budú istí, že ich rádiové vlny sa dostanú na miesto určenia bez rušenia, pretože každý narušiteľ bude policajne zrušený.

„Lenže dnes máme lepší spôsob: Dokážeme vyrobiť rádiá, ktoré sú schopné medzi sebou inteligentne spolupracovať. Dokážeme vyrobiť rádiá, ktoré používajú databázy, alebo jemne vyladené prijímače, ktoré v danom momente na danom mieste nájdu nepoužívané pásma. Dokážu komunikovať v pomlčkách iných signálov. Dokážu preposlať správy určené iným rádiám. Dokonca sa môžu pokúsiť zistiť prítomnosť obyčajných rádiových zariadení, ako televízne a FM tunery, a z Internetu zaznamenať signál im určený a odovzdať im ho tak, že tieto hlúpe prístroje ani nezistia, že svet pokročil.

„Takže pôvodné pravidlá pre rádio mali za cieľ ochraňovať slobodu slova, pretože keby sa každému dovolilo hovoriť kedy chce, nebolo by počuť nikoho. Možno to dokonca aj bola pravda, ale v podstate to bol dosť biedny systém: vo všeobecnosti rádiové licencie napokon mali fízli, rádiomaniaci a mediálni magnáti. Niet veľa bežných ľudí, ktorí by voľne používali rádiové vlny na komunikáciu. Niet veľa slobody slova.

„Lenže teraz máme všetku túto novú techniku, kde počítače riadia operácie flexibilných vysielačiek, rádií, ktorých charakteristiky určuje softvér, a vyzerá to tak, že nedostatok elektromagnetického spektra sa poriadne preháňa. Ťažko sa to dokazuje, pretože žijeme vo svete, kde spustenie hŕstky inteligentných, pružných rádií je zločinom proti držiteľom legál licencií.

„Ibaže Parlament rádiovlny neotvorí, lebo nijaký zvolený politik nechce byť zodpovedný, keby sa voličom náhodou posrali televízory, lebo to je najistejší spôsob ako nebyť znovu zvolený. To znamená, že keď vy poviete, ‘Hej, naša sloboda slova je potláčaná zlými zákonmi’, druhá strana môže povedať, ‘Choď si naštudovať fyziku, hipík, alebo vyprodukuj fungujúcu sieť, alebo drž zobák.’

„Rádiové vysielače, ktoré teraz inštalujeme, sú asi len na milióntinu tak chytré, ako by mohli byť, a používajú možno milióntinu spektra, ktoré by mohli bez toho, aby hocikomu liezli do signálu, ale sú legálne a dovolia komunikovať viac ľuďom, než kedykoľvek predtým. Po celom svete sú ľudia, ktorí robia to, čo my, a vždy keď títo chytráci pôjdu na rádiopolíciu požiadať o ďalšie rádiové pásmo, v ktorom by to mohli robiť, predvedú im ľudí ako sme my. Sme ako Pinocchiov nos na tvári rádiofízlov: Tvrdia, že len ich kamošom z veľkého biznisu možno zveriť zodpovednosť za rádiovlny obyvateľstva, a my ukážeme, že je to obrovská lož.“

Odmlčal sa a pozrel na nich. Adam zadržal dych.

Sara prikývla a prerušila ticho. „Viete, vlastne to znie dosť fasa.“

Kurt trval na tom, že ten bod prístupu namontuje, kým Alan a Lyman mu podržia rebrík. Sara vyšla vonku a žartovala s Lymanom, a Alan ich roztržito pozoroval, snažiac sa porozumieť pojmu „bratrancov a sesterníc“. Napriek všetkým rozdielom boli v prostej harmónii a rozprávali sa v skratkovej reči dávnominulých svadieb a dávno zomrelých streštených príbuzných.

Takže nikto z nich sa nedíval, keď Kurt stratil rovnováhu a Makita mu vypadla, v zúfalom pokuse zachytiť ju sa mu šmykla noha a zrútil sa dozadu. Len Kurtov divoký panický výkrik Alana inštinktívne rozhýbal, zdvihol ramená a pozrel nahor a zachytil Kurta pod pazuchami a zložil sa s ním na zem, preberúc náraz Kurtovho kosti drviaceho pádu na svoj hrudný kôš.

„Si v poriadku?“ povedal Alan, keď sa mu podarilo znovu nadýchnuť.

„Uff,“ povedal Kurt. „Hej.“

Ležali v objatí na chodníku, Kurt na ňom, a Lyman a Sara sa skláňali, aby im pomohli. „Pekný zásah,“ povedal Lyman. Pomohli Kurtovi na nohy. Vyhlásil, že je si len vyvrtol členok a nič horšie, a tak mu pomohli vrátiť sa do jeho obchodu, kde ho jeho chalani zahrnul starostlivosťou, dali mu vrecko s ľadom a vankúš a laptop a jeden z mnohých vyhodených diskmanov, čo sa tam povaľoval, a nejaké cédéčka jeho obľúbených starých punkových skupín.

Tam bol vo svojom brlohu, vrčiac ako zranený medveď, pán svojho kráľovstva, celé ďalšie dva týždne, hrajúc po sieti, a celý bol nesvoj kvôli neprezretým odpadkovým kontejnerom, ktoré každú noc vyvážajú na skládku bez jeho odbornej prehliadky. Alan ho každý deň navštevoval a zaujato počúval, ako ho Kurt informoval o stave denného využívania siete, a Kurt celý čas žiaril od pýchy.

Jedno ráno hodil Alan za hrsť drobných do Grékovej pokladne a prechádzal sa po Markete, vdychujúc pach moču opilcov z minulej noci a rannú vôňu kvetov.

Boli tam jeho susedia, pestrofarebné hlavy v oknách ich starého domu vedľa jeho domu, Link a Natalie v susediacich oknách, najďalej od jeho predných dverí, podozrievavá tvár Mimi v jej okne, a bol tam za ňou Krishna, hľadiaci jej ponad plece s rukou medzi jej krídlami, ohmatávajúc prstami jazvy na ich svaloch?

Zamával im. Váhavá zima spôsobila, že každý deň vyzeral akoby bol dňom pred prázdninami. Bankári a obchodujúci otroci prichádzajúci a odchádzajúci z Marketu vyzerali slávnostne.

Mával svojim susedom a Link mu tiež zamával, potom aj Natalie, a on smerom k nim významne nadvihol vrecko Grékovej kávy, a Mimi prudko zatiahla svoje závesy, ale Natalie a Link sa usmiali a o chvíľočku sedeli v pyžamách na prútených stoličkách na jeho verande a pozorovali, ako ich míňa svet, a slnko zahrievalo vzduch a káva chutila rovnako dobre ako voňala.

„Nádherný deň," povedala Natalie šúchajúc si padajúci chumáč vlasov na štici a prižmurovala oči.

„Už si našla nejakú prácu?" povedal Alan a spomenul si, že prisľúbil, že ju skontaktuje s jedným zo svojich chránencov od módy.

Zaksichtila sa. „Vo videoobchode. O-tra-va."

Link vydal pohŕdavý zvuk. „Ty si *tak* rozmaznaná. Nie je to hocijaký videoobchod, pracuje v Martian Signal na Queen Street."

Alan ho poznal, veľký obchod s obrovským výberom kultových filmov a živým trhom so zinmi, transgresívnou literatúrou, akčnými figúrkami a tričkami.

„Tam to musí byť úžasné," povedal.

Usmiala sa a odvrátila pohľad. „Je to okej." Zahryzla si do pery. „Nemyslím, žeby sa mi predávanie páčilo," povedala.

„Ach, predávanie!" povedal. „Predávanie by bolo fantastické, nebyť tých posratých zákazníkov."

Zachichotala sa.

„Nenechaj sa nimi znechutiť," povedal. „Snaž sa vyznať v zásobách, takže je vždy niečo, o čom vieš viac, ako oni, a keď to náhodou nie je tak, nechaj ich nech *ťa naučia* viac, aby si to nabudúce mala pod kontrolou."

Prikývla.

„A keď máš dlhú chvíľu, zabav sa s počítačom," povedal.

„Čo?"

„Taký veľký obchod musí mať telefónne čísla tak sedemdesiatich percent Torontčanov, s ktorými sa kedy budeš chcieť zoznámiť. Väčšiny tvojich spolužiakov, dokonca aj takých, s ktorými si stratila kontakt. Všetko, čo si kedy vypožičali. Všetky ich bývalé adresy – môžeš odhadnúť, ktorí žijú spolu, kto komu nechal byt, všetky takéto veci. Taká databáza je oveľa väčšia zábava, než si uvedomuješ. Môžeš sa v nej stratiť na celé mesiace."

Pomaly prikyvovala. „Chápem," povedala. Nadvihla svoju šálku a znovu ju položila. „Počúvaj, Arbus –" začala, potom si znovu zahryzla do pery. Pozrela na Linka, ktorý si poťahoval svoj blednúci ružový prameň vlasov.

„To nič," povedal. „Keď sa jedná o rodinu a priateľov, často sme emocionálne vypätí. Ja by som sa mal ospravedlniť rovnako ako... No,

dlhujem vám ospravedlnenie.“ Hľadeli cez ulicu do parku, na poškodený bazénik, kde zmizol Edward.

„Aha, všetci ľutujú a bozky a objatia a zasa sme všetci kamaráti, tak?“ povedal Link. Natalie odfrkla a postrapatila mu vlasy, potom si utrela ruku do jeho košele.

Alan však vážne obom potriasol ruku a poďakoval im. Keď skončil, mal pocit, akoby z neho sňali bremeno. V susednom dome sa Mimino okno zabuchlo.

„Čo to tu vlastne naokolo robíš, Akin?“ povedal Link. „Stále ťa vídam pobehovať s rebríkmi a náradím. Myslel som si, že si spisovateľ. To staviaš zvukotesné steny po celom Markete?“

„To som ti nepovedal?“ povedal Alan. Vysvetľoval bezdrôtové siete každému, kto dokázal chvíľku posedieť a pomaly veril, že to už vykladal všetkým obyvateľom Kensingtonu, ale úplne zabudol na vlastných susedov!

„Dobre,“ povedal. „Sedíte pohodlne? Tak začnem. Keď spojíme počítače, voláme to sieť. Existuje *veľká* sieť miliónov počítačov nazývaná Internet.“

„To viem dokonca aj *ja*,“ povedala Natalie.

„Pšt,“ povedal Alan. „Začnem od začiatku, kde som začal pred rokom, a rozpoviem to pekne zaradom. Je to zvláštne, je to veľké a je to super.“ A rozpovedal im celý príbeh, veci, čo sa naučil od Kurta, argumenty, ktorými presviedčal obchodníkov, veci, ktoré mu vyložil Lyman.

„Takže, toto je sväté poslanie,“ povedal nakoniec. „Dáte každému hlas a šancu hovoriť na rovnakej úrovni ako bohatí a mocní, a pomáhate demokracii, čo je dobre.“

Pozrel na Linka a Natalie, ktorí sa jeden na druhého uprene dívali, komunikujúc akousi nemou súrodeneckou rečou tela.

„Krevetový tanier,“ povedala Natalie.

„Zábavná zhoda okolností,“ povedal Link.

„Práve včera sme o tom hovorili.“

„O spektre?“ Alan zamihal obrvami.

„Nie, nie presne,“ povedala Natalie. „O vykonaní niečoho dôležitého. O posvätných poslaniach. Uvažovali sme, či ešte nejaké zostali.“

„Mám na mysli,“ povedal Link, „že jazdenie na bicykli alebo požičiavanie videa sú poctivé spôsoby, ako si zarábať na živobytie a tak, a dávajú nám peniaze na pivo a nájom, ale nie sú –“

„– *dôležité*.“ Povedala Natalie.

„Aha,“ povedal Alan.

„Aha?“

„No, to je predsa to, čo všetci chceme? Zmeniť veci.“

„Hej."

„Preto si sa predsa dala na módu," povedal Link a hravo ju štuchol do pleca.

Vrátila mu to. „A preto si sa *ty* dal na elektrikárčinu!"

„Okej," povedal Alan. „Nemusí ísť akurát o kariéru, ktorú si vyberiete. Je to o tom, ako robíte to čo robíte. Natalie, povedala si, že si využívala obchod na Tropicále."

Prikývla.

„Páčilo sa ti tam, zvykla si tam nakupovať, však?"

„Áno."

„A inšpirovalo ťa to k tomu, aby si sa dala na módny dizajn. Zároveň to poskytovalo po dobu niekoľkých rokov zamestnanie pár tuctom ľudí. Niekedy som vypomáhal dievčatám z alternatívy v Severnom Toronte vykupovať na konci roka použité plesové šaty, a pomáhal som revivalovým skupinám Motownu poskladať dokopy ladiace červené blejzre a široké nohavice. V blízkosti sa otvorilo štyri či päť obchodíkov, ktoré predávali rovnaké veci a imitovali ma – celý ten obchodný pás tam dolu začal Tropicálom."

Natalie prikývla. „Okej, myslím, že som to vedela. Ale to nie je to isté, ako urobiť niečo *naozaj* veľké, či hej?"

Link cvrnkol ohorok ku chodníku. „Obidvoma spôsobmi meníš životy ľudí k lepšiemu, je tak?"

„Presne," povedal Alan.

Na to sa Link uškrnul. „Ale na tom je čosi dosť, hm, čojaviem, *trúfalé*, na tej bezdrôtovej záležitosti, nie? Nie je to to isté."

„Nie je," povedal Alan s úsmevom. „Je to lepšie."

„Ako môžeme pomôcť?"

Kurtova výrobná linka teraz chrlila body prístupu. Pol tucta detí ulice pracovalo pred jeho obchodom vo vyčistenom priestore na improvizovaných pracovných stoloch, vyrobených z ohýbanej preglejky a doškriabaných nožičiek od stolíkov z IKEY. Alan tešilo, keď ich pozoroval, ako tomu dávajú zmysel, cítil sa trochu podobne ako keď pracoval na Inventári. Decká pracovali od obeda, kedy sa Kurt vracal z raňajok, do deviatej či desiatej, kedy odchádzal kutrať.

Boli to bystré ale problémové deti: sčasti kvôli tínedžerským hormónom a sčasti kvôli zlým rodičom alebo zlým drogám alebo zlej mozgovej chémii. Alan rozumel ich typu, ktorý sa snaží z prostredia a rodiny vydobyť si atóm

individuálnej identity, keď si prepichujú telo ihlami a v nepresvedčivom afekte predvádzajú svoju drsnosť. Veľa z nich bolo inteligentných – antikvariát bol plný týchto ľudí, ktorí si kupovali dobré ošúchané knihy z výpredaja za 50 centov, nasledujúci deň ich predávali za 20 centov a kupovali si ďalšie.

V to ráno prišli aj Natalie a Link, spolu s niekoľkými nováčikmi, montrealskými street-punkmi, ktorí sa snažili vyskúšať si niečo iné ako umývanie okien na križovatke. Punkáči a jeho susedia na seba neisto zazerali, ale Alan náročky položil cukor do kávy na koniec stola k punkáčom a smotanu pred Natalie a miešadielka spolu s baklavou a obrúskami k dverám do kúpeľne, takže akýsi rudimentárny spoločenský styk predsa len začal.

Najprv jeden punkáč (s hrdzavým odznakom „NO FUTURE“, o ktorom si Alan pomyslel, že by na zberateľskom trhu išiel vymeniť za ozajstnú mincu) požiadal Natalie o smotanu. Potom sa Link a ďalší punk (frajersky hlúpy čiernovlasý účes a rozstrihaný blejzer súkromnej školy s krátkymi rukávmi, pozopínaný radmi zatváracích špendlíkov) stretli pri baklave a punk podal Linkovi obrúsok. Ďalšia punkáčka si rozliala svoju kávu do lona, zaškriekala ohavné quebecké kliatby a to všetkých rozveselilo, a Arnold, ktorý to pozoroval od deky, ktorá oddeľovala Kurtov opičí spací kút od zvyšku miestnosti, si pomyslel, že si budú rozumieť.

„Kurt,“ povedal, odsunúc deku nabok a podal mu dvakrát-dvojitú kávu, keď sa ten posadil a šúchal si oči. Na sebe mal biele tričko, ktoré už bolo špinavosivé ako všetky jeho veci a vrecovité žokejky. Obtočil sa dekami a labužnícky sŕkal.

Kurt naklonil hlavu a načúval tichej diskusii, prebiehajúcej na opačnej strane deky. „Kriste, už sa do toho dali?“

„Myslím, že tvoji dobrovoľníci prišli pred pár hodinami – alebo možno boli hore celú noc.“

Kurt teatrálne zastonal. „Vediem medzistanicu pre pouličných hackerov.“

„Všetko pre vec,“ povedal Alan. „Takže, čo je dnes na tanieri?“

„Poznáš ten priečny kostol pri tvojom dome?“

„No?“ povedal Alan opatrne.

„Jeho vežička je najvyšším bodom Marketu. Všesmerová tam hore...“

„Na kostole?“

„Hej.“

„Čo takto paneláky na vrchu Baldwinovej? Tie sú vysoké.“

„To sú. Ale sú na severnom okraji. Zo zvonice kostola by si obsiahol polovicu domov na západnej strane Oxford Street, spolu s zadnými dvormi všetkých obchodov na Auguste.“

„Ako presvedčíme cirkev, aby do toho išla. Kristepane, čo sú vlastne zač, ukrajinskí pravoslávni?“

„Grécka ortodoxná,“ povedal Kurt. „Hej, sú dosť konzervatívni.“

„Takže?“

„Takže potrebujem jemne hovoriaceho, dôstojného občana, aby tam zašiel a ukecal pastora. Kňaza. Biskupa. Či čo je.“

„Uch,“ povedal Alex.

„Ale no tak, v tom si dobrý.“

„Keď mám dosť času,“ povedal. Na moment sa zahľadel do svojej kávy. „Idem domov,“ povedal.

„Domov?“

„Do hôr,“ povedal. „Domov,“ povedal. „K otcovi,“ povedal.

„Fíha,“ povedal Kurt. „Sám?“

Alan sedel na zemi a opieral sa o mliečnu prepravku, plnú nízko-kapacitných pevných diskov. „Musím,“ povedal. „Nemôžem prestať myslieť na...“ S hrôzou si uvedomil, že má slzy na krajíčku. Odkedy Davey zmizol do noci uplynuli tri týždne a jemu sa každú noc snívalo o Eugen-Fabio-Gregovi, strašné sny, v ktorých hrabal ako pes, aby vyhrabal ich ruky, ich ramená, ich nohy, ale nikdy nie ich hlavy. Sťažka preglgol.

S Kurtom sa odvtedy o tom nerozprávali.

„Niekedy uvažujem, či sa to vôbec stalo,“ povedal Kurt.

Alan prikývol. „Je ťažké tomu veriť. Dokonca aj pre mňa.“

„Ja tomu verím,“ povedal Kurt. „Nikdy tomu nebudem neveriť. Myslím, že je to asi pre teba dôležité.“

Alan cítil ako sa mu v hrudi dvíha vzlyk a znovu prehltol. „Vďaka,“ vypravil zo seba.

„Kedy odchádzaš?“

„Zajtra ráno. Prenajmem si auto a odveziem sa tam,“ povedal.

„Na ako dlho?“

„Neviem,“ povedal. Bol mrzutý. „Pár dní. Možno týždeň. Nie dlhšie.“

„Nuž, kvôli biskupovi sa netráp. Počká. Poď dnes večer so mnou na pivo, predtým ako odídeš.“

„Áno,“ povedal. „To znie dobre. Na terase v Kensingtone. Môžeme pozorovať ľudí.“

Ako Alan a jeho bratia zabili Daveyho: veľmi uvážlivo.

Alan strávil zvyšok zimy v jaskyni a Davey strávil jar v jaskyni golemov, a počas tej jari nikto z nich nezišiel dolu do školy, takže mladší bratia sa museli odprevadiť sami. Keď prišiel odmäk a ľadové pramienky vymleli na svahu hory dočasné potôčiky, aj oni prestali chodiť do školy – namiesto toho sa hrali na svahu, s pomocou skál a predstavivosti stavali priehrady a kanály a plavebné komory.

Ich otec kypel životom. Vrch hučal, ako sa tak nevyrovnane zohrieval a keď sa ľadové pláty šmýkali po jeho svahoch a rozpadávali sa nadol smerom k ceste. Synovia vrchu si vychutnávali svoju temnú nevedomosť, svoju vzdialenosť od školy a od nezmyselnej a nemagickej mestskej spoločnosti. Do pascí lovili drobné zvieratá a surové ich jedli a neprali si šatstvo a počas pomalej jari sa stali divokejšími a odvážnejšími.

Alan počas tých mesiacov mlčal, zmenil sa takmer na nočného tvora, odmietal sa zhovárať s každým z bratov, ktorý sa mu prihovoril. Keď Ed-Fred-George priniesli domov poznámku od zástupcu riaditeľa, v ktorej sa pýtal, kedy sa vráti do školy, Alan si ju strčil do úst a žuval a žuval a žuval, až sa papier zmenil na kašu, potom ho vypľul k rozhádzanej kôpke, ktorá mu bola posteľou.

Vrch hučal a on si to nevšímal. Golemovia prišli vyjednávať a on sa im obrátil chrbtom. Stalaktity padali na dlážku jaskyne, až bola pokrytá skalnatými úlomkami do výšky členkov, a on sa v nich brodil.

Čakal a vyčkával. Čakal, až sa Davey pokúsi prísť domov.

„Čo to tu máme?“ povedal Alan keď vošiel do Kurtovho obchodu, ktorý sa zvrhol na veselý zmätok. Police boli poodtláčané k stenám a v strede bol uvoľnený veľký otvorený priestor, lemovaný dlhými stolmi na sokloch. Crusty-punkáči, mladí gotici, hipíci, kockáči vo videoherných tričkách z druhej ruky, a dokonca aj pár starších tulákov, všetci zhromaždení okolo stolov sa venovali vykonávaniu konglomerátu záhadných činností. Vzduch bzučal konverzáciou a kávovou vôňou, ktorá sa linula z bufetovej urny v kúte.

Kompletne ho ignorovali – skôr, než sa mohol znovu ozvať, z jedného z PC na zemi začala burácať nejasná, grungy rockabillyovská hudba, ktorá mu pripomenula kazety s Elvisom, vylovené z morského dna. Polovica zo zhromaždených začala pokyvovať hlavami a spievať na hudbu, kým druhá polovica stonala a prevracala oči.

Kurt sa vynoril zozadu a sklonil sa k PC, stíšiac trochu hlasitosť. „Čo nového?“ povedal rozpažiac ruky, objímajúc celé svoje panstvo.

„A čo ty,“ povedal Alan. „Čo to tu máme?“

„Máme tu vagón dobrovoľníkov,“ povedal Kurt pozorujúc ako starý opilec starostlivo odfotil plochý LCD, vybratý zo šasi. „Nedokážem posúdiť, či tieto monitory z laptopov za niečo stoja,“ povedal, nakláňajúc hlavu. „Ale zaberali miesto už príliš dlho. Je čas ich odpratať.“

Alan sa poobzeral a uvedomil si, že pracovníci, o ktorých si myslel, že vyrábajú body prístupu, poväčšine fotografovali haraburdie z Kurtových odpadových výprav a pripravovali ich na ponuky na eBay. Mal z toho dobrý pocit – dokonca vynikajúci. Bolo to ako pozorovať vznik Inventára z chaosu.

„Odkiaľ všetci prišli?“

Kurt pokrčil plecami. „Čojaviem. Asi sme dosiahli kritické množstvo. Naverbuješ pár ľudí, oni naverbujú pár ľudí. Je to dobrý spôsob, ako si trochu zarobiť, môžeš sa pohrať so šéfovými haraburdami, dostaneš prachy na drevo a máš malebných spolupracovníkov.“ Znovu pokrčil plecami. „Myslím, že pochádzajú z toho istého miesta, ako smetie. Dodáva mesto.“

Bezdomovec, pri ktorom stáli, na nich zažmurkal. „Ak niektorý z vás povie čosi, akože *Ach, týchto ľudí spoločnosť odvrhla, ale tak ako zachraňujeme odpad zo skládky, tak sme videli cenu týchto chudákov a zachránili sme ich zo dna spoločnosti*, tak sa pozvraciam.“

„Taká myšlienka mi nikdy neskrsla v hlave,“ povedal Alan dôstojne.

„Len tak ďalej, Wes,“ povedal Kurt a potľapkal chlapa po pleci. „Uvidím ťa dnes večer u Gréka?“

„Každý večer, kým bude predávať najlacnejšie pivo v Markete,“ povedal Wes a žmurkol na Alana.

„Sú to hotové prachy,“ povedal Kurt. „Nakupovať komponenty je oveľa efektívnejšie ako zháňať správne súčiastky.“ Vrhol na Alana mierne vyčítavý pohľad. Odkedy prešli na striktne kontrolovaný dizajn, Kurtovi pukalo srdce, koľko naozaj krásneho odpadu sa nedostalo do bodov prístupu.

„To je úžasné,“ povedal Alan. „Delíš sa s nimi o peniaze?“

„O zisk – to čo zostane po nakúpení obalov a zaplatení poštovného.“ Kráčal okolo linky, zdravil ľudí po mene, potriasal im rukami, nadchýnal sa nad haraburdami a šepletami, ktoré vlastne on sám v noci ponachádzal v smetiakoch a priniesol na recykláciu. „Bože, toto milujem. Je to ako Napster pre tých, čo sa hrabú v smetiach.“

„Ako to?“ opýtal sa Alan, nalial si kávu a pridal si trvanlivú smotanu z obrovskej, trochu otlčenej krabice s malými kelímkami.

„Väčšina hudby, ktorá sa kedy nahrala, nie je na predaj za nijakú cenu. Nejakých 80 percent. A nahrávacie firmy urobili copyright tak silný, že nikto nevie, komu vlastne všetka tá hudba patrí – dokonca ani oni! Uvoľniť pesničku stojí majetok. Môj kamoš raz urobil CD vianočných remixov a snažil sa zistiť, kto vlastní práva na všetky pesničky, ktoré chcel použiť. Po roku to vzdal – a uvoľnil len jednu skladbu!

„A tak prišiel Napster. Našiel jediný možný spôsob, ako vrátiť všetku tú muziku nazad do našich rúk. Dal miliónom a miliónom ľudí popud skopírovať ich staré CDčka – dopekla, aj ich staré vinyly a pásky! – a zavesiť na sieť. Nijaká firma si toto nemohla dovoliť, ale ľudia to urobili zadarmo. Bolo to ako postavenie stodoly: postavenie knižnice!“

Alan prikývol. „Chceš tým povedať – že ľudia ako ty *napsterujú* firemné odpadkové kontejnery?“ Napsterovaný Inventár. Alan cítil *správnosť* toho všetkého.

Kurt vybral krehký LCD z balíka, kde ich boli tucty, a rozbil ho o hranu stola. „Presne!“ povedal. „Toto sú smeti – je to ako vymazaná hudba, ktorú si dnes nemôžeš kúpiť, iba ak niekde zo spodku krabíc z charity alebo v pouličnom výpredaji. Na skládkach sa toho nahromadili tony. Nikto si nemohol dovoliť zaplatiť dosť ľudí, ktorí by tam chodili a všetko to preberali a zisťovali copyrighty a digitalizovali to a súbory zavesili na net – ale ak dáš ľuďom dôvod, aby sa pustili do čiastočky problému a spôsob, ako moja práca pri tom tebe pomôže...“ Prešiel k polici a vybral hotový BP a cvakol jeho západkami a otvoril ho.

„Pozri na to – tieto vnútornosti som nenašiel v odpadkoch ja, ale ktosi iný. Predal som súčiastky, ktoré som našiel vo svojom smetiaku a peniaze som vymenil za súčiastky, ktoré našla iná v *jej* smetiaku –“

„Ona?“

„Snaha nebyť sexista,“ povedal Kurt.

„Sú aj ženy – hľadačky?“

„Si ma dostal,“ povedal Kurt. „Za desať rokov, čo to robím, som stretol iných hľadačov len dva či tri razy. Potom mi pripomeň, aby som ti porozprával historku o policajtovi. No, takže sme rozptýlili úsilie o záchranu tohto materiálu zo skládky a potom sme naše zistenia dali na sieť a premiestnili sme to tam, kde je potrebné. Takže pre nejakú veľkú značku nie je ekonomické špekulovať, ako to využiť alebo rozpredať – no a čo? Pre blbú veľkú značku tiež nie je ekonomické špekulovať, ako udržať muziku mojich obľúbených skupín v predaji. My na to prídeme. V tom sme strašidelne dobrí.“

„Strašidelne?“

„Snaha byť poetickejší." Zaškeril sa a zatočil si rozštiepené konce vlasov svojho nového modrého číra okolo prstov. „Mám nové dievča, hovorí, že v mojom pohľade na smetie nie je dosť poézie."

V marci našli jedno z Daveyho starých hniezd, v deň, keď ste takmer verili, že už naozaj príde jar a zima pominie a dni sa predĺžia na viac než len zopár hodín smutnej šede prikrčenej okolo poludnia. Referenčný dizajn bodu prístupu prešiel ďalšími štyrmi iteráciami a keď ste vedeli, kam sa na Markete pozerať na byty na druhom poschodí, na strechy a stĺpy pouličných lámp, mohli ste vystopovať jeho evolúciu od neohrabaných PC škatúľ, aká bola v Alanovom podkroví na Wales Avenue, po prostrediu odolné boxy z armádnych prebytkov, ktoré Kurt prerobil zo starých elektrických boxov, ktoré našiel v smetiaku ústredne Bell Canada vo Willowdale.

Alan pridržiaval rebrík kým Kurt uťahoval krídlové skrutky na anténovej montáži na vrchole strechy synagógy. Vyžiadalo si to tri stretnutia so starým rabínom, než Alanovi napadlo ísť za chrámovou klikou mladých a nechať *ich*, aby to starému klerikovi vysvetlili. Synagóga bola jednou z najstarších budov v Markete, krása z tehál a kameňa z roku 1930.

Mali obavy, ako budú zápoliť pri prevŕtavaní strechy, aby mohli prevliecť kábel, ale nič to nebolo: Drevo tam bolo mäkké ako ovčí syr a boli v ňom medzery dosť široké aj na napájací kábel. Kurt prskol sekundové lepidlo cez skrutky a podložky a riskantne sa zviezol dolu rebríkom, špičkami brnkajúc po priečkach.

Keď pristál Alan sa rozosmial, mysliac si, že Kurtovo srdce prekypuje pocitom, že to všetko dokončil, konečne, konečne. Ale nato si všimol Kurtov výraz tváre, bol celý popolavý a mal vytreštené oči.

„Niečo som videl," precedil kútikmi úst. Ruky sa mu triasli.

„Čo?"

„Stopy nôh," povedal. „Tam hore je kopa zhnitého lístia, ako blato, a zbadal som tam maličké odtlačky nôh. Ako stopy batoľaťa, asi tak. Až na to, že na jednej nohe chýbali dva prsty. Viedli až dolu a dookola k miestu, kde som zbadal veľa holubích hniezd, ale žiadne holuby tam nie sú, len niekoľko zobákov a nožičiek – sú také zosušené, že som najprv neprišiel na to, čo to je.

„Ale tie stopy som spoznal. Chýbajúce prsty nechali odtlačky ako neohnuté spinky na papier."

Alan ako vo sne prikročil k rebríku a začal liezť nahor.

„Dávaj pozor, je to tam celé prehnité," zvolal Kurt. Alan prikývol.

„Jasné, ďakujem," povedal, počujúc sám seba akoby z veľkej diaľky.

Strecha bola pokrytá porozbíjaným sklom a kalnými mláčkami roztopeného snehu a malými okruhliakmi a kašou z rozkladajúceho sa lístia, a tam, áno, tam boli stopy, presne podľa popisu. Neprítomne pohladil krabičku antény, cítil jej spoľahlivosť, a sadol si so skríženými nohami k stopám a zobákom a nožičkám. Na vtákoch neboli stopy zubov. Neboli zjedené, boli roztrhané, ako nálepka z pivovej fľaše, roztržito roztrhaná pri západe slnka. Predstavil si Daveyho, ako sedí na streche synagógy, načúva večerným modlitbám a kriku a hudbe, ktorá sa vznášala nad Marketom, ako pozoruje prichádzajúce a odchádzajúce sivé zimné noci, s metajúcim sa holubom v hrsti.

Pomyslel si, či nezachytáva Bradleyho jasnovidné vízie, a či to neznamená, že je Bradley mŕtvy.

Bradley sa narodil s budúcnosťou v očiach. Vynoril sa z brucha ich matky s jasnými hnedými očami, ktorými negúľal bezcieľne, ako to robievajú novorodenci, ale hľadal nimi kúty jaskyne, kde sa diali zaujímavé veci, kde sa mal zjaviť pohyb, kde sa žil život. Skôr, než sa mu vyvinuli svalstvo a koordinácia, potrebné na plazenie, už ho napodobňoval, videl, ako sa jedného dňa bude pohybovať.

Zo všetkých detí sa oňho staralo najľahšie, dokonca ľahšie ako o Carla, ktorý nemal nijaké potreby okrem vody a zeme a láskyplného uistenia. Tréning na záchod: Akonáhle Benny pochopil, čo sa od neho očakáva – používali na to najvzdialenejší ohyb jednej z podzemných riečok – dalo sa spoľahnúť, že sa včas doplazí kam bude treba a spraví všetko presne na správnom mieste.

(Alan sa naučil všímať si, keď v oných dňoch Bruce nebol ochotný opustiť domov a ísť na prechádzku – rovnaké predtuchy, ktoré z neho urobili dokonale toaletne vytrénované dieťa, mu spôsobovali trápenie, keď predvídal, že mu je súdené sa na prechádzke pošpiniť.)

Nočné mory zažíval dvakrát: raz ešte pred spaním, v jasnovidení, a znovu v hĺbkach spánku REM. Alan sa naučil, ako sa mu prihovárať v takýchto krízach, ako zmierniť jeho obavy, a nakoniec z toho mali všetci úžitok, nočné mory sa rozptýlili samé od seba.

Nikdy nič nezabúdal – nikdy nezabudol, keď mal Alan sfalšovať podpis na ospravedlnenke, nikdy nezabudol priniesť fosíliu, ktorú našiel, na školské praktiká, nikdy nezabudol palčiaky v šatni a neprišiel domov s červenými

premrznutými rukami. A keď začal chodiť do školy, postaral sa aj o to, aby ani Alan nikdy nič nezabúdal.

Veľmi dobre si počínal pri skúškach a testoch a keď bol na pálke, žiaden nahadzovač ho nikdy neoklamal.

Po štyroch rokoch osamote s golemami nemohol byť Alan viac šťastný, že mal brata, ktorý mu robil spoločnosť.

Billy vyrástol dosť na to, aby mohol chodiť, potom aby mohol zbierať huby, potom aby mohol naháňať veveričky. Bol dosť veľký, aby sa mohli hrať na schovávačku a na otázky a aby sa mohli hrať v jazierku v strede hory.

Cez deň ho Alan nechával osamote, v spoločnosti rodičov a golemov, schádzal z hory dolu do školy a keď sa vrátil, brával bračeka von na stráň a učil ho, čo sa sám naučil, aj keď bol ešte maličký. Spolu písali do blata písmená paličkou, so smiechom skúšali cikajúc písať svoje mená do snehu.

„Toto je zlomok," povedal Brad a kriedou napísal „3/4" na kus bridlice po strane jedného z ľadovcových potôčikov, ktoré stekali dolu jarnou horou.

„Správne, tri štvrtiny," povedal Alan. V ten deň sa to naučil v škole a mienil to ukázať Billymu, čo znamenalo, že Billy si už pamätal, ako to bude robiť a teda to už vedel. Vzal kriedu a nakreslil vlastné ¾ - to ste museli urobiť, inak by si to Billy nemohol dopredu pamätať.

Billy sa zohol. Bol tmavší, tmavé vlasy a oči farby čokolády, ktorú nenásytne zbožňoval a žobronil o ňu každé ráno, keď Alan odchádzal do školy, „Dones mi, dones mi, dones mi!"

Čosi našiel. Alan sa naklonil a zbadal, že to bola tobolka glejovky. „Je to vajíčko," povedal Bobby.

„Nie, to je burina," povedal Alan. Bobby nemal vo zvyku vymýšľať, ale tvar plodu pripomínal vajce.

Billy tloskol jazykom. „To *viem*. Je tam aj vajíčko chrobáka. Žije tam vnútri. Vidím, ako sa vyliahne. Na budúci týždeň." Zatvoril oči. „Je oranžový! Pekný. Mali by sme sa vrátiť a pozrieť si ho, až sa vyliahne."

Alan si čupol vedľa neho. „Je tam dnu chrobák?"

„Áno. Je ako biely červík, ale za týždeň sa zmení na oranžového chrobáčika a prehryzie sa von."

Mal vtedy asi tri, a Alan teda sedem. „Čo keby som tú rastlinu odtrhol?" povedal. „Aj tak by sa chrobák o týždeň vyliahol?"

„To neurobíš," povedal Billy.

„Ale mohol by som."

„Nie," povedal Brad.

Alan siahol po rastline. Chytil ju do dlane. Teplá kôra rastlinky s drevitým valčekom plodu by sa ľahko dala vytrhnúť aj s koreňmi.

Neurobil to.

Keď sa tej noci uložil spať, nemohol si spomenúť, prečo to neurobil. Nemohol zaspať. Vstal a pozeral sa von z jaskyne, na zvlnenú krajinu v mesačnom svite a vzdialené svetlá mestečka.

Vrátil sa späť a pohľadal Benjiho. Spal, tvár mal pokojnú a pery našpúlené. Pretočil sa a otvoril oči, hľadiac na Alana bez prekvapenia.

„Vravel som ti to," povedal.

S ľuďmi z mestečka mal Alan neisté vzťahy. V obchode s potravinami, v Gape, v knižnici a v oddelení hračiek v Canadian Tire boli malí chlapci bez dozoru podozriví. Alan sa nikdy „nepoflakoval naokolo" – nech už to znamenalo čokoľvek – ale aj tak sa mu od obchodníkov dostalo omnoho viac zamračených pohľadov ako si zaslúžil, hoci vždy mal pri sebe peniaze a vedelo sa, že ich príležitostne míňa.

Osamotený päť, šesť, či sedemročný chlapček bolo podozrivý, ale keď sa zjavil držiac v dlani rúčku svojho maličkého počerného bračeka a potichy vysvetľoval vážnemu dieťaťu každý predmet na polici, každý okamžite upravil svoj postoj. Obchodníci sa usmievali a prikyvovali, kupujúci si medzi sebou šuškali, „Také zlaté." Mamičky s deťmi v nosidielkach sa zohýnali, aby ich pošteklili pod bradami. Majitelia obchodov ich spontánne obdarovávali sladkosťami a smiali sa Brianovým výkrikom „Čokoláda!"

Keď začal Brian chodiť do školy, predvídal a vyhýbal sa všetkým problémom a nadchýnal učiteľov svojou vyspelosťou. Odkedy sa dostal do prvej triedy a začal jedávať v jedálni spolu s ostatnými ne-škôlkármi, Alan jedával obedy s ním.

Keď sa narodil Craig, Brad sa s ním rád hral, trpezlivo formoval hlinu a kamienky na jeho pobreží, polieval a utľapkával ho, sadil na jeho svahoch divoké trávy, kým sa Craig plazil k ústiu jaskyne. Tie dni – pred príchodom Darcyho – boli dlhou idylou dobrého jedla a bratstva a hier na horúcom slnku alebo v bielom snehu.

Danny sa nemohol k Bradovi prikradnúť a kopnúť ho zozadu do hlavy. Nemohol mu schovať potkana do vankúša alebo ocikať mu zubnú kefku. Billy nebol taký, aby čakal a nechal na seba kadiť len preto, že Davey mal na to chuť. Niekedy sa zdanlivo z ničoho nič rozohnal a švihol Daveyho, zraziac ho na zem, potom mu násilím roztvoril ústa aby odhalil čokoládovú tyčinku, ktorú mu Davey ukradol spod vankúša, alebo mu vylovil komiks spod košele. Davey bol od neho len o dva roky mladší, ale keď už obaja

chodili, Brad sa nad ním týčil do výšky a dokázal ho zložiť jednou zlostnou ranou päste.

Keď sa Alan vrátil po tom, ako pochoval Marci, Billy zišiel zo svojho vysokého hniezda a bez slova roztiahol ruky. Silno Alana objal, až mu takmer vyrazil dych.

Ramená okolo krku boli príjemné, takže sa prinútil, aby ich nevnímal. Strnulo sa odtiahol a pozrel na Briana.

„Mohol si mi povedať," povedal.

Bramova tvár stratila výraz, bola tvrdá a chladná. Hovoriť niečo ľuďom nebolo niečím, čo by robieval, už roky. Ubližovalo im to – a aj jemu. To bolo dôvodom jeho dlhého, dlhého mlčania. Alan vedel, že niekedy nemohol povedať to, čo vedel a ostatní nie. Ale teraz mu to bolo jedno.

„Mal si mi to povedať," povedal.

Bob o krok ustúpil a nahrbil plecia a rozkročil sa, nakloniac sa trochu dopredu, ako vo vetre.

„*Vedel* si a *nepovedal si mi* a neurobil si *nič* a čo sa mňa týka, tak si ju zabil a rozrezal a zahrabal spolu s Darrylom, ty zbabelec." Adam vedel, že prekračuje hranicu, ale nedbal. Brian sa naklonil dopredu a vystrčil bradu.

Avramove ruky boli zovreté od zimy a zababrané od hliny, s ozvenou zmrznutej kože a zmrznutej hliny na prstoch, a mal pocit, že miesto zaťatých pästí má skaly.

Barryho neudrel. Namiesto toho odišiel do svojho kútika a vytiahol trojuholníkový kus pazúrika, ktorý v škole tvaroval ako hrot šípu, a kamenné kladivo a vo svetle baterky sa pustil do práce.

Brúsil nôž na Daveyho, tam vo svojej miestnosti, v jaskyni, keď chlapci zdivene behali po lesoch, keď vrch pomaly a ťažkopádne protestoval.

Ostril si nôž, lovecký nôž s hrdzavou čepeľou a prasknutou rúčkou, ktorý našiel na jednom z lesných chodníčkov vedľa loveckej pasce, nie stratený, ale znechutene odhodený jednej zimy a nenájdený až do nasledujúcej jari.

Ale nájdená čepeľ znovu získala ostrie, keď ju zabrúsil okrúhlym kameňom, a rukoväť sa znovu dala pevne uchopiť, keď ju pevne obtočil povrazom, urobiac po každej otočke presný uzlík, až kým ho nepichala do

dlane, až kým ostrie neodrážalo svetlo prenikajúce od ústia jaskyne a neligotalo sa.

Chlapci mu nosili korienky a ovocie, ktoré nazbierali, sladkosti a chlieb, ktoré ukradli, malé zvieratká, ktoré ulovili. Keď došlo na lovenie zvierat, Ed-Fred-George boli neporaziteľný tím, aj keď boli malí, sotva po druhom ročníku. Boli rýchli a svoje akcie dokázali koordinovať bez slov, takže králik alebo veverička sa nikdy nemohli vyhnúť alebo prekľučkovať hociktorým smerom bez toho, aby nenarazili na natiahnuté, krk vykrúcajúce ruky okrúhlych chlapcov. Raz mu dokonca priniesli mačku. Putovala do večernej polievky.

Billy si k nemu sadol a rozprával. Mlčanie, ktorým sa obklopil, sa rozptýlilo a stratilo vo vetre jeho úst. Rozprával o lekciách, ktoré mal v škole a o lekciách, ktoré mal so svojím starším bratom, keď na svahu bývali sami dvaja a Alan ho učil všetko, čo sám vedel, mená a fakty o všetkých veciach v kráľovstve ich otca. Rozprával o pravdách, ktoré nazhromaždil čítajúc obaly čokoládových tyčiniek. Rozprával o veciach, ktoré Davey robil, keď ho nik iný nemohol vidieť.

Jedného dňa k nemu prišiel George, dieťa ako vyrastená limetka, ktoré sa batolilo na dvoch silných nôžkach, tučné a červené, lebo bolo vonku a na slnku viac ako bolo zvyknuté. „Vieš, on ťa zbožňuje," povedal Glenn, gestom ukážuc na miesto na slamníku, kde Brad obyčajne sedel a pozoroval ho a štebotal.

Alan uprene hľadel na svoje šnúrky na topánkach. „To je jedno," povedal. Tej noci sa mu snívalo o Daveym, že sa prikradol do jaskyne a sedel vedľa neho, pozoroval ho rovnako, ako kedysi, a Alan vedel, *vedel*, že Davey bol tam, pripravený kmásať a trhať, vedel, že jeho nôž s obtočenou rúčkou je hneď po vankúšom, ale nebol schopný pohnúť rukami ani nohami. Paralyzovaný pozoroval, ako sa Davey zaškľabil a mučivo pomaly za seba siahol po skalu, ktorú zdvihol vysoko nad jeho hlavu a Andrew videl, že sa skala, zaostrená ako britva, vznáša niekoľko stôp nad jeho hrudnou kosťou, Daveyho ruky sa trasú od námahy, ako ju drží vo výške. Z Daveyho brady sa oddelila jedna kvapka potu a pristála na Alanovom nose a potom ďalšia, a konečne bol schopný otvoriť oči a prebudiť sa, rozhnevaný a vyľakaný. Začali jarné dažde a vlhkosť sa zrážala na stenách jaskyne, v spánku mu kvapkala na ruky a nohy, po odparení zanechávajúc za sebou kriedovo-vápencové zvyšky.

„On ju nezabil," povedal Greg.

Albert mladším bratom nepovedal o tele, pochovanom v Craigovi, čo znamenalo, že Brad sa s nimi rozprával a povedal im, čo videl. Alan pocítil

iracionálny nápor zlosti na Brada – táral o Alanovým tajomstvách. Vystavoval malých veciam, ktoré nepotrebovali vedieť. Nočným morám.

„Nezabránil jej vražde,“ povedal Alan. V ruke mal nôž a prehraboval sa v kôpke svojich vecí, hľadajúc brúsny kameň na jeho ostrie.

Greg pozrel na nôž a Andy sledoval jeho pohľad k svojim vlastným zbeleným hánkam na rukoväti. Greg vyľakane o krok ustúpil a Alan, ktorý si často robil starosti, že najmladší braček je príliš jemný pre vonkajší svet, sa za seba zahanbil.

Položil nôž a postavil sa, povystieral si údy a po prvý raz za mnoho týždňov vyšiel z jaskyne.

Brad ho našiel, ako stojí na svahu jemného, bažinatého hrbu na Charlieho svahu, niekoľko metrov bližšie k moru, než bol v zime, keď tam Alan vyhrabal a znovu zahrabal Marcino telo.

„Zabudol si toto,“ povedal Brad a podal mu nôž.

Alan ho od neho vzal. Bol ostrý a zašpinený a rúčka bola zafúľaná od potu a vápenca.

„Vďaka, chlapče,“ povedal. Zohol sa a vzal Billyho za ruku, ako to robieval, keď boli ešte len sami dvaja. Traja najstarší synovia vrchu tam stáli dotýkajúc sa a pozorovali vonkajší svet, ktorý sa v diaľke náhlil a pachtil so svojimi vrčiacimi motormi a dymiacimi komínmi.

Brendan si vyslobodil ruku a prstom nohy kopol do hliny, vyhladiac jamku, ktorá ostala po jeho podrážke. Andy si všimol, že jeho teniska bola predratá a mala na špici dieru a že bola zašnurovaná len do polovice.

„Treba ti nové topánky,“ povedal, zohnúc sa, aby mu ju zašnuroval. Kým pracoval, aby si uvoľnil ruku, musel zapichnúť nôž do zeme. Rúčka zavibrovala.

„Davey prichádza,“ povedal Benny. „Prichádza teraz.“

Tak ako vo svojom sne Alan siahol a hmatal po noži, ale ten tam nebol, ako vo sne. Koža na tvári sa mu napla a srdce mu búšilo v ušiach, obzrel sa dookola a zbadal, že nôž proste len spadol na zem. Zodvihol ho a videl, že na jeho mieste sa odkotúľala hrudka hliny, ktorá sotva zakrývala malú pehavú ruku, ktorá teraz už bola čierna a scvrknutá do pästičky ako opičia labka. Ruka Marci.

„Prichádza.“ Benny urobil krok dolu svahom. „Neprehráš,“ povedal. „Máš nôž.“

Tá ruka bola malá, zaťatá v päsť, tam v hline. Bola tesne pod povrchom práve na mieste, kde stál. Bola tam, v Clarencovej pôde, mesiace, hnijúca,

posledné zvyšky Marci mizli. Niekde tam pod zemou bola jej hlava s odpadávajúcou tvárou a plná červov. Jej ryšavé vlasy vypadali z jej uvoľneného skalpu. Žalúdok sa mu nadvihol a svah postriekal prúd žlče.

Danny mu vrazil do kolien, zraziac ho na zem. Pocítil, ako sa mu malá hnijúca päsť zaborila do rebier. Jeho telo sa samo vzopälo a kopnutím si uvoľnil Dannyho z nôh. Jeho ruka bola horúca a klzká a keď sa na ňu pozrel, uvidel, že sa mu po nej leje krv. Nôž v jeho druhej ruke bol zakrvavený a zbadal, že si spôsobil v bicepse dlhú krivú reznú ranu. S každým úderom jeho srdca tam bublinkovala fontánka krvi, blub, blub, blub, a na tretie blub zacítil ranu, akoby sa mu do nervu zabodla dlhá ihla.

Postavil sa na neisté nohy aby čelil Dannymu. Danny bol nahý a červený od golemskej hliny. Bolo mu vidieť rebrá a vlasy mal schlpené a mastné.

„Vraciam sa domov," povedal Danny vyceriac zuby. Jeho skazený dych smrdel za surovým mäsom a ústa mal olemované zaschnutými zvratkami. „A ty ma nezastavíš."

„Ty nemáš domov," povedal Alan, pritláčajúc si nôž na ranu na bicepse. Bol to pocit, ako keď sa hryzie do prasknutého zuba. „Nie si vítaný."

Danny stál ako šimpanz, hlboko zohnutý, kýval rukami, zuby vycerené, kolená naširoko, pripravený sa odraziť a skočiť. „Myslíš, že ma s tým bodneš?" povedal a myknutím brady ukázal na nôž. „Alebo sa pomocou toho len sám ideš vykrvácať?"

Alan pred sebou ustálil nôž nevšímajúc si lepkavú krv. Vedel, že príde úder, ale to nepomôže, až príde. Davey naňho skočil a on sekol, Davey sa oblúkom uhol a potom držal Alanovo predlaktie v rukách a zuby zaboril do mäsa na palci, ktorým držal nôž.

Alan sa zvalil na stranu a pevne zovrel nôž, bezvýsledne ťahajúc ruku zo stisnutia krutých zubov a zovretia kostnatých prstov. Davey stratil svoj chlapčenský šarm, v špine a zúrivosti sa zmenil na opicu, a boľavé a slabé údery, na ktoré sa Alan so svojou zranenou rukou zmohol, zjavne na neho vôbec neúčinkovali, lebo hrýzol stále silnejšie.

Arnold ťahal ruku dohora, ťahajúc lesklý hrot noža k Daveyho tvári. Drew ho kopol do holene a koleno mu vrazil do rozkroku. Alan švihol hlavou dozadu a potom prudko z celej sily dopredu, narazil čelom do Daveyho temena tak tvrdo, až mu hlava zrinčala ako zvon.

Omráčil Daveyho tak, že ten mu pustil ruku, a seba tiež, až spadol na chrbát. Pod pazuchami zacítil drobné rúčky, ako ho ťahali z kopčeka. Brian. A George. Pomohli mu vstať a Breton mu znova podal nôž. Darren sa zodvihol na kolená, potom vstal, držiac si zátylok.

Obaja sa mierne knísali, stojac na opačných stranách Crisovho hrbolčeka. Alanova ruka s nožom bola červená od krvi, ktorá mu stekala z rán po zahryznutí, a druhá ruka sa mu pripadala nekonečne ťažká.

Davey sa trochu kýval dopredu a dozadu, oči mal sklopené k zemi. Zrazu sa spustil na jedno koleno a zahrabal do hliny, potom sa zasa narovnal s čímsi v ruke.

Päsť Marci.

Posmešne ňou mával na Andrewa, potom zaútočil, prekonávajúc vzdialenosť medzi nimi dlhými skokmi, päsť držal pred sebou ako kopiju. Alan zabudol na nôž vo svojej ruke a cúvol a vtom bol Davey znovu na ňom, päsť pustil na zem a schmatol zápästie Alanovej ruky s nožom, zaryjúc mu drsné nechty do krvácajúcich rán.

Alan pustil nôž, ktorý padol do blata a zvuk, ktorý pritom vydal, prebral Alana z letargie. Vyslobodil si ruku z Daveyho zovretia a udrel ho plnou silou do ucha, súčasne mu vraziac koleno do rozkroku. Davey zasyčal a udrel ho do oka, až mal pocit, že mu očná guľa pukne, že ho bodli až do zadnej steny očnice.

Zaboril nohu do blata, aby mal oporu, potom prehodil Dannyho cez seba, takže teraz bol Alan na vrchu a kolená mal na Dannyho chudej hrudi. Nôž ležal vedľa Daveyho hlavy a Alan ho schmatol a držal pripravený bodnúť.

Danny prižmúril oči.

Alan to mohol spraviť. Konečne ho zabiť, skoncovať to, áno. Bodni ho do tváre alebo do srdca alebo do pľúc, niečo smrteľné. Mohol Daveyho zabiť a navždy ho odstrániť.

Davey zachytil jeho pohľad a držal ho. A Alan vedel, že to nedokáže, a za okamih to vedel aj Davey. Usmial sa zaschnutým úsmevom a ochabol.

„Ó, neubližuj mi, *prosím*," povedal posmešne. „Prosím, veľký braček, neprebodni ma svojím veľkým strašným nožom!"

Alana všetko bolelo, zvlášť biceps a palec. Hlava mu spievala od bolesti a straty krvi.

„Neubližuj mi, prosím!" povedal Davey.

Odrazu pri ňom stál Billy.

„To vravela Marci, keď sa jej zmocnil, ‚Neubližuj mi, prosím,'" povedal. „Opakovala to znova a znova. Keď ju sem ťahal. Keď ju škrtil."

Alan zovrel nôž.

„A on to opakoval znova a znova, keď ju rezal na kusy a zahrabával. A *smial sa*."

Danny sa zrazu vzopäl, skoro ho zhodil, a skôr než si to uvedomil Alan sekol nožom nadol, mieriac na tvár, hrdlo, pľúca. Hrot dopadol na kostnatú

hruď a šmýkal sa po rebrách, nôž robil *tink, tink, tink,* ako xylofón. Spravil pozdĺžny zárez do vyhladovaného a nafúknutého brucha, potom sa zaboril trochu bokom vedľa hladkého miesta, kde by skutočný človek – Marci – mal pupok.

Davey zavyl a vykrútil sa spod hľadajúceho ostria, odskočil tri kroky dozadu, držiac si slučku čreva, ktorá sa snažila vykĺznuť z rezu.

„Vravela ‚Neubližuj mi.' Vravela ‚Prosím.' Znova a znova. A on to opakoval a vysmieval sa z nej." Hučal doňho Benny, stojaci tesne za ním, a zvuk jeho hlasu zapĺňal Alanove uši.

Odrazu sa Davey zatackal, keď sa od jeho pleca odrazil kameň. Obidvaja pozreli smerom, odkiaľ priletel, a zbadali Georgea, ktorý držal košeľu pred sebou ako zásteru naplnenú malými hranatými kameňmi z okraja horúceho prameňa v otcových hlbinách. Hádzavali s nimi žabky po hladine a Ed a Fred a George mali zlomyseľné ruky.

Davey sa zvrtol a zavrčal a pustil sa hore svahom k Georgeovi a ďalší kameň mu narazil zozadu do krku a Freddie, ktorý ho hodil sa skryl za hrubou borovicou, ktorá nedokázala zamaskovať jeho červenú vetrovku, červenú ako vnútro jeho pier, ktoré špúlil keď uvažoval nad ďalším hodom.

Bol v smere po svahu, takže Drew bol schopný prekonať vzdialenosť k nemu veľmi rýchlo – už bol takmer pri Felixovi, keď tretí kameň, väčší a rýchlejší než ostatné, ho trafil strašnou rýchlosťou do tyla, čo zaznelo, ako keď kladivo minie klinec a udrie do pevnej drevenej steny.

Bol to Ernie, samozrejme, stojaci na Craigovom vrcholčeku, rozháňajúci sa k ďalšiemu hodu.

Trojitá druhá salva ho zasiahla súčasne, z troch strán, hore, dolu a v strede.

„Zabil ju, rozrezal ju, zahrabal ju," spieval Benny. „Rozrezal ju a posekal ju," volal.

„DRŽ ZOBÁK!" vrešťal Davey. Krvácal zo zátylku, krv mu crčala po chrbte dolu stavcami, a vzlykal, plakal.

„ZABIL JU, ROZREZAL JU, POSEKAL JU," unisono recitovali Ed-Fred-George.

Alan pevnejšie stisol povraz obtočený okolo rukoväte noža, a jeho ruka krvácala z rán po Daveyho zuboch.

Davey ho videl prichádzať a klesol na kolená. Plakal. Vzlykal.

„Prosím," povedal, spínajúc ruky pred sebou dlaňami k sebe, žobronil.

„Prosím," povedal, keď mu slučka čreva, ktorú si predtým pridŕžal, voľne vykĺzla z rany von.

„Prosím," povedal, keď ho Alan chytil za vlasy, mykol mu hlavou dozadu a nožom mu švihol krížom cez hrdlo.

Benny vzal jeho nôž a Ed-Fred-George vyžiadali od Clarenca pomalé, hlboké puknutie. Zatiahli telo do pukliny v zemi a Clarence pohltil ich brata.

Benny odviedol Alana do jaskyne, kde mu prezliekli posteľ a položili k nej do polovice zjedenú čokoládovú tyčinku, nákupnú tašku plnú ostružín a pramienok Marciných vlasov, zviazaný do uzlíka.

Alan vyťahal všetky svoje kufre zo suterénu do obývačky, od maličkej plechovej torby, oblepenej pravými antikvárnymi dekoratívnymi železničnými nálepkami, po lodný kufor, ktorý vždy chcel prerobiť na skrinku do kúpeľne. Nebol doma už pätnásť rokov. Čo by si mal vziať?

Oblečenie bolo to najľahšie. Blížil sa prelom júla a augusta a on si pamätal letá svojho detstva na horských svahoch plných bzučiacich múch a sirupovej horúčavy. Biele tričká, ľahké nohavice, supermoderné priedušné turistické baganče, tenká bunda proti komárom za súmraku.

Rozhodol sa zabaliť si štyri sady oblečenia, čo na gauči vytvorilo veľmi malú kôpku. Malý kufor. Malý ťahací na kolieskach? Na hrboľatom dne jaskyne by kolieska boli zbytočné.

Prechádzal po izbe a prezeral si chrbty kníh, a prechádzal sa ďalej, do kuchyne. Bol krásny letný deň a vysoká tráva v zadnej záhradke sa skláňala v jemnom vánku. Vykročil dverami so sieťkou a von do záhrady a nechal, nech mu divá tráva škrabká po stehnách. Brečtan a divé slnečnice sa šplhali po plote, ktorý oddeľoval jeho dvor od susedov, a cez škárky v zelenej bariére videl čosi hýbať sa.

Mimi.

Prechádzala po ich záhrade, starostlivo upravovala zeleninové riadky, trochu polievala. Sukňa a ľanový blejzer krémovej farby, ktorý sa nad jej plecami krčil, nepokojne sa pohybujúc. Mocne.

Alanovi sa v hrdle zastavil dych. Jej bledé oblé lýtka sa na slnku blýskali. Cítil, ako tvrdne, bolestne. Musel nahlas vzdychnúť, alebo sa inak prezradiť, alebo možno začula, ako sa mu pokožka na tele napína do husej kože. Jej hlava sa otočila.

Ich oči sa stretli a on sa otriasol. Pod jej pohľadom zmrzol uprostred kroku. Jedno líce mala sinavé od fialovej modriny, oko nad ním privreté do škárky a napuchnuté. Urobila krok smerom k nemu, jej bunda sa roztvorila a odhalila beztvaré sivé tričko so škvrnami od jedla a – krvi?

„Mimi?“ vydýchol.

Stisla oči, zatvorila, tvár sa jej zmenila na masku strachu.

„Abel,“ povedala. „Pekný deň.“

„Si v poriadku?“ povedal. Už videl dievčatá, jeho zamestnankyne, ktoré prišli do práce v takomto stave. Poznal znamenia. „Je teraz v dome?“

Povytiahla kútik pery do úškrnu a on zbadal, že ju má natrhnutú a pramienok krvi zmáča jej zuby a farbí ich do ružova.

„Spí,“ povedala.

Prehltol. „Môžem zavolať políciu, alebo ťa prichýliť, alebo obidvoje.“

Zasmiala sa. „Dávam rovnako ako dostávam,“ povedala. „Sme si viac ako kvit.“

„To mi je jedno,“ povedal. „‚Kvit‘ je nepodstatné. Si v *bezpečí*?“

„V bezpečí ako doma,“ povedala. „Vďaka za starostlivosť.“ Otočila sa k ich zadným dverám.

„Počkaj,“ povedal. Pokrčila plecami a krídla pod bundou napli tkaninu. Siahla po dverách. Prstami sa zachytil za pletivo pod vrcholom a vytiahol sa hore, prešvihol sa cez plot a polámajúc paradajky a tyčky dopadol na všetky štyri.

Postavil sa na nohy a prešiel k nej.

„Neverím ti, Mimi,“ povedal. „Neverím ti. Poď ku mne, nech ti dám šálku kávy a vrecko s ľadom a pohovoríme si o tom, prosím?“

„Odpáľ,“ povedala ťahajúc za dvere. Pritlačil ich nohou, jemne ju chytil za zápästie.

„Prosím,“ povedala. „Zobudíme ho.“

„Príď ku mne,“ povedal. „Nezobudíme ho.“

Mykla rukou ako bičom a striasla jeho ruku zo zápästia. Hľadela naňho svojím napuchnutým okom a on znova zacítil ten otras. Akési poznanie. Akýsi šok. Akési zrkadlo, jeho tvár, drobná a deformovaná v jej oku.

Otriasla sa.

„Pomôž mi cez plot,“ povedala, pretiahnuc si sukňu pomedzi kolená – modrina na stehne – a zastrčiac si ju vzadu za pás. Vložila bosé prsty na nohe do pletiva a on jednou rukou chytil jej pevné, napäté lýtko a druhou podoprel jej mäkký zadok a pomohol jej posadiť sa na vrch plota. Preškriabal sa na druhú stranu a potom jej podoprel jednu bosú nohu, jedno teplé lýtko, a pomohol jej dolu.

„Poď dnu,“ povedal.

Nikdy predtým nebola v jeho dome. Natalie a Link chodili dnu a von, používali jeho záchod, keď si na jeho verande vychutnávali západ slnka, alebo išli pre pivo. Ale Mimi nikdy neprekročila jeho prah. Keď sa tak teraz stalo, mal pocit, akoby sa čosi, čo tam celý čas chýbalo, konečne našlo.

Obzerala sa s náznakom úsmevu na plných perách. Prstami prebehla cez liatinový plynový sporák, ktorý opravil, pohladiac bakelitové otočné gombíky. Prezerala si názvy kníh vo vitrínach v kuchyni nad medovým

drevom nerovnakých stoličiek a vyhladených jaziev veľkého jednoduchého stola.

„Poď do obývacej izby," povedal Alan. „Prinesiem ti ľad."

Nechala sa viesť za lakeť, potom rozhodne prikročila k oknám a zatiahla závesy, urobiac tak prítmie. Svoju kôpku šatstva odsunul nabok a kufre poskladal do kúta.

„Niekam odchádzaš?"

„Pozrieť rodinu," povedal. Usmiala sa a jej pera znovu pukla, uroniac jedinú tmavú kvapku krvi na žiarivé drevo dlážky, kde ostala ako korálka vody na voskovom papieri.

„Všade dobre, doma najlepšie, tramtará," povedala. Jej takmer zatvorené oči boli jasné a mihali sa po miestnosti, registrujúc police, kozub, stoličky, šaty.

„Prinesiem ti ľad," povedal. Vracajúc sa do kuchyne počul, ako sa prechádza po obývačke a spomínal si, ako ju videl prvý raz, ako chodil po ich obývačke a rozmýšľal, že si do vrecka šuchne VCD.

Našiel ju v polovičke schodišťa pred otvorenou plytkou vitrínou z bazáru. V ruke držala plechového robotka Made-in-Occupied-Japan s farbou vekom popraskanou ako krakeláž obrazu holandského majstra v galérii.

„Otoč ho dolu hlavou," povedal.

Pozrela naňho, potom robota otočila, odhaliac tak vnútro plechovky, odhaliac originálnu potlač konzervy s tuniakom, z ktorej bola hračka vyrobená.

„Hm," povedala hľadiac do jeho vnútra. Stlačil vypínač dolu pri schodoch, aby videla lepšie. „Krása," povedala.

„Vezmi si ho," povedal prekvapiac sám seba. Bude to musieť odstrániť z Inventára. Zadržal sa, aby nevyšiel po schodoch spraviť to skôr, než zabudne.

Po prvý raz čo si pamätal, vyzerala zmätene. Jej neudreté líce sčervenelo.

„To nemôžem," povedala.

„Je tvoj," povedal. Vyšiel po schodoch a zatvoril skrinku, potom ohol jej prsty okolo robota a za ruku ju viedol naspäť ku gauču. „Vrecko s ľadom," povedal a podal jej ho, uvoľniac jej ruku.

S vystretým chrbtom si sadla na gauč, hrboľ krídel jej nedovoľoval oprieť sa. Pristihla ho, že na ňu civie.

„Je čas ich orezať," povedala.

„Ach, vážne?" povedal, v duchu sa vrátil k zmäti starých jaziev pri jej pleciach.

„Keď veľmi narastú nemôžem si poriadne sadnúť alebo ľahnúť na chrbát. Teda aspoň keď mám košeľu."

„Nemohla by si, čo ja viem, odrezať vzadu z košele?"

„Hej," povedala. „Alebo chodiť topless. Alebo nosiť chomút. Ale nie na verejnosti."

„Nie, na verejnosti nie. Tajomstvá sa musia udržať."

„Máš veľa tajomstiev, čo?" povedala.

„Zopár," povedal.

„Hlboké, temné?"

„Všetky tajomstvá sa stanú hlbokými. Všetky tajomstvá sa stanú temnými. To je podstata tajomstiev."

Pritisla si vrecko s ľadom zabalené do ručníka na tvár a hýbala hlavou a krkom vpred a vzad. Počul, ako jej praská a puká v stavcoch a svaloch, ako sa uvoľňovali.

„Počkaj," povedal. Vybehol hore do svojej izby a hrabal sa v zásuvke s tričkami, až kým nenašiel jedno, ktoré mu nevadilo darovať. Priniesol ho dolu a podržal ho, aby si ho prezrela. „Steel Pole Bathtub," povedal. „Retro šik. Môžem pre teba vyrezať na chrbte dieru, aspoň pokým si tu."

Zatvorila oči. „To by sa mi páčilo," povedala tichým hlasom.

A tak vzal kuchynské nožnice a pustil sa do zadného dielu trička, vystrihnúc v tkanine poriadnu dieru. Zohnutou lepiacou páskou oblepil nerovné okraje, aby sa nestrapkali. Pobavene ho pozorovala.

„Obludná Martha Stewart," povedala.

Usmial sa a podal jej tričko. „Nechám ti súkromie," povedal a odišiel dozadu do kuchyne a odložil nožnice a pásku. Snažil sa nenačúvať jemnému šuchotu šiat v druhej izbe.

„Alan," povedala – *Alan* a nie *Abnorm* alebo *Abel* – „zišla by sa mi pomoc."

Opatrne vkročil do obývačky a tam, v prítmí závesov, uvidel Mimi. Bola do pása nahá, ťažké prsia poznačené začervenalými obrysmi popruhov a drôtikov jej podprsenky. Viseli ako závažia, hojdali sa a zastavili ho vo dverách. Ruky mala nad hlavou, naťahujúc oblé bruško dohora, takže jej pupočná jamka sa zúžila do škárky s tvarom mačacieho oka. Tričko, ktoré jej dal, sa jej zachytilo na rukách a krídlach.

Jej veľkolepých krídlach.

Každé bolo dlhé meter dvadsať a naťahovali sa, jedno cez otvor na krk, druhé cez dieru, ktorú vystrihol na chrbte. Boli kožnaté, tak ako si pamätal, pokryté hnedou kožušinkou, ktorá žiarila tam, kde ju bozkalo tých niekoľko lúčov svetla prenikajúcich škárami v závesoch. Siahol po tápajúcej, takmer

chápavej špičke krídla, ktoré sa zachytilo v otvore pre krk. Bola svalnatá, ako silný prst, stáčala sa proti jeho dlani ako v slobodomurárskom pozdrave.

Keď sa dotkol jej krídla, zalapala po dychu a zachvela sa, nejasne medzi erotikou a pohoršením. Boli také, ako si ich predstavoval, tieto krídla, silné a prvotné a tmavé a korenisto voňajúce ako podpazušie po sexe.

Jemne viedol špičku dolu otvorom pre krk a obdivoval dôvtipný spôsob, ktorým sa skladalo do seba, v súhre záhadných svalov a chrupaviek, šuchotu zježených chĺpkov a pohyblivosti kože.

Poskladalo sa ako harmonika a on zatiahol za tričko, aby ho uvoľnil a potom stiahol predný diel dolu cez jej prsia, bolestne si uvedomujúc vlastnú erekciu, keď tkanina skĺzla cez jej oblé brucho.

Keď sa jej hlava vynorila z trička, striasla si vlasy von a potom roztiahla krídla, pomaly a dôkladne, ako naťahujúca sa mačka, ohnúc sa dopredu rozložila ich ako lodné plachty. Zohol sa popod jedno, na tvári zacítil závan korenistého vzduchu a zrazu hľadel na mätež jaziev a tuhých povrazov extrémne ponaťahovaného svalstva a kĺbov. Skusmo sledoval jazvy palcami, potom, keď neurobila nijaký pohyb, aby ho zastavila, zaryl palce do svalov, do ich napätosti.

Hnietol jej mäso, silne stláčal uzly a cítil ako sa poddávajú a miznú, energicky trel miesta, kde boli, aby rozprúdil krv. Ako pracoval, jej krídla mávali jemne okolo neho, nevšímajúc si, že jeho telo sa zauzlilo ako praclík, aby dosiahol na jej chrbát, keďže nechcel prelomiť kúzlo žiadosťou, aby prešla ponad neho a poskytla mu lepší uhol.

Cítil jej podpazušie a jej krídla a jej vlasy a zatvoril oči a pracoval podľa hmatu, sledujúc jazvu k svalu, sval k uzlíku, postupujúc po dĺžke a šírke jej chrbta, sledujúc svaly od jej bedrového hrebeňa dohora, ako stopu k pokladu, až k svalom jej ľavého krídla, ktoré sa od rozkoše jemne chvelo.

Keď chytil krídlo do rúk, znovu úplne znehybnela. Malo svoju vlastnú geometriu, ťažko pochopiteľnú a neodolateľnú. Sledoval záhadné a mocné svaly a kosti, veľké rozlohy chrupavky, hľadajúc uzly a stláčajúc ich, hnetúc ju tak, ako hnietol jej chrbát, a ona zastonala a ochabla, oprela sa oňho tak, že mal tvár v jej vlasoch a cítil vôňu jej vlasového oleja a starého šampónu a potu. To bolo všetko, čím dokázal vzdorovať, aby jej nezaboril tvár do vlasov a nezahryzol sa jej do svalov na spodku jej zátylku.

Pohyboval sa pomaly ako morské riasy a prešiel rukou k jej druhému krídlu, venujúc mu rovnakú pozornosť. Bol stoporený, pritlačený k nej, jej krídla ho obklopovali. Sledoval líniu jej sánky k brade a dýchali v spoločnom rytme a jeho prsty našli stuhnuté miesto v kĺbe a masíroval aj tam.

Potom sa šuchol o jej zranené líce a ona sa strhla, a to ho vytrhlo späť do reality. Spustil ruky k bokom a vystrel sa, uvedomil si, že erekcia mu napína šortky, posadil sa naspäť do jednej z kluboviek a skrížil nohy.

„No,“ povedal.

Mimi rozprestrela krídla ponad operadlo pohovky a nechala ich roztiahnuť sa, potom sa so zatvorenými očami oprela dozadu.

„Mala by si zasa vyskúšať vrecko s ľadom,“ povedal slabo. Naslepo po ňom siahla a priložila si ho na tvár.

„Ďakujem,“ vzdychla.

Potlačil nutkanie ospravedlňovať sa. „Niet za čo,“ povedal.

„Začalo to minulý týždeň,“ povedala. „Moje krídla narástli. Priveľmi. Krishna prišiel domov z klubu a bol opitý a chcel sex. Chcel, aby som bola dolu. Nemohla som. Kvôli krídlam. Chcel rovno vziať nôž a odrezať ich. Robíme to tak štyrikrát do roka, používame veľký lovecký nôž s pílkovým ostrím, ktorý kúpil v obchode so športovými potrebami na Yonge Street, v jednom z tých miest, kde predávajú napodobeniny granátov a maskáče a tasery.“

Otvorila oči a pozrela naňho, potom ich zatvorila. Prebehli po ňom zimomriavky a striasol sa.

„Robievame to vo vani. Stojím vo vani, nahá, a on mi odpíli krídla hneď pri lopatkách. Nekrváca to veľmi. Dáva mi uterák, aby som zahryzla, kým píli. Aby som mohla do neho kričať. A potom ich dáme do vriec na záhradný odpad a on ich vyloží von tesne pred tým, ako prídu smetiari, aby sa k nim nedostali psy zo susedstva. Kvôli mäsu.“

Uvedomil si, že zviera bočné opierky tak silno, až do rúk dostáva kŕče. Uvoľnil ich a zasunul si ich pod stehná.

„Odtiahol ma do kúpeľne. V jednej chvíli sme sa váľali v posteli, chichotajúc sa ako zamilované deti, a potom mi zrazu drsne stískal zápästia, vliekol ma nahú do kúpeľne a v druhej ruke zvieral nôž. Musela som byť ticho, aby som nezobudila Linka a Natalie, ale bolelo to a bála som sa. Snažila som sa mu niečo povedať, ale dokázala som len pišťať. Hodil ma do vane a o tresla som si hlavu o kachličky. Skríkla som a on prešiel cez kúpeľňu a rukou mi zakryl ústa a nos a nemohla som dýchať a hlava sa mi točila.

„Bol nahý a stál mu a v ruke držal nôž, lenže nie ako na krájanie, ale ako na bodanie, a oči mal červené od dymu v klube a kúpeľňa sa plnila pachom pijatiky z jeho úst a ja som sa schúlila dolu vo vani, preč od neho, a on po mne chmatol.

„On – *vrčal*. Videl, že pozerám na nôž. Usmial sa. Strašne. Je tam kus granitu, ktorý používame ako misku na mydlo, býva položený na rohu vane.

Bez rozmýšľania som ho schytila a z celej sily som ho doňho šmarila. Zlomil mu nos a on zažmúril oči a siahol si na tvár a ja som ho obtočila sprchovým závesom a chytila ho za ruku a uhryzla do koreňa palca tak silno, že som počula prasknúť kosť a on pustil nôž. Zdvihla som ho a bežala nazad do našej izby a vyhodila ho von oknom a začala som sa obliekať.“

Teraz hovorila monotónne, ale končeky krídel sa jej chveli a kolená nadskakovali, akoby mala motor na voľnobehu vo vysokých otáčkach. Mierne sa kolísala.

„Nemusíš mi to rozprávať,“ povedal.

Odtiahla vrecko s ľadom. „Áno, musím,“ povedala. Zdalo sa, že jej oči zapadli hlboko do lebky, stratiac sa v temných otvoroch. Myslel si, že jej oči sú modré alebo zelené, ale teraz vyzerali čierne.

„V poriadku,“ povedal.

„V poriadku,“ povedala. „Vošiel do dverí a ja som nekričala. Nechcela som zobudiť Linka a Natalie. Nie je to hlúpe? Ale nemohla som si natiahnuť sveter a oni by uvideli moje krídla. Vyzeral, že ma chce zabiť. Skutočne. Prsty ako pazúry. Zuby vycerené. Prikrčený ako šimpanz, pripravený chmatnúť, pripravený švihnúť. A ja som bola zasa v kúte, na sebe len športové nohavičky. Ale tentoraz nemal nôž.

„Keď si po mňa prišiel, ostala som bezvládne ležať, akoby som bola príliš vyľakaná pohnúť sa, a pevne som zažmúrila oči. Počúvala som, ako sa jeho kroky blížia. Zacítila som, ako posteľ zaškrípala, keď na ňu stúpil. Cítila som jeho dych, keď po mne siahol.

„Explodovala som. Čítala som knihy o ženskej sebaobrane tam sa o tom hovorí, o explodovaní. Nahromadíš všetku svoju energiu a pevne ju stlačíš a potom prásk-bum, exploduješ. Mierila som na jeho mäkké časti: Gule. Oči. Nos. Hrudná kosť. Uši. Prerátala som sa však v jeho polohe, takže som väčšinu cieľov minula.

„A potom bol na mne, kolenami mi tlačil prsia, rukami hrdlo. Vzpínala som sa, ale nemohla som ho striasť. Drvil mi hruď a hrdlo, moje krídla sa roztiahli za mnou. Zamávala som nimi a videla som, ako sa jeho vlasy hýbu vo vánku. Silno sa potil, na čele a na nose a na perách. Všetko to bolo také detailné. A tiché. Ani jeden z nás nevydal hlasnejší zvuk ako vzdych. Tichšie ako pri našom sexe. *Teraz* som už chcela kričať, *chcela* som zobudiť Linka a Natalie, ale nemohla som chytiť dych.

„Uvoľnila som si jednu ruku a siahla som po erekcii, ktorú som cítila hneď pod prsníkmi, siahla som tak rýchlo ako útočiaci had, schmatla som, zovrela jeho gule, a mykala a stískala ich, akoby som mu ich chcela odtrhnúť.

„A chcela.

„Teraz sa *on* pokúšal dostať preč a ja som ho mala v moci. Ďalej som stískala. To vtedy ma kopol do tváre. Bola som otrasená. Kopol ma ešte dvakrát a ja som ušla dolu schodmi a zo skrine som si vzala parku a vybehla do prednej záhrady a von do parku a tam som sa až do rána ukrývala v kroví.

„Keď som sa vrátila po tom, ako Natalie s Linkom odišli, spal. Našla som vonku nôž a vrátila som sa do našej izby a stála som tam, pri okne, s nožom v ruke som počúvala, ako si sa s nimi rozprával."

Zviezla sa do vankúšov a mávla raz krídlami, zľahučka, ďalší závan toho teplého vzduchu sa prehnal okolo neho. Zodvihla plechového robota, ktorého jej dal, z konferenčného stolíka a otočila ho v ruke, pozerajúc mu pod sukňu na ilustrácie tuniakov a japonské ideogramy.

„Mala som nôž a mala som pocit, že ho musím použiť. Poznáš Čechova? ‚Ak je v prvom dejstve na príborníku puška, v treťom dejstve musí vystreliť.' Ja píšem jednoaktovky. Písala som. Ale zdalo sa, že ten nôž tam bol v prvom dejstve, keď ma Krishna vliekol do kúpeľne.

„Alebo možno prvé dejstvo bolo, keď ho priniesol domov, po tom, ako som mu ukázala krídla.

„A druhé dejstvo bola moja noc v parku. A tretie dejstvo bolo teraz, keď som stála nad ním s nožom, uzimená a ubolená a unavená, pozerajúc na zaschnutú krv na jeho tvári."

Jej tvár a jej hlas sa akoby zmenšili, mala vzdialený výraz. „Takmer som ho použila na seba. Takmer som si otvorila žily nad jeho tvárou. Páči sa mu keď... jazdím... na jeho tvári. Horúce šťavy. Zdalo sa mi zlomyseľné rozliať všetku tú horúcu šťavu a odoprieť mu to potešenie. Tiež som rozmýšľala použiť ho naňho, ale len sekundu.

„Len sekundu.

„A potom sa prevrátil a ruky sa mu v spánku zaťali do pästí a jeho výraz sa zmenil, akoby níval o niečom, čo ho rozzúrilo. Tak som odišla.

„Chceš vedieť, ako som mu prvýkrát ukázala toto?" lenivo zamávala krídlami.

Zložila si vrecko s ľadom z tváre a uvidel, že opuch sa jej zmenšil, sinka zbledla do jemného tieňa hrajúceho do žlta a tmavookrova.

Chcel, ale nechcel. Závany jej veľkých krídel boli zvláštne intímne, vône viac intímne ako jeho dotyky alebo ako onen moment, keď uvidel jej mäkké, ťažké prsia s ich textúrou značiek od popruhov a drôtikov. Cítil sa nešikovne, hlúpy pocit.

„Nemyslím, že chcem," povedal nakoniec. „Myslím, že by sme si mali niektoré veci odložiť, že si ich rozpovieme neskôr."

Zažmurkala, pomaly a lenivo, a jedna slza sa jej skotúľala až jej odkvapla z nosa a rozpila sa na červenom tričku, ktoré tam stmavlo do vínovopurpurova.

„Sadneš si ku mne?“ povedala.

Prešiel cez miestnosť a sadol si na opačný koniec pohovky, ruku položil na šev, ktorý spájal obe polovice, prekročiac tak hranicu jej teritória v pozvaní, ktoré sa dalo bez trápnosti ľahko odmietnuť.

Zakryla mu ruku dlaňou, jej ruka bola chladná a hladká, ale nie vzdialená: bola bezprostredná, škrabkajúca a pohyblivá na jeho pokožke. Pomaly, pomaličky sa naklonila k nemu, obtočila krídlo okolo jeho vzdialenejšieho pleca ako prikrývku, alebo ako ruku milenky, hlavu uložila na jeho hrudi, cez tenkú tkaninu trička cítil jej horúci dych na svojej prsnej bradavke.

„Alan?“ zamrmlala do jeho hrude.

„Áno?“

„Čo sme?“ povedala.

„Hm?“

„Sme ľudia? Odkiaľ prichádzame? Ako sme sa sem dostali? Prečo mám krídla?“

Zatvoril oči a zistil, že sa mu zaplnili slzami. A keď mu prvá slza skĺzla dolu lícom, zvyšok už prišiel, a rozplakal sa, najprv ticho vzlykajúc a potom híkajúc ako osol v kŕčoch, ktoré začínali až kdesi v semenníkoch a vynárali sa mu z hrdla akoby zvracal, vyrážajúc von s horúcimi slzami a horúcim hlienom.

Mimi ho zahalila do svojich krídel a bozkami stierala jeho slzy, postupujúc dolu jeho lícami ku krku, k ohryzku.

Vtiahol do seba plné ústa hlienov a soli a kvílil, „Ja neviem!“

Pritlačila ústa k jeho kľúčnej kosti. „Krishna vie,“ šepkala do jeho kože. Zubami ho potiahla za kožu. „A čo tvoja rodina?“

Niekoľkokrát prehltol, bolestne si uvedomujúc jej pery a jej dych na svojej pokožke, objímajúcu sviežosť jej krídel, a vôňu v každom nadýchnutí. Chcel si vyfúkať nos, ale nechcel sa pohnúť, aby nenarušil čaro chvíle, a tak vsmrkol svoje mandle nazad do hrdla a vypil mokvavú ustricu sebaľútosti, ktorá sa mu skĺzla dolu hrdlom.

„Moja rodina?“

„Ja nemám rodinu, ale ty máš,“ povedala. „Tvoja rodina musí vedieť.“

„Nevedia,“ povedal.

„Možno si sa ich správne nespýtal. Kedy odchádzaš?“

„Dnes.“

„Autom?“

„Prenajal som si," povedal.

„Jedno miesto navyše?"

„Áno," povedal.

„Tak ma vezmi," povedala.

„V poriadku," povedal. Zodvihla hlavu a bozkala ho na pery, a teraz mohol vôňu aj ochutnať, a krv mu šumela v ušiach keď mu obkročmo sadla do lona, otierajúc oňho ohanbie – horúce cez tenkú bavlnu jej sukne. Sklĺzli dolu z pohovky a v rezonancii hlasiviek stonali jeden druhému do úst.

Prenajaté auto zaparkoval na ceste, dotelefonoval s Lymanom a pred vystúpením z auta odistil kufor. Zo zvyku mrkol na okno Mimi a Krishnu a videl, že závesy sú stále zatiahnuté.

Keď vošiel do obývačky Mimi sa skláňala nad kufrom a snažila sa ho nasilu zatvoriť. Ďalšie dva už stáli pri dverách spolu s tromi nákupnými taškami, plnými plastových kelímkov a vákuových vrecúšok z jeho chladničky.

„Požičala som si od teba nejaké oblečenie," povedala. „Nechcela som sa vracať pre moje. A zbalila som aj niečo na piknik."

Založil si ruky v bok. „Myslela si na všetko, čo?" povedal.

Sklopila oči. „Prepáč," povedala slabým hláskom. „Nemohla som ísť domov." Jej krídla sa nervózne roztvárali a skladali.

Vošiel dnu a postavil sa vedľa nej. Stále z nej cítil vôňu sexu, aj zo seba. Na jemnej koži na krku sa jej vynímal cucflek. Preplietol svoje prsty s jej a sklonil sa k jej uchu.

„To je v poriadku," povedal chrapľavo. „Som rád, že si to urobila."

Otočila k nemu hlavu a obtrela svoje pery o jeho, dlaňou mu prešla po rozkroku. Slabo zastonal.

„Musíme vyraziť," povedal.

„Áno," povedala. „Nalož auto a potom s ním príď sem k domu. Ľahnem si na zadné sedadlo, kým sa nedostaneme preč zo susedstva."

„Hodne si o tom premýšľala, čo?"

„To je všetko o čom som premýšľala," povedala.

Keď opustili Queen Street, preškriabala sa cez zadné sedadlo, smejúc sa, keď jej krídla, schované pod bundou, narazili do strechy veľkej Crown Victorie, ktorú prenajal. Manipulovala s rádiom a našla školskú stanicu,

amatérsku a plnú statického praskotu, a prikyvovala do rytmu pomiešaných mixov a ilegálnych nahrávok z koncertov, ktoré na nej ten DJ točil.

Alan ju pozoroval v spätnom zrkadle a cítil sa nemožne starý a čudný. Bola neuveriteľná a pozorná milenka, používala ruky a ústa, prsia a krídla, celé telo, a udržiavala ho chvejúc sa na pokraji orgazmu toľko, až sa mu zdalo, že to trvalo celé hodiny, kým ho napokon uvoľnila, a potom ho viedla okolo svojho tela jasnými pokynmi a pevnými rukami na jeho pleciach. Keď vyvrcholila, zovrela ho medzi stehnami a kričala do jeho krku, mykala a chvela sa ešte dlho potom, pevne ho držiac, mrmlúc nezmysly horúcim dychom.

V temnote sa zdala byť staršia. V jeho veku, alebo v akomsi neurčitom. Teraz, sediac vedľa neho, vystrájajúc si pre seba do rytmu, zdala sa mať, ach, možno dvanásť. Malé dievčatko. Pripadal si špinavý.

„Kam ideme?“ povedala stiahnuc okno a volajúc do vetra, keď frčali hore po Don Valley Parkway. Hustú premávku nechali za sebou pri Shepparde a teraz to išlo dobre, smerovali do beztvarých predmestí Richmond Hillu a Thornhillu a ďalej.

„Na sever,“ povedal. „Za Kapuskasing.“

Zahvízdala. „Ako dlho sa tam ide?“

„Pätnásť hodín. Možno dvadsať. Závisí od ciest – môžeš naďabiť na prímestskú zápchu alebo na vážnu nehodu a uviazneš na celé hodiny. Keby sme boli unavení, tak medzi Huntsville a North Bay sú dobré motely. Pekné neóny, postele s magickými prstami. Ja mám rád jedno miesto, čo sa volá ‚Švajčiarske chatky‘ a robia tam na večeru výborné placky.“

„Bože, to je dlhá cesta,“ povedala.

„Hej,“ povedal a pomyslel si, či nechce vystúpiť. „Môžem tu zastať a dať ti na taxík k najbližšiemu metru, keby si chcela ostať tu.“

„Nie!“ povedala rýchlo. „Nie. Chcem ísť.“

Kŕmila ho pri šoférovaní, krájala syr a kládla ho na sušienky spolu s kúskami olív alebo papriky alebo salámy. Zdalo sa, že do piknikových tašiek zabalila celú jeho chladničku.

Po jedle začala šúpať jablko a on sa lepšie prizrel nožu, ktorý používala. Bol to veľký čierny lovecký nôž s kompasom v rukoväti. Čepeľ bola čierna s výnimkou samotného ostria, ktoré sa jasne blýskalo vo svetle diaľničných lámp, ktoré míňali.

Bol ním ohromený a auto sa zviezlo nabok, rozfŕkalo štrk z krajnice a Alan strhol volant späť, až zadok auta trochu prešmykol. Poplašene naňho pozrela.

„Ty si vzala ten nôž," povedal v odpovedi na jej nepoloženú otázku.

„Nemohla som mu ho nechať," povedala. „Okrem toho, ostrý nôž sa vždy zíde."

„Buď opatrná, aby si nič neporezala, dobre?"

„Nikdy nič neporežem *nechtiac*," povedala smiešne dramatickým hlasom a drgla ho do pleca.

Odfrkol a vrátil sa k riadeniu, šliapol na plyn a kilometre k Huntsvillu ďalej rýchlo ubiehali.

Nakŕmila ho krajčekmi jablka, sama tiež nejaké zjedla, potom prišli na rad šunkové rolky s kúsočkami hrušky vnútri, potom sŕkali čerešňovú šťavu zo sklenenej fľaše.

„Dosť," povedal napokon. „Ženská, som úplne prepchatý!"

Zasmiala sa. „Vyziabnutý trtko – musíme ti na kosti dostať nejaké mäsko." Postriasala omrviny z jedla do prázdnej nákupnej tašky a hodila ho cez plece na zadné sedadlo.

„No," povedala. „Tak ako dlho si nebol doma?"

Chvíľu uprene pozeral na cestu. „Pätnásť rokov," povedal. „Nebol som tam odkedy som odišiel."

Hľadela rovno dopredu a ruku mu vtlačila pod stehno, takže na nej sedel, potom zamrvila hánkami.

„Ja som nikdy nebola doma," povedala.

Zvraštil obočie. „Ako to myslíš?" povedal.

„To je dlhá história," povedala.

„Nuž tak zídime z diaľnice a nájdime si izbu a ty mi o tom porozprávaš, okej?"

„Jasné," povedala.

Ostali v Timberlinskej palacinkovej chate v divočine a Mimi tlieskala rukami nad hodvábno-kvetinovou izbou s vodnou posteľou, pohladila ohavnú zajeleniu hlavu na stene a kým Alan nosil kufre, začala si napúšťať vaňu.

Dramaticky vyhadzovala šaty kúsok po kúsku z dverí kúpeľne cez mraky pary a keď si do vane nalievala fľašu lacnej peny do kúpeľa, kúpenú vo vestibule, letmo zazrel jej okrúhly, plný zadok, orámovaný nepokojnými krídlami.

Zo svojho kufra si vyhrabal tričko a čisté boxerky a keď si ich obliekol, cítil sa smiešne cudný. Chodidlami šliapal po spáleninách od cigariet a zmotkoch na hnedom chlpatom koberci a želal si, aby si bol vzal nejaké papuče. Poprepínal obidva zasnežené televízne kanály a rozhodol sa, že momentálne nedokáže stráviť ani TV kazateľa ani tridsaťročný sitcom a tak to vypol a sediac na okraji postele načúval špľachotu z kúpeľne.

Mimi mala hrozne dobrú náladu, berúc do úvahy, čím práve prešla s Krishnom. Snažil sa o tom rozmýšľať, snažil sa prísť na zmysel tohto dňa a tohto dievčaťa, ale špliechanie vo vani sa mu miešalo do úvah.

Začala spievať a po sekunde spoznal melódiu. „Biely králik," od Jefferson Airplane. Nebolo to niečo, čo by od nej čakal; a ani ona, lebo stále samu seba prerušovala chichotom. Nakoniec strčil hlavu do dverí.

Bola poskladaná vo vani, kolená a prsníky jej trčali z peny, z krídel, klzkých od vody, jej kvapkalo na kachličky. Ruky jej pod mydlinami nebolo vidno. Všimla si jeho pohľad a bláznivo sa zaškerila, jej ruky potom vystrelili z vody držiac lovecký nôž.

„*Nasaďte Bieleho Králika!*" zakvílila a diabolsky sa chichotala.

Odskočil dozadu a ona sa stále smiala. „Vráť sa, vráť sa," zadúšala sa. „Robím vaňovú scénu zo *Strachu a hnusu v Las Vegas*. Myslela som, že rád čítaš?"

Opatrne nakukol okolo zárubne komicky to prehrávajúc. „Daj mi ten nôž," povedal.

„Áááh," povedala a rukoväťou napred mu ho podala. Položil ho na bielizník, potom sa rýchlo vrátil do kúpeľne.

„Ty si nečítal všetky tie tvoje knihy?"

Alan sa uškrnul. „Načo je ti kopa kníh, ktoré si už čítala?" Zhodil boxerky a stiahol si tričko a vliezol do vane, vyšplechujúc galóny vody na zapenenú kachličkovanú dlážku.

Keď som mala dva roky,

(povedala neskôr, keď sa oprela o čelo postele a on sa oprel o ňu, ich zadky deformovali hrdzavé pružiny matraca takže sa prehĺbil a plechovky so sódou, ktoré si otvorili, aby si doplnili vypotené telesné tekutiny, hrozili, že sa skotúľajú po jeho sklone; obklopila ho krídlami, odtieniac svetlo a zaplniac vzduch peprovo-škoricovou vôňou z tmavohnedých chĺpkov)

Keď som mala dva roky,

(povedala, rozprávajúc do strapatých vlasov v jeho tyle, keď sa jeho ubolené svaly chveli a keď mu pot zaschol na biele slané zvyšky na koži

a keď ležal v temnote izby a krídel, pozorujúc súhvezdia odrazených svetielok rádiobudíka na čiernej obrazovke televízora)

Keď som mala dva roky,

(začala a jej telo sa naplo od hlavy až po špičky nôh pohybom, ktorý cítil pozdĺž celého tela, veštiac ten čas, keď milenci zatvárajú oči a otvárajú ústa a prezrádzajú tajomstvá, ktoré skrývajú pred všetkými, dokonca aj pred sebou)

Keď som mala dva roky, moje krídla mali cherubínsku veľkosť a páperie biele ako sneh. Žila som s mojou „tetou", starou ruskou pani, blízko Vojenskej leteckej základne Downsview, špinavého predmestia, kde v sobotu kvôli sabatu zatvárali všetky obchody a Chasidi v čiernych klobúkoch značkovali dni prechádzaním z jedného konca na druhý na ich cestách do chrámu.

Stará ruská pani ma brávala na prechádzky vo veľkej detskej bugine s rozmermi vane. Dôkladne ma poprikrývala, takže moje krídla boli znehybnené podo mnou. Ale keď sme boli doma v jej malom byte s naťahovacím Sputnikom, ktorý hral „Internacionálu", nechávala moje krídla voľné a zapálila sviečky a pozorovala, ako sa motkám po izbe s trepotajúcimi krídlami, bradu si oprela do dlaní a oči jej žiarili. Pripravovala mi mixovanú kapustu s jadierkami a hovädzinu, a fľaše vody so sirupom. Ako zákusok sme mávali tvrdé cukríky a ja som sa batolila s mojimi hračkami, slintala cukornatý sirup kým ona sa prizerala.

Kým som dovŕšila štyri roky, všetky pierka mi opadali a vedela som, že mám nastúpiť do školy. „Tetuška" mi vysvetlila, že deti, ktoré som vídala chodiť okolo, boli na ceste do školy, a že jedného dňa tam pôjdem tiež a budem sa učiť.

Po anglicky hovorila slabo a tak som vyrástla rozprávajúc kreolskou zmesou ruštiny, ukrajinčiny, poľštiny a angličtiny, a čoraz nástojčivejšie som sa jej vypytovala, kedy začnem chodiť do školy.

Nevedela som čítať ani písať, a ani ona. Ale dokázala som rozoberať veci ako nikto. Ktosi – možno Tetuškin dávno zosnulý manžel – jej nechal súpravu starého náradia s popraskanými rukoväťami a vyštrbenými hrotmi a ja som útočila na čokoľvek, čo sa dalo uvoľniť zo steny: veľký skrinkový televízor a rádio, kufríkový gramofón, sputnikovú hraciu skrinku. Rozoberala som lampy a študovala som, ako fungujú elektrické kuchynské hodiny.

To som mala štyri. V piatich som všetko znovu poskladala nazad. Začal som s lampami, potom prišiel na rad motorček z mixéra, potom prvky hriankovača. Opravila som starú telku. Nemyslím, žeby som bola vedela ako

hociktorá z tých vecí *naozaj* funguje – nemala som ani potuchy o, chápeš, o elektrotechnike, ale bolo mi jasné, ako to *malo* ísť dokopy.

Od piatich rokov ma teta nenechávala vyjsť z bytu. Mohla som pozorovať deti z okna – chudých Chasidov s kučeravými pajesami a Filipíncov s peknými stužkami a tínedžerov, čo fajčili, ale nemohla som ísť k nim. Pozerala som *Sesame Street* a *Pána Dessupa* a začala som nasávať angličtinu. Začala som nasávať myšlienky na hry s inými deťmi.

Začala som nasávať fakt, že žiadne z detí v telke nemalo krídla.

Teta ma popoludní nechávala doma a odchádzala na nákup alebo do banky alebo čokoľvek iné ešte robila, a v tom čase som sa mohla dostať do jej izby a prehrabávať sa v jej veciach.

Mala mnoho záhadných béžových spodných odevných súčiastok, ktoré boli úplne nevysvetliteľné, a škatuľku šperkov, ktoré som rada ochutnávala, pretože zlato chutilo naozaj dobre keď som ho cmúľala, a kôpku starých cigaretových plechoviek, ktoré boli plné ošúchaných fotiek.

Tie obrázky boli tuhé a záhadné. Tváre sa vynárali z bezvýrazného čierneho pozadia: ruskí roľnícki chlapci s odstávajúcimi ušami a vyvalenými očami, nemotorné roľnícke dievčatá s pracne zvlnenými vlasmi, všetci vyzerali ako vypchatí a naaranžovaní. Hádam, že to boli jej príbuzní, lebo keď si na nich s naklonením hlavy zaškúlil, dali sa v nich trocha vidieť jej črty, ale nie ochabnuté a vráskavé a s tromi bradami, ale mladé a napäté a takmer žiariace. Všetci mali veľké plecia a šaty, ktoré vyzerali ako to, čo nosievali Chasidi, čierne a triezve.

Tie tváre boli zaujímavé, zvlášť keď som si uvedomila, že niektorá z nich mohla patriť Tetuške, ale mňa fascinovala najmä všetka tá čerň okolo nich. Chlapci mali čierne obleky a dievčatá nosili čierne šaty, a za nimi bola nariasená čerň, úplná temnota, akoby vystrčili hlavy spoza čiernej opony.

Avšak čím dlhšie som na tú čerň hľadela, tým viac detailov som rozoznala. Na jednej fotke som si všimla okraj závesu, záhyb, a keď som ho hľadala, dal sa nájsť aj na ostatných fotkách. Nakoniec mi napadlo použiť pohár s vodou ako zväčšovacie sklo a ako som experimentovala s rôznymi hladinami vody, rozoznávala som na starých obrázkoch ďalšie detaily.

Závesy za nimi boli zaprášené a pokrčené. Vyzerali, akoby boli vyrobené z drveného zamatu, ako suvenírový vankúšik od Niagarských vodopádov s vpletenými kašmírovými pramienkami na Tetuškinom kresle v obývačke. Tie pramienky som sledovávala očami a snažila som sa ich odkresliť guľôčkovým perom na papierové vrecúška, ktoré som našla pod výlevkou.

A potom som si na jednej z fotografií všimla, že vzorky miznú za a nad plecami. Experimentovala som s rôznymi úrovňami vody v mojom pohári,

aby som dosiahla väčšie zväčšenie a usilovne som odkresľovala. Videla som epizódu z *Polka Dot Door*, kde hostiteľka predvádzala, ako si narysovať štvorcovú sieť na pôvodný obrázok a zodpovedajúcu sieť na prázdny papier a potom skopírovať každý štvorec, reprodukovať obrázok po menších, ľahšie zvládnuteľných kúskoch.

To som teda urobila, použijúc hranu pilníka na nechty ako pravítko som starostlivo narysovala sieť na papierové vrecko a takú istú na obrázok, pričom som použila tupý hrot vypísaného pera na výrobu siete priehlbiniek na povrchu fotky.

A kreslila som to, štvorček po štvorčeku. Kde boli vzory, kde neboli. Aké tvary nadobúdala negatívna neprítomnosť vzorov na fotkách. A keď som deň po dni kreslila, uvedomila som si, že kreslím tvar čohosi čierneho, čo zacláňalo záves vzadu.

Začalo to byť vzrušujúce. Kreslila som čo najpevnejšou rukou sledujúc každú krivku mojou lupou, až kým som nemala nakreslené zreteľné tvary a dávno pred dokončením som vedela, čo kreslím, ale aj tak som kreslila. Nakreslila som to a pozrela som na moje papierové vrecúško a uvidela som nakreslený pár krídel, čiernych a silných, rozprestretých, roztiahnutých von z obrazu.

Stočila chápavé končeky krídel, takže sa ho nimi dotkla na chodidlách, až skvíkol, Jaj! a vyskočil z postele.

„Nespíš?“ povedala otočiac hlavu a dotknúc sa perami jeho úst.

„Som vo vytržení,“ povedal.

Zachichotala sa až jej prsia nadskakovali.

„Dobre,“ povedala. „Lebo teraz príde to dôležité.“

Toho dňa prišla Tetuška domov skoro a našla ma sedieť pri jej šperkovničke s fotkami a pohárom vody a kresbami na papierových vrecúškach rozloženými pred sebou.

Naše oči sa na moment stretli. Zreničky sa jej zúžili do malých bodiek, pamätám si to, pamätám si, že som videla, ako zmizli a nechali len krúžky žltkastej hnedej. Vyrazila po mne jednou rukou so skrivenými prstami a zaborila ich do mojich vlasov. Zdvihla ma zo stoličky za vlasy rýchlejšie, než som dokázala skríknuť, takmer rýchlejšie než som si uvedomila, že mi ubližuje – dovtedy ma nikdy ani len neplesla.

Bola silná, tým spôsobom starých ruských dám, silná dosť na to, aby vyteperila desať vreciek potravín v taške na kolieskach hore schodmi do bytu. Keď ma zodvihla a odhodila, bolo to, akoby ma vystrelili z kanóna. Odrazila som sa od zarámovaného motelového umenia nad posteľou, rozbijúc pritom sklo, a dvakrát som sa odrazila z matraca, kým som dopadla na dlážku. Rameno mi viselo v smiešnom uhle a keď som ním skúsila pohnúť, bolelo tak, že som v ušiach počula vysoký piskot ako píšťalka na psy.

Nehybne som ležala keď stará pani vytrhávala zásuvky zo šperkovničky a vysypávala ich na dlážku, až našla starú krabičku zápaliek. Zmietla fotky a moje náčrtky do plechového koša na odpadky a potom trasúcimi sa rukami zapálila zápalku a hodila ju dovnútra. Zhasla. Opakovala to a na štvrtý pokus dostala nápad použiť zápalku na zapálenie všetkých zostávajúcich zápaliek v krabičke a hodiť ju celú do koša. Za moment to veselo horelo a na mrakoch čierneho dymu vypúšťalo do vzduchu točité červené žeravé uhlíky. Zaborila som tvár do schlpeného koberca a snažila som sa nepočuť ten vysoký piskot, snažila som sa dostať od chorého driapajúceho pocitu v ramene.

Keď sa konečne otočila ku mne, bola ovenčená dymom, zadúšala sa. Na moment som jej odmietala pozrieť do očí, bola som si istá, že ma zabije, keď sa na ňu pozriem, že uvidí v mojej tvári vinu a poznanie a že bude chcieť udržať tajomstvo vraždou. Sledovala som telku dosť na to, aby som vedela o temných tajomstvách.

Ale keď sa ku mne so zaškrípaním jej elastických pančúch sklonila a zodvihla ma na nohy, aby sa mi pozrela do tváre, mala v očiach slzy.

Prešla ku kôpke drobností a lacných šperkov, ktoré zhodila na dlážku a prehrabávala sa v nej, až našla krajčírske nožnice, potom rozstrihla moje tričko, rukou pridržiavajúc moje zranené rameno. Moje krídla pod tkaninou nervózne plieskali až sa zaplietli a ona ma pevne chytila za špičky krídel a zložila mi ich k chrbtu a vyslobodila tričko a hodila ho na kôpku odpadkov ležiacich na jej inokedy bezchybne čistej dlážke.

Odkedy som opravila telku a začala som chytať angličtinu, hovorila so mnou stále menej a menej a teraz bez slov jemne prehmatávala moje prsty a zápästie, môj lakeť a plece, jemnými pohybmi, načúvala môjmu čajníkovému syčaniu, keď natrafila na bolestivé miesto.

„Zlomeno," povedala. „*Cholera*," povedala. „Prepáč, *ľubinta*," povedala.

„Nikdy som nebola u lekára," povedala. „Nikdy mi nerobili PAP test ani ma neprehmatávali. V živote ma neröntgenovali. Cítiš toto?" strčila mu rameno pred tvár. Chytil ho, prebehol po ňom prstami a v polovici jej svalnatého bicepsu nahmatal tvrdý hrbolček.

„Čo je to?" povedal.

„Takto sa ti zrastie kosť, keď máš škaredú zlomeninu a nezasadruje sa. Nakrivo."

„Ježiš," povedal znovu ho stisnúc. Teraz, keď vedel, čo to je, cítil – alebo si to možno iba namýšľal – ako nepravidelne, pod istými uhlami, sa kusy kosti pospájali a zrástli dokopy pri hojení.

„Urobila mi dlahu a kŕmila ma a čistila mi zuby. Musela som jej zabrániť, aby za mnou nešla na záchod ma poutierať. A bolo mi to jedno: nech by mi hoci zlomila obe ruky keby mi len bola vysvetlila tie fotografie, alebo by mi ich bola nechala, aby som ich mohla skúmať, ale nespravila ani jedno ani druhé. Sotva ku mne prehovorila."

Opäť sa uhniezdila medzi vankúše, potom si ho pritiahla nazad a privinula si jeho hlavu na hruď.

„Zaľubuješ sa do mňa?" povedala.

Strhol sa. Podľa spôsobu akým to povedala, neznela ako mladá dospelá žena, znela ako malé dieťa.

„Mimi–" začal a zasekol sa. „Nemyslím. Chcem povedať, páčiš sa mi–"

„Dobre," povedala. „Žiadne zaľubovanie sa, dobre?"

O šesť mesiacov Tetuška zomrela. Prevrátila sa na schodišti cestou hore do bytu a ja som ju začula, ako tam vonku vzdychá a metá sa. Zdravou rukou som ju ťahala hore schodmi a ona sa plazila po kolenách a vydávala kloktajúce zvuky.

Položila som ju na koberec v obývačke. Snažila som sa dostať ju na pohovku, ale nešlo ňou pohnúť. Tak som jej dala vankúše z pohovky a vodu a keď som skúsila čaj, nedokázala ho vypiť. Okamžite ho vyvrátila a ja som ho vysala čajovou dečkou, čo mala na sebe jemne povyšívané ružičky.

Chytila ma za ruku a jej stisk bol slabý, jej silné ruky boli zrazu tenké a trasľavé.

Trvalo štyri hodiny, kým zomrela.

V momente smrti vydala ostrý škrekľavý zvuk a potom sa posrala. Cítila som to.

To bolo všetko, čo som cítila, ako som tam tak sedela v malom byte, šesťročná, vonku horúco ako v pekle a prepchato vnútri. Otvorila som okná

a pozorovala Chasidov kráčajúcich okolo. Cítila som, že by som pre starú dámu mala *čosi urobiť*, ale nevedela som čo.

Vypracovala som si plán. Pôjdem von a privediem niekoho dospelého, aby sa o starú pani postaral. Pôjdem do potravín na nákup a budem jesť sendviče až kým nebudem mať dvanásť rokov, a potom už budem veľká a nájdem si prácu ako opravárka televízorov.

Išla som do svojej izby a prezliekla som sa do svojich najlepších šiat, belasých alicovských šiat, ktoré som nosievala pri nedeľných obedoch a vyčesala som si vlasy a natiahla som si podkolienky s belasými volánikmi na členkoch a v skrini na chodbe som našla svoje topánky. Lenže odkedy som nosila topánky uplynuli tri roky a tak mi do nich vošli sotva tri prsty. Tetine topánky boli zasa tak veľké, že mi do jednej vošli obe nohy.

Stiahla som podkolienky – niekedy som vídala vonku deti chodiť na boso, ale nikdy v ponožkách – siahla som po kľučke. Dotkla som sa jej.

Zastala som.

Otočila som sa späť.

Pod Tetuškou sa tvorila škvrna moču a výkalov a posmrtných tekutín a ako som tak na ňu hľadela, mala som jasný pocit, že by nebolo *správne* priviesť cudzích do jej bytu s ňou v takomto stave. Už som videla mŕtvych v telke. Boli uložení na vankúšoch v čistých nemocničných habitoch, s nalíčenými tvárami. Nevedela som, nakoľko sa to podarí mne, ale cítila som, že jej dlhujem aspoň pokus.

Dospela som k názoru, že to bude lepšie ako ísť von.

Mŕtva bola ľahšia, akoby ju čosi opustilo. Podarilo sa mi ju odtiahnuť do kúpeľne a vyložiť ju na okraj vane. Musela som ju poumývať predtým, ako príde niekto iný.

Krajčírskymi nožnicami som rozstrihla jej šaty. Pod nimi mala elastický podväzkový pás a velikánsku podprsenku, ktoré bolo veľmi ťažko – boli veľmi tesné – prestrihnúť, takže som zápolila s ich háčikmi a zakaždým keď som jeden odopla, urobil *ping* a odhalil červenú, akoby podobratú a zapálenú kožu.

Keď som sa dostala k podprsenke, na chvíľu som sa zarazila. Bola cudnou osobou – ani jej nohy som nikdy nevidela bez elastických pančúch, ale ten zápach bol zadúšajúci a tak som sa len držala jej obrazu v nočnej košeli a čistých prestieradlách a, chápeš, *išla som na to*.

Háčiky odskočili. Cítila som, ako povolili keď ich jej prsia stiahli z chrbta. A zízala som na.

Dve malé krídla.

Veľké ako moje palce. Skrčené a stlačené. Polámané. Poskladané. Tam, nad jej lopatkami. Dotkla som sa ich a boli studené a tvrdé ako morčací krk, ktorý som raz našla v odpadkoch potom, ako z neho uvarila polievku.

„Ako si sa dostala preč?“

„S mojimi krídlami?“

„Hej. S krídlami a bez topánok a s mŕtvou starenou položenou cez okraj vane?“

Pritúlila sa k jeho krku, potom ho uhryzla, potom pobozkala, potom znovu uhryzla. Prešla mu prstami po prsných bradavkách.

„Neviem,“ vydýchla mu horúco do ucha.

Prehol chrbát. „Ty nevieš?“

„Neviem. To je všetko, čo si pamätám z oných piatich rokov.“

Znovu ohol chrbát a prstami ako hrabličkami prebehol po jej stehnách až sa zachvela a šklbla krídlami.

A vtedy zbadal pri nohách postele mŕtvolu. Bol to George.

Deň potom ako pochovali Daveyho sa vrátil do školy. Vykúpal všetkých bratov v termálnom prameni, umyl im zuby a nakŕmil ich horúcou kašou z húb a plátkov sušeného mäsa, a zo zabudnutých kútov zimnej jaskyne pozbieral ich učebnice a naložil im ich do školských tašiek. Potom ich v nádherne voňajúcom jarnom dni viedol dolu kopcom: íl a chladná voda v potôčikoch stekali dolu svahom a nová tráva a kvety vysychali na ostrom bielom slnku, ktoré akoby sa vyhuplo rovno nad ich hlavu päť minút po tom ako vyšlo.

Keď kráčali dolu svahom držali sa za ruky a potom sa Elliot-Franky-George vytrhli a bežali dolu k ceste, preskakujúc kamene a držiac sa za brucho, keď leteli dolu svahom. Alan sa smial z ich netrpezlivého tanečnému skackaniu, keď čakali kým ich s Bradom dobehnú a Brad mu položil ruku okolo pleca a v momente netypickej vrúcnosti ho pobozkal na líce.

So svojimi bratmi v závese napochodoval rovno do kancelárie pána Davenporta.

„Sme späť,“ povedal.

Pán Davenport na nich zízal ponad rám okuliarov. „Ale čo, vážne?“

„Mama ochorela," povedal. „Veľmi. Museli sme ísť bývať k tete a ona býva príliš ďaleko na to, aby sme mohli chodiť do školy."

„Aha," povedal pán Davenport.

„Učil som malých najlepšie, ako som dokázal," povedal Alan. Mal rád pána Davenporta, chápal ho. Jeho prácou bolo viesť školu a potreboval, aby sa všetko zúčtovalo a zaznamenalo. Alan a jeho bratia mohli vynechať školu na celé mesiace, ak mali po návrate dobrú výhovorku. Alan to rešpektoval. „A čítal som si dopredu aj svoje učebnice. Myslím, že budeme v poriadku."

„Som si istý, že budete," povedal pán Davenport. „Ako sa má vaša mama?"

„Už lepšie," povedal. „Ale bola veľmi chorá. V nemocnici."

„Čo jej bolo?"

Alan to nepremyslel až tak ďaleko. Vedel, ako klamať dospelým, ale vyšiel z cviku. „Rakovina," povedal, spomenúc si na matku Marci.

„Rakovina?" povedal pán Davenport a uprene naňho hľadel.

„Ale už sa má lepšie," povedal Alan.

„Aha. Vy chlapci, čo keby ste išli do triedy? Alan, počkaj chvíľu."

Jeho bratia vyšli zaradom z miestnosti a Alan nervózne prešľapoval pozorujúc triedny prsteň na chlpatom prste pána Davenporta a spomenul si na deň, keď ho Davey kopol. Nikdy sa Alana nespýtal, kde bol Davey potom a Alan ho nikdy nespomenul a bolo to, akoby mali spoločné tajomstvo.

„Alan, si v poriadku?" spýtal sa keď sa posadil za stôl a zložil si okuliare.

„Áno, pane," povedal Alan.

„Dostaneš doma dosť jesť? Máš tam pokojné miesto na prácu?"

„Áno," zavrtel sa Alan. „Je to v poriadku, teraz, keď je mama doma."

„Aha," povedal pán Davenport. „Počúvaj, synak," povedal a položil ruky dlaňami na stôl. „Odbor školstva má k dispozícii nejaké prostriedky: oblečenie, lístky na obedy, programy Veľký brat. Nie je to nič, za čo by sa bolo treba hanbiť. Nie je to žiadna charita, len malá podpora. Trocha pomoci. Ostatné deti, ich rodičia sú na tom dobre a žijú v meste a majú množstvo výhod, ktoré tebe a tvojim bratom chýbajú. Takto vyrovnávame podmienky hry. Si veľmi bystrý chlapec a tvoji bratia pekne rastú, ale prijať malú pomoc nie je žiadny hriech."

Alanovi sa odrazu chcelo rozosmiať. „My nie sme znevýhodnení," povedal, mysliac na horu, na pocit byť obklopený otcovou láskou, na šupinky mäkkého, blyštivého zlata, ktoré im golemovia dodávali po hrstiach. „Sme na tom dobre," povedal, mysliac na domov oslobodený od Daveyho a jeho zlomyseľného, nenávistného hnevu. „Ale ďakujem vám," povedal,

mysliac na život, ktorý sa pred ním otváral, bez hrôz Daveyho uhryznutí a špehovania a z diaľky hodených kameňov.

Pán Davenport sa zachmúril a uprene naňho pozeral. Alan pohľad opätoval a usmial sa. „Je čas vyučovania," povedal. „Môžem už ísť?"

„Choď," povedal pán Davenport. Zavrtel hlavou. „Ale pamätaj si, že sem môžeš kedykoľvek prísť, ak by si mi chcel o čomkoľvek porozprávať."

„Budem si to pamätať," povedal Alan.

O šesť rokov neskôr bol Bradley veľký a silný a bol brankárskou hviezdou všetkých hokejových družstiev v meste, vždy v ceste puku skôr ako dorazil, schopný zúfalých, takmer nonšalantných zákrokov, pri ktorých diváci kvílili, dupotali a po tribúnach rozlievali svoje kávy Tim Horton, aby tam zmrzli do hnedého ľadu. V lete bol nadhadzovačskou hviezdou všetkých softbalových tímov a po zápasoch, keď ho ostatní hráči viedli do parku na zakázané pivo, za ním chodili dievčatá ako dlhý chvost kométy.

Alan s učebnicami v lone z diaľky sledovával jeho zápasy a Eric-Franz-Greg sa obďaleč hrali s autíčkami alebo si čítali alebo cmúľali sladkosti.

Kým nastalo deviate kola poslednej periódy, malí boli už príliš unavení na hranie a tak prichádzali a sťažka, ako olovené vrece, sa s privretými očami opierali o Alana, a on ich objímal rukou a cítil sa byť v jednote s vesmírom.

V popoludnie, keď sa ovárala sezóna mestskej softbalovej ligy, snežili veľké biele vlhké vločky, ktoré vás bozkali na líca a okamžite sa roztápali, tak mäkké, že ste si neboli istí, či skutočne padali. Bradley Alana dohonil počas obedňajšej prestávky v jedálni strednej školy, dva bloky od základnej školy. Mal so sebou svoje rukavice a široko sa uškŕňal.

„Plánuješ hrať v snehu?" povedal Alan, keď položil svoj čízburger a hľadel von oknom na rozptýlenú bielu žiaru aprílového poludnia, ktorá sa odrážala vo vločkách.

„Do večera to zmizne. Bude *teplo*," povedal Bradley a kývol na svojich kamošov, ktorí sedeli pri ich dlhom stole, sŕkali kolu a zízali na dievčatá. „Bude to dobrá hra. Viem to."

Bradley vedel. Vedel, kedy ich ošmekli u odhadcu, keď priniesli golemské zlato, tak ako vedel, že prísť na obed so sivým vreckom plným plátkov sušeného veveričieho mäsa a húb a kysličky bol zaručený spôsob, ako skončiť na spoločenskom dne stredoškolskej hierarchie, rovnako ako prísť oblečený ako niekto, koho zachytil výbuch skladu Armády spásy. A tak mal peniaze a hamburgery a úzke džínsy Gap a bundu Roots

a bejzbalovú čiapku Stussy a tenisky Reebok a vyzeral v podstate ako skutočná osoba.

Alan nemohol o sebe povedať to isté, ale odkedy sa Bradley dostal na strednú, snažil sa aspoň, aby ušetril brata od rozpakov, že je príbuzným najväčšieho čudáka v budove – ale Alan aj tak dokázal šíriť okolo seba auru dajte-mi-pokoj tak, aby sa s ním nikto nesnažil zblížiť a kamarátiť a dostať sa mu na kožu, presne tak ako to chcel.

Bradley sledoval okolo prechádzajúce dievča, milé stvorenie s ryšavými vlasmi a pehami a chudým kostnatým vzhľadom a Alan si spomenul, že už dva roky sedáva v triede vedľa neho a on sa nikdy neobťažoval zistiť ako sa volá.

A nikdy sa neobťažoval nevšimnúť si, že je veľmi podobná Marci.

„Vždy som mal slabosť pre červenovlásky," povedal Bradley. „Kvôli tebe," povedal. „Tebe a tvojmu dievčaťu. Chcem povedať, keď bola dobrá pre *teba*, nuž, musela byť stelesnením sofistikovanosti a zmyselnosti. Vtedy si bol pre mňa bohom, takže ona bola ako bohyňa. Naviazal som sa na ňu ako káčatká v Bio. Je neuveriteľné, ako veľa z toho, čím som dnes, sa dá vystopovať k oným dňom. Kto mohol vedieť, že to bude všetko také dôležité?"

Bol bystrý, introspektívny bez toho, aby bol náladový. Celistvý. Vždy vsunul tie vynikajúce drobné pozorovania do svojich ľahkých vtipov. Dievčatá ho zbožňovali, chlapci ho obdivovali, učitelia boli zaňho vďační, za spôsob, akým dokázal preklenúť medzeru medzi učením a športom.

„Musel som byť čudné decko," povedal. „Tak tiché."

„Bol si výborné dieťa," povedal Alan. „Väčšinou sme si vtedy užili množstvo zábavy."

„Väčšinou," povedal.

Obidvaja hľadeli na dievča, ktoré si ich už všimlo a začervenalo sa a vyzeralo zmätene. Bradley sa odvrátil, ale Alan na ňu pozeral ďalej a ona čosi zašuškala priateľke, ktorá naňho pozrela a obidve sa rozosmiali a potom sa Alan tiež odvrátil, ľutujúc, že nechtiac interagoval so spolužiakmi. Mal pozorovať, nie zúčastňovať sa.

„Bol skutočný," povedal Bradley a Alan vedel, že má na mysli Daveyho.

„Hej," povedal Alan.

„Nemyslím, že si naňho malí naozaj pamätajú – pre nich je skôr ako zlý sen. Ale bol skutočný, však bol?"

„Áno," povedal Alan. „Ale teraz je preč."

„Bolo to správne?"

„Čo tým myslíš?" povedal Alan. Pozdĺž chrbtice pocítil hnevlivé pálenie.

„Ale nič,“ povedal Billy mrmlúc do svojej tácky.

„Čo tým myslíš, Brad?“ povedal Alan. „Čo iné sme mohli urobiť? Ako vôbec môžeš pochybovať?“

„Nepochybujem,“ povedal Brad. „Je to v poriadku.“

Alan pozrel dolu na svoje ruky, ktoré vyzerali, akoby patrili niekomu inému: biele hrudy cesta zaťaté do pästí, zbelené hánky. Prinútil sa ich uvoľniť. „Nie, to *nie* je v poriadku. Povedz mi o tom. Ty si pamätáš, aký bol. Čo... vykonal.“

„Pamätám,“ povedal Bryan. „Samozrejme, že si to pamätám.“ Hľadel skrz stôl, pohľadom, ktorý mal vždy, keď nahliadol do budúcnosti, ktorú nikto z nich nemohol vidieť. „Ale.“

Alan čakal. Vo svojom vnútri sa triasol. Urobil správnu vec. Zachránil ich rodinu. Vedel to. Ale počas šiestich rokov sa vracal k spomienke na malého chlapca na zemi, ktorý si klzkými červenými prstami drží slučky vnútorností. Šesť rokov, keď bol niekde v tichu dosť dlho na to, aby sa jeho vnútorné hlasy upokojili, si spomínal na vlasy vo svojej pästi, na smädný ťah noža keď ním spustil horúci prúd krvi z Daveyho hrdla. Pamätal si na krivolakú trhlinu, ktorá sa roztvorila naprieč Clarenceom a na to ako do nej Davey padol, taký ľahký a vysušený, takmer bez váhy.

„Ak si to pamätáš, tak vieš, že som urobil správnu vec. Urobil som jedinú možnú vec.“

„*Urobili sme* jedinú možnú vec,“ povedal Brian a zakryl Alanovu ruku svojou.

Alan prikývol a zahľadel sa na svoj čízburger. „Radšej choď za svojimi priateľmi,“ povedal.

„Mám ťa rád, Adam,“ povedal.

„Aj ja teba.“

Billy prešiel cez miestnosť, pokyvoval ľuďom, ktorí ho zdravili od každého stola, bifľoši a športovci a skupiny a všetky tie nezmyselné kmene stredoškolského vesmíru. Milá ryšaňa mu zakývala prstami a on jej prikývol a uši mu zružoveli.

Do tretej sneženie ustalo a vyšlo slnko a sneh roztopilo, takže keď o pol šiestej začala hra, ostávala po ňom len rozmočená zem okolo nekrytej tribúny s novou trávou, ktorá vyrastala medzi hnedými zvyškami vlaňajšieho trávnika.

Po škole vzal Alan malých na obed, nechal nech si objednajú palacinky s dvojitou porciou čokolády. Vo svojich trinástich rokoch dosiahli tučnotu,

ktorá mu pripomínala hračky z penovej gumy, záhyby a jamky na ich zápästiach a lakťoch a kolenách sa podobali švíkom na bábike.

„Na budúci rok začínate strednú školu?“ povedal Alan, keď si sirupom polievali dupľu. Prekvapilo ho to – ako to, že tak rýchlo vyrástli?

„Uhm,“ povedal Eli. „Myslím, že hej.“

„Takže tejto jari absolvujete základnú školu?“

„Hej.“ Eli sa vyškeril čokoládovým úsmevom. „O nič nejde. Ale bude večierok.“

„Kde?“

„V dome niektorého spolužiaka.“

„To je v poriadku,“ povedal Alan. „Môžeme to osláviť doma. Nenechajte, aby sa do vás navážali.“

„Nemôžeme tam ísť?“ Ed zrazu vyzeral ako v panike.

„Oni vás pozvali?“ vyhŕkol a zaželal si, aby to neurobil.

„Samozrejme, že nás pozvali,“ ozval sa Fred zvnútra Edovho hrdla. „Bude sa tancovať.“

„Vy viete tancovať?“ spýtal sa Alan.

„Vieme!“ povedal Ed.

„Naučili sme sa na telocviku,“ povedal z ich hĺbky Greg najjemnejším a najpyšnejším hláskom.

„Nuž,“ povedal Alan. Nevedel, čo má na to povedať. Stredná škola. Tancovanie. Pozvania na večierky. Jeho nikto nepozval na večierok, keď absolvoval základnú školu a beztak bol vtedy príliš zaneprázdnený starostlivosťou o malých. Trochu zažiarlil, ale hlavne bol hrdý. „Chcete mliečny kokteil?“ spýtal sa, prepočítavajúc v duchu drobné vo vrecku a uvažujúc, že čoskoro bude zasa asi musieť poslať Brada vyjednávať ku klenotníkovi.

„Nie, vďaka,“ povedal Ed. „Dávame si pozor na váhu.“

Alan sa zasmial, potom zbadal, že nežartujú a snažil sa to zamaskovať kašľom, ale bolo neskoro. Ich plachý, čokoládový úsmev sa zmenil na oduté gumovité pery.

Zápas začal presne o šiestej, práve keď zapadalo slnko. Svetlá ihriska s počuteľným cvaknutím zablikali a v prítmí vyčarili obdĺžnik jasného svetla.

Benny bol už na place, zahrieval sa s chytačom, nadhadzujúc rýchle a náročné a sebavedomé a kontrolované vrhy. Na ihrisku mu to svedčalo. Rozhodca zavolal k začiatku a odrážač sa postavil na dosku a Benny ho

tromi hodmi vyradil a malí sa išli zblázniť, povzbudujúc svojho brata spolu s ostatnými fanúšikmi na tribúnach, najväčším davom aký ste kedy videli mimo školy, tridsiatimi alebo štyridsiatimi ľuďmi.

Druhý odrážač sa postavil a Benny zaznamenal strike a druhý strike a potom hodil čudne, takmer trafil odrážača do hlavy. Chytač spýtavo naklonil hlavu a Benny kopol do hliny a trochu zatočil ramenom a potriasol hlavou.

Znovu nešikovne hodil, tak, že lopta sa prakticky prekotúľala cez dosku. Jeho spoluhráči sa postavili v boxoch a pozorne ho sledovali.

„Prestaň šaškovať," počul Alan jedného z nich. „Proste ho vyraď."

Benny sa usmial, odpľul si, chytil loptičku a pokrčil plecami. Pripravil sa k vrhu, rozohnal a potom pustil loptičku, padol na kolená a vykríkol, akoby sa udrel.

Alan chytil malých za ruku a pretlačil sa na ihrisko skôr, než Bennyho kolená dopadli na zem. Zachytil ho, keď sa vyvracal na bok s kolenami pritiahnutými k hrudi, očami naširoko otvorenými a prázdnymi.

Alan zachytil jeho hlavu a pridržal ju v náručí a nejasne si uvedomoval, že sa okolo nich zhŕkol zástup. Cítil ako Barryho srdce tlčie v hrudi a ruky mal pritlačené k bokom, jednu vo vrhačskej rukavici, v druhej pevne zvieral loptičku.

„Má záchvat," povedal ktosi zo zástupu. „Má epilepsiu? To je záchvat."

Ktosi sa snažil odtrhnúť Alanovi prsty od Barryho hlavy a on naňho zavrčal a zasyčal, až všetci ustúpili.

„Barry?" povedal Alan hľadiac do Barryho tváre. Ten pohľad uprený do diaľky, na milióny kilometrov. Alan ho už predtým videl, ale odvtedy uplynuli už roky.

Oči sa mu znovu zaostrili, zatvorili, otvorili. „Davey sa vrátil," povedal Barry.

Alana zamrazilo v koži a uvedomil si, že stláča Barryho hlavu ako melón. Uvoľnil stisk a pomohol mu na nohy, položil si Barryho ruku okolo pliec a podopierajúc ho viedol z ihriska.

„Si v poriadku?" spýtal sa jeden z hráčov, keď kráčali okolo nich, ale Barry neodpovedal. Malí išli vedľa nich, zvierali Barryho ruku a všetci ako jedna rodina sa otočili k mestečku chrbtom a kráčali k hore.

George ho raz prišiel navštíviť, nedlho predtým, ako sa Alan presťahoval do Toronta. Samozrejme nemohol prísť bez toho, aby nevzal aj Elliota a Ferdinanda, ale návšteva bol jeho nápad, to bolo jasné od chvíle, keď

zazvonili pri dverách jeho trochu zanedbaného bytu v Annexe, vedľa študentov, ktorí boli sotva starší od neho, ale zdali sa byť príslušníkmi úplne iného druhu.

Mali vtedy asi 16 a boli tuční ako domáci kocúr, rovnako graciózni a zotrvační so svojimi pohupujúcimi sa bruchami a trasľavými podbradkami.

Alan ich privítal a vzal dnu. Edward mal na sebe vlnené nohavice vytiahnuté skoro až k prsiam s krátkymi trakmi, ktoré sa napínali cez jeho prepotenú bielu košeľu. Mäsito sa škeril, vlasy mal vlhké od potu a skučeravené od vlhkosti.

Otvoril ústa a ozval sa Georgeov hlas. „Toto miesto je..." Stál s otvorenými ústami kým George v jeho vnútri rozmýšľal. „*Neuveriteľné*. Nikdy sa mi ani..." Zatvoril ústa, potom ich znovu otvoril. „*Nesnívalo*. Aké..."

Vtedy sa ozval Ed. „Ježiš, rozmysli si, čo chceš povedať než začneš, dobre? Toto je proste –"

„Nezdvorilé," ozval sa z jeho úst Fedeho hlas.

„Prepáčte," ozval sa Georgeov hlas.

Ed zápolil s trakmi, potom si rozopol košeľu a spustil nohavice, takže stál pred Alanom v zosivených spodkoch so svojím vlhkým, napnutým, chlpatým bruchom. Vyklopil sa a Alan stál tvárou v tvár Freddymu, ktorý mal na sebe tričko a boxerky s modrými a bielymi pásikmi. Freddy sa komicky mračil a Alan dlaňou zakryl svoj pobavený úsmev.

Freddy sa vyklopil do strany a tam bol George, malý a jemne sformovaný a bledý ako zmrznutý zemiakový hranolček. Chytil sa Freddyho bokov vydriapal sa z neho von, vyskočil do vzduchu a dopadol na svoje oblé chodidlá, pridržiavajúc si bruško veľkosti futbalovej lopty nad hulkovskými trenírkami.

„To je neuveriteľné," zaujúkal a tancoval z nohy na nohu. „To je úžasné! Bože môj! Ja sa nikdy, nikdy nevrátim domov!"

„Ale čo, vážne?" povedal Alan neskrývajúc úsmev, keď sa Frederick a George oddelili a narovnali. „A kde budeš spať?"

„Tu!" povedal, behajúc okolo maličkého bytu, otvárajúc chladničku a sporák a hriankovač, spláchol v záchode, otvoril vodovodné kohútiky.

„Je mi ľúto," povedal Alan, keď bežal vedľa neho. „V Hoteli Anders už nie sú voľné miesta!"

„Tak nebudem spať!" zakričal keď ho znovu míňal. „Budem sa hrať na ulici celé noci a celé dni. Zaklopem na každé dvere na ulici a každému sa predstavím a spýtam sa na ich príbehy a budem čítať ich knihy a spoznám ich deti a budem sa hrať s ich psíkmi!"

„Si ťuknutý,“ povedal Alan použijúc slovo, ktoré používala kuchárka v škole, keď ich karhala za to, že vyvádzali v jedálni.

„Sa ti ľahko povie,“ povedal Greg a šmykom pred ním zastal. „Tebe je ľahko – ty si *tu*, ty si sa dostal *preč*, nemusíš sa stretať s *Daveym* –“ Zatvoril ústa a zakryl si ich rukou.

Alan bol stále ešte mladý a mal slabosť pre drámu a tak prešiel cez kuchyňu a z mrazničky vytiahol fľašu vodky a tresol ňou na pult a nalial im štyri kalíšky. Exol svoj a vrátil fľašu do mrazničky.

George ho nasledoval a zakuckal sa až ofialovel, ale dokázal udržať neutrálny výraz tváre. Fred a Ed si usrkli a s kyslými tvárami drink položili.

„Čo doma?“ povedal Alan potichy a posadil sa na úzky pultík v kuchynke.

„V poriadku,“ zamumlal Ed a uvelebil sa na opierke na ruky pohovky Goodwill, ktorá patrila k zariadeniu bytu. Keď v sebe nemal bratov, pohyboval sa ľahko a svižne.

„Je to dobré,“ povedal Fred hľadiac z okna na ulicu pod nimi, vykláňajúc sa, aby videl Bloor Street a deti fajčiace pred vchodom do Brunswick House.

„Je to strašné,“ povedal Greg a vytiahol sa k nemu na pult. „A ja sa tam nevrátim.“

Dvaja starší bratia naňho zlovestne pozreli, potom mlčky prosebne na Alana. To bolo niečo nové – od raného detstva Earl-Frank-Geoff konali v dokonalom súhlase. Keď boli v prvej triede, Alan rozmýšľal, či neboli v skutočnosti jednou osobou v troch častiach – taká bola ich zhoda.

„Brian odišiel minulý týždeň,“ povedal Greg a pätami kopal po mastnotou poprskaných dvierkach skrinky. „Nepovedal nám ani slovo, proste odišiel. Takto prichádza a odchádza stále. Niekedy na celé týždne.“

Craig bol na opačnom konci sveta, on bol v Toronte a Brian bol bohviekde. Takže Ed-Fred-George a Davey boli v jaskyni sami. Nečudoval sa, že prišli k nemu.

„Čo robí?“

„Len tam sedí a pozoruje nás, ale to stačí. Už sme skoro skončili školu.“ Spustil bradu k hrudi. „Mysleli sme si, že by sme ju mohli skončiť tu. Nájsť si prácu. Miesto na život.“ Prudko sa začervenal. „Dievča.“

Ed a Fred si pozerali do lona. Alan sa snažil predstaviť si tú logistiku, ale nedokázal, skutočne nie. Neexistoval scenár, v ktorom by jeho bratia mohli –

„Nebuď idiot,“ povedal Ed. Znelo to prekvapivo zatrpknuto. Obyčajne bol veselým chlapíkom – alebo prinajmenšom tučným usmievavým chlapíkom. Po prvý raz si Alan uvedomil, že tí dvaja nie sú rovnakí.

George vystrčil bradu smerom k pohovke a svojim bratom. „Oni nevedia, čo chcú robiť. Myslia si, že pretože by bolo ťažké žiť tu, mali by sme sa v jaskyni skrývať navždy.“

„Alan, dohovor mu,“ povedal Fred. „Šibe mu.“

„Pozri,“ povedal George. „Ty si odišiel. *Všetci* ste odišli. Pod horou je teraz kráľom Davey. Ak tam zostaneme, skončíme ako jeho otroci alebo obete. Nech si to tam nechá. Je tu celý svet, kde môžeme žiť.

„Nevidím nijaký dôvod, prečo by ma môj hendikep mal obmedzovať.“

„To nie je hendikep,“ povedal Edward trpezlivo. „Jednoducho takí sme. Sme iní. Nie sme ako ostatní.“

„Ani Alan nie je,“ povedal George. „A predsa je tu, vo veľkomeste, žije s nimi. Pracuje. Stretáva ľudí. Preč z hory.“

„Alan sa na nich podobá viac ako sa podobá na nás,“ povedal Frederick. „My nie sme ako oni. Nemôžeme sa tak tváriť.“

Alanovi ochabla sánka. Hendikepovaný? Tváriť sa? Ako oni? Nie ako oni? Nikdy o svojich bratoch takto nepremýšľal. Boli to jednoducho jeho bratia. Jeho rodina. Dokázali komunikovať s vonkajším svetom. Boli ľudia. Iní, ale takí istí.

„Ste dobrí takí akí ste,“ povedal.

To ich všetkých umlčalo. Hľadeli naňho, akoby čakali, že bude pokračovať. Nevedel, čo povedať. Naozaj sú? A on? Je lepší?

„Čo sme, Alan?“ povedal to Edward, ale Frederick a George artikulovali ústami po ňom.

„Ste moji bratia,“ povedal. „Ste...“

„Chcem vidieť mesto,“ povedal George. „Vy dvaja môžete ísť so mnou, alebo na mňa môžete počkať.“

„*Nemôžeš* ísť bez nás,“ povedal Frederick. „Čo keď vyhladneme?“

„Tým chceš povedať, čo keď sa nevrátim, nie?“

„Nie,“ povedal Frederick a očervenel.

„No, akí hladní môžete byť za dve hodinky? Máte strach, že odídem a nevrátim sa. Spadnem do diery. Stretnem dievča. Opijem sa. A vy nebudete môcť už nikdy jesť.“ Znovu sa prechádzal.

Ed a Fred naňho pozerali s úpenlivou prosbou.

„Čo keby sme išli všetci spolu?“ povedal Alan. „Vyjdeme si a zabavíme sa – čo tak ísť si zakorčuľovať?“

„Korčuľovať?“ povedal George. „Ježišmária, nešiel som autobusom 30 hodín aby som sa *korčuľoval*.“

Edward sa ozval, „Chcem spať.“

Frederick povedal, „Dal by som si večeru.“

To je vynikajúce, pomyslel si Alan. „To je vynikajúce. Všetci budeme rovnako nespokojní. Korčuľovanie je pred Radnicou. Je tam veľa ľudí a môžeme ísť metrom. Potom si dáme večeru na Queen Street, potom sa skoro vrátime a dobre si pospíme. Zajtra sa dohodneme na niečom inom. Možno Chinatown a zoo.“

Pozerali naňho.

„Toto je časovo obmedzená ponuka,“ povedal Alan. „Viete, na dnes večer som mal iné plány. Po prvý raz, po druhý raz –“

„Poďme,“ povedal George. Chytil bratov za ruky. „Poďme, dobre?“

Naozaj si to dobre užili.

Georgeovo telo bolo podopreté pri nohách postele. Bol biely a zvraštený ako palec vo vani, koža na tvári napätá, takže jeho vlasy a obrvy a líca vyzerali zdvihnuté od prekvapenia.

Alan ho aj zacítil, zápach ako zdochnutá myš za izoláciou v stene, najhorší smrad, aký sa dá predstaviť. Cítil ako Mimi za ním dýcha, hruď sa jej dvíhala proti jeho chrbtu. Zdvihol ruku a odtlačil krídla, zatiahol za ich priesvitné membrány, prstami sa šuchol o drobučké protoprsty na koncoch krídel, v dotyku rozoznal akýsi evolučný vzťah k jeho vlastným rukám.

Keď vstal z postele, George sa prevrátil, pohyb v šere svetla, ktoré prenikalo popod dvere kúpeľne. Mimi zišla z postele na druhej strane a šťukla vypínačom nad hlavom takže izba sa rozjasnila ako kocka ľadu, až Alan bolestivo zažmurkal. Rýchlo zatiahla závesy, potom prešla k dverám a zaháčkovala retiazku a zamkla.

Mimi pozrela dolu. „Škaredý hnusák, nech to bol hocikto.“

„Môj brat,“ povedal Alan.

„Ach,“ povedala. Obišla posteľ nazad a sadla si na jej okraj čelom k stene. „Prepáč.“ Preložila si nohu a kývala chodidlom až pružiny škrípali.

Alan ju nepočúval. Kľakol si a dotkol sa Georgeovho líca. Jeho koža bola mäkká a špongiovitá, pórovitá a nasiaknutá. Studená. Na prstoch mu ostali prilepené biele vločky priesvitnej pokožky.

„Davey?“ povedal Alan. „Si tu?“

Chodidlo Mimi sa zastavilo. Obidvaja pozorne počúvali. Bolo počuť nočné zvuky motela, vzdialené tlmené televízory a motory áut a sexovanie, ale žiaden zvuk papierovej pokožky šúchajúcej sa po obdratom koberci.

„Musel prísť cez potrubie,“ povedal Alan. „V kúpeľni.“ Na veľkom bledom mesiaci Georgeovho brucha boli odraté dlhé sivé pásy.

Postavil sa, otrel si ruky o holé stehná, siahol po kľučke do kúpeľne. Dvere sa roztvorili a odhalili jasnosť kúpeľne vyčistenej-pre-vašu-bezpečnosť, vodu, čo Mimi predtým povyšpľachovala, kôpky vlhkých uterákov.

„Ako nás tu našiel?"

Mimi v jej nadmernom blejzri a legínach sa dotkla jeho obnaženého pleca. Zrazu sa cítil strašne nahý. Odstrčiac Mimi nabok cúvol z kúpeľne a neprítomne si natiahol džínsy a beztvarý sveter, ktorý voňal po Mimi a v ktorého tkanine boli zamotané dlhé kučeravé vlasy, ktoré sa zachytávali na jeho tvári ako pavučiny. Nohy zarazil do papúč.

Uvedomil si, že kým to robil, musel šesťkrát prekročiť Daveyho telo.

Znovu pozrel na svojho brata. Nechápal čo vidí. Podriapané brucho. Konečník. Jeho guľky scvrknuté do albínskeho orecha, penis skrkvaný na nepoznanie. Vlasy, kučeravé, schlpené po celom tele, sčasti odrané.

Prechádzal popri posteli, po jedinom priestore na chodenie, kde nemusel prekračovať Georgeovo telo, hore-dolu, dva kroky, obrátka, dva kroky, obrátka.

„Zakryjem ho," povedala Mimi.

„Dobre, fajn," povedal Alan.

„Budeš v poriadku?"

„Áno, budem," povedal Alan.

„Nejdeš do šoku?"

Alan nepovedal nič.

George vyzeral strašne podobne ako vyzeral Davey v ten deň, keď ho zabili.

Mimi našla v skrini náhradnú deku, plnú naftalínu a na niekoľkých miestach prepálenú od cigariet, a rozprestrela ju na dlážke a pomohla mu preniesť na ňu Grantovo telo a pevne ho ňou omotať.

„Čo teraz?" povedala.

Pozrel dolu na zmotanú deku, na hŕbku v nej. Sťažka sa posadil na posteľ. Hruď mu zvieralo, dýchal prerývane, v krátkych *hup*.

Sadla si k nemu a položila mu ruku okolo pliec, skúsila si privinúť jeho hlavu na prsia, ale on napol krk.

„Vedel som, že to príde," povedal. „Keď sme zabili Darrena, vedel som to."

Vstala a zapálila cigaretu. „To je tá rodinná záležitosť," povedala, „kvôli ktorej ideme na sever?"

Prikývol nedôverujúc svojmu hlasu, hľadel na obrysy Gradovej tváre, črtajúce sa na moľami prežratej deke.

„No," povedala. „Tak teda poďme na sever. Chyť jeden koniec."

Noc bola chladná a oni sa tackali pod váhou tela zavinutého do deky a položili ho do kufra auta a batožinu a piknikové zásoby presunuli na zadné sedadlo. O druhej ráno boli svetlá motela vypnuté a cesta bola tmavá a tichá, až na skučanie vetra a vzdialené zvuky nočných zvierat.

„Môžeš šoférovať?" povedala, keď strkala ich šaty neusporiadane do kufrov.

„Čo?" povedal. Chladný vzduch na tvári ho trochu prebral, ale stále bol ako v snovom vesmíre. Vzduch bol vidiecky a korenistý a veľmi mu pripomínal domov a jednoduchšie časy.

Pozrel na Mimi bez toho, aby ju naozaj videl.

„Si v poriadku? Môžeš šoférovať?"

Kľúče mal v rukách a auto bolo cítiť po čistiacom aerosóle, ktorým požičovňa nasprejovala poťahy, aby sa medzi prenájmami zbavila prdov cestovateľov so zľavou.

„Môžem šoférovať," povedal. Domov, a vrch, a práčka, a kútik, v ktorom spával 18 rokov, a golemovia a kolíska, ktorú preňho uplietli. Ďalších desať či dvanásť hodín jazdy a budú na cestičke, kde rástla tráva po pás.

„Tak dobre, *šoféruj*." Nastúpila a zabuchla dvere.

Vliezol na sedadlo, naštartoval a vycúval.

O dve hodiny neskôr si uvedomil, že zaspáva. Buchot tela šmýkajúceho sa v kufri a batožina, hrkotajúca na zadnom sedadle, stratili silu udržať ho v bdelom stave.

Ten buchot tela ju nemal ani predtým. Keď pominul počiatočný otras, telo sa stalo len objektom, vecou, nákladom, ktorý bolo treba doručiť. Alan uvažoval, či je schopný cítiť stratu.

„Takže si mala vtedy jedenásť," povedal. Odrazu to bolo, akoby odkedy sedeli na posteli a ona mu rozprávala o Tetuške neuplynul nijaký čas.

„Áno," povedala. „Bolo to, akoby neuplynul nijaký čas."

Po chrbte mu prebehli zimomriavky.

Bol úplne bdelý.

„Neuplynul nijaký čas."

„Áno. Žila som s milou rodinou v Oakville, posielali ma do peknej dievčenskej školy, kde sme nosili na tunikách blejzre a bola som trvalo

ospravedlnená z hodín telocviku. V budove naplnenej štyristo dievčatami v puberte bolo jedno tučné plaché dievča, ktoré sa odmietalo vyzliecť, sotva pozoruhodné.

„Tá rodina bola milá, bieli anglosaskí protestanti. Volali ma Cheryl. Keď som sa pýtala, kde som bývala predtým, a na Tetušku, vyzerali smutne a ublížene a ustarostene a tak som sa naučila o tom mlčať. Objímali ma a dotýkali sa mojich krídel a nikdy nič nepovedali – nikdy si potom neutierali ruky o nohavice. Dali mi izbu s počítačom a CD prehrávačom a vlastnou malou telkou a chceli, aby som si priviedla priateľov.

„Nijakých som nemala.

„Ale našli ďalšie dievčatá, ktoré prišli na moje ‚narodeninové' oslavy, na prvého mája, čo bolo presne dva mesiace po narodeninách ich syna a dva mesiace pred narodeninami ich dcéry.

„Nepamätám si ich mená.

„Ale spravili mi narodeninové pozdravy a pripravili pre mňa raňajky a večeru a vítali ma. Z môjho okna som ich v lete mohla pozorovať, ako v zadnej záhrade vedľa prenosného bazénu grilovali hamburgery. V zime som ich mohla pozorovať, ako stavali snehové pevnosti alebo chystali klziská. Počula som ako večerali, kým som si vo svojej izbe robila domáce úlohy. Pri stole bolo miesto aj pre mňa, ale nemohla som si tam sadnúť, hoci si nepamätám prečo."

„Počkaj moment," povedal Alan. „Nepamätáš si?"

Smutno zaodŕhala. „Povedali mi, že som tam vítaná, ale vedela som, že to tak nebolo. Viem, že to znie paranoicky – bláznivo. Možno som bola len tínedžerka. Ale bol tam dôvod, hoci neviem aký. Vtedy som to vedela. A aj oni to vedeli – nikto ma neobviňoval. Myslím, že ma mali radi."

„Zostala si s nimi, až kým si nešla do školy?"

„Takmer. Ich dcéra išla do Waterloo a potom nasledujúci rok ich syn začal chodiť na McGillovu do Montrealu, takže sme ostali len ja a oni. Zostávali mi ešte dva roky strednej školy, ale už to tam bolo neznesiteľné. Keď ich deti odišli, snažili sa zaujímať o mňa. Snažili sa ma primäť, aby som jedávala s nimi. Brali ma so sebou na návštevy ku priateľom. Každým dňom to bolo horšie, viac nepatričné. Raz večer som išla sama na nočný film do centra a prechádzala som okolo klubov a videla som klubovú mládež a mala som ten strašný pocit osamelosti a keď som sa mala vrátiť, môj posledný vlak bol preč. Noc som strávila vonku, túlala som sa okolo, sedela som vzadu u Sneaky Deeho a pila koly, pozorovala som východ slnka z vrcholku Christie Pitts nad bejzbalovým ihriskom. Bola som sedemnásťročné dievča z predmestia vo veľkom kabáte, uprene pozorujúce šnúrky na svojich topánkach, ale nikto ma neobťažoval.

„Keď som v nasledujúce ráno prišla domov, nikto sa nezdal byť zvlášť znepokojený tým, že som bola celú noc preč. Náhradní rodičia vyzerali nanajvýš trochu roztržití, keď som dorazila domov. ‚Myslím, že si nájdem vlastný byt,‘ povedala som. Súhlasili, a súhlasili aj, že pôžičku napíšu na svoje meno, aby to bolo jednoduchšie. Zohnala som si hnusný malý suterén v mieste, ktorému môj domáci hovoril Kapustovo, ale ktoré sa v skutočnosti volalo Regent Park, a prestúpila som na velikánsku anonymnú strednú školu dokončiť školskú dochádzku. Po nociach a víkendoch som pracovala v reštauráciách, aby som poplatila účty.“

Nočná cesta sa hnala tlmene popri nich. Zapálila si cigaretu a stiahla svoje okienko, vpustiac tak dnu hluk vetra ako biely šum a zápach dymu zmiešaného s vôňami leta a borovíc po stranách cesty.

„Daj mi jednu,“ povedal Alan.

Zapálila ďalšiu a vložila mu ju medzi pery vlhkú od jej slín. Po koži mu prebehli zimomriavky.

„Kto vie o tvojich krídlach?“ povedal.

„Krishna vie,“ povedala. „A ty.“ Pozrela von do noci. „Rodina v Oakville. Keby som si pamätala, kde žili, vyhľadala by som ich a povypytovala sa ich. Nemôžem. Nepamätám si ich mená ani tváre. Ale pamätám si bazén a gril.“

„Nikto iný nevie?“

„Nebol nikto pred Krishnom. Aspoň nikto, čo si pamätám.“

„Mám brata,“ povedal a ťažko prehltol. „Mám brata menom Brad. Vidí budúcnosť.“

„Hej?“

„Hej.“ Hmatal dookola po popolníku a zistil, že bol z palubnej dosky auta na prenájom odstránený. Nadávajúc odklepol popol z cigarety a cvrnkol ho ku krajnici dúfajúc, že rýchlo dohorí, ohorok potom hodil cez plece na zadné sedadlo. Keď pri tom točil zákrutu, telo v kufri sa prekotúľalo a on strmo zabrzdil a zastavil sotva včas, aby stihol otvoriť dvere a pozvracal sa na asfalt.

„Môžeš šoférovať? Si v poriadku?“

„Hej. Som.“ Vyrovnal sa v sedadle a zaradil rýchlosť a prešiel ku krajnici, potom zaradil neutrál a spustil blinkre. Auto páchlo po skysnutom jedle a ostrých cigaretách a , bože, po tele v kufri.

„Nie je ľahké byť jasnovidcom,“ povedal Alan a znovu sa vrátil na cestu, signalizujúc smerovkami aj keď široko-ďaleko nebolo vidieť žiadne predné ani zadné svetlá.

„Verím,“ povedala.

„Po nejakej dobe nám o tom prestal hovoriť. Mal z toho len problémy. Napríklad som sa učil na skúšku a on na mňa pozrel a zavrtel hlavou, pomaly, smutne. A ja som vyletel a bol som presvedčený, že to ma on vypsychózoval. Alebo ho vybrali na futbal a on povedal. ‚Na čo to, tento tím aj tak prehrá,‘ a odišiel a oni prehrali a veštci boli naňho naštvaní. Nechápal rozdiel medzi tým, čo vedel on a čo vedeli všetci ostatní. Niekedy nevedel rozlíšiť medzi minulosťou a budúcnosťou. A tak nám to prestal hovoriť a keď sme prišli na to, ako mu to vyčítať z očí, prestal na nás pozerať.“

„Potom sa čosi veľmi – Čosi strašné... Niekto, na kom mi záležalo, zomrel. A on o tom nič nepovedal. Mohol som – tomu – predísť. Zabrániť tomu. Mohol som jej zachrániť život, ale on nič nepovedal.“

Šoféroval.

„Vážne videl do budúcnosti?“ povedala jemne. V jej hlase bolo viac emócií, než kedy počul, a ona znovu stiahla okienko a zapálila ďalšiu cigaretu, vyfukujúc dym do hukotu vetra.

„Áno,“ povedal Alan. „*Možnú* alebo *istú* budúcnosť, nikdy som na to neprišiel. Asi trochu z oboch.“

„Prestal hovoriť, hm?“

„Hej,“ povedal Alan.

„Viem, aké to je,“ povedala Mimi. „Než som stretla Krishnu, neprehovorila som viac ako tri slová za šesť mesiacov. Pracovala som na pošte, kontrolovala som poštové označenia. Nikto so mnou nechcel hovoriť a ja som chcela len zmiznúť. Svojim spôsobom to bolo upokojujúce, čítať všetky tie mená. Školu som nechala po vianočných prázdninách, jednoducho som sa ta už nevrátila, nezaplatila som školné. Vyhodila som moje izbové kvety a rybičky som spláchla do toalety, aby na mne už nezávisela žiadna živá bytosť.“

Zasunula si ruku medzi stehno a sedadlo.

„Krishna si ku mne prisadol v metre. Bola som zhrbená dopredu, lebo moje krídla boli vtedy dlhé – najdlhšie v mojom živote – a mala som cez nich veľkú parku. Predklonil sa, aby sa mi prispôsobil a poklepal ma po pleci.

„Otočila som sa k nemu a on povedal ‚Na nasledujúcej zastávke vystupujem. Nevystúpiš so mnou a nedáš si so mnou kávu? Cestujem vedľa teba v metre už mesiac a chcel by som zistiť aká si.‘

„Nebola by som to urobila, ale skôr, než som si uvedomila, čo robím, povedala som ‚Prosím?‘ lebo som si nebola istá, či som ho dobre počula. A keď som to povedala, keď som raz prehovorila, nedokázala som už ani pomyslieť na to, že by som zasa mlčala.“

O desiatej ráno prefrčali cez Kapuskasing, v sivé ráno, ktoré sa rozbrieždilo do mrholenia a škaredých nízko visiacich búrkových mrakov. Malé námestíčko – ktoré si Alan pamätal ako rušné komerčné centrum, kde čakal pol dňa, aby prestúpil na autobus – bolo ľudoprázdne, jedinou známkou života bolo príležitostné auto prechádzajúce cez príjazdovú cestičku obchodu so šiškami.

„Ježiš, kto sa so mnou rozviedol tentoraz?" povedala Mimi rozlepujúc oči a zaraziac si čerstvú cigaretu do úst.

„Zasa *Strach a hnus*, čo?"

„To je predsa *Román* o cestovaní," povedala.

„A čo *Na ceste*?"

„Ach, *ten*," povedala. „Pfff. Kerouac bol Marťan na baterky. Feťácka próza nie je vhodná na ľudskú konzumáciu."

„A Thompson nie je feťák?"

„Nie. To je len pretvárka. On písal *o* drogách, nie *na* drogách."

„*Čítala* si Kerouaca?"

„Nedokázala som sa prinútiť," povedala.

Prudko zabočil z cesty na parkovisko.

„Čo je?" povedala.

„Knižnica," povedal. „Poď so mnou."

Voňalo tam presne rovnako ako keď v sedemnástich stál v uličkách najväčšej zbierky kníh, akú kedy videl. Sladko, zaprášene.

„Sem," povedal prejdúc k oddeleniu beletrie. Oddelenie beletrie v knižnici v meste sa zmestilo na tri zdrôtované police. Tu zaberalo svoj vlastný kút prepchatých knihovničiek. „Tuto," povedal prebehnúc prstom po plastikových Brodartových obaloch na chrbtoch kníh, po deweyovských označeniach.

H, I, J, K... Tu to bolo, vydanie, ktoré si pamätal aj po všetkých tých rokoch. *Na ceste*.

„Poď," povedal. „Máme to."

„Nemôžeš si to požičať," povedala.

Keď sa blížili k výpožičnému pultu vytiahol peňaženku. Vysunul plastový držiak ID kariet, prelistoval cez zdravotnú kartičku a šoferák – ani na jednej sa jeho tvár ani meno príliš nepodobali – a potom vytiahol knižničný preukaz ostrapkaný tak, že vyzeral ako pergamenová pirátska mapa. Opatrne ho vytiahol z plastikovej priehradky, vyrovnal zahnutý rožtek, vyhladil zamatový povrch kartičky, rozpité písmená.

Posunul kartičku a knihu cez pult. Mimi a knihovník – chlapec asi v jej veku, ktorý mal na hlave sieťkovanú čiapku rovnako ako jeho zákazníci, ale posunutú nabok, aby tak naznačil mestskú iróniu – na ňu vyvalil oči, akoby tam Alan plesol múzejný exponát.

Chlapec ju zodvihol tak hrubo, až sa Alan strhol v mene svojej kartičky.

„To nie je –“ začal chlapec.

„Je to preukaz knižnice,“ povedal Alan. „Kedysi som ho tu používal.“

Chlapec ho položil späť na pult.

Mimi doň nakukla. „Na tej kartičke nie je žiadne meno,“ povedala.

„Nikdy som ho nepotreboval,“ povedal.

Tú kartičku získal ešte doma od knihovníčky s kyslou tvárou, vylákal ju od nej trikom tak, že priviedol so sebou Bradleyho a naviedol ho, aby sa primotkal k policiam a začal z nich vyťahovať a zhadzovať knižky. Knihovníčka založila kartu do písacieho stroja a potom obidvaja chytali Brada, potom sa ho spýtala na meno a znova naháňali Brada, potom na adresu a znovu bežali za Bradom. Napokon sa mu podarilo kartičku vytiahnuť z bzučiaceho Selectricu a odísť preč. Nikto sa nikdy na ňu podrobne nepozeral – dokonca ani vysoko profesionálni členovia personálu v pobočke v Kapuskasingu, ktorí ho nechali požičať si stĺpik kníh, aby mal čo čítať cez noc na autobusovej stanici, kým čakal na ranný autobus do Toronta.

Zodvihol kartičku a znovu ju položil. Bol to prvý identifikačný preukaz aký kedy vlastnil, a istým spôsobom ten najdôležitejší.

„Musím vám vystaviť novú kartu,“ povedal chlapec so sieťovanou čiapkou. „S čiarovým kódom. Tieto karty už neprijímame.“ Zodvihol ju a išiel ju roztrhnúť na polovice.

„NIE!“ zreval Alan a vrhol sa cez pult aby schytil chlapca za ruky.

Chlapec odskočil a reflexívne trhol kartou, ale Alanov železný stisk na jeho zápästiach mu zabránil pohyb dokončiť. Chlapec vypustil kartu, ktorá sa zatrepotala na koberec za pultom.

„Daj mi to,“ povedal Alan. Chlapcove oči, v šoku doširoka otvorené, sa začali bolestivo prižmurovať. Alan mu pustil zápästia a chlapec si ich začal trieť a ustúpil ešte o krok.

Výkrik privolal staršie knihovníčky od prijímacích stanovíšť a kancelárií za pultom, ženy, ktoré vyzerali, že sú zvyknuté ukončiť detské vylomeniny s rovnakou sebaistotou ako vyhodiť agresívnych opilcov. Jedna z nich hovorila do telefónu a dve, odhadujúc ich, sa k nim opatrne blížili.

„Mali by sme ísť,“ povedala Mimi.

„Potrebujem svoju knižničnú kartičku,“ povedal a rovnako ako všetkých, aj jeho samého prekvapil tón vlastného hlasu, zvuk šesťročného, tvrdohlavého, ublíženého dieťaťa.

Mimi naňho ostro pozrela, potom na blížiace sa knihovníčky, potom na chlapca so sieťovou čiapkou, ktorý cúvol celkom dozadu do služobného priestoru, niekoľko krokov od nich. Dlaňami sa oprela o pult, vyšvihla naň jednu nohu a preskočila ho. Alan si všimol vydúvajúci sa chrbát jej mužského saka, ako sa krídla snažili roztiahnuť, keď vyskočila nahor.

Schmatla kartičku, znovu položila dlane na pult a vyskočila naň. Špičkou jednej nohy sa zachytila za hranu pultu až sa začala klátiť tvárou k vysivenému kancelárskemu kobercu. Alan mal dostatok duchaprítomnosti, aby ju zachytil, jej prsník mu vrazil do hlavy, a zjemnil jej dopad na zem.

„Odchádzame,“ povedala Mimi. „Okamžite.“

Alan už pomaly nevedel, kde je. Ale kartičku mala Mimi v ruke, takže po nej siahol a hlboko v hrdle vydal ostrý zvuk.

„Tu máš,“ povedala a podala mu ju. Keď sa znovu dotkol prešúchaného papiera akoby prišiel k sebe. „Prepáč,“ krotko povedal chlapcovi so sieťkovou čiapkou.

Mimi ho vyvliekla za rameno a naskočili do auta a vyhrabal kľúčiky od zapaľovania a prebudil auto k životu. Hlavu mal ako balón vznášajúci sa na konci napnutého povrázka niekoľko metrov nad telom.

Pridal plyn a telo v kufri sa prekotúľalo. V knižnici naň zabudol a teraz si ho znovu pripomenul. Možno čosi aj pocítil, akési nepríjemné pichnutie smútku, ale prehltol a stratilo sa. Klap-klap kolies prechádzajúcich po obrubníku, keď minul sklonený výjazd na cestu, Mimi, ktorá vyplašene sykla, keď sa tesne vyhol zrážke so zhrdzaveným pickupom, a potom hukot cesty pod kolesami.

„Alan?“ povedala Mimi.

„Bol to môj prvý preukaz identity,“ povedal. „Spravil zo mňa človeka, ktorý si mohol z knižnice vypožičať knižku.“

Viezli sa ďalej smerom ku kraju mesta trochu nad povolenou rýchlosťou. Rýchlo, cez množstvo zelených semaforov.

„Čo som to práve povedal?“ povedal Alan.

„Povedal si, že to bolo tvoje prvé ID,“ povedala Mimi. Ustarostene sebou na sedadle spolujazdca trhala. Alan si všimol, že pri ňom riadi, šoféruje a brzdí neviditeľným volantom a pákami, keď sa on prepletá v premávke. „Povedal si, že z teba spravilo človeka –“

„To je pravda,“ povedal Alan. „Spravilo.“

~~~
~~~

Nikdy nepochopil, ako sa vlastne stalo, že sa prihlásil do škôlky. Dokonca aj v týchto novších časoch tam bolo dosť rodín farmárov, ktorých gramotnosť bola tak krehká, že sa dali oklamať zväzkom prihlasovacích formulárov do školy. Možno to bolo tým – päťročný Alan prikvitol do školy s tým svojím čudným prízvukom a marťanským oblečením zo zvyškov nájdených na skládkach pri ceste a čórnutých z bielizňových šnúr, a kto mal to srdce poslať ho domov v prvý deň školy? Papierovačky sa určite dajú do poriadku kým príde čas na prvý rodičovský súhlas so školským výletom alebo azda kým nastane čas vyplniť formuláre na očkovanie. A potom sa na to jednoducho zabudlo.

Alan prihlásil ostatných bratov tak, že vzal ich formuláre domov a sfalšoval nerozlúštiteľné haky-baky, ktoré paniam v kancelárii vyhovovali. Jeho vlastná prihláška sa nikdy poriadne nedostala na pretras. Súhlasy rodičov boli hračka, očkovanie sa odbavilo raz do roka na verejnej klinike pri hasičskej stanici.

Kým nedovŕšil osem rokov, nezáležalo na tom, že bol bez dokumentov. Nikto z jeho spolužiakov nenosil nijaký preukaz. Ale jeho spolužiaci *mali* autíčka Big Wheels, chytacie rukavice, Batmobily, akčné figúrky, fonzijovské obedáre a baganče Kodiak. Mali rodičov, ktorí prichádzali na rodičovské schôdze a na narodeniny posielali do triedy tácne koláčikov – Alanove narodeniny boli teda nutne v lete, aby sa vyhol takýmto ťažkostiam. Rovnako ako narodeniny jeho bratov, keď nastal čas prihlášok.

Do ôsmich rokov sa mu darilo šikovne a tvrdohlavo vyhýbať aktivitám ukáž-a-porozprávaj, ale jedného dňa ho nachytali s prázdnymi rukami a všetky oči sa doňho zavrtávali, keď habkal pred tabuľou a učiteľ si myslel, že mu robí láskavosť, keď mu ukáže, že jeho ručne šité jarné mokasíny – príspevok od golemov – sú predmet hodný krátkeho výkladu.

„Kúpila ti tvoja mama niekedy aj normálne topánky?“ Otázka bola položená bez zlomyseľnosti alebo vypočítavosti, ale zmätený Alan očervenel, zakoktal sa a triedne žraloky naňho zaútočili rýchlo a tvrdo. Doposiaľ neviditeľný, stal sa zrazu terčom neúnavného vyšetrovania. Doterajší pozorovateľ ihriska sa stal jeho centrom, ohniskom pozornosti, sledovali jeho nepatričný prízvuk, zvláštne obedy, čudný vzhľad a medzery vo vedomostiach o svete. Myslel si, že prišiel na to, ako zapadnúť, že mal ľudí odpozorovaných natoľko, až sa mohol stať jedným z nich, ale veľmi sa mýlil.

Pozorovali ho až do veľkonočných prázdnin, kedy sa škola zatvorila a všetci zmizli v neznámych hĺbkach svojich úhľadných domov a keď ho zbadali na ulici, ako ide do obchodu, alebo posedáva na lavičke, spýtavo

nakláňali hlavy ako keby hovorili, *Poznám ťa odniekiaľ?* alebo, keď mal dobrú náladu, *Zaujímalo by ma kde bývaš?* Tá druhá otázka ho strašila viac ako prvá.

Pokiaľ išlo o neho, škrelo ho, že nebol ani spolovice taký chytrý, ako si o sebe namýšľal. V tom čase okolo hory nebolo veľa peňazí – vločky zlata, ktoré priniesol odhadcovi, sa zmenili na hotovosť na nové topánky pre mladších bratov a čokoládové tyčinky, ktoré priniesol, aby zaplnil Bradleyho okrúhle bruško.

Počas onoho týždňa mu bolestne chýbala školská knižnica a bol to tento problém, ktorý ho dohnal k návšteve mestskej knižnice. Stovky ráz kráčal okolo jej nízkej hnedej tehlovej budovy, ale nikdy neprekročil jej prah. Mal pocit, že tam nebol vítaný, že nebola mienená pre neho. Prešmykol sa ta ako túlavý pes, skryl sa za zadnými policami a počas pozorovania prichádzajúcich a odchádzajúcich zákazníkov čítal knižky, čo mu náhodou padli do ruky.

Trvalo mu tri dni, kým vymyslel stratégiu, ako sa dostať k vlastnému čitateľskému preukazu a plán mu vyšiel bezchybne. Bradley posledný raz stiahol knihy zo zadnej police, knihovníčka sa posledný raz prekvapene a zúfalo otočila a skôr, ako sa mohla otočiť nazad k nemu, bol preč aj s kartičkou v ruke.

Dôveryhodný.

To slovo vyčítal v knihe príbehov z vojny.

Páčil sa mu jeho zvuk.

„Čo spravil Krishna?"

„Čo máš na mysli?" Obozretne naňho pozerala, ale zdalo sa, že jeho šialenstvo pominulo.

„Chcem povedať," povedal a chytil ju za ruku, „čo spravil Krishna, keď si s ním išla na kávu?"

„Ach," povedala. Mlčala, kým vyšiel úzkou cestičkou hore strmým kopcom. „Rozosmial ma."

„Nezdá sa byť veľmi zábavný," povedal Alan.

„Vyšli sme si do tej kaviarničky v Little Italy a usadil ma k maličkému kovovému zelenému stolíku, hoci bola čertovská zima, a priniesol drobné šáločky s espresom a biscotti vo vrecúšku z voskovaného papiera. Potom pozoroval ľudí a trúsil o nich poznámky. ‚Je trochu stará na rozmnožovanie,' alebo ‚Ach, takto sa teraz nosí obočie v starej vlasti?' alebo ‚Vyzerá, že bije svoju manželku papučou, keď mu správne nepripraví jeho

energetickú večeru.‘ A keď to hovoril, *vedela* som, že to neboli len drobné poznámky, *vedela* som, že to bola pravda. On akosi dokázal pozrieť na tých ľudí a vedel, čo si sami o sebe myslia, čoho sa obávajú, aké sú ich malé tajomstvá. A rozosmial ma, hoci netrvalo dlho, kým som si uvedomila, že možno pozná aj moje tajomstvo.“

„Takže sme vypili kávu,“ povedala a potom sa odmlčala, keď telo v kufri zabuchotalo keď nadskočili na hrboli. „Vypili sme ju a on siahol ponad stôl a pošteklil ma končekmi prstov po dlani a povedal, ‚Prečo si so mnou išla?‘

„A ja som mumlala a červenala sa a povedala čosi ako, ‚Vyzeráš ako celkom milý chlapík, je to len káva, dofrasa, nerob z toho veľkú vec,‘ a on sa zatváril akoby som práve zrušila Vianoce a povedal, ‚Ach, nuž, tak to je zle. Ja som dúfal vo veľkú vec, že to bolo preto, lebo si si myslela, že by som mohol byť dobrý chlapík, s ktorým by si mohla *veľa* chodiť, ak vieš ako to myslím.‘ Znovu ma pošteklil na dlani. Bola som červenajúca sa panna, doslova, hoci so mnou v škole možno flirtovalo niekoľko chlapcov, nikdy som neopätovala signály, nedokázala som to.

„Povedala som mu, že si nemyslím, že by sme mohli mať spolu romantický vzťah a on roztiahol dlaň, takže mi ňou pritlačil ruku na stôl a povedal. ‚Ak je to kvôli tvojej deformite, zabudni na ňu. Myslím, že by som ti s tým mohol pomôcť.‘ Takmer som predstierala, že neviem o čom hovorí, ale nemohla som, vedela som, že vie, že viem. Povedala som, ‚Ako?‘ v zmysle *Ako si na to prišiel* aj *Ako pomôcť*?, ale vydala som len slabé zapišťanie a on sa zaškeril akoby Vianoce boli späť a povedal, ‚Záleží na tom?‘

„Povedala som mu, že nezáleží a potom sme sa vrátili do jeho bytu na Kensington Market a v obývačke ma pobozkal, potom ma vzal do kúpeľne na poschodí a vyzliekol mi košeľu a –“

„Porezal ťa,“ povedal Alan.

„Opravil ma,“ povedala.

Alan natiahol ruku a cez bundu ju pohladil po krídlach. „Vari si bola pokazená?“

„*Samozrejme*, že som bola,“ odsekla a odtiahla sa. „Nedokázala som sa *rozprávať* s ľuďmi. Nedokázala som *nič* robiť. Nebola som človekom,“ povedala.

„Dobre,“ povedal Alan. „Chápem.“

Zachmúrene hľadela na cestu, ktorá sa pred nimi odvíjala, šedivá a syčiaca od dažďa. „Je to ešte ďaleko?“ povedala.

„Asi tak hodinka, ak si dobre pamätám,“ povedal.

„Viem, ako hlúpo to znie,“ povedala. „Nedokázala som prísť na to, či je nejaký zvrhlík, ktorý rád druhých reže, alebo zvrhlík, ktorému sa páčia dievčatá ako ja, alebo či mám šťastie, alebo som v problémoch. Ale odrezal ich a po prvý raz mi dal uterák, aby som si zahryzla, ale potom som ho už nikdy nepotrebovala. Musel to urobiť rýchlo a nôž udržiaval ostrý a ja som znova bola schopná byť osobou – nosiť pekné šaty a ísť kam sa mi zachce. Bolo to, akoby môj život znova začal.“

Na horizonte sa dvíhali vŕšky, nízke, zvlnené smerom k horám. Jedna z nich bola tá jeho. Zhlboka sa nadýchol a auto zakľučkovalo na klzkej ceste. Opakovane zošliapol brzdu a zastavil ich na krajnici.

„To je ono?“ povedala.

„To je ono,“ povedal. Ukázal prstom. Jeho otec bol zelený a rozoklaný a menší, než si ho pamätal. Telo v kufri sa zakotúľalo. „Cítim –“ povedal. „Berieme ho domov, konečne. A môj otec bude vedieť, čo robiť.“

„Žiaden chlapec ma nikdy nevzal domov zoznámiť ma s rodičmi,“ povedala.

Alan si spomenul na drobnú päsť v hline. „Môžeš počkať v aute, ak chceš,“ povedal.

Krishna prišiel domov,

(povedala, keď tak sedeli v zaparkovanom aute na diaľnici a hľadeli na hory na horizonte)

Krishna prišiel domov,

(povedala potom, čo prudko zastavil na krajnici, vyhodil rýchlosť a prázdnym pohľadom pozeral na hory pred nimi)

Krishna prišiel domov,

(povedala zapaľujúc si cigaretu a stiahla okienko a nechala auto zaplniť šumom okoloidúcich áut, a nepozrela naňho, pretože výraz na jeho tvári bol na pohľad príliš strašný)

a vošiel dverami s dvomi taškami potravín a fľašou vína pod jednou pazuchou a dvomi taškami raverských handier z obchodu na Queen Street, okolo ktorého som stokrát kráčala, ale nikdy nevošla.

V to ráno ma nechal v jeho byte, s jeho televíziou a jeho knihami a gitarou, povedal mi, aby som sa cítila ako doma, povedal mi, aby som zavolala do práce, že som chorá, povedal mi, aby som si vzala deň pre seba. Cítila som sa... *nádherne*. Nádherná *zvnútra*. Bol taký pozorný.

Dotýkal sa ma. Nikto sa ma už tak dávno nedotýkal. Nikto sa ma *nikdy* nedotýkal takým spôsobom. Dotýkal sa ma s... *úctou*. V tvári mal výraz ako,

ako keby bol v *chráme* či kde. Čosi si veľmi potichy mrmlal a až keď priložil pery tesne k môjmu uchu, začula som, čo celý čas hovoril, „Och, bože, och, bože môj, och bože,“ a cítila som teplo, ako pomalý med, ktoré začalo v mojich prstoch na nohách a stúpalo mnou ako miazga až ku korienkom vlasov, takže som mala pocit, akoby som bola naplnená čímsi horúcim a sladkým a lahodným.

V ten večer prišiel domov so surovinami na obrovskú večeru s varenými mäkkými krabmi a fľašou naozaj slušného čílskeho červeného a tromi šatami pre mňa, ktoré by som nikdy, nikdy nemohla nosiť. Keď ich vyťahoval z tašky snažila som sa neukázať na tvári sklamanie, lebo som *vedela*, že nikdy neprejdú cez moje krídla, a boli *také* krásne.

„Tieto ti naozaj výborne pristanú,“ povedal a zodvihol šaty ako pre Heidi s golierom ako lopata, ktorý bol vzadu hlboko vystrihnutý, a v kútiku oka som cítila horúcu slzu. Tie šaty som nenosila pred nikým iným, len pred ním. Nedalo sa, moje krídla by z nich bolo vidno na kilometer.

Vedela som, čo to znamená byť iný: Znamenalo to žiť na druhom poschodí so staručkou ruskou tetuškou, ďaleko od davu a jeho očí. Vedela som, do čoho sa dostávam – zvyšok môjho života strávim skrytá pred svetom, budem sa vídať a zhovárať len s týmto mužom.

Žila som vonku vo svete len niekoľko rokov a sotva som sa ho dotkla, pohybujúc sa mlčky a skryto, pozorujúc bez toho, aby ma videli, ale uvedomovala som si, ach, *milovala som to*. Myslela som si, že sa mi to nebude páčiť, ale milovala som to. Milovala som ľudí a ich rozhovory a ich oblečenie a ich záhadné spôsoby a obchody plné tovaru a každý obchodník pre kohosi čosi zháňal, každý z nich ako súčasť príbehu, ktorého súčasťou som ja nikdy nemohla byť, ale mohla som byť hneď *vedľa* tých príbehov a to stačilo.

Znovu som mala žiť v podkroví.

Rozplakala som sa.

Prišiel ku mne. Položil mi ruky okolo pliec. Zaboril mi nos do krku a olizoval slzy, ktoré sa mi skotúľali pod bradu. „Šššš,“ povedal. „Šššš.“

Vyzliekol mi bundu a sveter, stiahol zo mňa džínsy a nohavičky a prebehol po mne končekmi prstov, hladil ma, kým som sa neupokojila.

Stále sa ma úctivo dotýkal, jeho horúci dych na mojej koži. Nik sa ma takto nikdy nedotýkal. Povedal, „Dám ťa do poriadku.“

Odpovedala som, „Nikto ma nemôže dať do poriadku.“

Povedal, „Ja môžem, ale musíš byť statočná.“

Pomaly som prikývla. Dokážem byť statočná. Za ruku ma viedol do kúpeľne a z háčika na dverách zvesil uterák a zložil ho do dlhého pásu. Podal mi ho. „Zahryzni do toho,“ povedal a pomohol mi postaviť sa do vane

a otočil ma smerom do kúta, takže som mohla počítať kachličky a zelenkavú pleseň na omietke.

„Nehýb sa a zahryzni," povedal a začula som, ako sa za mnou dvere zatvorili. Úctivé prsty na mojom krídle ho roztiahli, držali mi ho od tela.

„Buď statočná," povedal. A potom mi odrezal krídlo.

Bolelo to tak strašne, že som sa nechtiac mykla dopredu a udrela si čelo o kachličku. Bolelo to tak strašne, že som prehryzla dve vrstvy uteráku. Bolelo to tak strašne, že moje nohy úplne zmäkli a začala som si sadať, akoby som odpadávala.

Zachytil ma pod pazuchami a pridržal ma a cítila som, ako sa mi čosi ľadové pritáča na miesto, kde bývalo moje krídlo – zatvorila som oči, ale začula som kožnaté žuchnutie, keď moje krídlo padlo na dlážku, vlhký zvuk – a gázová tkanina sa mi ovíjala okolo hrude, pridržiavajúc ľadový uterák na mieste rany, raz, dva, trikrát, pomedzi prsia.

„Nehýb sa," povedal. A odrezal druhé.

Tentoraz som skríkla, pretože sa šuchol o ranu, ktorú zanechal prvý rez, ale dokázala som to ustáť a neudrela som hlavou do ničoho. Cítila som, že plačem, ale nepočula som to, nepočula som nič, nič, iba vysoký piskot v ušiach, ako píšťalku na psy.

Potom, čo mi ovinul druhú ranu aby ju udržal v chlade, ma pobozkal na líce. „Si veľmi statočné dievča," povedal. „Poď so mnou."

Odviedol ma do obývačky, kde posťahoval vankúše z pohovky a rozložil ju na posteľ. Pomohol mi uložiť sa na brucho a pod hlavou a okolo mi porozkladal vankúše, takže som videla na TV.

„Priniesol som ti filmy," povedal a ukázal mi kôpku DVD požičaných z Martian Signal. „Máme *Krásku v ružovom*, *Bratov Bluesovcov*, *Princeznú nevestu*, nahrávku s monológmi Robina Williamsa a skutočne srandovne vyzerajúce porno s názvom *Penisoruký Edward*."

Proti svojej vôli som sa aj napriek bolesti musela usmiať. Vošiel do kuchynky a vrátil sa s krabičkou čokolády. „Pralinky", povedal. „Takže môžeš leňošiť na pohovke a napchávať sa bonbónmi."

Usmiala som sa ešte viac.

„Taký krásny úsmev," povedal. „Dáš si šálku kávy?"

„Nie," povedala som hlasom chrapľavým od kriku.

„V poriadku," povedal. „Ktoré video by si si chcela pozrieť?"

„*Princezná nevesta*," povedala som. Nepočula som o žiadnom z nich, ale nechcela som to pripustiť.

„Nechceš začať s Penisorukým Edwardom?"

~~~
~~~

Alan chvíľu stál pred videopožičovňou a pozoroval ako Natalie obsluhuje zákazníkov. Bola priateľská, ale nie familiárna a bolo jasné, že jej prevažne mužská klientela na ňu letí, rovnako ako jej zasnený kolega s kravskými očami, ktorý bol z toho príliš roztržitý, než aby efektívne ukladal videá, ktoré vyťahoval z krabice pred sebou. Alan sa usmial. Najímať do obchodu pekné dievčatá bola chúlostivá záležitosť. Keď boli bystré, dokázali popredať kopy tovaru a byť pritom čertovsky zábavné; lenže množstvo pekných dievčat (a chlapcov!) sa viezlo životom bez námahy a urazili sa, keď ste od nich žiadali skutočnú prácu.

Bolo jasné, že Natalie je šikovná a Alan vedel, že sa ťažkej práce nebojí, ale bolo príjemné sledovať, ako pracuje, rýchlo a efektívne berie od ľudí peniaze, odpovedá na ich otázky, vydáva účtenky, odrátava drobné... Páčilo by sa mu mať niekoho ako ona v niektorom z jeho obchodov.

Keď ruch pri pulte ustal, vošiel do obchodu. Samozrejme, Natalie pre neho *pracovala* v improvizovanej montážnej linke v Kurtovej predsále. Dokázala, že je rovnako efektívna pri skladaní a testovaní bodov prístupu ako pri obsluhovaní pokladne.

„Alan!“ povedala so širokým úsmevom. Jej kolega sa zvrtol a žiarlivo sa naňho zamračil. „Dám si pauzu, okej?“ povedala mu ignorujúc jeho kyslú grimasu.

„Čože, teraz?“ povedal nevrlo.

„Nie, myslela som, že počkám, až tu bude zasa nával,“ povedala nie namrzene a usmiala sa naňho. Vrátim sa za desať,“ povedala.

Obišla pokladňu s cigaretami v jednej ruke a zapaľovačom v druhej. „Kávu?“ povedala.

„Jasne,“ povedal a viedol ju hore ulicou.

„Páči sa ti ten džob?“ povedal.

„Už je to lepšie,“ povedala. „Každý večer si nosím domov dva alebo tri filmy a pozerám ich, tak, aby som spoznala sortiment, a mám tam najrôznejšie veci, také čo som predtým nikdy nepozerala. Staré horory, porná s chápadlami, mizerné kung-fu eposy. Takže sa mi teraz všetci klaňajú.

„To je výborné,“ povedal Alan. „A Kurt mi vraví, že aj s ním robíš vynikajúcu prácu.“

„Ach, to je len pre zábavu,“ povedala. „Pripojila som sa k jeho bande pri niekoľkých smetiakových výpravách. V smetiaku od Shiseida som našla ten najfantastickejší kozmetický kôš. Nikdy mi nenapadlo, že by som išla po dievčatkovských veciach, ale keď to dostaneš grátis zo smetí, je to dosť frajerina. Ovoňaj,“ povedala, naklonila hlavu a natiahla krk.

Opatrne začuchal. „Veľká frajerina," povedal. Uvedomil si, že ostatní návštevníci obchodu na neho zízajú, muž v strednom veku zabárajúci tvár do hrdla alterna-kočky.

Náhle si uvedomil, že stále nikomu nevolal, aby jej zohnal nové miesto a cítil sa previnilo. „Hej," povedal. „Dopekla, mal som zavolať do Tropicálu a spýtať sa na tvoj nový džob. Hneď sa do toho dám." Vytiahol z vrecka notes a začal si robiť poznámku.

Rukou ho zastavila. „Á, to je v poriadku," povedala. „Táto práca sa mi páči. Vyhľadala som si všetkých starých kamarátov zo školy: Mal si pravdu, každý koho poznám má účet v Martian Signal. Preboha, mal by si *vidieť*, čo za filmy si požičiavajú."

„To si vediete v záznamoch?"

„Jasné, všetko. Behajú z toho zimomriavky."

„To potrebujete toľko informácií?"

„No, potrebujeme vedieť, kto si pásku požičal predtým pre prípad, že ju niekto vráti a povie, že je pokazená alebo premazaná alebo tak –"

„Takže potrebujete, povedzme, výpožičky za posledné dva mesiace?"

„Asi tak. U čudáckejších pások možno viac, požičiavajú sa možno len tak raz do roka –"

„Takže si udržiavate posledné zo dve mená pri každej páske?"

„To by šlo."

„Mali by ste to tak robiť."

Odfrkla a odpila z kávy. „V tom ja nemám žiadne slovo."

„Tak to povedz šéfovi," povedal. „Takto sa v biznise rodia dobré nápady – ľudia pracujúci pri pokladni na niečo prídu a povedia to svojim šéfom."

„Takže ja by som mala povedať šéfovi, že si myslím, že by sme mali zmeniť celý systém výpožičiek, lebo z neho mám zimomriavky?"

„Presne tak. Povedz mu, že je to trhlé. Uchovávate informácie, ktoré nepotrebujete a platíte za to. Uchovávate informácie, ktoré by fízli alebo sliediči či iní ľudia mohli zneužiť. A uchovávate informácie, o ktorých vaši zákazníci určite nepredpokladajú, že si ich odkladáte. Všetko toto sú dobré dôvody, aby sa tie informácie *neuchovávali*. V tomto mi ver. Šéfovia radi počujú návrhy od ľudí, ktorí pre nich pracujú. Dokazuje to, že ti na práci záleží, že dávaš pozor na to čo sa obchode deje."

„Bože, teraz mám pocit viny, že som tam sliedila."

„Nuž, možno nemusíš spomínať šéfovi, že si trávila kopec času hrabaním sa v históriách výpožičiek."

Smiala sa. Ach bože, miloval prácu s mladými ľuďmi. „No, a teraz prečo som za tebou prišiel," povedal.

„Áno?"

„Chcel by som umiestniť bod prístupu na okno v druhom poschodí a na zadnú stenu obchodu. Tvoj šéf vlastní budovu, však?“

„Áno, ale ja si vážne nemyslím, že mu to dokážem vysvetliť –“

„To od teba nechcem – potrebujem len, aby si ma s ním zoznámila. O vysvetľovanie sa postarám.“

Trochu sa začervenala. „Ja neviem, Abe...“ Odmlčala sa.

„Je to problém?“

„Nie. Áno. Ja neviem.“ Vyzerala znepokojene.

Zrazu sa ocitol na rozbúrenom mori. Mal pocit, že túto interakciu má pod kontrolou, že chápe o čo ide. Starostlivo si nacvičil, čo povie a čo asi Natalie odpovie lenže ona mala, hm, strach z neho alebo zo svojho šéfa? Lebo prečo? Lebo jej šéf bol obluda? To by ho bola ráznejšie odbila, keď sa jej vypytoval na výpožičné záznamy. Lebo je nesmelá? Natalie nebola nesmelá. Lebo –

„Urobím to,“ povedala. „Prepáč. Bolo to hlúpe. Ja len že – niekedy si dosť neodbytný. Môj šéf, mám taký pocit, že nemá rád, keď naňho ľudia tlačia.“

Aha, pomyslel si. Bola nervózna, lebo bol čudák. Nuž, tu to máš. Ani ho to nezarmútilo. Celý jeho život bol taký.

„Vďaka za tip,“ povedal. „Čo keď ti sľúbim, že naňho pôjdem jemne?“

Začervenala sa. Bolo to pre ňu naozaj nepríjemné. Cítil sa previnilo. „Okej,“ povedala. „Jasnačka. Soráč, človeče –“

Zodvihol ruku. „To nič.“

Odprevadil ju nazad do obchodu a kúpil si tam robota vyrobeného z plechovky od Pepsi nejakým vietnamským remeselníkom, ktorý ho obdaril obrovskými plechovými semenníkmi. Rozosmialo ho to. Keď sa dostal domov, oskenoval a zaradil potvrdenku, odfotil ho a zaviedol do Inventára, a kým to všetko dokončil, cítil sa omnoho lepšie.

Ku Kurtovmu autu sa dostali o piatej večer, slnko práve začalo zapadať. Zavislo na horizonte, *presne* na úrovni oka, navždy, vrezávajúc sa cez ich očné gule až do mozgu.

„Leto je tu,“ povedal Alan.

„A my sme sotva pokryli Market,“ povedal Kurt. „Pri tomto tempe nám pokrytie celého mesta zaberie desať rokov.“

Alan pokrčil plecami. „Ide o cestu, kamoško, nie o cieľ – o samotný akt organizovania všetkých tých ľudí, o umiestňovanie bépéčiek, o pokrok v probléme. To má cenu samo o sebe.“

Kurt zavrtel hlavou. „Chceš si dať niečo vietnamské?“

„Jasné,“ povedal Alan.

„Poznám jedno miesto,“ povedal a kľučkoval autom cez premávku po Don Valley Parkway.

„Kam to, dopekla, *ideme*?“ povedal Alan, keď opustili mesto a vošli do krivolakých, identických, ako formou na koláče vykrojených ulíc priemyselného predmestia na severe.

„Na miesto, ktoré poznám,“ povedal Kurt. „Je skutočne lacné a skutočne dobré. Všetci poliši z okrsku Peel tam jedia.“ Luskol prstami. „Jaj, hej, chystal som sa ti povedať to o tom fízlovi,“ povedal.

„Chystal,“ povedal Alan.

„Takže, jednej noci som kutral hentam.“ Kurt ukázal na bezvýraznú nízku rozľahlú hnedú budovu. „Tlačia tam zberateľské kartičky s hokejistami, bejzbalistami, obludami – čo len chceš.“

Usrkol si z kávy z donutového kiosku a potom stiahol okienko a vypľul to von. „Hnus, to bola včerajšia káva,“ povedal. „Takže, jednej noci som sa tam hrabal a našiel som, čojaviem, päťdesiat, sto krabičiek hokejových kartičiek. Mali trošku vyštrbené rožky a boli v smetiach. Chápeš, hokejové kartičky sú len *papier*, no nie? Jediná vec, čo im dáva cenu, sú firmy, ktoré do nich natlačia marketingové kydy a lesklé fotky rybohlavých bezzubých svalovcov.“

„Povedz mi, ako sa naozaj cítiš,“ povedal Alan.

„Sorry,“ povedal Kurt. „Hokejisti u nás na strednej boli naozaj chumaji. Som duševne zjazvený.

„Takže pomaly odchádzam a zákon ma zastaví. Miestni poliši ma poznajú, teda väčšinou, lebo keď ich zbadám, objednávam im hemendex, ale títo chlapci ma nikdy predtým nestretli. Takže ma vytiahli z auta a ja vysvetľujem, čo robím a citujem pasáž zo zákona o vstupe na cudzí majetok, ktorá hovorí, že to čo robím je dovolené a potom otvorím kufor a ukážem mu ho a on úplne *šalie*: ‚To mi chcete povedať, že ste to našli v *smetiach*? Môj syn za toto míňa majetok! V *smetiach*?‘ Opakuje, ‚V smetiach?‘ a jeho parťák ho odvádza preč a ja to púšťam z hlavy.

„Ale potom asi o dva dni som sa tam vrátil a v kontejneri niekto je, až po bradavky v hokejových kartičkách.“

„Ten policajt,“ povedal Alan.

„Ten policajt,“ povedal Kurt. „Presne tak.“

„Tak to je historka o fízlovi v odpadkoch, čo?“ povedal Alan.

„To je tá historka. A poučenie je: Všetci sme len o p-chlp od skočenia do smetiaka a prehrabávania sa v ňom.“

„Pé chlp? Myslel som, že sa snažíš nebyť sexista?“

„*Pé* ako *pták*, okej?“

Alan sa uškrnul. Už nejaký čas si s Kurtom nedali večerný pokec. Keď Kurt navrhol večernú vychádzku, Alan najprv váhal: v tých dňoch toho mal priveľa, priveľa *Dannyho* na jeho hlavu. Ale práve také niečo potreboval. Obidvaja to potrebovali.

„Okej,“ povedal Alan. „Zájdeme sa najesť?“

„Zájdeme sa najesť,“ povedal Kurt. „Vietnamská reštika je len na skok. Počul som, že tam raz jeden chlapík skúšal na čašníkov hovoriť po thajsky. Neuveriteľné – akoby bol turista ešte aj doma, sprostý škaredý turista. Ľudia sú debili.“

„Vážne?“ povedal Alan. „Ja ich mám celkom rád. Vieš, v čínskej štvrti je tiež dosť dobrá vietnamská.“

„Toto je dobrá vietnamská.“

„Lepšia ako v čínskej štvrti?“

„Na lepšom mieste,“ povedal Kurt. „Ak sa ideš potom kutrať v kontejneroch. Dám si tvoju čerešňu, kamoško.“ Plesol rukou Alana po pleci. Skutoční ľudia sa Alana nedotýkali často. Nebol si istý, či sa mu to páči.

„Bože,“ povedal Alan. „Je to také náhle.“ Ale tešil sa na to. Mnohokrát sa snažil predstaviť si, čo presne Kurt *robí*, ale nikdy sa mu to veľmi nedarilo. A teraz sa chystal skutočne vyjsť a liezť dnu a von zo smetí. Premýšľal, či je na to vhodne oblečený, predstavoval si vrecia smradľavého kuchynského odpadu a rozhodol sa, že je ochotný obetovať džínsy a starú košeľu značky Gap, ktorú si kúpil deň potom, ako sa mu košeľa, ktorú nosieval v obchode – v tom s naťahovacími hračkami? – premočila v prietrži mračien.

Vietnamské jedlo bolo naozaj dobré a rodina, ktorá viedla reštauráciu vítala Kurta ako starého priateľa. Miesto bolo plné policajtov, každé dve minúty vošli dvaja či traja noví, zastavili sa vziať si šalátovú rolku alebo sendvič alebo papierovú šálku phó. „Poliši vždy vedia, kde sa dá najesť rýchlo a lacno a dobre,“ mumlal Kurt s ústami plnými bravčového rebierka a praženej ryže. „Tak som našiel toto miesto, podľa policajných áut na parkovisku.“

Alan vysrkol posledné sústo phó a ponaháňal paličkami zvyšné kúsky krvavého bifteku a namočil ich do čili omáčky predtým ako si ich strčil do úst. „Kam ideme?“ opýtal sa.

Kurt mykol hlavou smerom do veľkého sveta. „Kamkoľvek nás osud zavedie. Proste pôjdem, kým nedostanem nutkanie a potom zastavím na parkovisku a zaútočíme na smetiaky. Týmto smerom je ich dosť, mohol by som stráviť päťdesiat či šesťdesiat hodín, kým by som ich prešiel všetky,

takže si musím vyberať. Už viem čo ktorá firma vyhadzuje – či množstvo dobrých vecí alebo zväčša sračky – dnes už dôverujem svojej intuícii, že ma dovedie na tie správne miesta. Rád by som si zašiel do kontejnerov Sega alebo Nintendo, lenže oni to tam majú ako koncentrák – ostré drôty a senzory pohybu a ozbrojené stráže. Sú to jediné firmy, ktoré berú utajenie vážne.“ Náhle zmenil pruh a zabočil na príjazdovú cestu k priemyselnému komplexu.

„Pavúčí zmysel zašteklil,“ povedal keď vypol svetlá a priviezol ich ku kontejneru. „Pripravený na stratu panictva?“ povedal a zapálil si cigaretu.

„Bol by som rád, keby si prestal používať túto metaforu,“ povedal Alan. „Blé.“

Ale Kurt bol už z Buicka von, na opačnej strane a otváral Alanove dvere.

„Tamten smetiak je plný kartónov,“ gestikulujúc povedal. „Recyklácia. Henten je plný plastikových fliaš. Tiež recyklácia. Tento,“ povedal zafučiac, keď sa prehol cez jeho okraj, cediac cez zuby, medzi ktorými stískal baterku, „je kam dávajú dobré vecičky. Mrkni sem.“

Alan sa pokúsil vyliezť na lepkavé steny kontejnera, ale nemal sa čoho chytiť. Kurt, stojac v kontejneri na čomsi praskajúcom, siahol k nemu, chytil ho za zápästie a vytiahol ho nahor. Predriapal sa cez priečku kontejnera a spadol dovnútra. Čakal, že ho zaplaví kyslý kuchynský odpad, ale namiesto toho sa ocitol medzi stovkami pätnásťcentimetrových kartónových škatuliek.

„Čo je to?“ spýtal sa.

Kurt škatuľky dvíhal a triasol nimi, načúvajúc hrkotaniu. „Toto je veľkoobchod import/export. Vyhadzujú množstvá defektných výrobkov, lebo je to lacnejšie ako dopravovať to nazad na Tchajvan do opravy. Ale moji chlapci to opravia a predajú na eBayi. Aha,“ povedal otvoriac škatuľu a čosi vytriasol a podal mu to. Potom mu podal baterku, ktorú Alan chytil nevšímajúc si sliny na rukoväti.

Bola to gumená kačička. Alan ju otočil a zbadal, že jej zo zadku vyrastá kus kovu.

„Ďalšie takéto?“ povedal Kurt. „Minulý mesiac som ich našiel okolo tisíc. Sú to USB kľúčiky, malá kapacita, asi 32MB. Zapojíš to a ukážu sa ti na desktope ako malý harddisk. Robia ich vo všemožných farbách. Problém je, že majú výrobnú chybu, takže v tme svetielkujú len v jednej farbe – podľa toho ako sa farbiaci karusel zasekne.

„Doma ich mám zo dve tisícky, ale predávajú sa dobre. Dones mi zo dve kartónové škatule tam z toho kontejnera a naložíme zo dve stovky.“

Alan zalapal po dychu. Kontejner mal dva kubické metre, kačičky len niekoľko centimetrov. Boli ich tam tisíce a tisíce: viac než ich kedy mohli napchať do Buicku. Ako omámený šiel a vytiahol z odpadu niekoľko poskladaných krabíc a rozložil ich a plnil ich kačičkami, ktoré mu Kurt podával z kopy praskajúcich a vŕzgajúcich odsúdených kačičiek, ktoré drvil nohami.

Keď skončili, Kurt zamiešal krabice tak, aby všetko s odtlačkami topánok skončilo na spodku. „Nechceme, aby vedeli, že sme tu boli, lebo začnú tie kačičky pred vyhodením rozbíjať kladivami."

Nastúpil do auta a vytiahol fľašu okeny a nejaké papierové obrúsky a vyutieral volant a palubnú dosku a rukoväť baterky, potom si vytlačil na ruku hrudku dezinfekčného prostriedku na ruky a keď skončil podal ho Alanovi.

Alan sa neobťažoval upozorniť ho, že pokým to robil, tucetkrát si preložil baterku z rúk do úst a naspäť – myslel si, že chápe, že tento rituál bol Kurtovým uistením samého seba, že neklesá na úroveň tulákov a ostatných, čo sa prehrabujú v smetiach.

Kurt, akoby mu čítal myšlienky, povedal, „Vídaš tých starých ožranov, čo tlačia nákupný vozík plný prázdnych plechoviek po Spadine? Posratí *idioti* – mohli by si viezť LCDéčko, ktoré by mohli požičiavať za desať dolcov, ale namiesto toho sa hrabú ako tchori v odpadkoch a hľadajú poklady za niklák.

„No dobre, ale čo by si bral ty?"

Kurt na neho uprene zízal. „Robíš si zo mňa žarty? Čo si *nevidel*? Je tam stokrát viac materiálu, než koľko môžem kedy vziať. Kriste, keby len jeden z nich mal čo len štipku ambícií, mohli by sme *zdvojnásobiť* množstvo, ktoré zachránime z odpadu."

„Si výnimočná osobnosť," povedal Alan. Nebol si istý, či to myslí ako kompliment. Napokon, vari nebol aj *on sám* výnimočnou osobnosťou?

Alan bol ohromený keď našli tucet pevných diskov, ktoré sa po zapnutí do Kurtovho laptopu, čo držal pod sedadlom spolujazdca, rozbehli a ukázali, že majú veľkorysú kapacitu a navyše sú napchaté dôverne vyzerajúcimi informáciami.

Padal na zadok, keď objavili tri postaršie laptopy Toshiba, z ktorých sa každý nabootoval do zastaralých Windows a len jeden z nich mal zjavnú vadu materiálu: popraskaný roh LCD.

Bol nadšený kontejnermi plnými plyšových hračiek, mierne používaného kancelárskeho nábytku, technických kníh a cédečiek s minuloročným softvérom. Zápachy väčšinou neboli agresívne – Kurt sa zmienil o tom, že zbieranie bolo lepšie v zime, keď bola vonku jedna veľká chladnička, ale Alan sotvačo cítil, len kyslý pach starého smetiaka a čas od času závan kávového gruntu.

U Vietnamcov sa zastavili na kokosovú zmrzlinu a poháre sladkej ľadovej kávy a Kurt kývnutím hlavy pozdravil policajtov v reštaurácii. Alan sa čudoval, že bol Kurt tak zadobre s týmito vidieckymi policajtmi a tak nepriateľský k zákonu na Kensington Market.

„Ako dostaneme konektivitu vonku z Marketu?" povedal Kurt. „Chcem tým povedať, toľko práce a pokryli sme sotva štyri či päť blokov."

„Vzmuž sa," povedal Alan. „Môžeme stráviť ďalšie dva roky len tým, že by sme pomáhali ľuďom z Marketu využívať to, čo sme nainštalovali a stále by to bolo produktívne." Kurt otvoril ústa, ale Alan ho zdvihnutím ruky zastavil. „Nie žeby som navrhoval, že to máme robiť. Chcel som len povedať, že sme zatiaľ spravili veľa dobrého. Teraz potrebujeme trochu publicity, istú kritickú masu a nejakú cestu, ako do toho zapojiť obyčajných ľudí. Nemôžeme napchať kritickú masu do tvojej prednej miestnosti a nechať ich tam pracovať."

„Tak čo im dáme robiť?"

„Dobrá otázka. Minule som na sieti čosi zbadal a chcel som ti to ukázať. Čo keby sme šli domov a pripojili sa?"

„Ešte tu máme stále veľa dobrých miest na kutranie. Netreba ísť domov – poznám jedno miesto."

Odviezli sa do bludiska slepých uličiek a lacných, nevkusne ohavných domov s trojitými garážami a poprehýbanými odkvapmi. Ulice tu nemali nijaké chodníky a nevyhnutné basketbalové koše nad garážami nevykazovali žiadne známky používania.

Kurt zaparkoval pred domom nerozoznateľným od ostatných a vytiahol laptop spod sedadla, zapojil ho do zásuvky zapaľovača a otvoril monitor.

„Je tu otvorená sieť," povedal, keď doň zastrčil WiFi kartu. Ukázal na vikier v podkroví.

„Dopekla, ako si to tu našiel?" povedal Alan hľadiac do temného okna. Po strane domu bola brána zamknutá reťazou a vzadu nadzemný bazén.

Kurt sa zasmial. „Títo ‚bezpečnostní poradcovia'" – prstami naznačil malé úvodzovky – „Torontský dozor. Prešli z jedného konca mesta na druhý s GPS-kom a wifi kartou a nalogovali sa na všetky body prístupu, ktoré našli, potom vydali správu tvrdiac, že všetky tieto body prístupu

reprezentujú ignorantských spotrebiteľov, ktorí sa vystavujú útokom a poskytujú internetové pripojenie detipožierajúcim teroristom.

„Jeden z identifikovaných bodov prístupu bol *môj*, prekristapána, a môj bol otvorený, lebo ja som bláznivý vymletý anarchista a nie že som ignorantský ‚spotrebiteľ', čo sa tomu nerozumie, a to mi vnuklo nápad, že možno je okolo mňa množstvo takých ľudí, čo prevádzkujú otvorené bépéčka. Takže jednej noci som takto kutral a *skutočne* som sa snažil spomenúť si, kto hral Sundance Kida v Butchovi Cassidym a vedel som, že keby som mal pripojenie, mohol by som si to vygoogliť. Mal som stumbler, aplikáciu, ktorá sa pripája na všetky otvorené WiFi body prístupu v dosahu, a GPSko, ktoré som kedysi vyhrabal, ktoré sa dokázalo spojiť so softvérom čo mi zakreslil BP-čka na mapu Toronta, takže som si mohol pripútať celú mašinku na sedadlo spolujazdca a voziť sa okolo, až kým som nemal zoznam celého bezdrôtového internetu, ktorý sa dal vidieť z ulice.

„No a potom ma to už zunovalo, tak som sa vrátil ku kutraniu a potom som spravil, čo obvykle robievam na konci noci, previezol som sa okolo po obytných uliciach, len tak, aby som po noci strávenej v odpadkoch videl dôkazy ľudskej aktivity a tiež preto, lebo ľudia niekedy vyložia von pekné pohovky a iné vecičky.

„Keď som sa dostal domov, pozrel som sa na svoju mapu a videl som tam tony bodov prístupu okolo priemyselných budov a zopár na komerčných uliciach a niekoľko málo v obytných štvrtiach, ale jeden z najlepších signálov bol presne tu a keď som naňho klikol, videl som, že meno siete bolo ‚ParazitNet.'"

Alan povedal, „Há?" lebo ParazitNet bol Kurtov názov jeho bezdrôtového projektu, hoci odkedy sa k nemu Alan pripojil a napoly to zlegalizovali, veľmi ho nepoužívali. Ale aj tak.

„Hej," povedal Kurt. „To som presne povedal – há? Takže som si vygooglil ParazitNet, aby som videl, čo sa nájde a našiel som starú správu, ktorú som kedysi, keď som to spúšťal, poslal do toronto.talk.wireless, taký manifest mojich zámerov a Google to zverejnil a tento chlapík, nech je to hocikto, si ho musel prečítať a rozhodol sa pomenovať tak svoju sieť.

„Takže si hovorím: Tento chlapík so mnou *chce* zdieľať pakety, to je nabetón, a tak, keď sa chcem dostať online, pripájam sa na tento BP."

„Nikdy si ho nestretol, hm?"

„Nikdy. Vždy som tu okolo druhej ráno alebo tak a nikdy sa tam nesvieti. Stále plánujem zabehnúť sem okolo piatej poobede a zazvoniť a povedať ahoj. Nikdy som sa k tomu nedostal."

Alan našpúlil pery a pozoroval, ako Kurt ťuká do kláves.

„Ale pripojenie má bohovské – to ti poviem. Frčí ako T1 a IP adresa prichádza od ISP vo Waterloo. Potrebuješ prehliadač, však?“

Alan zavrtel hlavou. „Vieš čo, už ani neviem, čo som ti to vlastne chcel ukázať. Ale teraz mi vŕta v hlave iný nápad...“

Kurt preložil laptop na zadné sedadlo, opatrne aby nezavadil káblami a anténou. „O čo ide?“

„Povozme sa ešte trochu, nechajme to dozrieť, okej? Máš ešte nejaké smetiaky, čo si mi chcel ukázať“

„Braček, smetiakov mám na týždne. Mesiace. Roky.“

Samozrejme to bola vojnová výprava. Alan hlásil mená sietí, ktoré míňali a pozoroval ako na mape Toronta naskakujú vlajočky. Vozili sa po uliciach celú noc, pozorovali východ slnka a vlajočky sietí sa znásobili.

Alan to Kurtovi ani nemusel vysvetľovať, pochopil to ihneď. Boli si blízki, premýšľajúc v horúčkovitej jazde temnými nočnými ulicami.

„Ide o to,“ povedal Kurt keď popíjali kávu vo Vesta Lunch, zafúľanej jedálni s nepretržitou prevádzkou, ktorú Alan navštevoval len v skorých ranných hodinách. „Začal som uvažovať, no, že mobilové firmy sú v riti lebo si myslia, že musia zaplaviť celé mesto mocnými vysielačmi z ich vysokých veží, lenže moje malé krabičky budú mať nižší výkon a budú chytrejšie a realistickejšie a vidieckejšie a demokratickejšie.“

„Správne,“ povedal Alan. „Presne na to som myslel. Čo môže byť demokratickejšie ako jednoducho podporovať ľudí nech využívajú svoje vlastné body prístupu a svoje vlastné internetové pripojenia na postupné pozdvihnutie mesta?“

„Hej,“ povedal Kurt.

„Je pravda, že nedosiahneš svoj sen o rozšírení Internetu zadarmo premostením z veľkej klietky na Front Street 151, ale stále sa môžeme hrať s hardvérom. A presvedčiť aby sa k nám pridali ľudia, ktorí *už vedia* prečo je WiFi senzačné, musí byť jednoduchšie ako presviedčať obchodníkov, ktorí o tom nikdy nepočuli, aby nás nechali na steny vešať anténky a krabičky.“

„Správne,“ odpovedal Kurt čoraz vzrušenejšie. „Správne! Veď ide len o ego, no nie? Načo by sme potrebovali tú sieť *kontrolovať*?“ Zatočil sa na popraskanej stoličke a čašníčka naňho vrhla zamračený pohľad. „Prosím, prineste mi jablkový koláč,“ povedal. „To je na tom to najlepšie: vydrbe to s kontraktmi všetkých ľudí s ich poskytovateľmi – predávajú ti neobmedzené internetové pripojenie a potom ti povedia, že keď začneš byť príliš pahltný, službu ti obmedzia. Nuž, do riti s nimi! Nebude to len

zosieťovanie v komunite, bude to občianska neposlušnosť proti mizerným podmienkam poskytovania služby!“

V jedálni bolo zopár ranostajov s ochrannými prilbami, ktorí naňho zízali ponad svoje praženice. Kurt si ich všimol a zamával im. „Prepáčte, chlapci. Dostali ste niekedy nápad taký dobrý, že si nemôžete pomôcť a musíte si trochu zatancovať?“

Jeden z robotníkov sa usmial. „Hej, ale žena ma vždy zruší.“ Štuchol kolegu do pleca.

Jeho spoločník zavrčal do kávy. „Pekné. Veľmi pekné. S tebou bude dnes *kopa* zábavy, to ti teda poviem.“

S ospalými mysľami vyšli z jedálne a žmurkali do vychádzajúceho slnka a škerili sa jeden na druhého a grgali po vajciach a klobáskach a slanine a káve a zamierili ku Kurtovmu Buicku.

„Počkaj,“ povedal Alan. „Prejdime sa pešo, dobre?“ Mesto voňalo ránom, rosou a trávou a výfukovými plynmi a čerstvým chlebom a slabými závanmi od vzdialenej továrne Cadbury roniacej čokoládovú miazmu ponad kopce a električkové koľaje. Okolo nich sa milióny vrteli v posteliach, štrngotali v kuchyniach, podávali si vodu a brali vitamíny. To ho povzbudilo, cítil sa súčasťou čohosi ohromného a všeobjímajúceho, ako keď bol vo svojom otcovi-vrchu.

„Tam hore,“ povedal Kurt ukážuc na malé ihrisko na pahorku, ktorý sa strmo dvíhal z Dupontovej na Christieho, kde sa vo vánku škrípavo kolísalo stádo plastikových hojdacích koníkov.

„Tam hore,“ súhlasil Alan a vykročili odkopávajúc kvapky rosy z trávy popri chodníku.

Z vrcholčeka preliezačky bol východ slnka tisíckrát pôsobivejší, prefiltrovaný novými výhonkami stromových vetvičiek. Kurt si zapálil cigaretu a vyfúkol dym do svetelných lúčov a obdivovali efekt, ktorý vytváral vietor, keď ho rozfukoval.

„Myslím, že to bude fungovať,“ povedal Alan. „Urobíme niečo krikľavé pre tlač, presvedčíme ľudí, aby premenovali svoje siete – čím viac ľudí ich bude používať, tým viac ich bude vytvárať... Je to dobrý plán.“

Kurt prikývol. „Áno. Sme bystrí chlapci.“

Čosi vrazilo Alanovi do hlavy a odskočilo do hliny pod preliezačkou. Malý ostrý kameň. Alan sa omráčene zakolísal a zrútil sa z preliezačky, ledva sa pred dopadom stihol stočiť nabok. Vzduch mu vyrazilo z pľúc a do očí mu vhŕkli slzy.

Opatrne si ohmatal hlavu. Prsty mu zvlhli. Kurt čosi kričal, ale nepočul ho. Čosi sa pohlo v kríkoch, premiestnilo sa do jeho zorného poľa. Zámerne sa premiestnilo do jeho zorného poľa.

Danny. V ruke mal ďalší kameň a rozohnal sa a vymrštil ho. Kameň vrazil Alanovi do čela, hlavou mu trhlo vzad, zastonal.

Na hlinu niekoľko centimetrov od jeho očí dopadli Kurtove nohy, veľké baganče so štrngotajúcimi reťazami. Davey sa mihol cez kríky a k plastikovým koníkom, preskakujúc z koníka na kačku na sliepku, zanechávajúc za sebou rozkývané vŕzgajúce veľké pružiny. Kurt k nemu spravil dva kroky, lenže Davey už zmizol popod plot z pletiva a ponad hrebeň pahorku vedúceho dolu na Dupont Street.

„Si v poriadku?" povedal Kurt a čupol si k nemu položiac mu ruku na plece. „Chceš doktora?"

„Žiadni lekári," povedal Alan. „Žiadni lekári. Budem v poriadku."

Pomaly zostupovali k autu, svet okolo nich sa krútil. Pri východe z Vesta Lunch ich stretli robotníci v prilbách a ich oči sa dvihli na Alanovu skrvavenú tvár. Odvrátili sa. Alan cítil, ako mu puto s okolitým svetom uniká a vedel, že v skutočnosti nikdy nebude jeho súčasťou.

Nedovolil, aby ho Kurt odprevadil hore schodmi a uložil do postele a tak Kurt aspoň hliadkoval pri chodníku, až kým Alan nevošiel dovnútra, potom naštartoval a vyrazil. Ešte stále bola ranná špička a obyvatelia Marketu cestou do práce klopkali tvrdými koženými podrážkami alebo nakladali potomstvo do rodinných áut.

Alan si vymyl krv z vlasov a tváre a opatrne sa osprchoval. Keď zastavil vodu, začul cez otvorené okno tlmené zvuky. Zavýjajúcu elektrickú gitaru. Prešiel k oknu a vystrčil hlavu a uvidel Krishnu ako sedí na neustlanej posteli v neodizolovanej spálni, v zafúľanom župane, gitara v lone, oči zatvorené, sústredený na kvílenie, ktoré žmýkal z dlhého krku nástroja.

Alanovi sa chcelo spať, lenže hluk a pulzovanie v jeho hlave – vo vzájomnom kontrapunkte – a pohľad na Daveyho, mihajúceho sa od preliezačky ku kríkom a na svah, cupitajúceho tak rýchlo, že Alan si skoro nebol istý, či ho vôbec videl, všetko to konšpirovalo, aby ho udržalo bdieť.

Nakúpil kávy v Donut Time na College Street – Grék otvorí až o niekoľko hodín – a priniesol ich ku Kurtovi, lenže svetlá boli zhasnuté a tak sa upíjajúc si z kávy pomaly vliekol domov.

Na polceste na vrchol mal Benny ďalší záchvat, stuhol a padol na zem skôr, ako ho stihli zachytiť.

Keď Billy ležal horeznačky v hline Alan začul vzdialené zavytie, nie ako keď vyje vlk ale ako čosi, čo vlk ulovil a teraz to trhá v čeľustiach. Z toho zvuku mu naskočila na krku husia koža a keď sa pozrel na malých, uvidel, že ich oči sa bláznivo otáčajú.

„Musíme ho dostať domov," povedal Alan zodvihnúc Bennyho zo zeme. Drobci sa mu snažili pomôcť ale iba čo sa zaplietli do Bennyho bezvládnych končatín a tak im Alan povedal, nech hliadkujú vzadu, nech pozorujú, či Davey s kameňom v ruke nečíha vo výmoľoch alebo vo vetvách.

Keď sa vrátili k ústiu jaskyne, znovu začul jeden z tých výkrikov. Brendan na jeho pleciach sa zamrvil a Alan ho položil na zem a rozhliadal sa na všetky strany, či neuvidí Daveyho, ktorý sa vrátil, a srdce mu búchalo.

„Odišiel na celú noc," povedal Burt nevzrušene. Posadil sa a potom sa opatrne postavil na nohy. „Ale ráno bude späť."

Jaskyňa bola spustošená. Alanove knihy, Ern-Felix-Gradove hračky zničené. Ich šatstvo v zdrapoch a franforcoch bublalo v termálnom prameni. Brianove rezby boli dolámané a rozbité. Učebnice boli dotrhané.

„Si v poriadku?" povedal Alan.

Brian sa oprášil a ponaťahoval ruky a nohy. „To bude dobré," povedal. „Po mne nejde."

Alan tupo hľadel na bratov ako upratovali jaskyňu a skladali svoje veci na kôpky. Malí vyzerali vystrašene, bez stopy po tvrdosti, ktorú v nich videl v deň, keď bojovali na svahu.

Benny sa utiahol do svojho hniezda, ale skôr než sa v jaskyni zotmelo, zniesol dolu pár diek a spustil ich ku výklenku, kde spával Alan. Mal so sebou bejzbalovú pálku, ktorá pri opretí o stenu vydala dobrý pevný hliníkový cveng.

Malí prešli cez jaskyňu s kôpkou svojich vlastných prikrývok, posledný George niesol roztrhané tričko naplnené ostrými kameňmi.

Alan na nich pozrel a počúval dýchanie hory okolo nich. Uplynuli už roky odkedy im otec nemal čo povedať. Uplynuli už roky, odkedy matka nerobila pre nich nič iné, len prala ich veci. Ozýval sa teraz v jaskyni hlas? Vietor? Vôňa?

Necítil nič. Nepočul nič. Benny sa oprel o stenu jaskyne s dekou okolo pliec a bezjbalkou voľne pripravenou medzi kolenami.

Potom zápach vo vetre. Splašky a síra. Zápach strachu.

Alan pozrel na bratov, potom sa postavil a bez obzretia vyšiel z jaskyne. Nebude čakať, kým Davey príde za ním.

Noc bola teplá a zvuky z cesty pri úpätí kopca sa miešali s jarným vánkom v nových výhonkoch na stromoch a v novom ihličí borovíc, s tichými hlasmi vtákov a šmátrajúcich chrobákov. Alan vykĺzol z jaskyne

a obzeral sa v súmraku dúfajúc, že zazrie čosi mimoriadne, lenže okrem skorej sovy a hŕstky svätojánskych mušiek iskriacich sa ako vzdialené hviezdy nevidel nič zvláštne.

Ťapkal okolo svahu hory, hlboko sa zohýnal, každú chvíľu sa zastavoval, aby načúval zvuku krokov. Vo výške pri malom vchode do jaskyne golemov sa zastavil, ľahol si na brucho a pomaly pozoroval okolie pukliny.

Uplynuli už roky, odkedy bol naposledy v jaskyni golemov, roky, odkedy sa naposledy zjavili v jaskyni ich otca. Už dávno prestali nosiť svoje úlovky na prah jaskyne chlapcov, prestali v predvečer ubúdajúceho mesiaca nechávať kožušinky v úhľadných kôpkach.

Výhľad zo svahu bol úžasný. Dedina sa rozrástla na mestečko, rýchlo sa stávala mestom. Blikal tam milión svetielok. Diaľnica preťala noc žiarivou stuhou lámp, rovnou líniou prerezávajúcou pahorky a zákruty. Tam dolu boli tisíce ľudí, všetci pospájaní bzučiacou sieťou – sieťou dômyselných uzlov dômyselnej mriežky – sieťou káblov a rádia a civilizácie.

Pomaly sa otočil k jaskyni golemov. Pamätal si ako bývala obložená pásmi kostí, barbarskou katedrálou, ktorej oblúky boli ozdobené usporiadanými lebkami a prepletenými stehennými kosťami drobných zvieratiek. Tieto kostičky boli teraz rozhádzané a dolámané, osifikovaný obklad s medzerami po chýbajúcich a spadnutých kostiach.

Alan premýšľal, ako asi golemovia reagovali, keď Darl zničil stáročia ich starostlivej práce. Potom, keď sa lepšie prizrel, uvedomil si, že tie kosti boli zaprášené a špinavé, pokryté pavučinami a tlejúce. Ležali tu takto už omnoho dlhšie než len pár hodín.

Alan sa vkradol do jaskyne, oči otvorené, uši napäté. Jeho kroky zvírili obláčiky prachu osvetlené svetlami Mesiaca a mesta, vnikajúcimi ústím jaskyne. Dlážkou prechádzal ďalší rad stôp: malé chlapčenské chodidlá robiace pomalé artritické krôčiky. Vošli dnu, obkrúžili jaskyňu a zasa vyšli von.

Alan napínal uši, či začuje zvuky golemov, a nepočul nič. Aj on pomaly obišiel jaskyňu upierajúc zrak do tieňov. Kam odišli?

Tam. Pruh červeného ílu vedúci ku kope hliny. Alan k nej pristúpil a rozoznal rozmazané obrysy nôh a rúk, trupu a hlavy. Ten golem sa privliekol do tohto kúta rozpadol sa v blato. Prach na zemi bol červený. Zaschnuté blato. Golemský prach.

Ako dlho nebol v tejto jaskyni? Ako dlho ani neprišiel na túto stranu hory? Dva mesiace. Tri? Štyri? Viac. Ako dlho ležia mŕtvi golemovia v prachu tejto jaskyne?

Vyrezali jeho kolísku. Kŕmili ho. Naučili ho hovoriť a chodiť. V istom zmysle boli jeho otcom rovnako ako hora.

Hľadal v sebe nejakú emóciu a nenašiel nič. Úľavu, možno. Úľavu.

Golemovia boli stelesnením jeho cudzoty, čudní ako jeho hladké brucho bez pupočnej jamky, element jeho tajomstva čakajúceho na odhalenie a – čo? Čoho sa vlastne bojí? Opovrhnutia? Vivisekcie? Už ani nevedel, ale vedel, že chcel zapadnúť a že absencia golemov to uľahčuje.

Vo vetre tu bolo cítiť zápach, mŕtvolný a skazený smrad, ktorý si všimol už v ich jaskyni. Otec si robil starosti.

Nie. Davey bol dnu. To bol ten smrad, smrad dávno mŕtveho Daveyho, ktorý sa vrátil z hrobu.

Alan kráčal hlbšie do tunelov nasledujúc svoj nos.

Davey mu skočil na plecia z rímsy v sále, kde sa strop dvíhal ďaleko nad ich hlavy. Bol taký ľahký, že si Alan najprv pomyslel, že mu niekto hodil cez plecia deku.

Potom sa mu do očí zaryli nechty. Potom sa mu prsty zakvačili do kútika úst.

Potom jačanie, hrubé ako zosušený jazyk, suché ako prach golema, ako žiadny iný zvuk a ako všetky zvuky naraz.

Skazený smrad bol všade, plnil mu nozdry akoby mal tvár v hŕbe zhnitého mäsa. Potiahol za suché, tenké ruky zamotané do jeho tváre a zistil, že sú pevné ako železné pásy a potom zreval.

A potom obidvaja jačali a váľali sa po zemi a zachytil Dannyho palec do dlane a bolestivo ho ohýbal dozadu, až kým – *prask* – sa hladko odlomil so zvukom praskajúceho dreva.

Doug bol zrazu dolu a plazil sa preč smerom do tieňov. Alan stále držiac palec sa zodvihol na kolená a s jednou rukou na zranenej tvári sa chystal naň vrhnúť, keď za sebou začul rýchly beh a potom okolo neho prefrnkol Bill s pripravenou bejzbalkou a švihol ňou ako pólovým kladivom a zaznelo duté *krach* hliníka o chitínovitú kožu.

Šok z toho zvuku postavil Alana na nohy, v hrdle mu stúpala vlhká nevoľnosť. Benny sa rozháňal k druhému úderu mieriac tentoraz na Darrenovu hlavu, k víťaznému *tresk*, ktoré by odrazilo tú scvrknutú hlavu preč z toho kostnatého sčernetého krku, ale Alan skríkol, „NIE!“ a ryčal na Bennyho a skočil po ňom. Letiac vzduchom si myslel, že zachraňuje *Bennyho* pred pocitom, ktorý niesol v sebe celých desať rokov, ale keď

doňho vrazil, mal hryzavý pocit, jasný a zreteľný, a vedel, že bráni *Drewa*, že ho raz namiesto ubližovania zachraňuje.

Stále ešte držal palec a Davey bol len centimetre od jeho tváre a on kľačal na Bennym a spolu dychčali. Alan sa pomaly pozviechal a pustil palec na Drewovu hruď, potom pomohol Billymu na nohy a odkrivkali do postele. Za sebou počuli suché zvuky ako sa Davey zdvíhal, kašľajúc a potácajúc, so škrípajúcimi tenkými, popraskanými rebrami.

Nasledujúce ráno sedel na ich matke. Bol nahý a vysušený – bezpohlavný – všetci bratia, dokonca aj malý George, prestali chodiť nahí, keď sa dostali do puberty – mrzutý a tichý na bielom, otlčenom smaltovanom veku, tak ošúchanom a poškriabanom, že pripomínalo zbierku čínskej keramiky. Už dávno nikto z nich nehľadal útechu v matkinom jemnom kolísaní, sotva jej venovali inú myšlienku okrem napĺňania jej brucha šatstvom a jeho vyberania o hodinu neskôr.

Malí sa zobudili prví a keď ho uvideli, skryli sa za stalagmit a vykukovali spoza neho, každý s ostrým plochým kameňom v ruke a plnými vreckami ďalších. Danny si každého prezrel žltými koagulovanými očami a vyceril ústa plné polámaných a sčernetých zubov v úškrne, ktorý bol rovnako vtipom aj hrozbou.

Ďalší sa zobudil Bradley, pálka v ruke a oči doširoka roztvorené, keď vyskočil na rovné nohy a to už bol hore aj Alan a položil mu ruku na plece.

Prikrčil sa a pomaly kráčal k Daveymu. Mal nôž, rukoväť obtočenú povrazom, ostrie, kedysi nabrúsené, bolo znovu pokryté hrdzou a červené od desaťročnej krvi, ale na jeho ostrosti záležalo ešte menej ako na jeho histórii.

„Privítaj ma doma," zaškrípal Davey, keď sa Alan priblížil. „Privítaj ma doma, ty *kokot*. Privítaj ma doma, *braček*."

„V tomto dome si vítaný," povedal Alan, ale Davey nebol vítaný. Práve minulý týždeň Alan videl peknú spálňovú súpravu, ktorú si možno mohol dovoliť – golemovia mu zanechali peknú zásobu zlatých šupiniek, hoci teraz, keď ich už nebolo, zrejme nastal koniec neobmedzeného rodinného majetku. Lenže so spálňovou súpravou by prišiel aj kuchynský stôl a potom knihovnička a varič a chladnička a až by boli pripravení, mohol by poslať každého z bratov svojou cestou, vybaveného spoločenskými zručnosťami potrebnými na prežitie v šírom svete, nech si nájdu ženy a lásku a zakladajú vlastné rodiny. Potom by aj on mohol odísť a nájsť si ryšavé dievča so škótskym prízvukom a v správnom čase by sa jej bruško zaguľatilo a mali by dieťa.

Všetko bolo naplánované, prakticky predurčené, lenže teraz tu trčali so stelesnením ich hanby sediacom na ich matke, s palcom pripevneným nazad k ruke lesklým drôtom.

„To je veľmi veľkorysé, *braček*," povedal Danny. „Si klenotom medzi *ľuďmi*."

„Poďme," povedal Alan. „Raňajky v meste. Ja platím."

Odišli a keď mizli z dohľadu Alan hodil cez plece pohľad na Daveyho, ktorý mal hlavu na kolenách a kolísal sa do rytmu s ich matkou.

Keď dokrivkal od Kurta domov, Krishna sa naňho uškŕňal z verandy. Na sebe mal bundu s kapucňou a prehnane obrovské raverské nohavice, ovešané šnúrkami a odrazkami, ktoré im na parkete mali dodať kinetický vzhľad.

„Ahoj, sused," povedal, keď Alan prišiel. „Dobrý večer?"

Alan sa zastavil, položil si ruky na boky, vystrel hlavu na krku, aby vyzeral čo najvyšší. „Chápem, čo má on z *teba*," povedal Alan. „Tomu rozumiem dokonale. Kto by nevyužil drobného sluhu a poslíčka?

„Ale čomu nerozumiem, čo nedokážem pochopiť, je: Čo z toho môžeš mať ty?"

Krishna prehnane pokrčil plecami. „Nemám ani potuchy, o čom hovoríš."

„Kedysi dávno sme mali zlato. Tým si ťa kúpil? Možno by si sa mal opýtať na protiponuku. Nie som chudobný."

„Nikdy by som nevzal ani penny, ktorú *ty* ponúkneš – dobrovoľne." Krishna si nonšalantne zapálil cigaretu a cvrnkol zápalku na obschnutý, fľakatý trávnik. Medzi divokými trávami tam boli malé vypálené škvrny od ostatných podobných zápaliek, takže ďalšia záhada bola vyriešená, všakže.

„Myslíš si, že som netvor," povedal Alan.

Krishna prikývol. „Hej. Nie desivý netvor, ale aj tak netvor."

Alan prikývol. „Pravdepodobne," povedal. „Pravdepodobne som. Nie človek, možno ani nie osoba. Nie skutočná osoba. Ale ak som ja zlý, on je tisíckrát horší, vieš? On je desivý netvor."

Krishna ťahal z cigarety.

„Ty toho vieš veľa o netvoroch, všakže?" povedal Alan. Kývol hlavou smerom k domu. „S jedným spávaš v posteli."

Krishna prižmúril oči. „Ani ona nie je desivá."

„Odrezávaš jej krídla, ale zato nie je menej obludná.

„Jednu vec ti ale môžem priznať, si dosť výnimočný: Väčšina skutočných ľudí nás nevidí. Ty si ma odhalil ihneď. Je to ako v *Draculovi*, kde väčšina ľudí nedokáže rozoznať, že je medzi nimi upír."

„Van Helsing to rozoznal," povedal Krishna. „Prenasledoval Draculu. Nemôžeš prenasledovať, čo nedokážeš uvidieť," povedal. „Takže tvoj druh sa zadarmo vezie už bohvie ako dlho. Storočia. Žijete na náš úkor. Medzi nami. Tvárite sa ako my."

„Van Helsinga zabili, všakže," povedal Alan. „Ale okrem neho tam bol ešte niekto, kto dokázal vidieť upírov: Renfield. Úbohý poskok a nohsled. Pamätáš si na Renfielda v klietke v blázinci, ako jedol muchy? Ako sa snažil byť netvorom? Van Helsing rozoznal netvora, ale aj Renfield."

„Ja nie som ničí Renfield," povedal Krishna a odpľul si na Alanov trávnik. Najprv oheň a potom voda. Nechával značky na Alanovom pozemku, to bolo jasné.

„Ale nie si ani Van Helsing," povedal Alan. „Aký je rozdiel medzi tebou a rasistom, Krishna? Ty mi hovoríš netvor, prečo by som ti ja nemal hovoriť paki?"

Pri urážke Krishna stuhol a Alan tiež. Nikdy predtým to slovo nepoužil, ale vykĺzlo mu z pier ľahučko, ako keby tam striehlo celý čas čakajúc na príležitosť byť vyslovené.

„Rasisti tvrdia, že existuje čosi ako ‚rasa' v rámci ľudského druhu, že čierni a bieli a Číňania a Indovia sú všetko príslušníci rôznych ‚rás'," povedal Krishna. „Čo je somarina. Na druhej strane, ty –"

Odmlčal sa a nechal to visieť vo vzduchu. Nemusel to dokončiť. Alanova ruka skĺzla k jeho hladkému bruchu, na miesto, kde skutoční ľudia majú pupky, staré zjazvené zvyšky spojenia s ich skutočnými, ľudskými matkami.

„Takže ty nenávidíš príšery, Krishna, všetky s výnimkou tej, s ktorou spávaš a tej, pre ktorú pracuješ."

„Nepracujem pre nikoho," povedal. „Len pre seba."

Alan povedal, „Idem si naliať pohár vína. Dáš si tiež?"

Krishna sa drsne a neveselo uškrnul. „Jasné, sused, to znie dobre."

Alan vošiel dovnútra a vybral dva poháre, z chladničky vytiahol fľašu čohosi lacného a použiteľného z niagarskej vinárskej oblasti, zapracoval s vývrtkou, všetko automaticky. Ruky sa mu trochu chveli, takže ich pridržal pod studeným kohútikom. Na stene nad pracovnou doskou bola magnetická tyčka a na nej bola prichytená sada veľmi ostrých kuchynských nožov, z ktorých každý bol vykovaný z jedného kusa ocele. Siahol po jednom a ucítil v dlani jeho pohodlie, zvodné a blýskavé.

Bol približne rovnako veľký ako ten, čo kedysi použil na Daveyho, nôž ktorý držal znovu a znovu, po nociach po ňom siahal a mesiace ho nosil na raňajky. Raz ho s pomocou noža okradli, keď po vianočných nákupoch niesol do banky depozit, tisíce dolárov v hotovosti v taške v hnedom papierovom vrecku, a zlodej – potichu hovoriaci muž stredného veku v dobrom obleku – presne vedel, čo nesie a kde, a teda ho musel predtým sledovať celé dni.

Potichu hovoriaci muž mal nôž podobnej veľkosti a keď Alan uvidel, že naňho mieri, mal pocit, že je to starý priateľ, ktorého orbita pred rokmi unikla z jeho gravitačného poľa, tak dávno, že zabudol na ich nežné kamarátstvo. Nedokázal po ňom siahnuť a vziať mužovi ten nôž, zasa ho pozdraviť a obnoviť staré priateľstvo.

Priložil nôž nazad k magnetickej tyčke a nechal nech mu ho pole vytiahne z prstov a pricvakne ho nazad k stene, vzal vínové poháre a vyšiel nazad na verandu. Zdalo sa, že sa Krishna ani nepohol, až na zapálenie novej cigarety.

„Napľul si do môjho?“ povedal Krishna.

Hoci sa ich verandy dotýkali Alan zišiel dolu svojimi schodmi a prešiel cez trávnik k susedným dverám a podal Krishnovi pohár. Ten ho vzal a ich ruky sa obtreli, rovnako ako sa obtrela jeho ruka s rukou ticho hovoriaceho muža, keď mu odovzdával vrecko s peniazmi. Dotyk ho spojil s čímsi ľudským tak, že sa zahanbil sa svoje zúfalstvo.

„Predpoludním obyčajne nepijem,“ povedal Adam.

„Mne je jedno kedy pijem,“ povedal Krishna a rozvalil sa.

„U barmana to znie ako nebezpečná filozofia,“ povedal Adam.

„Prečo. Je spústa opitých barmanov. Nie je to ťažká práca.“ Krishna si odpľul. „Všetko čo robíš vo veľkom klube je, že celú noc otváraš pivá a miešaš drinky. Dokázal by som to pospiačky.“

„Mal by si odísť,“ povedal Alan. „Mal by si si nájsť lepší džob. Nikto by nemal robiť prácu, ktorú dokáže robiť pospiačky.“

Krishna položil dlaň na Alanovu hruď, teplo z jeho prstov žiarilo cez Alanovu vetrovku. „Nesnaž sa mnou hýbať na svojej šachovnici, netvor. Možno dokážeš postrkovať Natalie a možno dokážeš pohybovať bandou kensingtonských zúfalcov bez perspektívy a možno dokážeš o pár štvorčekov posunúť moju sprostú frajerku, ale ja na tej šachovnici nie som. Mám svoju prácu a keď z nej odídem, bude to lebo to chcem ja.“

Alan sa vrátil na svoju verandu a sŕkal svoje víno. V ústach mal stále chuť po krvi, chuť, ktorú víno znovu prebudilo. Položil pohár.

„Nehrám s tebou šachy,“ povedal. „Ja nehrám hry. Snažím sa pomáhať – ja *pomáham*.“

Krishna exol pohár. „Vieš, čo ťa robí netvorom, Alvin? Presne tento postoj. Nerozumieš skutočným ľuďom ani prd, ale všetok svoj čas tráviš ich presúvaním po tej tvojej šachovnici a tvrdíš im a tvrdíš sebe, že im pomáhaš.

„Vieš ako by si mohol pomôcť, človeče? Mohol by si zaliezť pod ten svoj kameň a nechal ľudský svet ľuďom."

V Alanovi čosi prasklo. „Kanada Kanaďanom, čo? Pošlite ich späť odkiaľ prišli, čo?" Prudko prikročil k zábradliu, ktoré delilo ich verandy. V ústach ho štípala chuť krvi.

Krishna mu čelil, pristúpiac rovnako rýchlo k zábradliu, kapucňa hodená dozadu, oči tvrdé a lesklé a zakalené.

„Ty si myslíš, že sa ti podarí dosiahnuť, aby som sa cítil ako rasista, aby som sa cítil vinný?" Hlas mu na poslednej slabike zapišťal. „Chlape, jediný deň, kedy by som na teba nenašťal by bol, keby si horel, ty posratá príšera."

Istá časť Alana vedela, že tento človek je smiešny, Renfield žerúci muchy. Ale ten hlas rozumu bol príliš tichý, než aby ho počul cez zverský ryk, ktorý sa mu snažil vydrať z hrdla.

Cítil Krishnov pach, cigarety a chlast a klub a pot, videl zlaté bodky v jeho tmavých dúhovkách, začervenalé očné viečka. Krishna zdvihol ruku, akoby ho išiel udrieť a zaškľabil sa, keď sebou Alan mykol vzad.

Potom schmatol Krishnu za zápästie a silne ním šklbol, strhnúc mladíka z nôh až vrazil hruďou do zábradlia tak silno, že na dlážku verandy pršali zoschnuté pavúčie hniezda a šupinky náterovej farby.

„Som každým kúskom rovnaký netvor ako môj brat," syčal Krishnovi do ucha. „To ja som z neho *urobil* netvora, akým dnes je. *Nezvíjaj sa*," povedal, vraziac Krishnovi voľnou rukou prudko do ucha. „Počúvaj. Môžeš sa držať ďalej od mojej rodiny alebo môžeš vojsť do sveta strašného utrpenia. Je to na tebe. Prikývni, ak rozumieš."

Krishna sa nehýbal, iba sa chvel. Chvíľa sa predlžovala a Alan ju prerušil ďalším úderom do ucha.

„Prikývni, ak rozumieš, boha ti," povedal a jeho zrak sa zahmlieval a po okrajoch temnel. Krishna bol tichý, nehybný, stočený. Každú chvíľu sa vymaní a budú sa zvierať navzájom.

Pamätal si, ako prikľakol Daveymu hruď, držal nad ním skalu a uvedomiac si, že nevie, čo má ďalej robiť, vzal Daveyho k otcovi.

Lenže Davey udrel prvý. On ho len pridržiaval, bránil sa. Krishnu udrel Alan prvý. „Prikývni, ak rozumieš, Krishna," povedal a začul ako sa do jeho hlasu vkráda prosebný tón.

Krishna sa nehýbal. Alan sa cítil ako idiot stojac tam so susedom preloženým cez zábradlie, ktoré oddeľovalo ich verandy. Okolo jazdili prvé

autá a v srdci Marketu sa miešali prvé vône chleba a rýb a nemocnice a pizze.

Povolil zovretie a Krishna sa so sklopenými očami narovnal. Na sekundu v Alanovi skrsol zárodok nádeje, že získal nad Krishnom prevahu a vyľakal ho tak, aby ho nechal na pokoji.

Potom Krishna zdvihol zrak a pozrel mu do očí. Jeho tvár bola prázdna, oči ako hnedé guľôčky s ťažkými viečkami, už ani trochu kalné. Premeriaval si Alana kalkulujúc dlh, ktorý si práve u neho vyrobil a koľko bude treba na jeho splatenie.

Zodvihol Alanov vínny pohár a Alan si všimol, že to nebol jeden z tých lacných, z ktorých raz na vernisáž kúpil dva tucty, ale írsky krištáľ, ktorý objavil na blšom trhu v Hamiltone, úplná náhoda a jeden z jeho najlepších zázračných nákupov.

Krishna v ruke otočil pohár na jednu a druhú stranu, nechal nech sa doň zachytí východ slnka, nech poohýba svetlo okolo rozmazaných odtlačkov prstov. Potom, starostlivo vybalancujúc, ho položil na zábradlie.

Spravil krok dozadu, potom druhý, až bol skoro vo dverách. Uprene na seba hľadeli a potom behom spravil jeden, dva kroky, ako futbalista kopajúci jedenástku a potom sa napriahol, noha vyletela priamo dohora, špička zachytila pohár tak, že ako guľka fičal priamo Alanovi do čela.

Alan sebou mykol a pohár narazil do tehlovej steny za ním, rozbijúc sa do oblaku sklených úlomkov, ktoré mu pršali na vlasy, za golier, cez tvár, do ucha. Krishna jedným prstom zasalutoval k čelu, zvrtol sa vošiel do domu.

Alan mal v ústach chuť krvi. Z ranky na uchu mu stekala ďalšia krv dolu krkom a všade okolo neho sa na verande blyšťal krištáľový sneh.

Vošiel dnu vziať si metlu, ale skôr než sa pustil do čistenia, si na chvíľu sadol na pohovku, aby chytil dych. V okamihu zaspal na konskej usni a keď sa znovu prebral, bola tma a pršalo, a ktosi iný vyčistil jeho verandu.

Horský chodníček zarástol burinou a bodliakmi a kondómami a plechovkami a nevysvetliteľnými maxivypchávkami a časťami bábik.

Držala sa ho za ruku, keď sa ním predierali, stúpajúc do špinavých mlák a zapadajúc do kalných dier. Sledoval stopu ako horská koza a Mimi za ním zaostávala, ťahajúc ho za rameno zakaždým keď zle stúpila, až mu ním bolestivo mykala v kĺbe.

Zvrtol sa k nej, pripravený sa na ňu oboriť, *Doriti, pohni sa, dobre?*, ale potom to prehltol. Mala začervenalé a vystrašené oči, pery stočené nadol do

klaunského zamračenia, obklopené hlbokými ryhami získanými v iných chvíľach smútku.

Vytiahol ju k sebe a otočil sa k hore chrbtom, zahľadel sa na cestu a mesto a auto s kufrom s telom s jeho bratom a položil jej ruku okolo pliec, bratskú ruku, a privinul ju k sebe.

„Ako sa tam máš?“ povedal a snažil sa, aby jeho hlas znel bezstarostne, ale vyšiel z neho tón tak olovený, že slová takmer žuchli do vlhkej hliny, keď mu vypadli z úst.

Pozerala do blata pri svojich nohách a on ju vzal za bradu a vytočil jej tvár dohora, takže mu hľadela do očí a bratsky ju pobozkal na čelo, ako starší brat vracajúci sa domov k dávno stratenej sestre.

„Kedysi som chcela poznať všetky tajomstvá,“ povedala najtichším hláskom. „Chcela som pochopiť ako svet funguje. Malé veci, akože ťažké predmety sa dávajú na spodok koša na bielizeň, alebo veľké veci, akože najlepší spôsob ako docieliť, aby ťa chlapec chcel, je ignorovať ho, alebo stredné veci, akože keď krájaš cibuľu pod tečúcou vodou, nebudú ťa štípať oči a keď si potom prsty umyješ citrónovou šťavou, nebudú ti smrdieť.

„Chcela som poznať všetky tajomstvá a zakaždým, keď som sa dozvedela nové, cítila som, že som spravila – ďalší krok. Na ceste. Niekam. Cieľ: Byť kýmsi, kto poznal všetky tieto veci, tak ako mi pripadalo, že všetci okolo mňa ich poznali. Myslela som si, že až spoznám dostatok tajomstiev, budem ako oni.

„Už nechcem spoznávať tajomstvá, Andrew.“ Striasla jeho ruku a spravila váhavý krok dolu svahom, nazad k ceste.

„Počkám na teba v aute, dobre?“

„Mimi,“ povedal. Cítil, že sa na ňu hnevá. Ako môže byť tak sebecká a mať krízu práve *teraz*, *tu*, na mieste, ktoré preňho znamená tak veľa?

„Mimi,“ povedal a prehltol svoj hnev.

Jeho traja bračekovia zostali uňho na pohovke celý týždeň, hoci nechali na zemi len jeden vlhký uterák, v dreze len jeden ulepený tanier, na kredenci jeden ohmataný pohár.

Práve otvoril svoj prvý obchod, ten s použitým tovarom – ešte nie dosť na úrovni, aby sa mohol nazvať starožitníctvom – a pracoval nekonečné hodiny, aké poznajú len sekundári na záchranke a podnikatelia. Ráno o siedmej prichádzal porobiť účtovníctvo, otváral o desiatej, do tretej pracoval a potom na dve hodiny odovzdal veci chlapcovi pracujúcemu za minimálnu mzdu, zatiaľčo on obchádzal mestské starinárstva a hľadal

sortiment, potom pracoval do ôsmej, aby vykryl dobu večerných nákupov, potom do desiatej odpovedal veriteľom a bojoval s prenajímateľom, aby sa o jedenástej dotackal do postele na niekoľko hodín spánku a ráno to celé začalo odznova.

Takže im dal sadu kľúčov a kúpil im MetroPass a do starej peňaženky napchal 200$ v dvadsiatkach a na okraj malého prasiatkovského klobúčika, ktorý dobre vyzeral na ich hlave, im napísal svoje telefónne číslo a vypustil ich do mesta.

Obchodík mal všetky ťažkosti každého obchodu – naštvaných zákazníkov, tínedžerských zlodejíčkov, vlámania, idiotov s podráždenými psami, večný nedostatok peňazí a času. Miloval to. Každú mizernú minútku. Nikdy v živote sa neukladal spať šťastnejší a nevstával plnší energie. Konečne bol vo svete, konečne.

Až kým neprišli jeho bratia.

Prvé ráno ich vzal do obchodu, ukázal im, čo dokázal vlastnými rukami. Myslel si, že ich inšpiruje, čo by mohli robiť, až tiež vstúpia do sveta, po tom, čo sa vrátia domov a ešte trochu podrastú. Čo budú musieť urobiť veľmi skoro, ako im každý deň pripomínal, nevšímajúc si pritom Georgeove psie oči.

Pomaly sa prechádzali po obchode, chytali do rúk veci, obracali ich, s rozpačitým smiechom konverzovali o pravdepodobnom účele starej Soloflexovej mašinky, zájdeného ružového holiaceho strojčeka Epilady, bakelitovej karafy na kávu.

Debata prebiehala asi takto:

George: Aha, toto je nádobka na mlieko!

Ed: Nemyslím, že by to bolo na mlieko.

Fred: Mal by si to položiť, nech ti to nespadne, vyzerá to cenne.

George: Prečo si myslíš, že to nie je na mlieko? Pozri na to striebristé vnútro, to má odrážať belosť mlieka, aby vyzeralo chladné a svieže, chápeš.

Fred: Polož to, rozbiješ to.

George: Fajn, ja to položím, ale povedz mi, prečo si myslíš, že to nie je na mlieko?

Ed: Pretože to je termoska a tá má udržať horúce veci horúce a má skrutkovací vrchnák a nech je to z hocičoho, vyzerá, že to znesie dosť silný náraz bez toho, aby sa rozbilo.

A tak ďalej, tárali jeden cez druhého ako jaskynní ľudia nad walkmanom až kým nezavolali Alana, aby ich rozsúdil autoritatívnou odpoveďou.

Došlo to tak ďaleko, že si nastavoval budík na štvrtú ráno, aby mohol prekĺznuť okolo chrápajúcej kôpky na pohovke a vyhnúť sa nešikovným a zúfalým prosbám, aby ich vzal so sebou do obchodu a cestou im, keď už

išli okolo, vedľa u Harveyho kupoval na raňajky hranolčeky poutine a vajíčka. Na druhý deň v meste George objavil kávu a otravoval ostatných dvoch, kým mu nekúpili šálku, potom šesť či sedem šálok denne, takže poletovali z miesta na miesto ako kolibrík, prehadzovali sa v spánku, prekrikovali sa keď rozprávali.

Vyvrcholilo to v tretiu noc, keď sa zastavili v obchode, kým telefonoval, a uchýlili sa do zadnej miestnosti, kde sa zasa rozdelili na troch a George nosil prasiatkovský klobúčik, hoci mu bol príliš veľký a padal mu až cez uši.

Adam sa zhováral so ženou, ktorá sa popoludní zastavila v obchode a veľmi obdivovala kancelársku pohovku z polovice sedemdesiatych rokov, ktorej línie prezrádzali otrockú poplatnosť dánskej modernistickej estetike. Tá žena si posedela na pohovke, obdivovala pohovku, obišla pohovku kol dokola, rukou sledujúc jej chrbát, bola fascinovaná jej pôvodom, na ktorý ju upozornil, inventárnou nálepkou oddelenia údržby Torontskej univerzity, ktorá uvádzala, že táto pohovka bola pôvodne nainštalovaná v Robartsovej knižnici, ktorá bola sama osebe veľkou a slávnou estetickou zastaranosťou.

Takže Adam s ňou telefonoval a uzatváral obchod s 3000 dolárovým ziskom na predmete, ktorý získal v Centre Dobrej Vôle za päť dolcov a vedľa boli jeho bratia, nad čímsi sa vadili, čosi jeden na druhého kričali. Behali okolo ako traja tuční blázni, šíriac okolo seba telesné pachy ako kravský zadok: Hluční, neotesaní a neopísateľne čudácki. Čudáckejší než pitvorná čudáckosť nejakej show kuriozít. Čudáckejší než zaujímavá čudáckosť punkáčov a gotikov a exotov, ktorí prechádzajúc sa okolo obchodov vystavovali svoje subkultúry ako politickú príslušnosť. To boli napraviteľní čudáci, čudáci v medziach normálnej ľudskej existencie. Jeho bratia, na druhej strane, boli úplne, absolútne nenapraviteľní.

Práve sa spustil za pult, keď George čosi povedal Fredovi v ich vlastnom skratkovitom jazyku, v tej kombinácii zakrochkaní a nezmyselných slabík, ktorým sa tí traja zhovárali už tak dlho, že si to ani nevšimol, až kým nebol vytiahnutý z ich kontextu a vložený do jeho. Oprel sa chrbtom o stenu a kolená si pritiahol k hrudi a keď s tou ženou hovoril, snažil sa znieť ako niekto, kto má pupok, „Áno, samozrejme, môžem vám to dodať zajtra ak by ste poslali šek po kuriérovi."

Ten šek, to bolo dosť peňazí na udržanie chodu obchodu počas ďalších 30 dní, na zaplatenie nájmu a zaplatenie chlapca s minimálnou mzdou a na nákup potravín. A boli tam jeho bratia a Ed štekal ako pes – zvláštny moment veselosti u neho, ktorý od detstva býval ich triezvou vrchnou kôrou a zriedkakedy sa správal ako sedemnásťročný, tak ako to robil práve teraz.

„Je všetko v poriadku?" povedala do telefónu tá žena, ktorá bola predtým elegantne odetá v kašmírovom svetri a kockovanej šatke

a trištvrťových džínsov, ktoré vyzerali novo a kvalitne nad dizajnérskymi kozačkami na nízkom opätku. Hoci bola aspoň o desať rokov staršia ako on, trochu flirtovali, pretože flirtovanie bolo pre Alana novinkou a zistil, že mu celkom ide.

„Všetko je fajn," povedal. „To sú len nejakí šarvanci na ulici. Čo keby som priviezol pohovku na šiestu?"

„ZABIL JU, ROZREZAL JU, POSEKAL JU," znenazdajky zaškriekal George, vkĺzol za pult, prevalil sa cez neho, vytrhnúc telefón zo steny.

A v tom momente si uvedomil, aké zvuky vydávali v tej ich súkromnej reči: Bola to inscenácia, vrčiaci, kvíkajúci záznam onoho dňa, osudného dňa, dňa, keď vzal svoj nôž a vykonal s ním zlo.

Siahol po telefónnom kábli a zastrčil ho nazad do zásuvky, ale bolo to, akoby sa mu ruky pohybovali samé od seba, pretože jeho pozornosť bola sústredená inde, na ich troch, rozostavených v trojuholníku, tak ako boli na svahu, ako boli, keď k nemu recitovali, keď mal nôž pevne v dlani.

Rituál – to bolo ono, bol to *rituál* – rituál, ktorý vyzeral dokonale vybrúsený nespočetným opakovaním. Zistil, že je úplne stuhnutý od šoku, urazený do špiku kostí. Toto teraz robievali, tam v jaskyni, s Daveym sediacim na ich matke, čiernym a zvrašteným, takto sa teraz správali, prehrávajúc si tú veľkú hanbu, deň, keď Davey zomrel?

Niet sa čo čudovať, že ich Darren vyterorizoval z domu. Boli za hranicami čudáctva a výstrednosti, boli – nevhodní. Nevhodní do zdvorilej spoločnosti. Do ľudskej spoločnosti.

Telefón znovu zazvonil. Bola to tá žena.

„Viete, myslím, že by som asi mala ešte prísť s meracím pásmom a premerať si tú pohovku, kým ju kúpim. Je to veľa peňazí a pravdupovediac, ani neviem, či mám dosť miesta –"

„Čo keby som ju pre vás odmeral? Môžem ju premerať a zavolám vám čísla." Traja bratia naňho upierali identické sklené, cudzie pohľady.

„To je v poriadku. Ja prídem," a on vedel, že tým chce povedať, *Nikdy viac tam neprídem.*

„Čo keby som vám ju aj tak doviezol? Môžem ju priviezť zajtra večer a vy si ju prezriete a rozhodnete sa. Bez záväzkov."

„To je od vás veľmi milé, ale obávam sa, že zajtra večer budem mimo –"

„V piatok? Mohol by som prísť v piatok –" Snažil sa spomenúť si, ako sa flirtuje, ale nešlo to. „Mohol by som sa zastaviť a dali by sme si pohár vínka alebo tak," a vedel, že povedal presne tú nesprávnu vec.

„Dobre," povedala chladne. „Prídem neskôr v týždni a znovu sa na to pozriem.

„Teraz už musím končiť, môj manžel sa vrátil," a on si bol dosť istý, že nebola vydatá a povedal dovidenia a zavesil telefón.

Zahľadel sa na svojich vážnych bratov a oni hľadeli naňho.

„Kedy sa vraciate domov?" povedal a Edward vyzeral spokojne a Fred vyzeral trochu sklamane a George vyzeral, akoby sa chcel hodiť pod vlak a jeho spodná pera sa rozochvela.

„Bola to Edova hra," povedal. „Hra na Daveyho, to je jeho." Ukázal prstom. „Vieš, ja nie som ako oni. Ja môžem byť aj sám. Ja som to, čo *oni* potrebujú, a nie oni, čo *ja* potrebujem."

Ďalší dvaja zízali na svoje tučné bruchá, smerom k svojim tučným chodidlám. Andrew nikdy nepočul Georgea takto hovoriť, nikdy mu ani len nenapadlo, že takáto myšlienka sa skrývala v jeho srdci, ale teraz, keď bola von, zdala sa byť úplne samozrejmým faktom, ktorý treba mať na zreteli. Za predpokladu, že všetko bolo rovnaké, všetko nebolo rovnaké. Bol skrehnutý a otupený.

„To je naozaj strašná vec, čo hovoríš, George," bolo, čo povedal.

„To sa tebe ľahko povie," bolo, čo povedal George. „Ty si tu, ty si vo *svete*. Tebe sa ľahko povie, že by sme mali byť spokojní s vecami tak ako sú."

George sa otočil na päte a zvesil hlavu a vyrazil z dverí, zatresnúc ich za sebou tak, že škára na poštu zrinčala a sklo sa otriaslo a stĺpček pekných melamínových kávových tácok spadol z poličky a zarachotil na dlážke.

Tej noci sa nevrátil domov. Nevrátil sa ani nasledujúci deň. Ed a Fred si držali svoje škvŕkajúce bruchá a hrýzli sa zvnútra do tučných líc a sedeli v obchode na nepredanej pohovke dánskeho modernizmu a odplašovali mu tých pár zákazníkov, ktorí sa zatúlali dnu a potom vymotali von.

„Je to horšie ako minule," povedal Ed, oblizujúc si pery a upierajúc pohľad na šišku, ktorú Alan pred nimi jedol a odmietal mať kvôli tomu pocit viny.

„Minule?" povedal, nepominúc Felixov rýchly varovný pohľad na Eda, ktorý si ho ale asi nevšimol.

„Odišiel na celý deň, jednoducho zmizol do mesta. Keď sa vrátil, povedal, že potreboval byť nejaký čas preč. Že si sám užil nádherný deň. Že ťa chce ísť pozrieť a že to urobí, či chceme alebo nie."

„Ach," povedal Alvin, pochopiac, prečo sa tí traja k nemu nasťahovali. Uvažoval, ako dlho vydržia bez stredu, bez schopnosti jesť. Pamätal si, ako držal v rukách novonarodeného Eddieho, ľahučkého a prázdneho. Pamätal si, ako držal naraz všetkých troch, ťažkých ako kolkárska guľa. „Ach," povedal. „Porozprávam sa s ním."

Keď sa Greg vrátil domov Alan naňho čakal sediac na gauči a rukou si podopieral hlavu. Eli a Fred nepokojne pochrapkávali v posteli ťažko dýchajúc cez nosy.

„´hoj," povedal, keď vošiel do dverí po tom, čo sa minútu či dve šťúral v zámke. Bol pokrkvaný a špinavý, na brade pofŕkaný od blata a umastené špinavé vlasy mu splihlo padali do čela.

„Greg," povedal Alan kývnuc na pozdrav, vystrel si chrbát a počúval ako mu v ňom zapraskalo.

„Som späť," povedal George hľadiac dolu na svoje tenisky, v ktorých mu čľapkala sivá voda a premáčala koberec. Art neodpovedal, iba sedel a čakal, podobne, ako keď mu do obchodu prišli podvodníci s nejakou fintou a čakali, že im naletí.

S Georgeom to fungovalo rovnako. Po urputnom pozeraní na vlastné topánky potriasol hlavou a začal sa obhajovať, odhaliac veci, o ktorých sám vedel, že sú neobhájiteľné. „Musel som to urobiť, jednoducho som musel. Nemôžem viac žiť v tej jaskyni s tou vecou. Nemôžem už žiť vnútri tých dvoch. Idem sa zblázniť. Vonku je celý svet a ja sa mu každým dňom vzďaľujem. Som čoraz čudnejší. Chcel som len byť normálny.

„Len som chcel byť ako ty.

„Keď mi došli peniaze, nedovolili mi vstúpiť do klubov a vykopli ma z kaviarní. Chcel som sa celú noc voziť v metre, ale na konci línie ma vyhodili, takže som sa nakoniec hrabal v smetiach, aby som mal na cestu nazad a prišiel som nočným autobusom.

„Za celý čas na mňa nikto dvakrát nepozrel, iba aby sa uistil, že som preč. Sem som došiel pešo od Eglintonu."

To bolo päť míľ ďaleko, dobrých štyridsať minút rýchlej chôdze v noci a zime a tme. Greg si špičkami nôh vyzul tenisky a potom si stiahol sivé čvachtajúce ponožky. „Nenašiel som nikoho, kto by ma nechal použiť záchod," povedal a Alan zbadal škvrnu na jeho nohaviciach.

Postavil sa a vzal Grega za studenú ruku, ako vtedy keď obaja bývali chlapci a povedal, „To je v poriadku, Gord. Vyčistíme ťa a prezlečieme a uložíme do postele, okej? Daj len svoje veci v kúpeľni na kôš a ja ti nájdem šaty na prezlečenie a pripravím nejaké sendviče, dobre?"

A takto jednoducho bol Gregov duch skrotený. Zo sprchy vyšiel celý ružový a vydrhnutý a pariaci sa, natiahol si tepláky, čo mu Alan našiel v starej telocvičnej taške, zjedol sendviče a vliezol do Adamovej postele k bratom. Keď ich znovu uvidel, boli znovu poskladaní a skľúčení, hoci

instantnú ovsenú kašu s hrozienkami a šľahačkou, ktorú im prichystal, zjedli s chuťou.

„Autobusový lístok domov stojí okolo štyridsať, nie?“ povedal Alan keď si nalieval kávu.

Vzhliadli k nemu. Edove oči boli vďačné, ústa pevne zovreté.

„A cestou budete potrebovať ešte nejaké jedlo, ďalších päťdesiat alebo šesťdesiat, okej?“

Ed prikývol a Adam položil pred neho hnedú stodolárovú bankovku a na ňu ešte purpurovú desiatku. „Na taxík na stanicu Greyhoundu,“ dodal.

V tichosti dojedli ovsenú kašu kým sa Alan motkal po byte, sťahoval zo svojej postele syrom páchnuce posteľné plachty a zamastené obliečky vankúšov, oplachoval vlasy z mydla, čistil záchod. Mazal stopy ich pobytu.

„Nuž,“ povedal nakoniec. „Mal by som sa pobrať do obchodu.“

„Áno,“ povedal Ed Gregovým hlasom, ktorý sa zlomil skôr, než stihol dovrieť ústa.

„Dobre,“ povedal Adam. „Dobre.“

Poplieskali sa po ústach a krátkymi prstami si prehrabli ulízané vlasy, ktoré im už redli napriek tomu, že boli ešte tínedžeri. Postavili sa a poklopali hánkami po stole. Roztržito sa potľapkali po vreckách, potom odložili stovku a desiatku.

„Nuž,“ povedal Adam.

Odišli, otočiac sa ešte k nemu, aby mu vrátili kľúče, ktoré pre nich nechal vyrezať. To gesto ho akosi uviedlo do pomykova a podráždilo, aj keď – ako si sám hovoril – ich vždy podporoval a to skutočne veľmi trpezlivo.

A potom aj on odišiel a zamkol náhradnými kľúčami. Zbytočnými náhradnými kľúčami. Nikto k nemu už nikdy nepríde bývať.

Čo som našiel v jaskyni,

(povedal ležiac na tráve na svahu, ťažko oddychujúc, v ústach chuť zvratkov, ruky a nohy boľavé od behu dolu kopcom)

Čo som našiel v jaskyni,

(povedal a ona ho nervózne držala za ruku, jej prsty neisté, ako silno sa majú zovrieť, či pohladiť)

Čo som našiel v jaskyni,

(povedal a bol rád, že tam nešla s ním, že nebola pri tom, čo tam videl a počul)

Čo som našiel v jaskyni bolo telo mojej prvej lásky. Jej kostra, vyleštená do lesku a starostlivo uložená na zemi. Jej ryšavé vlasy v dlhom vrkoči, vykefované a krehké, obtáčali jej hlavu ako gloriola.

Položil ju pred našu matku a uložil jej nechty presne na končeky jej prstových kostí. Zem bola špinavá a obsypaná handrami a smetím. Bola tma smrdelo tam hovno, boli ho tam kôpky sem a tam.

Miesta, kde spávali moji bratia boli roztrhané na kusy. Ležovisko môjho brata Bradleyho bolo prepadnuté. Poprevracal som nejaké kamene, ale nenašiel som ho tam.

Benny bol preč. Craig bol preč. Ed, Frankie a George boli preč. Dokonca aj Davey bol preč. Všetko z jaskyne, čo ju robilo domovom, bolo preč, až na moju matku, ktorá bola zhrdzavená a sedela nachýlená na krivej dlážke. Jedna z jej nožičiek celkom prehrdzavela a jej generátor sa zadrel a bola tichá a suchá, jej kôš zababraný humusovou pastou listov a guána a iného svinstva.

Vošiel som dnu do jaskyne, kde sa k nám prihováral náš otec a zistil som, že – že –

Zistil som, že už nedokážem vidieť v tme. Nikdy som v sálach môjho otca ani na okamih nezaváhal, ale teraz som kráčal váhavo, zvuk mojich krokov sa vôbec nepodobal na kroky syna hory. Počul som ich ozvenu a znela ako ozvena cudzinca a dvakrát som spadol a udrel som si hlavu, tu –

(dotkol sa hrče, ktorá mu navrela na čele)

a točila sa mi hlava a potom som bol v jazierku, ale neznelo správne a nedokázal som ho správne počuť, a vyzliekol som si šaty a stál som tam a držal ich v rukách –

(na ruke mal krv a neprítomne si ju utrel o trávu a Mimi ho za ňu chytila)

Pretože. Keby som ich položil. Bola tma. A už by som ich potom nenašiel. A tak som ich zmotal a niesol som ich nad hlavou a vošiel som do vody a tá voda nikdy nebývala taká studená a taká mastná a páchlo tam, pach stojatej vody.

Brodil som sa a stál som a triasol sa a šepkal, „Otec?“ a načúval som.

Počul som zvuk rozčerenej vody, čľapkanie okolo mojich uší a na brehu. Cítil som splašky a olejový pach, ale žiadnu z obvyklých vôní môjho otca: Čistú vodu, uhlie, síru, trávu a vápenec.

Znovu som šiel z vody von a kráčal som k brehu a bola príliš tma, než aby som sa obliekol, tak som si niesol šaty pod pazuchou a hmatkal som cestou späť do letnej jaskyne a oprel som sa o našu matku a čakal som až

oschnem. Stúpil som na čosi mäkké, čo sa rozpučilo a smrdelo to medzi matkou a otcom a nechcel som si obuť ponožky, kým si to nepoutieram, ale nemohol som sa prinútiť poutierať to o dno jaskyne.

Marcine očné jamky civeli na strop. Bola tam uložená s takou starostlivosťou, až som nemohol uveriť, že by s tým mohol mať Davey niečo spoločné. Myslel som si, že niekde nablízku musel byť Benny, pozoroval to, staral sa.

Zatvoril som oči, aby som nehľadel do toho strašného, obviňujúceho pohľadu a oprel som sa hlavou o matku a dýchal som, až sa ku mne dostal smrad a potom som sa prinútil vystrieť a vyšiel som z jaskyne. Zastavil som sa a stál v jej ústí a načúval tak úporne, ako som dokázal, ale môj otec neprehovoril. A obklopoval ma smrad.

Primäla ho prezliecť sa a prehltnúť pár hltov vody a donútila ho postaviť sa a vodila ho dookola okolo malej čistinky, kde predtým spadol.

„Musím vybrať Georgieho z auta," povedal. „Nechám ho v jaskyni. Tak to bude správne."

Zahryzla si do pery a pomaly prikývla. „Môžem ti s tým pomôcť," povedala.

„Nepotrebujem pomoc," povedal slabo.

„Nepovedala som, že potrebuješ, ale aj tak ti môžem pomôcť."

Pomaly zišli dolu, opieral sa o jej rameno ako starec, kráčal neisto po suti na svahu. Zišli na cestu a stáli pred kufrom a autá svišťali okolo nich. Otvoril kufor a pozrel dnu.

Cestovanie Greggovi neprospelo. Vypadol z plachty, v ktorej bol zavinutý a ležal dolu tvárou, krk tuhý, nos zarazený do dna kufra. Koža sa mu začal olupovať, zanechávajúc na plochom industriálnom poťahu vo vnútri batožinového priestoru akési vločky či lupiny.

Alan opatrne vytiahol plachtu a začal ju nešikovne obtáčať okolo brata, nevšímajúc si posýpku padajúcej kože a vlasov, ktoré sa mu lepili na prsty.

Mimi ho prudko zaťahala za plece a uvedomil si, že ním trasie už nejaký čas. „Nemôžeš to robiť tu," povedala. „Počúvaš ma? Nemôžeš to robiť tu. Niekto to uvidí." Čosi držala v ruke. Jeho kľúče.

„Cúvnem s tým až k odbočke na chodníček," povedala. „Zatvor kufor a počkaj tam na mňa."

Sadla si za volant a on vyšiel ku chodníčku a ostal tam otupene stáť, držiac si hrču na čele, a pozeral na zhrdzavenú plechovku koly v blatistej mláke.

Zacúvala skoro až k jeho kolenám, zaradila rýchlosť a pristúpila ku kufru. Odistila kapotu a nazrela dovnútra a pokrčila nosom.

„Okej," povedala. „Pozakrývam ho a vynesieme ho hore kopcom."

„Mimi –" začal. „Mimi, to je v poriadku. Kvôli mne tam nemusíš ísť. Viem, že je to pre teba ťažké –"

Stisla mu ruku. „Už to prešlo, Andy. Teraz, keď viem, čo tam je, už ma to nedesí."

Pozoroval jej plecia pri práci, pozoroval ako pracujú jej krídla, keď zavinovala jeho brata. Keď skončila, vzal jeden koniec balíka a zodvihol ho a snažil sa ignorovať dážď pokožky a vlasov, ktorý sa vytriasol na nárazník a na jeho nohavice.

„Tak stúpajme," povedala a premiestnila sa dopredu. „Povedz mi, kedy zabočiť."

Kým vyšli až celkom hore museli ho dva razy položiť. Prvý raz len ticho stáli a utierali si stuhnuté ruky o stehná. Na druhý raz podišla k nemu a položila mu ruky na plecia a jemnučko ako pierko ho pobozkala na líce.

„Už sme skoro tam?" povedala.

Prikývol a zohol sa pre svoj koniec.

Mimi vkročila do jaskyne bez zaváhania a telo usadili hneď pri vchode, neďaleko fľakatých bavlnených slipov.

Alan čakal, až mu srdce prestane búchať a pot na obočí sa ochladí a potom, akoby si to dodatočne uvedomil, slipy odkopol.

„Bože," povedal. Pristúpila k nemu a položila mu ruku okolo pliec.

„Si statočný," povedala.

„Bože," povedal znovu.

„Vieš, daj to zo seba, ak chceš."

Ale neurobil nič, chcel si sadnúť. Pristúpil k matkinmu boku a oprel sa o ňu.

Mimi si čupla pred neho a vzala ho za ruku a jedným prstom mu skúsila nadvihnúť bradu, ale on sa nepohol a tak sa postavila a dala sa preskúmavať jaskyňu. Počul, ako sa na dlhú chvíľu zastavila pri kostre Marci, potom sa znovu pohla. Obišla jeho aj jeho matku, potom otvorila jej poklop a zahľadela sa do jej bubna. Chcel jej povedať nech sa jeho matky nedotýka, ale tie slová mu v hlave zneli smiešne a neodvážil sa vyskúšať, ako hlúpo by zneli vyslovené.

A vtom sa práčka vzopäla a šťukla a rozhučala sa k životu.

Generátor nefunguje, pomyslel si. *A je celá zhrdzavená*. A predsa sa práčka hýbala. Počul, ako ju napĺňa prúd vody, vlhký, blatistý zvuk.

„Čo si urobila?" spýtal sa. Pomaly sa pozviechal s odvrátenou tvárou, nechcel vidieť jej strašné vzpínanie sa, ako sa tak kývala na zlomenej nôžke.

„Nič," povedala Mimi. „Len som sa nazrela dovnútra a spustila sa."

Zízal na matku, uchvátený, fascinovaný. Mimi stála pri ňom a všimol si, že si vyzliekla bundu a sveter a krídla roztiahla okolo seba.

Nahmatal jej ruku a stisol. Práčka sa hojdala. Jeho matka sa hojdala a bublala a špliechala a potom si našla akýsi lokálny stabilný bod a ustálila sa v jemnom hojdavom rytme.

Špliechanie vody sa odrážalo od stien jaskyne, šušťanie bieleho šumu, ktoré znelo ako lyže kĺžuce prašanom. Bol to nádherný zvuk, ktorý ho preniesol do milióna rán strávených čakaním až sa pranie dokončí a bielizeň bude treba povešať na šnúru.

Všetci preč.

Trhol hlavou tak rýchlo, až mu v krku čosi puklo a do slúch a čela mu vyrazila bodavá bolesť. Pozrel na Mimi, ale na nej nebolo vidno, že by bola počula ten hlas, tie slová, *Všetci preč.*

Všetci preč.

Mimi pozeral naňho a naklonila hlavu. „Čo je?" povedala.

Priložil jej prsta na ústa zabudnúc, že má dať pozor na jej opuch a ona myknutím odtiahla hlavu. Ozval sa šuchot krídel a odevu.

Moji synovia, všetci moji synovia, preč.

Hlas sa sformoval z hukotu vody hučiacej a špliechajúcej sem a tam v jej bubne. Mimi zovrela jeho ruku tak silno, až zacítil, ako mu zaškrípali kosti.

„Mami?" povedal slabo, zlyhávajúcim hlasom. Postúpil o pol kroka k práčke.

Tak unavená. Som opotrebovaná. Opotrebovala som sa.

Dotkol sa smaltu na poklope práčky a cez končeky prstov cítil vibrácie. „Môžem – môžem ťa vziať domov," povedal. „Postarám sa o teba, v meste."

Príliš neskoro.

Ozvalo sa prasknutie a potom predný roh práčky sťažka poklesol. Jedna hrdzavá nôžka, čisto odlomená, sa kotúľala cez dlážku jaskyne.

Zvuk vody zmĺkol.

Mimi vydýchla akési slová, čosi ako Ach božemôj, ale možno v cudzom jazyku, alebo možno on sám zabudol svoj vlastný jazyk.

„Musím ísť," povedal.

Na ceste domov z hory nocovali v inom moteli a keď ležal v posteli, Mimi sa snažila s ním maznať, lenže sa jej do cesty plietli krídla a tak sa posúval k svojmu okraju až skoro spadol na zem, kým si to všimla a stočila sa na

svojej strane. Ležal nehybne až kým ju nepočul ticho pochrapkávať, potom vstal a odišiel si sadnúť na záchod, kde v bielom svetle hľadel na plesnejúce ryhy v kachličkovanej dlážke, snažil sa nemyslieť na kosti, na pradeno krehkých ryšavých vlasov, pevne zviazaných v nákupnej taške v kufri prenajatého auta.

Východ slnka ho našiel prechádzať sa po kúpeľni a čakať, až sa Mimi prebudí a keď vťapkala dnu a sadla si na záchod, nepozrela mu do očí. Pristihol sa, že myslí na ňu stojacu vo vani, stočený uterák medzi zubami, ako sa Krishna s nožom v ruke približuje k jej krídlam, a odišiel sa obliecť do izby.

„Dáme si raňajky?“ spýtala sa potichučky.

Nepovedal nič, nedokázal sa prinútiť k rozhovoru.

„V aute ešte máme jedlo,“ povedala po chvíľke ticha. „Môžeme ho zjesť.“

Bez ďalších rečí nastúpili do auta a celú cestu až do Toronta šliapal na pedál, zastavil len raz na benzín a cigarety, keď vyfajčil všetky, čo ešte ostávali v balíčku.

Keď minuli okraj mesta a viezli sa popod viadukt na Danforth Avenue do samotného centra, odbočil na Parkway a do mestskej dopravy, viezol sa hlavnými cestami s ich vysokými budovami a semaformi a ľuďmi, ľuďmi, ľuďmi.

„Ideme domov?“ povedala. Posledná vec, čo predtým povedala, bola pred štrnástimi hodinami, „Si hladný?“ a on len zavrtel hlavou.

„Áno,“ povedal.

„Ach,“ povedala.

Bol Krishna doma? Hrabala sa v kabelke a on vedel, že hľadá nôž.

„Ostaneš so mnou?“ povedal.

„A smiem?“ povedala. Stáli na červenú, takže sa jej pozrel do očí. Boli lesklé a prázdne ako mramorové guličky.

„Áno,“ povedal. „Samozrejme. Pohovorím si s Krishnom.“

Pozrela von oknom. „Očakávam, že aj on si bude chcieť pohovoriť s tebou.“

Jedného rána, keď sa hrbil pred počítačom a premýšľal o poviedke, ktorú sa chystal napísať, pri jeho dverách zazvonil Link. Keď sa do domu nasťahoval, cítil tvar tej poviedky. Celý ten čas, čo šmirgľoval a skrutkoval knihovničky, sa vznášala pod povrchom, jej silueta sa pod ním matne rysovala.

Ale keď Adam zanechal Mimi pozerať televízor a posadil sa za svoj stôl s bzučiacim, neošúchaným a rozžiareným laptopom, prsty nad klávesmi, nič neprichádzalo. Naťukal prvú vetu,

> Mám podozrenie, že môj otec je mŕtvy

a vymazal ju. Potom vymazanie zasa zrušil.

Otvoril si Inventár a palcom stláčal medzerník, stránkujúc cez obrazovky fotiek a kľúčových slov a cenoviek a oskenovaných potvrdeniek. Vrátil sa k poviedke a vetu vymazal.

> Môj mŕtvy brat sa bohvie ako dlho skrýval na streche synagógy.

Posledná vec, ktorú chcel napísať bola autobiografia. Chcel napísať príbeh o skutočnom svete, o skutočných ľuďoch, ktorý ho obývali. Stlačil klávesu mazania.

> Dievčina z videopožičovne sa za pultom nikdy nenudila, pretože sa vždy mohla aj celé hodiny prehrabávať vo výpožičných záznamoch populárnych dievčat, ktoré ju na strednej škole prehliadali.

A vtedy Link zazvonil pri jeho dverách a on sa previnilo strhol a uložiac otváraciu vetu ukončil textový editor. Pomyslel si, že je veľmi sľubná.

„Link!" povedal. „Poď ďalej!"

Odkedy sa spoznali chlapec pribral zo päť či sedem kíl, takže Alanovi sa už nechcelo volať, *Doneste nám niekto sendvič*! Väčšinou to bolo svalstvo od prudkej jazdy ako kuriér na bicykli, práce, ktorú si Link držal celú studenú zimu, obliekajúc sa ako goretexový Marťan do šponoviek a lyžiarskych okuliarov a flisovej bundy, na ktorej spod škrupiny cestnej soli a špiny presvitali zvyšky purpuru.

Andrew si všimol, že dievčatá z Marketu a z Kurtovho obchodu si Linka všímali, jeho jarná garderóba ukazovala všetko to nové svalstvo s novým efektom a z viacerých ublížených pohľadov a zlých nálad viacerých dievčat pochopil, že Link získava viac zadočkov ako záchodová misa.

> Jej brat strávil zimu tým, že sa z neho stával presne ten druh kanca, ktorému sa pred skončením školy naučila vyhýbať, a bolelo ju, keď videla tie hordy hlúpučkých zajačikov robiť naňho oči.

To bude dobrá druhá veta.

„Abby, si v poriadku?" povedal Link a tváril sa ustarostene. Albert si uvedomil, že bol na moment na inej planéte.

„Prepáč, na chvíľu som padol do králičej diery," odpovedal komicky mávajúc rukami. „Písal som" – bolo *príjemné* to povedať – „a som tak trochu, ako to vyjadriť, v tvorivom opare."

Link urobil krok dozadu. „Nechcem ťa vyrušovať," povedal.

> Ale pri tom všetkom pred odchodom z domu vždy schvaľovala jeho odev, nepripustiac aby upadol do hlúpej prchavej módnosti sieťovaných čiapok a pritesných skautských košieľ. Miesto toho ho navliekala do dobre padnúcich bavlnených košieľ, ktoré zvýrazňovali jeho dlhý štíhly pás a široké plecia.

„Nič si z toho nerob. Prestávka sa mi hodí. Poď dnu, napijeme sa alebo si niečo dáme." Mrkol na žltnúci ciferník tikajúceho budíka, ktorý držal na bielizníku a videl, že práve minulo poludnie. „Je po obede, to znamená, že si môžeme dať pivko. Chceš pivo?"

> A pri tom všetkom jej brat stále dokázal prísť domov vyzerajúc ako akýsi sukničkársky fičúr, hoci vždy dúfala, že sa takým nestane.

„Pivko by bodlo," povedal Link. Vošiel do chládku obývačky a žmurkal, kým sa mu oči neprispôsobili. „Toto je bohovské miesto," povedal, obzerajúc sa po vitrínach, vratkých stohoch kníh, ktoré Andrew povyťahoval a neuložil nazad do políc, miesto toho z nich pri stoličkách narobil zikkuraty.

„Čo môžem pre teba urobiť?" povedal Adam a podal mu pohár Hornokanadského ležiaku s plátkom citróna. V ten týždeň si kúpil niekoľko škatúľ tohoto piva a vytrvalo ho popíjal v obývačke, listujúc vo svojich obľúbených knihách, v ktorých sa snažil čosi nájsť, ale nebolo mu jasné čo.

Link si usrkol. „Leto je tu," povedal.

„Áno," povedal Alan.

„Nuž, ide o to leto. Budem pracovať dlhšie po večeroch. No. Chcem tým povedať. Mám 19 rokov, Andy."

Alan nadvihol obočie a zvrátil sa na stoličke. „Čo sa mi tým snažíš naznačiť, Link?"

„Už nebudem chodiť do dielne toho tvojho kamoša. Vážne to bola dobrá zábava po celý rok, ale chcem vo svojom voľnom čase skúsiť niečo iné, chápeš?"

„Samozrejme," povedal Alan. Aj predtým od neho decká odchádzali. To decká robievajú. Doba pozornosti.

„Dobre. A, no, vieš: nikdy som naozaj nechápal, čo to *robíme*..."

„Ktorú časť?"

„To o WiFi –"

„Aha, tak pozri –"

„Počkaj, dobre? Počul som tvoje vysvetlenie desať ráz a aj tak tomu nerozumiem. Možno tak po semestri-dvoch na elektro mi to dá lepší zmysel."

„Dobre," povedal Adam a široko sa usmial, aby dal najavo, že sa ho to nedotklo. „Hej," povedal opatrne. „Keď si nechápal, čo robíme, prečo si to robil?"

Link naklonil hlavu, akoby v ňom pátral po stopách sarkazmu, potom sa odvrátil. „Neviem. Bolo to vzrušujúce, aj keď som to celkom nechápal. Zdalo sa, že to každý chápe, aspoň trochu, a bolo zábavné s nimi pracovať a aj prachy boli niekedy celkom fajn."

> A preto sa rozhodla –

Dočerta, čo sa rozhodla urobiť? To sa tvarovalo do naozaj dobrého úvodu.

> A preto nebola prekvapená, keď po tri noci za sebou neprišiel domov.

Aha.

„Žiadny problém, Link," povedal Adam. „Som ti naozaj vďačný za pomoc a dúfam, že na jeseň znovu zvážiš, či sa ti nechce pomáhať..."

> Ale štvrtú noc si začala robiť starosti a začala obvolávať jeho priateľov. Všetko to boli chudobní študenti, takže nik z nich nemal pevnú linku, ktorú by ste si mohli vyhľadať v telefónnom zozname, ale to bolo v poriadku, lebo všetci mali vo videopožičovni, kde pracovala, záznamy, spolu s ich nízkonákladovými predplatenými mobilnými číslami.

„Hej, to znie dobre, akože v septembri sa už skoro stmieva. Práve som dostal echo, že ma na jeseň berú na Ryerson, takže budem chodiť na inžinierske prednášky. Možno budem môcť pomáhať takto?"

„Vynikajúce," povedal Alan. Link o krok ustúpil, vypil pivo a podal mu pohár.

„Tak vďaka," povedal a otočil sa. Alan siahol zaňho a otvoril dvere. Stáli tam dve dievčatá, malé dievčatá z predmestia, akých nájdete plné priehrštia, keď v Markete v sobotu ráno nakupujú bláznivé odevy v obchodoch z druhej ruky. Hoci mohli mať aj 16 či 17, vyzerali tak na 14 a boli práve tak srdcelomne naivné. Link sa obzrel cez plece a mal aspoň toľko slušnosti, že vyzeral trochu v pomykove, keď sa naňho usmiali.

„Fajn, tak vďaka," povedal a jedno z dievčat nakuklo okolo neho, aby zahliadlo vnútrajšok domu. Andy inštinktívne ustúpil bokom, aby jej umožnil lepší pohľad na jeho výstavnú miestnosť a už sa chystal ponúknuť jej sódu, ale zabrzdil sa.

„Máte pekný dom," povedala. „Aha, toľko knižiek!"

Jej priateľka povedala, „To ste všetky tie knihy prečítali?“ Akné mala prekryté hrubým krémom, ale mala okrúhlu tváričku a pery v tvare srdiečka, takže by vôbec nebol prekvapený, keby ich raz uvidel na obálke časopisu. Povedala to s istým výsmechom.

Link povedal, „Žartuješ? Načo je komu plný dom knižiek, ktoré už prečítal?“

Obidve sa obdivne zasmiali – keby sa Alan necítil veľkoryso, povedal by, že sa nesmiali, ale hlúpo škerili – a vydali sa do vzrušujúcich tlačeníc Marketu.

Alan sledoval ako odchádzajú s Linkovým prázdnym pohárom v jednej ruke a svojím plným v druhej. V Markete bolo horúco, slnečno, mal pocit, že jar sa naňho dovalila a prekvapila ho, kým sa nedíval. Ten dom mal už vyše roka a poviedka mala tri či štyri odseky (a ešte ani jeden nebol napísaný!).

> „Nemôžeš umyť hovno,“ povedala jej matka, keď volala domov a pýtala sa, čo má ohľadne brata robiť. „To chlapčisko bolo skazené od svojich piatich rokov.“

Mal by tú poviedku napísať. Vyšiel hore schodmi a sadol si za klávesnicu a ďatľoval vety, ktoré mu predtým napadli, lenže tam, žiariace na obrazovke, mu pripadali sterilné, presne tak, ako sa mu pred chvíľočkou zdali nepokojné a živé. Slnečný deň žiaril cez okno a osvetľoval mu obrazovku, takže sa zle písalo, a keď sa premiestnil na opačný koniec stola, pristihol sa, že hľadí von oknom na mesto a jar.

Skontroloval si kalendár a hodinky a zbadal, že má len dve hodiny kým príde reportér z časopisu NOW. Ten reportér – letný asistent – bol jediným, kto zareagoval na jeho tlačovú správu o otvorenej sieti. S Kurtom sa celú noc preli o formuláciu a keď bola hotová, takmer ju vyhodil, keď ju ten editorský tĺk zmrzačil takmer do nezmyselnosti.

Ach veru. Vánok odklonil listy na stromoch na opačnej strane ulice takže mu teraz slnko svietilo do očí a vety na obrazovke znehybneli.

Zatvoril laptop a chytil kabát a čo najrýchlejšie odišiel z domu, skryto sa obávajúc, že ak nevyjde ihneď, nedostane sa vonku po celý deň.

Keď sa blížil ku Kurtovmu domu, spomalil. Na ulici sa hmýrili davy, rozosmiate deti z predmestí a starčekovia v pozapínaných vestách a rybárskych klobúčikoch a subkultúrne tropické rybky všetkých druhov: gotici a punkáči a šesť typov raverov a hipíci a podobne.

Zbadal Linka sediaceho na schodoch, ktoré viedli do jedného z bytov nad obchodom ako podáva cigaretu malému dievčaťu, ktoré mu sedelo medzi kolenami. Link ho nevidel, smial sa čomusi, čo mu povedal mladík sediaci za ním. Alan sa prizrel lepšie. Bol to Krishna, až na to, že si oholil hlavu a na sebe mal kapucňu s blýskavým lemovaním okolo dvojitých švíkov, akúsi futuristicko-sarkastickú raverskú bundu, ktorá vyzerala ako z nakrúcania *Space: 1999*.

Krishna mal medzi *svojimi* kolenami svoje vlastné malé dievča, so srdiečkovitými perami a hrubým mejkapom na vyrážkach. Ruku mal nenútene položenú na jej pleci a ona sa mu o ňu otierala lícom.

Alan cítil, že mu to vyrazilo dych, akoby ho niekto udrel do žalúdka, oprel sa o stánok s ovocím a pritisol sa k nemu. Obzeral sa na všetky strany, očakával, že uvidí Mimi a mal chuť vyraziť a uchrániť ju pre tým pohľadom, ale nebolo ju nikde vidno a každopádne, čo jeho do toho?

A potom zahliadol Natalie ako stojí na opačnom konci ulice a drží riadidlá jedného z bicyklov vystavených pred predajňou Bikes on Wheels. S prižmúrenými očami pozorne hľadela na brata.

> Istým spôsobom to bola jej vina. Alebo si aspoň myslela, že je. Nachytala ho, ako pozerá porno na Internete a vysmiala ho, ponížila ho, povedala mu, že by mal ísť von a nájsť si dievča, ktorej priezvisko nebude „Jpeg".

Všimol si, že jej ruky boli zaťaté do pästí a uvedomil si, že jeho tiež.

> Istým spôsobom to bola jej vina, lebo videla s akými ľuďmi sa schádza a nič s tým nespravila.

Vošiel do davu a predieral sa ním hore ulicou na opačnú stranu od susedov. Priblížil sa k Natalie a ostal stáť pred ňou skôr, než si ho stačila všimnúť.

„Och!" povedala a silno sa začervenala. Už niekoľko mesiacov si nechala rásť vlasy, takže boli dosť dlhé, aby si k nim mohla pripnúť baretku. S vlasmi vyzerala menej vyziabnutá, staršia, trochu menej zraniteľná. Roztržito sa potiahla za pramienok vlasov. „´hoj."

„Budeme s tým niečo robiť?" povedal pohodiac hlavou smerom ku schodom. Krishna vsunul dievčaťu pod tričko ruku, prikryl jej prs a potom sa smial, keď ho po nej plesla.

Pokrčila plecami a hrýzla sa do pery. Nahnevane zavrtela hlavou. „To nie je moja vec. A nie je to *tvoja* vec."

Sklopila zrak. „Pozri, je tu niečo, čo som ti chcela povedať. Myslím, že už nebudem môcť vypomáhať v obchode, dobre? Mám nejaké záležitosti, povinnosti, a beriem si extra šichty v požičovni –"

Pohybom ruky ju zastavil. „Som ti vďačný za prácu, ktorú si urobila, Natalie. Nemusíš sa ospravedlňovať.“

„Okej,“ povedala. Nerozhodne sa poobzerala, potom sa zdalo, že sa rozhodla a silno ho objala. „Dávaj na seba pozor, okej?“

Prišlo mu to smiešne. „Ja sa o seba postarám, nerob si ani najmenšie starosti. Ešte stále hľadáš prácu v móde? Myslím, že Tropicál bude v lete najímať. Mohol by som im brnknúť.“

„Nie,“ povedala. „Nie, to je v poriadku.“ Pozrela sa cez plece a oči sa jej rozšírili. Zvrtol sa a uvidel, že Krishna a Link si ich všimli a že Krishna čosi šepká do ucha Linkovi, ktorý sa protivne usmieva.

„Mala by som ísť,“ povedala. Krishna mal ruku stále pod tričkom dievčaťa a zamával Alanovi jej prsníkom.

Reportér mal v pere dva piercingy a krátko zastrihnuté mikrodredy a pózu.

„Takže toto nechápem. Rozmiestnili ste po Markete drôt –“

„Bezdrôt,“ povedal Kurt, prerušiac ho po desiaty raz za rovnaký počet minút. Alan po ňom šľahol pohľadom.

„Bezdrôt, správne.“ Chlapec prstami naznačil drobné úvodzovky, ktoré znamenali, *Áno, vymyslel si si veľmi pekný žargón, truľo.* „Rozmiestnili sa po Markete bezdrôt a idete spojiť svoju sieť s veľkým výmenníkom dolu na Front Street.“

„Nuž, na koniec,“ povedal Alan. Záležitosť bola príliš komplikovaná. Front Street, Market, otvorené siete... nemalo to žiadny fokus, nebolo to súvislé rozprávanie so začiatkom, prostriedkom a koncom. Snažil sa to ráno nad omeletou v kuchyni vysvetliť Mimi a ona sa v tom úplne stratila.

„Na koniec?“ Chlapec naňho vrhol pohľad plný vášnivého tínedžerského skepticizmu. Tvrdil, že má dvadsať, ale vyzeral na sedemnásť a stal sa pukom v intenzívnom očnom hokeji rozkošných malých punkáčok, ktoré sa pri jeho príchode pred obchodom hlásili na výpomoc.

„No, to je konečný cieľ, tá celomestská sieť s voľným pripojením pre každého, plne anonymná a zabezpečená proti zlomyseľným útočníkom a náhodným zásahom okolia.“ Alan zopäl prsty a snažil sa vyzerať seriózne a zaujato.

„Jasné, to je cieľ.“

„Ale nie je to akože všetko alebo nič. Chceme spraviť miestnu komunitu súčasťou siete. Získať ľudí pre účasť v sieti je rovnako dôležité ako poskytovanie samotnej siete – dopekla, sieť, to *sú ľudia*. Takže máme tento prechodný stupeň, tento spôsob, ktorým sa každý môže pripojiť.“

„To znamená čo, premenovať vašu sieť na ParazitNet?“

Kurt prudko prikyvoval. „´sne tak.“

„A ako nájdem tie uzly ParazitNetu? Bude k dispozícii nejaká mapa alebo niečo so všetkými týmito informáciami?

Alan pomaly prikývol. „Premýšľali sme nad mapovacou aplikáciou –“

„Ale usúdili sme, že je to hlúposť,“ povedal Kurt. „Nikto nepotrebuje kresliť mapu Webu – jednoducho vyrástol a ľudia si našli svoje vlastné osobité kútiky. Siete nepotrebujú centralizovanú autoritu, to sú len reťaze spútavajúce mysle –“

„Reťaze mojej mysle?“ Chlapec odfrkol.

Alan ukľudňujúco zodvihol ruku. „Počkaj sekundu,“ povedal. „Vráťme sa o krok nazad a pohovorme si o *hodnotách*. Tento projekt je o slobode prejavu a o spolupráci. Iste, bolo by krásne mať celomestskú sieť, ale podľa mojej mienky je oveľa dôležitejšie mať mesto plné ľudí, ktoré pracujú na tejto sieti preto, lebo si cenia slobodu prejav a chápu, ako nám jej spolupráca prinesie viac.“

„A tú slobodu prejavu dostaneme ako?“

„Tak, že dáme každému voľný prístup na Internet.“

Chlapec sa rozosmial a vrtel hlavou. „To je teda zvláštny druh ‚voľného prístupu‘, teda aspoň podľa mňa.“ Vytiahol svoj telefón. „Chcem povedať, že to je ako, ‚Sloboda prejavu, ak si môžete dovoliť laptop za dvetisíc dolárov a chcete za ním sedieť a písať.‘“

„Môžem ti postaviť desktop z odpadu za dvadsať dolcov,“ povedal Kurt. „V PC súčiastkach sa topíme.“

„Jasné, ako myslíš. Ale čo je to za slobodu prejavu? Sloboda prejavu, pokiaľ sedíš doma s PC zapojeným do steny?“

„No, veď my nemáme v úmysle nahradiť všetky ostatné druhy prejavu,“ povedal Alan. „To je ďalší príspevok ku všetkým spôsobom, ktorými sa dá vyjadrovať –“

„Áno, tak ako táto vecička,“ povedal chlapec. Siahol do vrecka a vytiahol malý telefón. „Toto bolo zadarmo – nie za dvadsať dolárov, nie dvetisíc dolárov – proste zadarmo od telefónnej spoločnosti, výmenou za dvojročný kontrakt. Každý dostal taký. Práve som bol v Indii, tam vidíte ľudí používať ich v buši. A viete na čo ich používajú? Na prejav! Nie prejav-v-úvodzovkách v zmysle nejakej abstrakcie, ale na skutočné *rozhovory.*“

Chlapec sa naklonil dopredu a položil si ruky na kolená a odrazu bolo omnoho ťažšie mávnuť nad ním rukou ako nad akýmsi subkultúrnym stážistom. Mal tú bojovnú vášeň, ktorú Alan poznal u seba, u Kurta, u ľudí, ktorí verili.

Alan si pomyslel, že začína tušiť, prečo práve tento stážista odpovedal na jeho tlačovú správu: Nie preto, že by bol príliš neznalý a nevidel cez táraniny, ale práve naopak.

„Lenže to je komunikácia cez *telefónnu firmu*," údiv v Kurtovom hlase každému bohémovi jasne naznačil, aký je to sračkastický nápad. „Ako môže byť toto slobodným prejavom?"

Chlapec prevrátil oči. „Ale no tak. Vy, starci, ohŕňate nosy vždy, keď niekto o desať rokov mladší od vás poukáže na to, že mobily sú vlastne veľmi dobrý spôsob, ako môžu ľudia medzi sebou komunikovať – a to dokonca aj podvratne. Minulý rok som o tom napísal semestrálny článok: Volební skrutinéri v Keni sledujú urny od volebných miestností do sčítavacích miest a používajú mobilné telefóny na vyhlasovanie poplachu, keď sa niekto s nimi snaží manipulovať. Na Filipínach bolo pri pokuse o zastavenie vysielania zo súdu za korupciu v priebehu 15 minút zmobilizovaných dvadsaťtisíc ľudí pred prezidentským palácom.

„A predsa kedykoľvek niekto z mojej generácie hovorí o tom, aké sú mobily pre demokraciu dôležité, vždy sa nájde nejaký šťúral, ktorý nám pedantsky vykladá, že naše mobily nám nedávajú *skutočnú* demokraciu. Proste kopa sračiek."

Odmlčal sa a všetci na seba na moment zízali. Kurtovi ovisla sánka.

„Ja nie som starý," povedal nakoniec.

„Si starší ako ja," povedal chlapec. Jeho tón sa zmäkol. „Pozri, nechcem byť krutý, ale trpíte generačnou slepotou. Internet je výborný, ale nie je to posledná vec, ktorú kedy vynájdeme. Môj otec robil na sálových počítačoch, PC považoval za hračky. Ty si chlapík od pécéčok, takže pre teba je môj telefón hračka."

Alan sa na chvíľu zahľadel do kúta zadnej miestnosti Kurtovho obchodu a snažil sa usporiadať myšlienky. Tam vzadu medzi policami škatúľ od mlieka naplnenými tričkami a šepletami dostal nápad.

„Fajn," povedal. „Dobre teda. Možno, že dnes je vonku dostatok slobody prejavu umožnenej mobilmi. Ale koniec-koncov" – pomyslel si na Lymana – „hovoríme o *telefónnej spoločnosti*. O obrovskom nemotornom dinosaurovi, ktorý sa metá v asfaltovej jame. O natvrdlom dinosaurovi, za ktorého sa ostatné dinosaury hanbia, takže ho nikto z nich nechce zachraňovať.

„V šesťdesiatych rokoch sa tí ľudia súdili, aby bolo ilegálne pripojiť do ich siete čokoľvek iné, než od nich prenajaté telefóny. Ale viac k veci, s Internetovou sieťou dostávaš iný druh slobody, než s telefónnou sieťou – dokonca aj keď tá Internetová existuje na sieti telefónnej spoločnosti.

„Ak vynájdeš nový spôsob použitia telefónnej siete – povedzme lacnejší spôsob realizácie diaľkových hovorov pomocou internetovej telefónie, nemôžeš ju spustiť bez povolenia prevádzkovateľa siete. Musíš ísť k nemu a povedať, ‚Hej, vynašiel som spôsobom, ako zlikvidovať vašu najziskovejšiu službu, mohli by ste to nainštalovať na vašich ústredniach, aby sme mohli volať zdarma?‘

„Ale na sieti hocikto môže vyvinúť akúkoľvek aplikáciu, ktorú jeho spoločníci budú používať. Nijaká centrálna autorita nedala Webu povolenie na existenciu: Istý fyzik ju proste jedného dňa zložil dokopy, rozoslal softvér kolegom a za veľmi krátku dobu mali Web ľudia na celom svete.

„Takže net môže žiť aj na telefónnej sieti a môže užívať hlasovú službu ako aplikáciu, ale nie je viazaný na telefónnu sieť. Je mu jedno na čích drôtoch alebo bezdrôtoch žije. Má všetky cnosti, ktoré sú kľúčom k slobode prejavu. Preto nám na tomto tak záleží.“

Ako hovoril, chlapec netrpezlivo prikyvoval, naznačujúc rečou tela, ktorú aj Alan rozoznal, že to už všetko počul.

„Áno, v abstraktnom zmysle je celý rad vecí, ktoré sa na tom vašom Internete budú páčiť. Ale ja hovorím o praktických, neabstraktných, neteoretických každodenných záležitostiach. O reálnom svete. Telefón môžem získať *zdarma*. Môžem sa s ním spojiť s *každým*. Môžem povedať *čokoľvek* sa mi zachce. Môžem ho použiť *hocikde*. Iste, telefónny monopol je gigantická konšpirácia, ako nás udržať pod palcom. Ale dokážete mi s vážnou tvárou tvrdiť, že pretože nemôžem spraviť Web pre môj mobil či vyvinúť diaľkové telefonovanie zdarma, tak som cenzúrovaný?“

„Samozrejme, že nie,“ povedal Kurt. Alan mu položil ruku na plece, aby sa upokojil. „Fajn, toto nie je buď-alebo. Môžeš mať svoje mobily, ja môžem mať svoj Internet a obaja si budeme robiť svoje. Kristepane, neznamená predsa, že absencia Webu pre mobily alebo drahé diaľkové hovory sú *dobré* pre slobodu vyjadrovania. Snažíme sa uvoľniť net tak, aby si ho nikto nemohol prisvojiť alebo kontrolovať. Snažíme sa ho strčiť na každý roh v meste, zadarmo, anonymne, pre každého. Robíme to pomocou recyklovaného odpadu, a ako súčasť programu platíme deťom bez domova dosť peňazí, aby sa dostali z ulice. Doriti, čo sa na tom komu môže nepáčiť?“

Chlapec zúrivo škrabal do svojho zápisníka. „*Konečne* nejaké citáty, čo sa dajú použiť. Chlapi, potrebujete popracovať na údernosti. ‚Doriti, čo sa na tom komu môže nepáčiť?‘ To je dobré.“

S Linkom sa stretol nasledujúci deň a Link mal so sebou stále tie svoje dievčatká. Sedeli u Gréka na patiu, popíjali pivo a smiali sa jeho vtipom.

„Hej, vy ste ten chlapík s knihami," povedala jedna, keď prechádzal okolo.

Zastavil sa a prikývol. „Správne, to som ja," povedal.

Link zoškrabkával nálepku zo svojej fľaše piva a pridával franforce k potrhanému papieru v popolníku. „Ahoj, Abe," povedal.

„Ahoj, Link," povedal. Pozrel nadol na dievčenské tašky. „Pekné nálezy," povedal. „Gratulujem."

Teraz mali na sebe niečo iné – dvojmo pletené neónové pop-artové šaty a slnečné okuliare s kostenými obrúčkami a biele legíny svietiace spod stola. Kopali nohami a usmievali sa a popíjali pivo, ktoré v ich rukách vyzeralo komicky veľké.

Nenútene pozrel, kto obsluhuje u Gréka v pokladni a videl, že je to ten hlupák, jeho syn, ktorý nebol dosť chytrý na to, aby si uvedomil, že servírovať alkohol mladistvým znamená koledovať si o veľké problémy.

„Kde je Krishna?" spýtal sa.

Jedno dievča stislo srdiečkovité pery do tenkej linky.

> A tak sa rozhodla bratovi pomôcť, pretože keď sa z vašej viny niekto zmenil na hnoj, musíte ten hnoj umyť. A tak sa rozhodla bratovi pomôcť, čo znamenalo, po prvé, že musela ho primäť, aby sa prestal spúšťať.

„Zmizol," povedalo dievča. Jej palacinkový mejkap sa počas dňa rozpustil v pote a jej akné nebolo také zlé, aby ho potrebovala. „Zmizol behom, akoby zabudol na niečo dôležité. Vyzeral vyľakane."

„Čo keby si zašla po ďalšie pivo," zlostne ju prerušil Link a Alan začal tušiť, že Link sa stal Krishnovým Renfieldom, rekurziou Renfieldov, každý vnútri prechádzajúceho, ako opačné matriošky: Veľký Link vnútri prostredného Krishnu vnútri pahýľa, čo zostal z Darrela.

> A to znamenalo, že ho musela dostať zo spoločnosti jeho zlých spoločníkov, čo mienila dosiahnuť jednoduchým trikom a to ich vystrašením tak, že sa z toho kompletne zoserú.

Trucovito odišla a zostávajúce dievča si obzeralo špičky nôh.

„Link, kam odišiel?" povedal Alan. Ak sa Krishna kamsi ponáhľal alebo chcel niečo vidieť, vedel si domyslieť, čo to bolo.

Linkov výraz tváre sa uzavrel, ako keď sa zabuchnú dvere. „Neviem," povedal. „Odkiaľ to mám vedieť?"

Dievča šúchalo nohami špičkami a usrklo si z piva.

Všetci sa pozreli na fľašu.

„Grék by ťa odtiaľ nadosmrti vyhodil, keby sa dozvedel, že sem vodíš maloletých," povedal Alan.

„V Markete je kopec iných barov," prepracovane pokrčil Link svojimi novými širokými plecami.

> Trey bol chlapec, ktorý sa poznal s jej bratom od tretej triedy a ktorého pubertou spôsobené poškodenie mozgu z neho spravilo úplného chmuľa. Raz ho pristihla prehrabovať sa v ich koši s bielizňou a privoniavať k jej nohavičkám a nakričala naňho a on sa len prikrčil a škeril sa ako malý a nech zúrila ako chcela, ten úškrn mu z tváre nedokázala zmazať. Užije si to.

„A všetci poznajú Gréka," povedal Alan. „Tri, dva, jedna." Otočil sa na opätku a vykročil preč.

„Počkaj!" zvolal Link. Dievča prehltlo chichot. Jeho hlas už neznel suverénne ale zúfalo.

Alan sa zastavil, napoly sa otočil a netrpezlivo pozrel ponad plece.

Link čosi zamumlal.

„Čo?"

„Za Kurtovým obchodom," povedal Link. „Povedal, že sa ide mrknúť dozadu za Kurtov obchod."

„Ďakujem ti, Link," povedal. Otočil sa úplne a stretol sa s pohľadom druhého dievčaťa. „Rád som ťa spoznal," povedal. Chcel jej povedať, *Buď opatrná* alebo *Dávaj si pozor* alebo *Zmizni, kým sa dá*, ale nič z toho by na ňu asi nespravilo veľký dojem.

Usmiala sa a jej priateľka sa vrátila s tromi pivami. „Máte pekný dom," povedala.

Jej priateľka povedala, „Áno, je úžasný."

„Ďakujem vám," povedal.

„Dovi," povedali.

Linkov pohľad sa mu zavrtával do bodu medzi lopatky celou cestou až po koniec bloku.

Kensingtonské zadné uličky boli bludiskom karavanov, plotov, slepých uličiek a úzkych priechodov. Deti, ktoré sa tam vyznali, tam hrávali hokej s loptičkou takmer nerušené autami, narkomani si z nich spravili zapáchajúce pisoáre, bezdomovci si tam lebedili v nízkych budovách s bláznivými uhlami, tínedžeri prichádzali maznať sa vo výklenkoch.

Ale Alan tiež poznal ich tajomstvá. Videl ich letecké snímky a s Kurtom ich preliezli krížom-krážom, keď si overovali priamky dohľadu pre účely

siete a do mapy na obrazovke zapichovali virtuálne pripináčky na miesta, o ktorých si mysleli, že by sa hodili na body prístupu.

Takže akonáhle dorazil na Kensington Avenue, vkĺzol za kiosk s guyanskými pirôžkami a prešiel cez drevené vráta a blížil sa k zadnej časti Kurtovho obchodu. Opatrne.

Zozadu sa kensingtonské hýrivé farby a rozhrkané vývesné štíty a subkultúry ukázali byť len povrchom, šupkou natiahnutou ponad obstarožné tehlové poschodové budovy s miniatúrnymi dvormi a zanedbanými garážami. Zozadu mohol kráčať po hociktorom obytnom predmestí, po beztvarej sivej zóne nikoho a ničoho.

Slnko zašlo za mrak a celá scenéria sa stala čímsi monochromatickým, akýmsi čiernobielym klipom zo starého domáceho filmu.

Opatrne postupoval. Opatrne prekĺzaval z priechodu do priechodu, prešmykoval sa z jednej uličky do druhej, k rohu, ktorý viedol k uličke, ktorá viedla ku Kurtovi. Opatrne, načúvajúc, pozorujúc.

A podarilo sa mu nepozorovane prikradnúť ku Krishnovi a Daveymu a vedel, že tentokrát bol on, aspoň raz, v pozícii vrhať kamene.

Sediaci Krishna sa chrbtom opieral o škvarový kváder neďaleko Kurtových zadných dverí, nohy a ruky rozhodené, hlava sklonená v prosebnej polohe. V ústach mal nezapálenú cigaretu, ktorú si ako ožuvané špáradlo nervózne prehadzoval z kútika do kútika. Za ním, na kôpke otlčených a pokrivených smetných debien stál Dumont.

Hlavu si opieral o zložené ruky, ktoré mal položené na parapetnej doske a stál na špičkách, aby videl cez okno.

„Som hladný," povedal Krishna. „Chcem si ísť vziať niečo pod zub. Môžem odbehnúť po jedlo a vrátiť sa?"

„Ticho," povedal Dewayne. „Už ani slovo, ty mizerné hovno." Povedal to potichy neutrálnym tónom, ktorý však jeho slová popierali. Položil hlavu nazad na svoje zložené predlaktia, ako kojenec ukladajúci si hlavu na prsiach, a znovu hľadel cez okno. „Áách," povedal, akoby sa napil.

Krishna sa pomaly pozviechal asi na krok-dva od Daveyho a zahľadel sa naňho. Rukou siahol do vrecka svojho bombera a vytiahol zapaľovač a niekoľkokrát ním nervózne škrtol.

„Nezapaľuj tú cigaretu," povedal Davey. „Neopováž sa."

„Ako dlho tu budeme?" v Krishnovom fňukaní nebol ani náznak jeho zvyčajnej nafúkanosti.

„Čo je to za človeka?" povedal Davey. „Čo je to za človeka? Je zamilovaný do môjho brata, keď ho vidí, zíza naňho kravskými očami, visí mu na ústach ako zamilované dievča." Protivne sa zasmial. „Ako *tvoje* zamilované dievča, Tak ako naňho pozerá ona.

„Zaujímalo by ma, či ju už mal. Myslíš, že hej?“

„To je mi fuk,“ nevrlo povedal Krishna a nadvihol sa na špičky. Začal sa prechádzať a Alan náhlivo cúvol do výklenku dverí, v ktorom sa ukrýval. „Je moja bez ohľadu na to s kým kefuje. *Vlastním* ju.“

„Pozri sa na to,“ povedal Darrel. „Pozri naňho ako sa im prihovára, svojej malej armáde, ako generál prednášajúci povzbudzujúcu reč. To má od môjho brata, som si istý. Všade kam ide, necháva za sebou zástup manipulátorov, ktorí riadia životy iných ľudí.“

Alanovi sa zovrel žalúdok a sedacie a stehnové svaly ho odrazu rozboleli ako od rýchleho behu. Myslel na svojich protežantov a ich obchody a ich mladých zamestnancov, ktorí sa od nich učia remeslu tak, ako sa oni učili od neho. Ako dlho ho Don pozoroval?

„Kedy to urobíme?“ Krishna vypľul cigaretu a z krabičky vytriasol ďalšiu a strčil si ju do úst.

„Nezapaľuj to,“ povedal Drew. „Urobíme to, keď poviem, že je čas, aby sme to urobili. Najprv musíš pozorovať. Pozorovanie je najdôležitejšie. Tak zistíš, čo sa má urobiť a komu. Tak zistíš, kde môžeš najviac ublížiť.“

„Ja viem, čo treba urobiť,“ povedal Krishna. „Môžeme proste ísť dnu a celé to rozflákať a vymrdať s ním. Mne to tak celkom vyhovuje. A vyšle to aj ten správny signál.“

Danny zrazu zoskočil zo smetnej debny a suchý škrabot tvrdej sčernetej kože o dlažbu Krishnu zastavil uprostred kroku. Davey k nemu kráčal na svojich nôžkach do O s krivými bedrami, bolo to skôr cupitanie ako chôdza, pohyb akéhosi neľudského stvorenia nezvyknutého na dve nohy.

„Pozoroval si vôbec niekedy ten tvoj druh? Rozumieš im vôbec aspoň za mak? Len preto, že sa ti podarilo získať trochu moci nad jedným z mojich ľudí, myslíš si, že všetkému rozumieš? Nerozumieš. Tento tu je môjmu bratovi lojálny do špiku kostí. Keď mu rozmlátiš ten jeho malý obchodík, pôjde si po ochranu za mojím bratom a bude mu čoraz vernejší. Prosím, prestaň si namýšľať, že čokoľvek vieš, bude to pre nás oveľa jednoduchšie.“

Krishna stuhol. „Aj ja viem veci,“ povedal.

„Tvoje úbohé vtáčie dievčatko je *nič*,“ povedal Davey. Sťažka pristúpil ku Krishnovi, postavil sa mu skoro na špičky nôh a premeriaval si ho. Krishna mimovoľne o krok ustúpil. „Malá sirôtka, najdúch bez klanu a akejkoľvek mágie.“

Krishna zaťal päste vo vreckách svojej kozmickej futuristicko-sarkastickej bundy. „Viem o *vás* niečo,“ povedal. „O *vašom* druhu.“

„Ó, áno?“ Daveyho tón bol hlboký, zlovestný.

„Viem, ako vás rozoznať, dokonca aj keď sa maskujete za normálnych. Dokážem vás zbadať v dave, v priebehu sekundy.“ Usmial sa. „Ty si

pozoroval môj druh celý tvoj život, ale ja som pozoroval váš druh celý *môj* život. Videl som vás v metre a viesť obchodíky na rohu a učiť v školách a voziť sa do práce.“

Vtedy sa Davey usmial vyceriac sčerneté pahýle. „Áno, to dokážeš, to bezpochyby dokážeš.“ Natiahol drobnú, útlu rúčku a pohladil vnútro Krishnovho zápästia. „V tom si veľmi šikovný, to teda áno.“ Krishna zatvoril oči a ťažko dýchal nosom, ako od bolesti alebo v extáze. „To je užitočná schopnosť.“

Chvíľku tak stáli a Davey pomaly prechádzal končekmi prstov po Krishnovom zápästí. Potom zrazu schmatol Krishnov palec a vyvrátil mu ho ďaleko dozadu. Krishna prudko padol na kolená a skvíkol od bolesti.

„Dokážeš spozorovať môj druh, ale nevieš o nás nič. Ty si nič, rozumieš mi?“ Krishna pomaly prikývol. Alan v palci zacítil účastné svrbenie a na tvári chápajúci úškrn, keď videl Krishnu kľaknúť si a podvoliť sa.. „Rozumieš mi?“ Krishna znovu prikývol.

Davey ho pustil a Krishna sa pomaly pozviechal na nohy. Davey ho znovu chytil za zápästie, jemne. „Poďme ti zohnať niečo pod zub,“ povedal.

Než si to Alan uvedomil, boli takmer pri ňom. Kráčali dolu uličkou priamo k jeho úkrytu. Pritisol sa k dverám a krv mu hučala v ušiach. Boli len krok alebo dva od neho a potom, čo nerozvážne hlasito zalapal po vzduchu, stisol pery a zadržal dych.

Nebolo možné aby ho minuli. Pritlačil sa k dverám silnejšie a tie sa zrazu otvorili a chladná ruka sa mu obtočila okolo bicepsu a vtiahla ho do temnej garáže, páchnucej po oleji a stuchline.

Potkol sa na vlastnej päte a začal padať, ale pár rúk ho chytil a jemne ho zložil na dlážku.

„Ticho,“ chrapľavo šepkal hlas, ktorý nedokázal zaradiť.

A zrazu vedel, kto bol jeho záchrancom. Mlčky sa postavil a dlho Billyho objímal. Bol vychudnutý ako smrť.

Treyovo telefónne číslo bolo stále v databáze videopožičovne a tak mu zavolala.

„Ahoj Trey,“ povedala. „Tu je Lara.“

„Lara, ahoooooooj,“ povedal tónom, ktorý ju nenechal na pochybách, že si predstavoval jej nohavičky. „Prepáč, tvoj brácho tu neni.“

„Nechceš ma dnes vziať na večeru?“

Ticho na druhej strane ju takmer rozosmialo, ale zahryzla si do pery a prevrátila oči, čo pobavilo dievčinu, ktorá sa prehrabávala v kung-fu eposoch a zjavne načúvala.

„Trey?“

„Lara, ech, áno, veľmi rád, jasné. Ide o nejaké stretnutie, alebo...“

„Nie, Trey, myslela som, že by sme to medzi nami mohli udržiavať. Budem v obchode do šiestej – prídeš po mňa?“

„Hej, dobre. Dobre! Iste. Uvidíme sa večer.“

Brad bol taký chudý, že vyzeral ako mŕtvola. Ale stále bol vysoký a vlasy a bradu mal narastené do dlhej, zapáchajúcej hrivy plnej uzlíkov a špiny. V pološere garáže bol okamžite identifikovateľný ako tulák.

Stisol Adama v objatí, ktoré smrdelo močom a pijatikou, objatí podobnom zovretiu zväzkov konárov.

„Mám ťa rád,“ povedal.

Andrew cúvol a pridržal si ho od seba. V koži mal hlboké záhyby olemované sadzami, oči mal potiahnuté čímsi, čo vyzeralo ako kal z mláky.

„Brady. Čo tu robíš?“

Zodvihol prst a priložil si ho na ústa, potom znovu otvoril dvere do prázdnej uličky. Alan vykukol smerom kam odišli Davey a Krishna práve včas, aby ich videl zahnúť za vzdialený roh.

„Počkaj ešte minútku,“ Blake skoro úplne privrel dvere. O chvíľku na to počuli, ako sa otvorili iné dvere a potom Kurtove reťazami ovešané baganče predupali opačným smerom. Načúvali ako sa vzďaľujú a potom Brian dvere zasa naširoko otvoril.

„Už je to poriadku,“ povedal.

Vystúpili do slnečného svetla a Bert sa pomaly pobral preč. Alan ho dobehol a Bert ho kostnatými prstami chytil za rameno a oprel sa oňho. Trochu kríval.

„Kde si bol?“ spýtal sa Alan, keď boli na polceste domov vďaka Blakeovým sebaistým a šikovným odbočeniam.

„Pozoroval som ťa,“ odpovedal, „samozrejme. Keď som prišiel do mesta, týždeň som pracoval na dostihoch a zarobil som si dosť na to, aby som vyžil pár mesiacov, a vyhýbal som sa drsným chlapíkom, ktorí ma videli vyhrávať a čakali, že ma drapnú niekde na zastávke. Zarobil som si dosť a potom som ťa šiel pozorovať.

„Samozrejme som vedel, kde si. Vždy som vedel, kde si bol. Mohol som ťa vidieť vždy, keď som zavrel oči. Vedel som, keď si otváral obchody a v noci a aj počas rušných častí dňa som sa prechádzal okolo nich, aby som ich lepšie pochopil. Dával som na teba pozor, Alan, strážil som ťa. Ale potreboval som sa dostať k tebe blízko, aby som ťa mohol cítiť a počuť a vidieť, vidieť ťa v duchu mi nestačilo.

„Pretože som potreboval vedieť *prečo*. Videl som *čo*, ale musel som vedieť *prečo* – prečo si otváral tie obchody? Prečo si vravel to, čo si vravel? Musel som sa dostať dostatočne blízko, pretože z vonku je nemožné vedieť, či žmurkáš, lebo máš tajomstvo alebo ti len niečo padlo do oka alebo si uťahuješ z niekoho, kto žmurká, alebo si skúšaš žmurknutie, aby si neskôr vedel, aké to je.

„Sú to štyri roky, čo ťa pozorujem, kedykoľvek môžem, len keď mi dôjdu peniaze, tak sa vraciam na dostihy, a vieš ty čo? Viem, čo robíš.“

Alan prikývol. „Hej,“ povedal.

„Pozoruješ. Robíš to, čo ja. Pozoruješ ich, aby si prišiel na to, čo vlastne robia.“

Alan prikývol. „Hej,“ povedal.

„Nevieš o svete o nič viac ako ja.“

Alan prikývol. „Hej,“ povedal.

Billy zavrtel hlavou silnejšie sa oprel o Alanovo plece. „Potrebujem drink,“ povedal.

„V chladničke mám nejakú vodku,“ povedal Alan.

„Dal by som si trochu z írskej whisky z príborníka v obývačke.“

Adam naňho ostro pozrel, ale on len pokrčil plecami a previnilo sa usmial. „Pozoroval som,“ povedal.

Prechádzali krížom cez park a Buddy sa zastavil a prezeral si fontánu. „Tadiaľto vzal Edwarda, však? Videl som to.“

„Áno,“ povedal Alvin. „Vieš, kde je teraz?“

„Áno,“ povedal Billy. „Je po ňom.“

„Áno,“ povedal Adam. „Áno.“

Znovu vykročili, Billyho krívanie zosilnelo.

„Čo máš s nohou?“

„S chodidlom. Minulý rok som stratil dva prsty kvôli omrzlinám, nedal som si to poriadne ošetriť.“ Smrdel močom a alkoholom.

„Oni... nenarástli ti znovu?“

Bradley zavrtel hlavou. „Nie,“ povedal. „Mne nie. Ahoj, Krishna,“ povedal.

Alan sa pozrel k susedom na verandu. Stál tam Krishna, nehybne opretý o stenu.

„Tvoj kamarát, hm?“ povedal Krishna. „Priateľ?“

„Ponúkol mi fľašu vína, keď s ním pôjdem domov,“ povedal Bradley. „Najlepšia ponuka za posledný týždeň. Máš chuť na trio? Na, *jaksapovie,* ‚žujmichuj‘?“

Krishna skrivil tvár do prepracovaného úškľabku. „Grc,“ povedal.

„Maj sa, Krishna,“ povedal Buddy. Alan vložil kľúč do zámky a otvoril.

Blaine prekrivkal najkratšou cestou k príborníku a vzal pamätnú karafu Jim Beam Apollo 8, v ktorej Adam držal Bushmills 1608 a nalial si jej plný vysoký pohár. Vypil ju na dva dúšky, potom v ústach prevaľoval jazykom a so zatvorenými očami vydychoval výpary.

„Na túto fľašu som myslel, odkedy si ju kúpil,“ povedal. „Táto pijatika je legenda. Bože, to je dobrota. Chcem povedať, boha, to je zázrak.“

„Je to dobré,“ povedal Andrew. „Keď chceš, môžeš si dať viac.“

„Hej,“ povedal Burke a nalial si ďalší pohárik. Odniesol si ho aj s karafou k pohovke a usadil sa na nej. „Pekný gauč,“ povedal. „Pekná obývačka. Pekný dom. Aj keď nie celkom normálny.“

„Nie,“ povedal Andrew. „Nezapadám veľmi dobre.“

„Ja som zapadol výborne.“ Vypil ďalší hlt whisky a nalial si ďalšiu dvadsaťdolárovú porciu. „Výborne, to je fakt. Som úplne neviditeľný a nerozoznateľný. Už šesť mesiacov spávam v Škótskej misii a nikto sa mňa dvakrát nepozrel. Ani nedokážu ukradnúť moje veci, lebo vždy, keď to skúsia, keď si v noci prídu pre moje topánky alebo jedlo, vždy som hore a pozerám na nich a len vrtím hlavou.“

Celá obývačka teraz páchla po výparoch z whisky s prímesou čpavku. „Čo keby som ti našiel nejaké oblečenie a uterák?“

„Žeby som sa očistil? Žeby som sa zbavil tohto ochranného sfarbenia a stal sa znovu viditeľným?“ Znovu sa napil a vydychoval výpary. „Iste, prečo nie. Prečo nie. Je čas byť viditeľný. Ty si ma videl, Krishna ma videl. Davey ma uvidí. Akurát, že ja ich musím vidieť prvý.“

A tak nechal nech ho starší brat odvedie za ruku hore schodmi do kúpeľne s brožúrkami napuchnutými od vlhkosti a zarámovanými bezcennými gýčovými kresbami. A tak nechal nech ho brat strčí pod bodavú horúcu sprchu a vyšampónuje mu vlasy a poriadne mu vydrhne kefou chrbát, spláchne zažranú špinu ulíc – hoci mozole na jeho rukách ostali čierne od sadzí ako labky potulnej mačky. A tak nechal nech mu starší brat vyumýva pahýle prstov na nohách, kde koža vyzerala ako zlostná zvraštená jazva, ako pupok, ktorý ani jeden z nich nemal.

A tak nechal nech mu brat pristrihne bradu, najprv nožnicami a potom elektrickým holiacim strojčekom, a tak nechal nech mu brat vyčeše dlhé

vlasy a stiahne mu ich gumičkou, ktorú vzal zo zväzku brokolice zo zeleninového šalátu.

A tak, keď bola celá práca hotová a bol oblečený do priveľkých šiat, ktoré viseli na jeho prepadnutom hrudníku a paličkovitých nohách ako stan, bol celkom triezvy a celkom čistý a celkom iný.

„Vyzeráš dobre," povedal Adam, keď si Brant prechádzal prstami po brade a prezeral si svoj odraz v zrkadle na dverách Alanovej pracovne, ktoré siahalo až po zem. „Vyzeráš výborne."

„Vyzerám nápadne. Viditeľne. Zvykol som si, že sa po mne oči len tak skĺznu. Teraz sa na mne zastavia, hoci len na pár sekúnd."

Andy prikývol. „Zaiste, je to tak. Vieš, byť neviditeľný nie je to isté ako byť normálny. Normálni ľudia sú viditeľní."

„Áno," utrápene prikývol Brad. Znovu si siahol na hladké vpadnuté líca.

„Môžeš ostať tu," povedal Alan a gestom ukázal na pracovňu. Jeho stôl a jeho laptop a jeho krátky začiatok poviedky sedeli v prostriedku izby, obklopené nahádzanými bodmi prístupu v rôznych štádiách opravy a tlačenou literatúrou plnou optimistického netechnického vysvetlenia ParazitNetu. „Toto všetko odtiaľ vypracem."

„Hej," povedal Billy. „To by si mal. Daj to do škatúľ v pivnici. Pozoroval som ťa, ako tu šaškuješ s tými bezdrôtovými hračkami a, vieš, ani to nie je naozaj normálne. Je to zúfalo čudácke. Danny má pravdu – ten Kurt ťa nasleduje akoby bol do teba zamilovaný. To nie je normálne." Očervenel a zaťal päste. „Kriste, Adam, žiješ tu v tomto prekliatom múzeu a pribíjaš na rohy budov tie tvoje debilné školské vedecké projekty. Ako kométa vlečieš za sebou chvost malých narkošov, čo si kupujú fet za prachy, ktoré si zarobia prácou pre teba. Ty nie si iba viditeľný, ty *žiariš* ako maják, a si taký čudný, že ešte aj *mne* z teba naskakujú zimomriavky."

Ako sa prechádzal po miestnosti, jeho bosé nohy na žiarivom chladnom dreve plieskali, zranená noha inak ako zdravá.

Andy hľadel von oknom na zelené javorové listy chvejúce sa vo vetre. „Kupujú si drogy?"

Benny odfrkol. „Financuješ každotýždenné heroínové večierky vo dvoch skladištiach na Oxfordskej a tri raverské párty mesačne dolu na Liberty Street."

Pozrel sa na strop. „Mimi sa zobudila," povedal. „Mal by si nás predstaviť."

Mimi si udržiavala vlastný životný rytmus, zväčša nočný, ťapkala potichy po dome keď spal, mlčky prichádzala do postele po tom, ako vstal a odišiel do kúpeľne. Už vyše týždňa s ním neprehovorila ani slovo a on jej tiež nič nehovoril. Nebyť pochrapkávania a tepla v posteli, keď sa ukladal,

a ranného riadu v dreze, bolo by to, akoby s ním ani nebývala. Nebyť toho, že si stále uvedomoval jej prítomnosť v dome a tričiek s vystrihnutými chrbátmi v koši na bielizeň, to bolo, akoby žil sám.

Nebyť noža, ktorý našiel pod matracom, s kompasom v rukoväti, s blýskavým pílovitým ostrím, možno by zabudol na tie krídla, ktoré teraz siahali takmer až po zem.

Kroky prechádzajúce od hlavnej spálne do kúpeľne. Zastavenie sa na vrchu schodišťa. Slabé zakašľanie.

„Alan?“

„To je v poriadku, Mimi,“ povedal.

Zišla dolu v boxerkách a plachtou komplikovane omotanou okolo hrude tak, aby jej krídla ostali voľné. Ich špičky sa dotýkali zeme.

„Toto je môj brat Bentley,“ povedal Adam. „Rozprával som ti o ňom.“

„Ty vidíš budúcnosť,“ povedala vyčítavo.

„Ty máš krídla,“ povedal.

Podala mu ruku a on ňou potriasol.

„Chcem raňajky,“ povedala.

„S tým súhlasím,“ povedal Brent.

Alan prikývol. „Ja varím.“

Urobil palacinky a do ovocného šalátu nakrájal hrušky a marhule a jablká a banány.

„To mi pripomína palacinkáreň v mestečku,“ povedal Bart. „Pamätáš?“

Adam prikývol. Bývalo to Ed-Fred-Georgeove obľúbené miesto na nedeľný obed.

„Teraz žiješ tu?“ povedal Mimi.

Alan povedal, „Áno.“ Vkĺzla mu rukou do dlane a stisla mu palec. Bolo to nečakané a príjemné.

„Povieš jej to?“ povedal Billy.

Odtiahla ruku. „Čo je?“ Jej hlas bol chladný.

Billy povedal. „Z tajomstiev nevzíde nič dobré. Krishna a Davey plánujú zaútočiť na Kurta. Krishna vraví, že ťa vlastní. Pravdepodobne si pre teba príde.“

„To si videl?“ povedal Adam. „Jeho, ako si pre ňu príde?“

„To nie je ten druh vízie. Len rozumiem ľuďom dosť na to, aby som vedel, čo to znamená.“

Trey sa s ňou stretol o šiestej a bol tučnejší, než si ho pamätala, jeho školské svalstvo sčasti prešlo do tuku. Do ruky jej strčil darček,

hnedé papierové vrecúško s litrovkou lacnej vodky. S úškrnom mu poďakovala a vložila si ho do batôžka. „Je pekný večer. Vyrazme si von a zajedzme si v High Parku."

Videla, ako sa mu v hlave otáčajú kolieska, jedlo plus chlast plus park v ústraní rovná sa pipinka, pipinka, pipinka, a dovolila, aby sa končekom jazyka dotkol jej pier. Bude to ľahšie, než si myslela.

„Ako spoznáš rozdiel?" povedal Arthur. „Medzi videním a chápaním?"

„Tie si nikdy nepomýliš. Vízia je akoby si si pamätal, ako si niekoho špehoval, ibaže si ho nešpehoval. Akoby si stál za ním a on si to nevšimol. Počuješ to, cítiš to, vidíš to. Niekedy akoby si stál *v ňom*, akoby sa to stalo tebe.

„Chápanie je úplne iné. Je to ako hlások v tvojej hlave, ktorý ti to vysvetľuje, vraví ti, čo to všetko znamená."

„Ach," povedal Andy.

„Myslel si si, že si videl, však?"

„Hej. Myslel som si, že sa mi míňa čas a zomriem, alebo znovu zabijem Daveyho, alebo niečo také. Ale bol to pocit, nie akoby som tam bol, nie akoby mi ktosi čosi vysvetľoval."

„Stane sa to?" spýtala sa Mimi Brada.

Brad sklopil zrak na stôl. „‚Odpoveď nejasná, spýtajte sa neskôr.' To zvykla vravievať Magická Guľa 8, ktorú som si kedysi kúpil v obchode."

„Znamená to, že nevieš?"

„Myslím, že to znamená, že nechcem vedieť."

„Žiadne obavy," povedal Bert. „Dnes večer je Kurt v bezpečí."

Alan si prestal šnurovať topánky a zvrátil sa dozadu na lavičke v predsieni. Mimi umyla riady, Bill ich poutieral a on sa strachoval o Kurta. Ale až keď to už nemohol vydržať a chcel sa pobrať a vyhľadať ho a, ak to bude nutné, priviesť domov, až vtedy sa s ním Billy prišiel porozprávať.

„Vieš to určite?"

„Áno. Je na večeri so ženou, potom ju berie na kutranie po smetiakoch a potom sa vracia a ide spať. Vidím to."

„Ale ty nevidíš všetko?"

„Nie, ale toto vidím."

„Fajn," povedal Adam. Zoči-voči týmto predpovediam sa cítil bezmocný, akoby budúcnosť bola čosi predurčené a nemenné."

„Musím ísť na záchod,“ povedal Billy a odišiel hore schodmi a Alan sa presunul na pohovku a roztržito listoval starým vydaním *Alice v Krajine zázrakov*, z ktorej sa odlepovala mramorovaná titulná strana.

O chvíľočku nato sa k nemu pripojila Mimi, posadila sa k nemu, krídla rozprestrela pozdĺž operadla pohovky.

„Aké veľké asi vyrastú, čo myslíš?“ upravujúc si ich sa opýtala.

„Ty to nevieš?“

„Sú väčšie ako kedykoľvek predtým. To bolo dobré jedlo,“ povedala. „Myslím, že by som sa mala ísť pozhovárať s Krishnom.“

Adam potriasol hlavou. „Fíha.“

„Nemusíš stáť medzi nami. Možno ho presvedčím, aby vás nechal na pokoji, vašu rodinu.“

„Mimi, o tom ani nemienim diskutovať.“

„Je to správna vec,“ povedala. „To, že tu ostávam, nie je k tebe fér.“

„Ty si chceš nechať odrezať krídla,“ povedal Alan. „Preto sa k nemu chceš vrátiť.“

Odtiahla sa, akoby ju udrel. „Nie –“

„Je to tak. Ale čo ti Billy nepovedal je, že Krishna chodí s inými ženami, dnes som ho videl. S dievčaťom. Mladým. Pekným. Normálnym. Ak ťa vezme späť, bude to ako hračku, nie ako milenku. On nedokáže milovať.“

„Kriste,“ povedala. „Prečo to hovoríš?“

„Pretože nechcem vidieť ako sama seba ničíš, Mimi. Ostaň tu. Spolu si s Krishnom poradíme. A s mojím bratom. Teraz je tu Billy, to znamená, že nás nemôžu nečakane prepadnúť.“

„A čo toto?“ povedala a mávla krídlami, jeden mohutný náraz rozprúdil vzduch v celej izbe až odfúklo uvoľnenú titulku *Alice v Krajine zázrakov* ku kozubovému roštu. „S týmto si tiež poradíš?“

„Čo odo mňa chceš, Mimi?“ Nahneval sa. Celé týždne s ním neprehovorila a teraz –

„Odrež ich, Alan. Sprav zo mňa zasa niekoho, kto môže ísť von, kto sa môže ukázať. Urob to. Mám nôž.“

Adam zatvoril oči a stisol ich. „Nie,“ povedal.

„Zbohom,“ povedala, postavila sa a vykročila ku schodom. Na poschodí bolo počuť spláchnutie toalety a tečúcu vodu v umývadle.

„Počkaj!“ povedal a rozbehol sa za ňou. Ruku mala na kľučke.

„Nie,“ povedala. Plakala. „Nezostanem. Nedám sa znova chytiť do pasce. Je lepšie byť s ním ako v pasci –“

„Urobím to,“ povedal. „Ak to budeš chcieť aj o dva dni, urobím to.“

Vážne naňho pozrela. „O tomto mi neklam,“ povedala. „Neopováž sa mi klamať.“

Chytil ju za ruky. „Prisahám,“ povedal.

Zhora zo schodov sa ozvalo, „Hups,“ povedal Billy. „Myslím, že sa poberiem do postele.“

Mimi sa usmiala a vášnivo Alana objala.

> Treyova vášnivosť prišla s jeho opilosťou. Najprv vlhko chladná ruka okolo jej pleca, potom náhodný dotyk jej prsníka, potom nemotorný bozk na okraj jej úst. Tak ďaleko to mienila nechať zájsť. Počkala, až sa pohol k ďalšiemu bozku, potom vykĺzla spopod jeho ramena, takže spadol ku koreňom veľkého stromu, o ktorý sa opierali. Skôr ako sa mohol pozviechať ho tresla fľašou od vodky do hlavy, potom, kým sa kolísal a nariekal, pokojne vytiahla z tašky lovecký nôž, ktorý si kúpila v obchode s turistickými potrebami. Odtiahla mu od hlavy jednu ruku a otočila mu ju, potom mu rýchlo pretiahla ostrie naprieč dlaňou a rozrezala ju až k svalu.
>
> Nebola si istá, či to bude schopná urobiť, ale bolo to ľahšie, než si myslela. Nebolo sa čoho obávať. Bola schopná tohto a aj viac.

Po prvýkrát, odkedy sa vrátili domov, išli do postele spolu v tom istom čase, ako domácky pár, a Mimi zalovila pod vankúšom a čosi položila na čelo postele s plechovým *cink*, príliš plechovým na lovecký nôž. Alan zažmurkal. Bol to robot, ten ktorého jej kedysi dal, milá vecička s krakelážou holandských majstrov na sukničke z plechovky od tuniaka.

„Je krásny,“ povedala. „Ako ty.“ Pevne ho obtočila krídlami, mäkká kožušinka mäkšia ako najmäkší vlnený šál, vtlačila svoje kolená s jamkami do medzier medzi jeho nohami a pritúlila sa.

> Keď ho začala bolieť ruka, plakal ako dieťa. Namierila hrot noža na jeho tvár, dosť blízko na to, aby ho mohla bodnúť, ak by bolo treba. „Ak nebudeš kričať, nezabijem ťa,“ povedala. „Ale vezmem si jeden článok z prsta na ruke a jeden na nohe. Len aby si vedel.“

Snažil sa nezaspať, snažil sa ostať hore a vychutnávať si ten pocit, keď sa k nemu pritláčala, jej dych na jeho šiji, objatie záhybov jej poskladaných krídel, ale nedokázal udržať oči otvorené. Čoskoro zaspal.

Nevedel povedať čo ho vyrušilo, ale zrazu zistil, že je omámene prebudený v tesnom teple tých krídel, pevne obtočený. Pozorne načúval, začul čosi, plechový zvuk. Robot.

Mal plný mechúr. Jemne sa vyplietol od Mimi, z jej krídel, a postavil sa. Robot bol tam, silueta na konci stola. Usmial sa a odťapkal na záchod. Keď

sa vrátil, našiel Mimi roztiahnutú cez celú posteľ, okupujúc celú jej šírku aj dĺžku, na tvári ľahký nezbedný úsmev. Začal vkĺzať nazad do postele, keď začul ten zvuk, tichučký plechový šramot. Pozrel na robota.

Hýbal sa. Jeho ruky sa pohybovali. To bolo nemožné. Jeho ruky boli len namaľované. Prudko sa posadil, vyrušiac tak Mimi, ktorá zamrnčala, a čosi malé a skrivené sa zjavilo za robotom a rozbehlo sa k hrane stola. Spôsob, ako tá vec bežala, mu pripomínal pascou skaličené zvieratko. Inštinktívne sa odtiahol, ale siahol po stolnej lampe a zažal ju.

Mimi zvraštila viečka a zakryla si tvár dlaňami, ale on si to sotva všimol, hoci aj podráždene zavrčala. Pozeral na malú dokaličenú vec, ktorá sa snažila dostať dolu zo stola na Miminej strane postele.

Bol to Allen. Hoci ho nevidel skoro 20 rokov, spoznal ho. Drobný, znetvorený, krivonohý, aj tak bol jeho verným obrazom. Držal si ho Davey celé tie roky? Opatroval ho v klietke? Mučil ho špendlíkmi?

Mimi znovu zaúpela. „Vypni to svetlo, zlatko," povedala – chvíľka domáckosti.

„Hneď," povedal a blížil sa k Allenovi, ktorý sa chúlil do seba, zízajúci a šialený.

„Šššš," vydýchol Alan. „To je v poriadku." Veľmi pomaličky približoval jednu ruku k stolu, nakláňajúc sa ponad Mimi, kolenom si odtláčal z cesty jej krídlo.

Allen cúvol ešte ďalej.

„Čo to robíš?" posadila sa Mimi a žmurkala naňho.

„Nehýb sa," povedal jej. „Nechcem to vyľakať. Nekrič a nerob prudké pohyby. Spolieham sa na teba."

Jej oči sa zaokrúhlili a pomaličky pozrela na druhú stranu ku koncu stola. Prudko sa nadýchla, ale nevykríkla.

„Čo je –"

„To som ja," povedal. „Vyrástlo to z môjho kúska. Z môjho palca. Potom, čo mi ho Davey odhryzol."

„Ježiš," povedala.

Allen sa triasol a Alan sa mu vrniac prihováral.

„Je to zranené," povedala Mimi.

„To je už dávno," povedal Andreas.

„Nie, teraz. Krváca."

Mala pravdu. Tvorila sa pod tým perlička krvi. Alan natiahol ruku ďalej. Allenovo skrivené cupitanie bolo úbohé.

So zadržaným dychom to Alan jemne zdvihol, hojdal to v dlaniach. Slabo sa to zvíjalo a metalo. „Ššš," povedal znovu. Ruky mal okamžite klzké a lepkavé od krvi. „Ššš." Čosi ostré ho bodlo v dlani.

Teraz, keď to mal blízko, zbadal odkiaľ tá krv pochádza: Z nafúknutého bruška, surovo prebodnutého odlomenou ihlou.

„Zakryte sa," povedal Bradley, „idem k vám." Počuli jeho krívajúce kroky.

Mimi si vytiahla prikrývku až pod bradu. „Dobre," povedala.

Bert rýchlo otvoril dvere. Mal na sebe len priveľké džínsy od Alana, vychrtlú hruď a dokaličené chodidlá mal holé.

„Zomrie to," povedal Brad sklonený vedľa postele. „Davey to prebodol a poslal s tým Linka. Nevydrží ani celú noc."

Adam mal pocit, že sa dusí. „Môžeme mu pomôcť," povedal. „Môže sa uzdraviť. Uzdravilo sa predtým."

„Tentoraz nie. Vidíš, aké má bolesti? Šalie."

„Tak čo chceš aby som urobil?"

„Musíme ho zbaviť trápenia," povedal Brad. „Tak je to správne."

Vec v jeho rukách sa zamrvila a vydala slabý utrápený zvuk. „Ššš," povedal Alan. Ten zvuk znel ako vzlykanie, ale tichučké, také tichučké. A slabé.

Mimi povedala, „myslím, že mi bude zle."

„Hej," povedal Brian. „Hej, to vidím."

Vstala z postele nevšímajúc si svoju nahotu a pretisla sa okolo neho von dverami, do kúpeľne.

„Prestaň sa správať ako decko," povedala Treyovi, keď si zvieral chodidlo. „Už to skoro prestalo krvácať."

Vzhliadol k nej a v očiach mal vraždu. „Mám vziať ďalší?" povedala. Odvrátil sa.

„Ak sa dozviem, že si sa priblížil k môjmu bratovi na menej než kilometer, vrátim sa a vezmem si tvoje oči. Prsty z ruky a nohy boli len preddavok."

Vzdorovito zavrčal a tak schmatla jeho márnivé dievčenské blond vlasy do päste, mykla mu hlavu dozadu a pobozkala ho na krku nožom.

„Prikývni, ak rozumieš. Pomaly."

~~~

„Pod Miminým vankúšom je nôž."

„Nemôžem to urobiť," povedal Alan.

„Viem," povedal Brian. „Urobím to ja."
~~~

A urobil. Vzal nôž. Vzal Allena. Plakal. Mimi zvracala vo vedľajšej miestnosti, zvuk bolo viac cítiť ako počuť. Záchod spláchol a Brianove ruky boli isté a rýchle, ale nie dostatočne pevné. Allen skvíkol ako psia píšťalka. Bruceova ruka sa znovu pohla a bolo po tom. Z koša na bielizeň vyhrabal ponožku a zatočil do nej Allenove pozostatky. „Pochovám ho," povedal. „Vzadu."

Otupený Alan sa postavil a začal sa obliekať. „Nie," povedal. „Ja to urobím."

Pripojila sa k nim Mimi zakrútená v prikrývke. Alan kopal jamu a Brent držal ponožku a Mimi sa smutne prizerala.

Záhradu preťal lichobežník svetla. Pozreli nahor a uvideli Krishnu, ako na nich hľadí z okna na druhom poschodí. Zľahka sa usmieval. Moment na to sa v okne objavil Link, chichúňal sa a potácal akoby bol opitý.

Čas akoby na moment zamrzol, všetci na seba navzájom pozerali, potom sa Alan vrátil ku kopaniu. Vykopal asi meter a Brent nežne položil drobného Allena do zeme, akoby ho ukladal do postele, a Alan jamu zasa naplnil. Mimi sa pozrela hore do okna, skrížila pohľad s Krishnom.

„Idem dovnútra," oznámil Adam. „Ideš tiež?"

„Áno," povedala Mimi, ale nehýbala sa. Stála tam desať minút, potom dvadsať, a keď sa Alan na ňu pozrel cez okno, videl, že stále uprene hľadí nahor na Krishnu, ako vo vytržení.

Nahlas otvoril okno a vyklonil sa. Mimine oči sa stočili k nemu a potom sa pomaly vybrala do domu.

> Vzala mu nohavice a topánky a nechala ho v parku, opitého a plačúceho. Keď si to spätne premietala, všetko šlo dobre. Keď jej Trey povedal, že nemá potuchy, kde jej brat je, verila mu. Bolo to v poriadku, svojho brata nájde. Mal veľa priateľov.

Alan si pomyslel, že to by mohol byť koniec poviedky. Krátkej a milej. Čosi ako dáma alebo tiger. Zvyšok nech urobí čitateľova predstavivosť.

Tam na obrazovke vyzerala hrozne malá. Tu, v dome, ktorý pre ňu postavil, vyzerala hrozne nedôležitá. Taká veľká a prepracovaná obálka na takú malú vec. Uložil súbor a vrátil sa do postele. Mimi spala, čo bolo dobre, lebo si nemyslel, že by s ňou dokázal zaspať dvakrát za noc.

Stočil sa na svojej strane postele a zatvoril oči a snažil sa zabudnúť na Allenov kvik.

> „Čo je to s tebou?"

„Vôbec nič," povedala. Bratovo zavolanie nebolo neočakávané.

„Doriti, ty si sa zbláznila."

„Možno," povedala.

„Čo *odo mňa chceš*?"

„Chcem, aby si sa správal slušne."

„Doriti, ty si kompletne zošalela."

Prebudil sa a zistil, že Billy je preč a na moment ho zachvátila panika, spomienka na deň, keď sa v noci stratil Fred. Ale potom našiel na kuchynskom stole odkaz, stručné: „Šiel som von. B." Rukopis ho vrátil roky dozadu, do dní pred Daveyho návratom, do dní, keď boli rodinou, keď podpisoval Bradove vysvedčenia a objímal ho, keď prišiel domov s najlepším hodnotením.

Kým držal odkaz a hľadel na tých pár slov, zišla dolu Mimi. Bola zakrútená do svojich krídel.

„Kam odišiel?"

„Neviem," povedal Alan. „Vonku."

„Takto to vyzerá vo vašej rodine?"

„Áno," povedal Alan. „Takí sú."

„Ideš aj ty vonku?"

„Áno."

„Fajn," povedala. Bola namrzená. Dupotala von z kuchyne a pristúpila si krídlo, potkla sa a spadla dopredu. „Zajtra, odrežeš ich zajtra!" povedala a krídla sa jej roztiahli do šírky, s rozmachom vrazili do elektroinštalácie a zhodili niekoľko kôpok kníh. „Zajtra!" povedala.

„Dobré ráno, Natalie," povedal. Mala začervenalé oči a odutú tvár a ruka sa jej triasla tak, že dym z jej cigarety stúpal v nervóznej špirále.

„Andy," kývla hlavou.

Pozeral na ňu ponad zábradlie, ktoré oddeľovalo ich verandy. „Nezájdeš so mnou na kávu?"

„Nie som na to oblečená," povedala. Na sebe mala odstrihnuté kraťasy a domáce papuče a beztvaré zelené tričko, ktoré jej viselo až pod zadok.

„Grék si nepotrpí na ceremónie," povedal. Sotva bol oblečený lepšie. Nechcel ísť nahor do rodinnej spálne a čeliť Mimi, takže sa obliekol do vecí z koša na bielizeň v suteréne.

„Nemám *topánky*, Alan."

„Mohla by si zájsť dnu a nejaké si obuť," povedal.

Zavrtela hlavou.

Plecia mala napnuté, celé chudé telo skrčené.

„Pôjdeme naboso a sadneme si do záhrady," povedal po chvíľke a odkopol svoje topánky.

Pozrela naňho a smutne sa zasmiala. „Okej,"

Na bosé nohy bol chodník stále dosť studený. Grék sa na bosé nohy nepozrel dvakrát, ale priniesol ľadové kávy a jogurt s orechami a medom.

„Nechceš mi o nich niečo povedať?"

„Je to zlé odkedy – odkedy Mimi odišla. Z ničoho nič je Krishna Linkov najlepší priateľ. Všade za ním chodí."

Alan prikývol. „Krishna Mimi zbil," povedal.

„Viem," povedala. „Počula som to. Nič som neurobila, ja hlupaňa, ale počula som keď sa to stalo."

„Jedz," povedal. „Tu máš." Načiahol sa k vedľajšiemu stolu po čistý obrúsok a podal jej ho. Osušila si oči a utrela si nos a zjedla za lyžičku jogurtu. „Napi sa," povedal a podal jej kávu. Pila.

„Minulej noci si doviedli tie dievčatá. *Malé* dievčatá. Sopľane. Zmizli do svojich spální. Tie zvuky, čo vydávali."

„Napi sa," povedal Alan a potom jej podal ďalší obrúsok.

„Opité. Opili ich a priviedli si ich domov."

„Mala by si odtiaľ odísť," prekvapil Andrew sám seba. „Vypadni. Hádam už dnes. Odíď k mame a na budúci mesiac si nájdeš nový byt."

Starostlivo položila šálku na stôl. „Nie," povedala.

„Myslím to vážne. Je to zlá situácia, ktorú nemôžeš vylepšiť, a čím dlhšie ostaneš, tým to bude horšie."

„Ale to nie je praktický návrh."

„Ostať tam, v potenciálnom nebezpečí, nie je praktické. Musíš vypadnúť. Keď tam ostaneš, bude to pre teba len horšie."

Stisla čeľuste. „Vieš, existuje hranica, za ktorou už neporadíš. Za tou hranicou už iba moralizuješ, demonštruješ svoju hypotetickú nadradenosť, čo sa týka správneho správania sa. Doriti, ale to veľmi nepomáha, chápeš. Ja sa tu snažím držať tie sračky pokope a radšej, než mi tvrdiť, že to nestačí, by si mi mohol pomôcť spraviť niečo, čo dokážem."

Alan to trávil. Povedala to nahlas a niekoľko raňajších Grékových zákazníkov sa na nich pozeralo. Odvrátil sa, pozrel cez ulicu a zbadal Billyho stáť pod bránou a pozorovať. Ich pohľady sa stretli, potom sa Billy odvrátil.

„Prepáč, Natalie," povedal. „Máš pravdu."

Zafučala nosom.

„A čo takto. Kedykoľvek môžeš zaklopať na moje dvere. Pripravím pre teba pohovku.“ Pomyslel na Mimi a zháčil sa. Musela by ostať na poschodí a byť tam potichy, keď bol v dome niekto cudzí. Potom si spomenul na sľub ohľadne jej krídel. Zahryzol si do pery.

Drsne sa zachichotala. „Budem tam bezpečnejšia?“

„Čo tým chceš povedať?“

„Si ten najčudnejší človek, akého som kedy stretla, Alvin. Teda, prepáč, bez urážky, ale prečo by som mala klopať na tvoje dvere?“

Postavila sa, otočila na bosej päte a odišla, kráčajúc svižným a opatrným krokom.

Barry sa pritmolil a sadol si na jej stoličku. „Bude v poriadku,“ povedal. Vzal jej lyžičku a pustil sa do jej raňajok. „Vieš, nemôžem už pozorovať tak, ako som mohol včera. Som príliš viditeľný. Čo budem robiť?“

Aaron pokrčil plecami. „Nájdi si prácu. Buď viditeľný. Nájdi si miesto na život. Môžeme sa stretávať na večeru.“

Brett povedal, „Možno by som si mohol nájsť prácu, kde treba pozorovať. Trebárs strážnik.“

August prikývol. Zatvoril oči.

„Je veľmi pekná,“ povedal Barry. „Krajšia ako Mimi.“

„Keď myslíš.“

„Kurt je zobudený.“

„Hej?“

„Hej. Mohol by si nás predstaviť.“

Spravila som to pre tvoje dobro, vieš. Nedokázala sa prinútiť povedať tie slová, pretože veľkosť jej vlastného činu ju ohromovala. Našla troch z jeho priateľov a každému dopriala večer hrôzy a bolesti a žiaden z nich jej nepovedal, kde jej brat je, nikto z nich to nevedel. Možno boli naozaj nevinní.

„Kde si?“

„Ďaleko od teba,“ povedal. V pozadí začula dievčenský plač.

„Dokážeme to, pokryjeme celý Market,“ povedal Kurt. Mal pred sebou najnovšiu mapu pokrytia a vyzeralo to, že má pravdu. „Pozri sa na toto.“ Prekrytie kruhov WiFi vo falošných farbách krylo takmer celú mapu.

„Všetko toto sú naše vlastné uzly, alebo len spriaznené?“ spýtal sa Alan. Pri pohľade na mapu zabudol na všetok svoj zmätok a starosti.

„To sú naše vlastné," povedal Kurt. „Spriatelených niet tak veľa." Stisol klávesu a ukázal mapku mesta s biednymi fliačikmi spriaznených partnerov, ktorí otvorili svoje siete a premenovali ich na „ParazitNet".

„Budete mať viac," povedal Buddy. Kurt spýtavo pozrel na Alana.

„Môj brat Brent," povedal. „Toto je Kurt."

Podali si ruky.

„Tvoj brat?"

Adam prikývol.

„Nie jeden z tých stratených?"

Zavrtel hlavou. „Iný."

„Rád ťa spoznávam." Kurt si poutieral dlane. Adam sa poobzeral po ich súkromnom hniezdočku v zadnej časti obchodu, pozrel na malé okienko so sieťkou v zadnej stene. Na toto okienko niekedy pozeral Danny.

„Kópiu tohto obrázku idem poslať Lymanovi, ten sa z toho zblázni."

To Antona rozosmialo. Lyman a Kurt boli tí najnepravdepodobnejší priatelia, ale naozaj nimi boli.

„Urob to."

„Prečo nemáš topánky?"

Anton sa placho usmial. „Dnes nemáš žiadnych dobrovoľníkov?"

Kurt pokrčil plecami, reťaze zaštrngali. „Nie. Slabý deň. Sú také dni. Myslel som, že zájdem do kina alebo niečo také. Chceš sa pripojiť?"

„Ja nemôžem," povedal Anton.

„Iste," povedal Brett, nevšímajúc si fakt, že pozvanie nebolo vlastne venované jemu. „Rád."

„Oo-keeej," povedal Kurt. „Výborne. Daj mi hodinku a stretneme sa pred kinom."

„Dohodnuté."

Bol na pol bloku od domu, keď zbadal Natalie, ako sedí na verande a hľadí do parku. Kurt a Link boli preč. Záhrada u Gréka bola plná. Stál tam bosý uprostred Kensington Marketu v rušnom dni a nemal absolútne kam ísť. Nikam nepatril.

Uvedomil si, že Natalie ho nikdy neskontaktovala so svojím šéfom v Martian Signal.

Nebolo veľa miest, kam mohol naboso ísť. Ale nechcel sa vrátiť domov k Mimi a nechcel ísť okolo Natalie. Bosý skončil zasa len v uličke za Kurtovým obchodíkom a nemal sa kam vrtnúť.

Blake a Kurt sa vrátili, keď bol čas večerať, a Alan dovtedy spočítal všetky šindle na okolitých strechách a garážach do posledného, opatrne odlomil hroty z dvoch injekčných striekačiek, ktoré našiel kdesi v burine a sedel a čakal toľko, až sa mu chcelo kričať.

Blake sebaisto prešiel cez obchod, cez Kurtovu kuticu a k zadným dverám. Otvoril ich a usmial sa na Adama. „Poď dnu," povedal.

„Dobre," povedal Alan. „Aký bol film?"

„Slušný," povedal Kurt.

„Neuveriteľný," povedal Burt. „Tým myslím *neuveriteľný*. Bože, nebol som v kine už aspoň desať rokov. Tak *hlučný*. Ježiš, v živote som nič také nepočul."

„Bolo to len Z+E," povedal Kurt. „Zadočky a explózie."

Alan zacítil vlnu náklonnosti k priateľovi a nekonečný smútok, pocit, že sa čoskoro rozdelia.

Kurt sa natiahol a zapraskal hánkami. „Blíži sa čas, aby som sa vybral kutrať."

„Poďme si dať niečo na večeru, dobre?" povedal Andy Bradovi.

„´Brú noc, chlapci," povedal Kurt a zamkol za nimi dvere.

> „To je mi ľúto," povedala. Na linke nastalo skoro päťminútové ticho, len na jeho strane v pozadí plakalo dievča. Nebola si istá, či položil slúchadlo alebo počúva, ale „ľúto" vyvolalo uňho ledva počuteľný vzdych.
>
> „Je mi naozaj, naozaj ľúto," povedala a cítila, že má ruky lepkavé od krvi. „Bože, chcela som ťa len *zachrániť*."

Keď sa vrátili domov, Mimi bola v posteli. Alan sa osprchoval a vydrhol si chodidlá, potom ticho chodil po spálni za zatiahnutými závesmi a potme sa obliekal. Zdalo sa, že Mimi spí.

„Idem robiť večeru," povedal. „Dáš si?"

„Môžeš mi to priniesť sem hore?" povedala.

„Áno, iste," povedal.

„Nedokážem sa stretnúť –" Mávla rukou k dverám, potom ju nechala klesnúť späť do postele.

„To je v poriadku, zlatko," povedal.

S Bradom jedli mlčky v kuchyni ohriate párky so syrom a malými paradajkami zo záhrady a čerstvou limonádou. Bradley ich zjedol sedem. Mimi trikrát odhryzla z jednej, ktorú jej priniesol do spálne a keď sa vrátil pre jej tanier, spala zakrútená do prikrývok. Z bielizníka vybral náhradnú plachtu a deku a vzal si ich dolu a ustlal si v obývačke na pohovke. O chvíľku už spal.

V tú noc si bol jasne vedomý toho, čo ho vyrušilo zo spánku. Bol to výkrik pri zadnej časti domu. Vystrašený opitý krik, takmer rev.

V momente bol pri zadných dverách päsťami si pretierajúc oči a Bennet už tam stál.

Otvoril dvere a šťukol vypínačom, ktorý zapol záhradné lampy, svetlá zadnej verandy, garážové svetlo v maringotke. Svetlo bolo oslepujúco jasné, ale on predvídavo prižmúril oči.

Takže rozoznať scénu mu trvalo len moment. Bola tam Link, roztiahnutý na zemi dolu tvárou, na sebe boxerky a nič iné, tvár v zeleninovom záhone v susednom dvore. Bol tam Krishna stojaci vo dverách s nemilosrdným výrazom v tvári, držal kladivo a postupoval k Linkovi.

Skríkol čosi bezslovné a varujúce a Link sa prevrátil a pozviechal sa na nohy a odtackal sa niekoľko krokov hlbšie do dvorčeka o veľkosti poštovej známky. Silno kríval. Krishna postúpil o dva kroky do záhrady, kladivo držal nenútene vo výške pása.

Alan sa naboso rozbehol k deliacemu plotu a vyšvihol sa naň ako mačka, tvrdo a bolestivo na ňom pristál a cítil, že mu v členku čosi malé a dôležité povolilo. Krishna naňho srdečne kývol hlavou a znovu zdvihol kladivo.

Krishna urobil krok k Alanovi a vtom Natalie, pohybujúc sa tak rýchlo, že sa rozmazávala, vyrazila zo zadných dverí a skočila Krishnovi na chrbát. Chvíľočku sa tam držala a on sa kymácal na pätách, ale potom švihol kladivom dozadu, hrotmi napred.

Zasiahol ju tesne nad ľavé oko so zvukom, ako keď šidlo prerazí kožu a jej nárek bol strašný. Pustila sa a spadla dozadu, kričiac si držala tvár.

Ale bolo to dostatočné odpútanie pozornosti a Alan chytil Krishnu za zápästie. Spomenúc si na dávne časy, pritiahol si Krishnovu ruku k tvári, nevšímajúc si kladivo, a z celej sily mu zahryzol do koreňa palca, až Krishna s výkrikom kladivo pustil. V páde sa šuchlo Alanovi po spánku a odrazilo sa mu od kľúčnej kosti, takže bol na okamih ochromený.

A už tu bol Link, dychčiac pri každom kroku, s bezvládnou ľavou nohou, ale aj tak sa ťahal vpred, jeho veľké svalnaté ruky siahli po

Krishnovi, päsťou mu vrazil do líca a potom ho schmatol za hrdlo a stiahol ho na zem.

Alan sa rozhliadol. Benny bol stále na jeho strane plota. Mimina tvár vykukovala spoza dverí. Zvuk ďalšieho úderu päsťou ho prinútil obzrieť sa a videl, ako si Link vytriasa hánky a potom znovu vráža Krishnovi do tváre. Predlaktím si ho pridržiaval pod krkom a Krishna lapal po vzduchu.

„Nie," povedal Adam. Link sa naňho pozrel, pery bojovne vystrčené.

„Zastav ma," povedal. „Skús to. Ten zmrd ma vzal kladivom po kolene."

Natalie s rukou na tvári k nemu pristúpila. „Nerob to," povedala. Položila mu ruku na plece. „Zavoláme policajtov."

Krishna vydal pridusený zvuk. Link trochu povolil stisk a tak sa trhane nadýchol. „Len do toho, zavolajte ich," zaškriekal.

Alan pomaly o krok ustúpil. „Brian, priniesol by si mi telefón, prosím?"

Link pozrel na sestru, krv jej crčala dolu tvárou, na Krishnov zdeformovaný nos a ústa, skrivené v ružovom, mäsitom úškľabku. Striedavo stískal päste.

„Žiadna polícia," povedal.

Natalie si odpľula. „Dopekla, a prečo nie?" Odpľula znovu. Krv jej tiekla do oka, dolu lícom, do úst.

„To dievča, je vnútri. Opitá. Má len 15."

Alan pozoroval, ako na seba brat a sestra uprene hľadia. Blaine mu podal telefón. Stlačil rýchle vytáčanie.

„Potrebujem taxi do Torontskej západnej nemocnice, na 22 Wales Avenue, pri Auguste," povedal. Zložil. „Choď pred dom," povedal Natalie. „Cestou si na tvár vezmi uterák."

„Andrew –" povedala.

„Zavolám políciu," povedal. „Poviem im, kde ťa nájdu."

Keď sa otočila, Krishna sa vrhol za kladivom. Ale Billy ho už odkopával z dosahu a Link, ktorého zhodil z hrude, sa dvihol na jedno koleno a vrazil mu päsťou do ľadvín a tak sa Krishna zasa zrútil. Natalie znova plakala.

„Choď," povedal Alan jemne. „Budeme v poriadku."

Odišla.

Link ťažko oddychoval. „Myslím, že aj ty potrebuješ ísť do nemocnice, Link," povedal Alan. Zranené koleno pod voľnými nohavicami bolo viditeľne napuchnuté, ako volejbalová lopta.

„Nie," povedal Link. „Počkám tu."

„Asi nechceš byť tu, až príde polícia," povedal Alan.

Krishna, tvárou v hline, odpľul. „Nezavolá nijakú políciu," povedal. „Chlapček, toto je záležitosť dospelých. Mal by si zmiznúť."

Link ho roztržito udrel päsťou po zátylku. „Čuš," povedal. Dýchal už normálnejšie. Posunul sa a zjajkol.

„Počujem, ako zastavuje taxík," povedal Alan. „Brian ti môže pomôcť dostať sa k predným dverám. Môžeš robiť sestre spoločnosť, nechať si prezrieť koleno."

„To dievča –" povedal.

„Áno. Do rána bude triezva. A preč. O to sa postarám," povedal Adam. „Dobre?"

Brian mu pomohol na nohy a odprevadil k dverám a Andrew stál obozretne pri Krishnovi.

„Vstaň," povedal mu.

Mimi vo dverách jeho domu za plotom akoby zanariekala.

Krishna ešte chvíľku nehybne ležal a potom sa pomaly pozviechal na kolená a potom vstal.

„A teraz čo?" povedal Krishna, jednou rukou si pridržiaval rozbité líce.

„Nevolám políciu," povedal.

„Nie," povedal Krishna.

„Pamätáš, čo som ti povedal o mojom bratovi? *Ja* som ho urobil. Som silnejší ako on, Krishna. Na renfieldovanie si si vybral nesprávneho Draculu. Si odsúdený k záhube. Keď ho opustíš, pôjde po tebe. Ak ho neopustíš, dostanem ťa ja. Sám si sa dostal do tejto situácie."

Billy bol naspäť vo dverách, v ruke držal kladivo. Keby ho Adam požiadal, podal by mu ho. Mohol by ho použiť. Koniec-koncov, keď ste raz zabili svojho brata, prečo by ste nezabili aj jeho Renfielda?

Krishna vyzeral vyľakane, trošku vyľakane. Andrew skúmal svoj pocit a uvedomil si, že to nebolo také ako očakával. Nebol to dobrý pocit.

„Odíď, Krishna," povedal. „Zmizni z tohto domu a zmizni mi z očí a nikdy sa nevracaj. Drž sa preč od môjho brata. Z jeho spoločnosti nebudeš mať nijaký úžitok. Je mŕtvy. To najlepšie, čo môže pre teba urobiť, je urobiť aj z teba mŕtveho. Odíď."

A Krishna odišiel. Pomaly. S bolesťami. Postavil sa a kríval k predným dverám.

Mimi pozerala ako odchádza a keď bol preč, usmiala sa.

Benny povedal, „Kurtov obchod horí."

Bežali, obidvaja, hore Augustou, nechajúc Mimi zabalenú do prikrývok za sebou. Dym zacítili akonáhle prebehli cez Kensington a o chvíľku na to už videli plamene oblizujúce tmavé čierne mračná.

Zápach bol príšerný, víriace sa chemické výpary leptajúce pokožku a pľúca a oči. Všetka tá elektronika, škvariaca sa, ohýbajúca a černejúca.

„Je tam dnu?“ povedal Alan.

„Áno,“ povedal Barry. „V pasci.“

„Volaj hasičov,“ povedal Andrew a rozbehol sa k dverám, loviac vo vrecku kľúče. „Volaj 911.“

Otvoril dvere a nechal kľúče v zámke. Košeľu si pretiahol cez hlavu. Podarilo sa mu vstúpiť do budovy, spravil dva kroky a horúčava ho zahnala na ústup.

Nadýchol sa a znovu vyrazil.

Teplo bolo neuveriteľné, spaľujúce. Vtiahol trochu vzduchu a cítil, ako mu spaľuje chĺpky v nose a páľava bola takmer neznesiteľná. Spustil sa na všetky štyri a snažil sa zazrieť niečo popod dym, snažil sa lokalizovať Kurta, ale nemohol ho nájsť.

Alan sa plazil do zadnej časti obchodíka, do Kurtovho brlohu, presvedčený, že jeho priateľ bude tam, unavený po celonočnom kutraní. Nesprávne zabočil a ocitol sa pred chladničkou. Kúsok linolea, ktorý označoval Kurtovu kuchynku, bol pod jeho rukami horúci a mäkký, roztápal sa a pálil. Zorientoval sa, pomaly sa otočil a plazil sa ďalej.

Dolu tvárou mu tiekli slzy a sotva cez ne a dym niečo videl. Približoval sa k zadnej časti obchodu, už bol skoro tam – a potom tam dorazil a pátral po Kurtovi.

Našiel ho opretého o zadný únikový východ, prsty vtlačené do škáročky medzi spodkom dverí a dlážkou. Alan stlačil otváraciu tyč, ale z opačnej strany dvere čosi blokovalo.

Párkrát Kurta prefackal, ale ten sa neprebral. Dýchal krátko a preryvane. Alan chytil jeho jednu ruku, potom druhú, a potom si vyložil jeho hlavu a šiju a plecia na chrbát a začal sa plaziť k predným dverám, pohybujúc sa v požiari tak rýchlo ako len vládal.

Znovu sa stratil a dlážka bola taká horúca, že mu naskakovali pľuzgiere. Keď sa s Kurtom vynoril, počul sirény. Prudko dychčal v nočnom vzduchu.

Hľadel, ako spoza rohu vyšli dve hasičské autá a po jednosmernej Auguste sa k nim v protismere blížili. Pozrel na Billyho.

„Čo?“

„Je Kurt v poriadku?“

„Jasné, je v poriadku.“ Na moment sa zamyslel. „Chlapík zo záchranky sa s ním bude chcieť rozprávať,“ povedal. „A onedlho aj ľudia z TV.

„Poďme odtiaľto preč,“ povedal Brad.

„Dobre,“ povedal. „To je rozumná reč.“

Hoci k Alanovmu domu to boli len tri či štyri bloky, trvalo im to viac ako polhodinu, spoliehali sa, že zadné uličky a tma zakryjú ich ústup, že tam ich záchranári a hasiči nenájdu. To, že vliekol Kurta, bolo obzvlášť podozrivé a Alan nemal nijaké dobré vysvetlenie pre prípad, že ho uprostred noci prichytia prenášať punkáča v bezvedomí.

„Tak poďme, Brent," povedal Adam. „Poďme domov a strčme tohto tu do postele a my dvaja si pekne pohovoríme."

„Nechceš, aby som zavolal sanitku?"

Na to sa Kurt strhol, vyvrátil hlavu a máličko pootvoril jedno oko.

„Nie," povedal Alan. „Nijaké sanitky. Nijakí policajti. Nijakí hasiči. Len ja a on. Ja si s ním poradím," povedal.

Zápach dymu bol hrozný a prenikal všetkým, bez ohľadu na to, akým smerom fúkal vietor.

Adam bol takmer doma, keď si uvedomil, že jeho dom a jeho milenka a všetko, na čom mu na svete záležalo bolo *tiež* v plameňoch, čo určite nemohla byť náhoda.

Plamene olizovali jeho verandu a horúci vzduch vyrazil dve okná na druhom podlaží. Plamene šľahali po vonkajšku budovy, plazili sa po vnútorných stenách.

Žiadna náhoda.

Kurt sa prudko rozkašľal, jeho hruď kŕčovito narážala na Alan chrbát. Alan ho ako vo sne položil na zem. Ako vo sne prešiel cez plamene na verande a siahol po kľučke. Popálil si ruku.

Bolo zamknuté. Jeho kľúč boli v Kurtových dverách, na opačnom konci Augusty.

„Zozadu," volal Bentley a pustil sa k bráne v plote. Alan preskočil zábradlie verandy a dopadol do divej trávy a ozdobných kríčkov. „Poďme," povedal Bentley.

Popálená dlaň mu bolestivo pulzovala. Zadný dvor bol stále vysvietený ako na Vianoce, všetky svetlá cez dym naplno žiarili, popol z kníh víril, stúpal v horúcich prúdoch, fragmenty slov sa naháňali ako mraky komárov.

„Alan," zachrčal Kurt. Akosi sa mu podarilo nasledovať ich dozadu do dvora. „Alan." Vystrel ruku, ktorá bielo-modro žiarila. Alan sa prizrel lepšie. Bol to jeho PDA, z ktorého trčala karta bezdrôtového spojenia. „Som online. Pozri sa."

Alan potriasol hlavou. „Teraz nie." Mimi, niekde hore bola Mimi.

„Pozri sa," chrčal Kurt. Znovu sa rozkašľal a klesol na kolená.

Amos vzal PDA do dlane a pozeral naň. Bola to známa aplikácia, analýza prevádzky, vecička, čo monitorovala stratu paketov medzi dvomi uzlami. Lyman a Kurt už dávno prekryli logickú mapu siete cez fyzickú mapu Marketu a pomocou prekrývania falošných farieb zobrazovali, do akej miery boli body prístupu pospájané a na koľko percent bežali.

Mapa bola zelená, pakety bez zábran lietali prázdnym nočným Marketom. A tam, približujúc sa zadnými uličkami smerom k jeho garáži sa pohybovala škvrna interferencie, pomalé, podskakujúce čosi, čo rušilo rádiové vlny a blížilo sa k nemu. Dokonca aj na osemcentimetrovej obrazovke rozoznal tú chôdzu. Davey.

Žiadna náhoda, tie požiare.

„Mimi!“ zvolal. Zadné okno bolo vyrazené, krištáľová sklená triešť bola na trávniku všade okolo neho. „*Mimi!*“

Billy stál pri ňom a čosi držal v ruke. Nôž. Ten nôž. Pílkovité ostrie. Nabrúsené. Prasknutá rukoväť ovinutá uzlíkovým povrázkom, ale keď po nej siahol, nebola prasknutá. Bol to nôž spod vankúša, nôž na krídla, Krishnov nôž.

„Na toto si zabudol,“ povedal, vezmúc PDA.

A potom bol Davey na dvore. Naklonil hlavu a obozretne sledoval nôž.

„Odkiaľ to máš?“ povedal.

Adam zmenil úchop, pripravil sa na sekanie a s dupnutím pokročil dopredu. Davey o krok ustúpil, potom spravil dva kroky vpred.

„On založil tie požiare,“ povedal Bentley. „Akoby už bola mŕtva. Upečená. Nepotrvá to dlho a bude upečená.“

Darren naňho po prvý raz pozrel. „Ach áno,“ povedal. „To sedí. Teba som nikdy nenašiel, nech som hľadal ako som chcel. Nejde ťa nájsť, keď nechceš.“

Brent zavrtel hlavou. „Založil tie požiare, použil benzín. Rozlial ho po schodištiach, aby sa rýchlo rozšíril na všetky poschodia.“

Aaron zavrčal a divoko sekajúc sa vrhol vpred, ale Daveyho cupitanie bolo prekvapivo rýchle a pohotové.

„Znovu ma prebodneš, porežeš? Čo si myslíš, že z toho budeš mať?“

„Je slabší ako bol vtedy. Získali sme vtedy šesť rokov. Je slabší. Získame desať rokov. Dvadsať.“ Billy poskakoval z nohy na nohu. „*Urob to*.“

Alan znovu sekol a bodol a hrot noža zachytil Dannyho malú krivú nohu, akoby sa rezal bochník starého chleba a Danny zalapal po dychu a odskočil o krok vzad.

„To on ti dal nôž, či nie? Aj minule ti dal nôž. Minule ma vzal na školský dvor a ukázal mi teba a tvoje dievča. Vysvetlil mi všetko o

dievčatách a čo to bude znamenať, až sa naše tajomstvo prezradí. Naučil ma slová, naučil ma hovoriť *zvrhlík*. Pamätáš Billy? Pamätáš, ako si ma učil?“

Andrew zaváhal.

„Naučil ma rituál s tvojím palcom, ako vyrobiť malého teba a potom ho odo mňa vzal do úschovy. Držal ho v jednej zo svojich králičích klietok, na druhej strane hory. Už tam nie je. Videl si ho? Ešte stále ho má?

„Nikdy sa mu nepáčilo mať malého brata, mňa ani ostatných, ale páčilo sa mu mať pri sebe niečo malé na mučenie.“

Billy zasyčal. „O niekoľko minút bude mŕtva,“ povedal. „O niekoľko sekúnd. Ďalší mŕtvy. Jeho dielo!

„Zabil ju, rozrezal ju, zahrabal ju,“ recitoval Billy. „Rozrezal ju a posekal ju,“ škriekal.

Alan vypustil nôž z ruky. Benny s natiahnutými rukami skočil po Dannym. Danny sa vzoprel proti nárazu, prekotúľal sa ním a skončil na vrchu, malé rúčky vrazené v Bennyho očiach.

Vpredu sa teraz ozývali sirény, množstvo sirén.

Ozval sa vzdialený rachot a na plecia mu pršalo sklo. Otočil sa a pozrel nahor, hľadel do vikiera v podkroví o štyri poschodia vyššie. Z okna vykukovala Mimina hlava, ovenčená dymom, tvár zamazaná a oči prižmúrené.

„Mimi!“ zakričal.

Neisto sa vydriapala na parapetu, chvíľku na nej sedela. Potom sa naklonila vpred, sklonila hlavu a vykĺzla na oblohu.

Jej veľkolepé krídla sa rozprestreli v dyme, v horúcom popole, v čadiacich zvyškoch celého Alanovho života v ľudskej spoločnosti. Jej veľkolepé krídla sa rozprestreli a s hlasným plesknutím zachytili vzduch a vyslali nadol prúd teplého vetra, ktorý mu odfúkol vlasy z čela ako ruka milenky, zápach dymu a korenistú vôňu.

Letela.

Sirény boli čoraz hlasnejšie a ona sa zniesla ponad dvor. Dva razy mocne mávla krídlami a vzniesla sa až nad strechu, potom krúžila v širokých slučkách nad dvorom, klesajúc s každým kruhom. Davey a Benny na ňu hľadeli. Kurt na ňu hľadel.

Alan na ňu hľadel. Išla rovno k nemu. Vystrel ruky a ona mu padla rovno do nich, ovinúc ich oboch krídlami, jej veľkými a skvelými krídlami.

„Poďme,“ povedala. Kurt už krivkal smerom na ulicu. Benny a David sa kamsi vytratili. Boli v záhrade sami a sirény zavýjali tak hlasno a okolo nich sa od dymu odrážali blikajúce záchranárske svetlá. „Poďme,“ povedala, obtočila mu ruky okolo pása a pevne sa uchopila za zápästia.

Bolo treba päť mávnutí krídel, aby sa vzniesli, a i tak sotva preleteli ponad plot, ale potom sa spustili dolu tesne ponad ulicu a znovu zamávala krídlami a odrazu naberali výšku, zachytili stúpavý prúd z horiaceho domu na Wales Avenue a stúpali vysoko na oblohu, až mal pocit, že poletia na mesiac.

V deň keď boli Lyman a Kurt na obálke časopisu NOW, zastavili sa v Martian Signal, aby sa stretli s Nataliiným šéfom. Lyman niesol kompletné balenie, so zladenými farbami, polyetnické, provokatívne a senzačné, a veľkú kópiu.

Natalie ich privítala. Nechala si narásť vlasy a nosila ich výrazne prehodené cez jazvu na čele tesne nad ľavým okom, cez dve dierky ako po malých zuboch. Tri chirurgické zákroky jej z očnice odstránili všetky úlomky kosti a zachránili zrak. Keď bola von z nemocnice, rýchlo sa stala najlepším zamestnancom, akého kedy Martian Signal mal. Rýchlo sa stala manažérkou. Rýchlo sa podujala spraviť niekoľko vylepšení v každodennom fungovaní obchodu, ktoré zvýšili obrat o 30 percent. Pomaly a neochotne zamestnala svojho brata, ale jeho zmrzačené koleno mu sťažovalo zohýbanie sa k policiam a tak dal čoskoro výpoveď.

Kurt a Natalie sa objali a Lyman jej formálne potriasol rukou a potom podal ruku jej šéfovi.

Presvedčiť jej šéfa, aby ich nechal nainštalovať bod prístupu, im trvalo menej než hodinu. Na ceste späť ich zastavili traja ľudia a povedali im, ako veľmi sa im ten článok páčil a sľubovali, že prvá vec, ktorú urobia, keď sa vrátia domov, bude, že otvoria svoje siete a premenujú ich na ParazitNet.

Lyman zaobstaral ďakovanie a Kurt sa usmieval a manipuloval so svojím PDA a pozoroval oblohu, hľadajúc dievča s krídlami s rozpätím ako dom.

Šla som do toho domu,

(povedala, kým on sa staral o oheň, obracal v pahrebe sladké zemiaky a miešal v kotlíku, kde bublali jeho dusené ryby)

Šla som do toho domu,

(povedala, oddychujúc po dlhom lete z Toronta na Craigove vzdialené, vyhriate brehy, ďaleko od Kensington Marketu a Krishnu a Billyho a Dannyho)

Šla som do toho domu,

(povedala a Andy sa snažil čo mu sily stačili, aby sa neškeril, pretože počas jej dlhej neprítomnosti bol zúfalý a teraz sotva dokázal potlačiť svoje nadšenie)

Šla som do toho domu a nikto nebol doma. Mala som adresu, ktorú si mi dal a bolo to presne tak, ako si to opísal, vrátane tej basketbalovej obruče na príjazdovej cestičke.

Bolo tam prázdno. Ale bolo to také, ako som si pamätala. Žili tam. Ja som tam žila. Mal si pravdu, bol to ten dom.

Bol to dom, kde som kedysi žila. Zazvonila som, potom som nakukovala cez medzery v žalúziách. Izby boli prázdne. Nijaký nábytok. Len žalúzie. Bola noc a nikto sa nedíval, takže som vyletela na tretie poschodie, k oknu, cez ktoré som hľadievala celý ten čas.

Okno nebolo zaistené a tak som odsunula tabuľu a vošla som dnu. Izba bola prázdna. Nijaký koberec. Nijaká zdobená posteľ a vypchaté zvieratá. Nijaký stôl. Nijaké šaty v šatníku, nijaké vešiaky.

Jediná vec v izbe bola malá škatuľka, zastrčená do steny, s dátovým káblom vinúcim sa do telefónnej zásuvky. Mala na sebe malé svetielka, blikali. Bola ako tá, čo si mával u seba v podkroví. Bezdrôtový bod prístupu.

Vtedy som si spomenula na ich mená. Oliver a Patricia. Na pár rokov mi boli matkou a otcom. Postarali sa o môj prvý byt. Toto býval ich dom.

Toho dňa som tam prespala, potom, keď sa zotmelo, znovu som vyrazila a vrátila som sa domov k tebe.

Čosi zobudilo Andyho, uhniezdeného v jej krídlach, v jej náručí, z hlbokého spánku. Kroky na Craigovej nedotknuteľnej pôde, ktosi po jeho bratovi kráčal.

Pomaličky sa vymanil od Mimi a posadil sa a poobzeral.

Golem stojaci pred ním bol maličký a jeho oči červeno žiarili. Sklonil sa a čosi položil na zem, balíček údeného mäsa zabalený v kožušine.

Kývol hlavou na Alana. Aj on prikývol.

„Ďakujem," povedal.

Mimi mu položila ruku na lýtko. „Je to v poriadku?"

„Je to v poriadku," povedal. „Presne tak, ako má byť."

Vrátil sa do jej náručia a bozkali sa. „Žiadne zaľubovanie sa," povedala.

„Smrť takej myšlienke," povedal.

Uhryzla ho do pery a on uhryzol ju a znovu sa bozkali a potom spal a všade bol pokoj.

```
=========================
Machine-readable metadata
=========================
```


```
<rdf:RDF xmlns="http://web.resource.org/cc/"
    xmlns:dc="http://purl.org/dc/elements/1.1/"
    xmlns:rdf="http://www.w3.org/1999/02/22-rdf-syntax-ns~~~">
<Work rdf:about="http://craphound.com/someone">
   <dc:title>Someone Comes to Town, Someone Leaves Town</dc:title>
   <dc:date>2005-7-1</dc:date>
   <dc:description>A novel by Cory Doctorow
</dc:description>
   <dc:creator><Agent>
      <dc:title>Cory Doctorow</dc:title>
   </Agent></dc:creator>
   <dc:rights><Agent>
      <dc:title>Cory Doctorow</dc:title>
   </Agent></dc:rights>
   <dc:type rdf:resource="http://purl.org/dc/dcmitype/Text" />
<license rdf:resource="http://creativecommons.org/licenses/by-nd-
nc/1.0" />
</Work>

<License rdf:about="http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0">
   <requires rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Attribution" />
   <permits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Reproduction" />
   <permits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Distribution" />
   <prohibits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/CommercialUse"
/>
   <requires rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Notice" />
</License>

<rdf:RDF xmlns="http://web.resource.org/cc/"
    xmlns:rdf="http://www.w3.org/1999/02/22-rdf-syntax-ns~~~">
<License
rdf:about="http://creativecommons.org/licenses/devnations/2.0/">
   <permits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Reproduction" />
   <permits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Distribution" />
   <requires rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Notice" />
   <requires rdf:resource="http://web.resource.org/cc/Attribution" />
   <permits rdf:resource="http://web.resource.org/cc/DerivativeWorks"
/>
   <prohibits
rdf:resource="http://web.resource.org/cc/HighIncomeNationUse" />
</License>
</rdf:RDF>
```


eof